

Bầy Tình

Contents

Bầy Tình	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11: Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	45
17. Chương 17	49
18. Chương 18: Chương 18	52
19. Chương 19	56
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25	75
26. Chương 26	78
27. Chương 27	80
28. Chương 28	83
29. Chương 29	85
30. Chương 30: Đủ Rồi (4)	88
31. Chương 31	91
32. Chương 32	94
33. Chương 33: Trách Em Quá Xinh Đẹp	101
34. Chương 34: Rất Xin Lỗi, Cảm Ơn	110
35. Chương 35: Đủ Rồi	129
36. Chương 36: Đời Này Kiếp Này (1)	139
37. Chương 37: Ngoại Truyện: Yêu Đồ Mị (1-2)	146
38. Chương 38: Yêu Đồ Mị (3)	149
39. Chương 39: Yêu Đồ Mị (5-6)	152
40. Chương 40: Nếu Như Mây Tạo Mưa Gió Sẽ Thổi Khô Nó	156
41. Chương 41: Nếu Như Mây Tạo Mưa Gió Sẽ Thổi Khô Nó (3)	160

Bầy Tình

Giới thiệu

Chắc hẳn những bạn yêu thích truyện ngôn tình không thể không biết đến tác giả Lam Bạch Sắc, tác

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-tinh>

1. Chương 1: Chương 1

Những ngôi sao thưa thớt trên bầu trời dần biến mất cùng ánh trăng, Tư Gia Di vui vẻ đi tìm Phó Dĩnh

Trước đó Phó Dĩnh còn khoe với cô rằng đã lấy được vé mời xem lễ trao giải liên hoan phim từ Quý Khả Vi. Khoảng mười phút nữa sẽ chính thức bắt đầu, Tư Gia Di lúc này thở phào chạy tới, khán đài bây giờ tràn ngập người ngồi. Phó Dĩnh nhìn thấy cô, không ngừng kêu lên: “Mặt của cậu sao rồi?!”

“Phó đạo diễn vừa mới gia tăng thêm màn tát tai vào trong kịch bản” Đây là chuyện thường ngày như cơm bữa, cô tiếp tục trình bày: “Đã bôi thuốc rồi, chắc ngày mai sẽ hết sưng”

Phó Dĩnh nghe thấy, trong lòng chua xót lẫn lộn, tỉ mỉ quan sát, sau đó thở dài: “Hay là cậu xin chuyển về làm việc bên trong hậu trường giống như tớ đi, không sợ phải khổ cực nữa”

Tư Gia Di chỉ mỉm cười, trong lòng trở nên do dự. Lúc này, đột nhiên khán giả yên lặng lạ thường

Mọi người nhìn về phía khán đài, liên hoan phim chính thức khai mạc, khó trách mọi người nín thở chờ đợi ngày này

“Cô ấy so với chúng ta vào trễ hơn đến nửa năm, làm sao có thể leo lên vị trí như thế?!” Lời nói có chút thương tâm, lẫn át phía sau là tiếng reo hò của fan hâm mộ

Lễ hội liên hoan phim diễn ra rất thành công, theo sau là buổi tiệc chúc mừng một dàn ngôi sao lớn nhỏ, chỉ mới mười phút mà cô đã muốn rời khỏi đây

Chưa đầy bao lâu trời đã đổ cơn mưa, bao nhiêu cảm xúc dâng trào vì thần tượng của mình, các fan hâm mộ bắt đầu la to tên nữ diễn viên An Khả. Quý Khả Vi đại diện công ty, đứng lên đưa ly kính rượu mọi người

Tầng cao nhất ở buổi tiệc này cực kỳ sang trọng, có thể nhìn thấy mưa rơi ngoài cửa, bên trong toàn là rượu ngon, kèm theo các món ăn thượng hạng. Phó Dĩnh chắc chắn cảm thán: “Chừng nào thì cậu mới được đại diện công ty để bước lên thảm đỏ như những ngôi sao kia đây?!” Hay là đem những người cản trở trước mắt đạp cho một phát, không chừng có thể thay thế vị trí!”

Người ta có câu, “Tam Vô Săn”, vô cường lực, vô đạo, và vô kim chủ, cả ba thứ này cô đều không có — Tư Gia Di uống xong ly rượu sâm banh trong tay, cầm lấy túi xách: “Sau này có những buổi tiệc như vậy, đừng kéo tớ đến đây nữa, thế này khác nào tự mình chịu đựng kích động”

[*] Vô cường lực : hay còn gọi là do kinh tế của công ty khó khăn , không đáp ứng nổi việc dùng tiền lãng xê diễn viên

[**] Vô đạo : thiếu người dẫn dắt vào chốn nghệ thuật , hay còn gọi không có đạo diễn nâng đỡ

[***] Vô kim chủ : không có ông chủ chống lưng

Phó Dĩnh hậm hực đuổi theo.

Hai người không mang theo dù , lại đón không được xe , chốc lát đã ướt sũng

Một chiếc taxi cách đó không xa lái tới , cô kéo Phó Dĩnh chạy đi . Người bị kéo vô cùng lo sợ , trên miệng lắp ba lắp bắp:“Này , cậu kéo chậm một tý , coi chừng xe !”

“Két ——” Tiếng thắng xe dừng lại , Tư Gia Di sợ hãi dừng ngay giữa lộ

Ánh đèn pha xuyên thấu màn mưa chiếu vào trên người cô , Phó Dĩnh vội vàng kéo Gia Di về , nhường đường cho xe qua

Xe chậm rãi chạy qua các cô , ngừng hẳn lại . Cửa xe hạ xuống , họ nhìn thấy được. là Quý Khả Vi ?!

Càng không thể tin chỉ vài lần gặp mặt cùng với Phó Dĩnh , Quý Khả Vi đã lịch sự mời họ lên xe:“Đã trễ thế này , không đón được xe ?! Đi đâu ?! Tôi tiễn các cô một đoạn”

Gia Di và Phó Dĩnh thoáng chốc thành kẻ quá giang

Thì ra trên xe vẫn còn một người.

Người đàn ông trẻ tuổi , ngồi ở hàng kia đang ký văn kiện , khuôn mặt thờ ơ không thèm nâng lên . Không khí trở nên nặng nề , người như Phó Dĩnh gặp phải trường hợp này cũng biến thành cẩn trọng , một bên ngồi nghe Quý Khả Vi khen ngợi:“Tôi và công ty các cô PR hợp tác làm ăn cũng được mấy lần , hơn nữa kế hoạch của cô khiến cho người ta ấn tượng sâu sắc !”

Phó Dĩnh lễ phép mỉm cười , quay đầu hướng phía người ngồi kế bên , giới thiệu:“Vâng , đây là bạn em , Tư Gia Di !”

Tư Gia Di vừa định đưa tấm danh thiếp của mình cho Quý Khả Vi , đột nhiên người đàn ông trầm mặc ban nãy đưa mắt nhìn lên . Ánh mắt vô cùng

Người đàn ông nhận lấy tấm danh thiếp .

“Tư-Gia-Di ?!” Hắn đọc tên cô , chậm chạp , trầm thấp , mang ít nghi hoặc

Ba người phụ nữ trong xe đều tỏ ra sững sốt

Người đàn ông cùng Gia Di trao đổi danh thiếp . Phó Dĩnh liếc thấy tên tuổi anh ta ở trên danh thiếp , nhất thời đôi mắt tròn tròn , lưỡng lự lặng lẽ nghiêng đầu , đối mặt với Tư Gia Di , phát âm ngậm trên miệng , ý bảo : Diêu Tử Chính ?!

Là thật ư ?! Không ngờ bọn họ lại có cơ hội gặp được nhân vật truyền thuyết - Diêu Tử Chính.

Cầm tấm danh thiếp trên tay , cô đang phân vân không biết xử trí thế nào ?!

Phó Dĩnh đề nghị cô tự đề cử mình , nhưng cô không có dũng khí tiến thêm một bước

“Anh ta chính là người có quyền lực địa vị xã hội , từ phẩm chất cho đến nguồn tài chính đều hội tụ đầy đủ . Một ông chủ lớn phía sau hậu đài , từng nâng đỡ không ít nghệ sĩ trở nên nổi tiếng . Đây là một cơ hội tốt , cậu nhất định không được bỏ qua !”

“Chờ tới hoàn thành vai diễn hiện tại rồi tự mình nói sau”

Một miếng bánh khổng lồ , một cạm bẫy to đùng đang rình rập , phải chăng nên suy nghĩ kỹ ?! Phần diễn của cô cũng gần xong , cuối cùng phải đến studio một chuyến , tiếp đó thực hiện nghĩa vụ lính mới , bưng

trà , rót nước , đưa bánh ngọt . Khi cô mở cửa phòng đi vào , còn chưa kịp hiểu chuyện gì , đã nghe đạo diễn khen ngợi:“Mấy ngày trước cô diễn không tệ !”

Tư Gia Di mỉm cười nói cảm ơn

Nhân viên công tác cắm hoa vào phòng , mùi hương ngày càng gần hơn , hướng phía Gia Di đi tới . Cô đem thức uống đưa đến cho người nhân viên , trên mặt vui vẻ vô cùng:“Đến đây , uống chút đồ uống !”

Nhân viên làm việc cười tủm tỉm:“Đang tìm cô đây !” . Nói xong liền đem hoa đưa tới

“Tìm tôi sao ?!”

“Công ty không cho người bên tiệm hoa vào đây , tôi đến để hóa đơn này cho cô ký nhận”

Tấm thẻ cắm trong bó hoa tươi , Tư Gia Di vừa ký nhận vừa mở thẻ ra ——

Điều Tử Chính

Nét chữ vô cùng cứng cáp

2. Chương 2

Gần đây Tư Gia Di nhận hoa đến mỗi tay

Vai diễn kỳ này so với lần trước mà cô thể hiện , tốt hơn rất nhiều . Nếu trước phải diễn vai tình nhân , luôn bị ăn tát cả ngày , thì kịch bản mới hoàn toàn ngược lại . Lúc nghỉ ngơi vô tình nghe được người ta bàn tán về mình :“Một nghệ sĩ nhỏ mà cũng được khán giả quan tâm gửi hoa đến tận đây sao ?!”

Đội các cô gái đi khỏi , Gia Di mới từ phòng vệ sinh bước ra , nhìn mình trong gương . Nghệ sĩ nhỏ , nghe ra có vẻ châm biếm

Sau khi hoàn tất công việc , đến gần rạng sáng , cô mới lái xe về nhà . Xe dừng ở đầu đường chờ đèn đỏ , Gia Di vô tình nhìn về bó hoa bên cạnh

Lần này nhận được là hoa Tulip . Mùi thơm cùng dực vọng rất giống nhau , tiếc là chỉ nở rộ thơm nồng vào ban đêm . Cô suy nghĩ thật lâu , đèn đường chớp đến mấy lượt , mới phục hồi tinh thần . Lấy điện thoại di động ra , ấn vào một dãy số , cử chỉ lén lút như một tội phạm , trái tim đập liên hồi

Tấm danh thiếp cùng số điện thoại , đã xem qua nhiều lần , trong đầu sớm khắc ghi

Thật không may , đã khuya thế này chắc là đối phương tắt máy , hoặc giả đã ngủ . Trông mình rất buồn cười , chỉ mới đây thôi còn muốn nhanh chóng nổi tiếng , bây giờ trong đầu cạn hết ý chí .

Gia Di tự giễu cười , lần nữa khởi động xe

Khi vừa về đến nhà , cô leo lên giường , chìm trong giấc mộng , lại nghe được tiếng chuông điện thoại rung . Nhận lấy , chỉ nghe đầu dây bên kia hỏi :“Là ai ?!”

Một hồi lâu cô mới kịp phản ứng , lập tức ngồi thẳng dậy:“Điều tiên sinh”

“ ”

“Tôi là Tư Gia Di !”

Hắn trầm mặc làm cô không khỏi hoài nghi , rốt cuộc có nhớ đến mình hay không ?!

Hắn nhẹ giọng nở nụ cười :“Hoa đẹp chứ ?!”

Gia Di nhanh chóng xoay trở , hỏi rõ thắc mắc bấy lâu:“Lúc nhận được bó hoa đầu tiên của anh , tôi rất muốn hỏi tại sao ?!”

Hắn trầm ngâm một chút.

“Tôi mới vừa xuống máy bay” Khôi phục ngữ điệu lạnh nhạt . “Như vậy đi , buổi tối cùng nhau ăn cơm”

Cứ như vậy chuyển đổi đề tài.

Cứ như vậy cúp điện thoại

Cả ngày hôm nay cô như người mất hồn , tâm trí rối rắm , cứ lo lắng đến cuộc hẹn hôm nay . Không biết phải quay đi quay lại mấy lần , khiến đạo diễn tức tối mắng to :“Về sau có chọn diễn viên thì cũng nên mời người chuyên nghiệp một tý !”

Trước đó không lâu ở cảnh đầu tiên , cô còn làm cho nhân viên hậu đài phải rơi nước mắt , khen ngợi không ngớt . Tình cảnh đổi lại bây giờ thật khác xa , gương mặt nhỏ nhắn chỉ biết cúi đầu nói lời xin lỗi đạo diễn

Cuối cùng cũng hết phân cảnh của mình , thời gian cơm tối cũng sắp đến , Tư Gia Di lấy điện thoại di động ra xem , nữ trợ lý đồng thời bước tới :“Cùng mọi người đi ăn tối thôi”

Không thấy cuộc gọi của Diêu Tử Chính , Gia Di liền cất điện thoại , chuẩn bị theo đoàn người ra ngoài . Nữ trợ lý thấy hai tay cô trống trơn , giả vờ kinh ngạc:“Hôm nay cô không nhận được hoa sao ?!”

Gia Di gượng cười , không biết đáp trả thế nào , người kia đột nhiên sững sốt.

Cô nhìn theo tầm mắt của nữ trợ lý , trên mặt có chút ngạc nhiên ——

Hoa của cô đã được đưa đến

Kịch bản trong phim có một phân đoạn về màn đua xe , trước đây đoàn phim đã từng nhờ lời xin được tài trợ chiếc xe thể thao sang trọng , nhưng vì đối phương lấy cớ là hàng đắt giá , nên đã cự tuyệt không cho

Vào giờ phút này , chiếc xe đó dừng ngay trước mặt bọn họ

Khi tất cả mọi người đều lo chú tâm nhìn vào chiếc xe , chỉ có đạo diễn nghi ngờ nhìn về Gia Di , tầm mắt ông theo bóng lưng cô , quan sát đến người đàn ông bên cạnh

Tư Gia Di đi tới bên cạnh chiếc xe , còn chưa kịp nói chuyện , đã thấy Diêu Tử Chính gỡ cốp xe , cầm lấy bó hoa đưa qua cho mình . Hắn chậm rãi mở cửa xe , mời cô bước vào

Nhìn thấy Gia Di chần chờ , hắn bật cười :“Yên tâm , tôi sẽ không đem em đi bán !”

Chỉ mới bước đến cửa phòng ăn , đã nghe tiếng nói từ xa vọng tới:“Tôi rất ghét những loại ông chủ cày mình bỏ tiền đầu tư , tự mình quyết định diễn viên”

“Đây chẳng phải nguyên lý cơ bản từ hồi xa xưa đến giờ ?! Người ta có tiền , có người thích sưu tập tem , bỏ tiền tổ chức party , có người thích thú chim cảnh , muốn chứng tỏ mình hơn kẻ khác , cũng có dạng người thích vung chi phiếu để nuôi tình nhân . Phẩm giá của một diễn viên thời nay khác xa rồi , trước mặt ông chủ của mình đáng mấy đồng tiền chứ ?! Tôn nghiêm ư , chắc không có . Giống như chúng ta , chân chính bồi dưỡng nhân tài , chuyên chú cho dòng điện ảnh , cuối cùng có được bao nhiêu ?!”

Tư Gia Di đứng yên bất động , lúng túng quay đầu nhìn vào cặp mắt Diêu Tử Chính , hắn chỉ mỉm cười ý bảo đi vào bên trong

Hai vị khách mời khi này còn đang tức giận , nhìn thấy Diêu Tử Chính bước vào , tất cả đều cười lên:“Diêu tiên sinh , bận rộn rồi , cuối cùng cũng được gặp mặt !”

“Đến trễ , thật có lỗi . Tôi tiện đường nên dẫn thêm người đi theo , không ngại chứ ?!” Diêu Tử Chính hướng về phía Gia Di giải thích , muốn giới thiệu với cô :“Vị này là.”

Thật ra thì hắn không cần giới thiệu , Gia Di sớm đã nhận ra

Bởi vì tâm trạng không tốt , nguyên cả buổi ăn này cô nuốt không trôi , nói chuyện cũng ít đi , đầu óc thất thần . Diêu Tử Chính thì ngược lại , hần chậm rãi mở miệng :“Đạo diễn Bành thật quá lời , người bạn rộng nhất đáng ra phải kể đến ông . Kịch bản tôi đề cử chắc ông vẫn chưa có thời gian xem qua ?!”

“Nghe nói nguyên tác kịch bản nói về em gái cậu ?! Tử Chính , thật không giống tác phong công tư phân minh của cậu”

Nhà sản xuất vừa trêu ghẹo vừa nhạo báng nói , đạo diễn Bành nghe xong bỗng dừng tĩnh ngộ :“Diêu Á Nam là em gái cậu ?!”

Tư Gia Di giật mình buông lỏng tay , chiếc đĩa rơi xuống đất

Diêu Tử Chính chủ động cầm đôi đĩa lên , bất chợt nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đứng bật dậy:“Xin lỗi , tôi muốn vào nhà vệ sinh một lát”

Diêu Á Nam.

Diêu Á Nam.

Tư Gia Di rửa mặt , nhíu mày đi khỏi nhà vệ sinh

“Không sao chứ ?!”

Nghe được giọng nói truyền đến , Gia Di chợt ngẩng đầu —— Diêu Tử Chính đang đứng ở phòng đối diện

“Xin lỗi , tôi có chút khó chịu , muốn đi trước” Cô lách qua hắn , cũng không quay đầu lại

“Biết Á Nam là em gái tôi , em ngạc nhiên sao ?!”

Lời hắn nói khiến cô đứng yên tại chỗ.

Người đàn ông này , như biết rõ trong lòng cô đang nghĩ gì . Gương mặt lúc này không hề biến sắc , bây giờ lại cố ý vạch trần , làm cho Gia Di có chút sợ hãi . Cô điều chỉnh lại biểu cảm trên mặt , mới dám quay đầu nhìn hắn :“Tôi chưa từng nghe Á Nam nói qua mình có anh trai !”

“Chẳng qua vì muốn che giấu thân phận , thật ra khi đó chúng tôi sống ở khu nhà ổ chuột !”

Khu nhà ổ chuột ?!

Người đàn ông ăn mặc cầu kỳ , ưu nhã đi về phía cô , bộ dáng hắn ta rõ ràng hưởng thụ cuộc sống an nhàn , ngồi tít trên cao chỉ tay năm ngón , một người luôn toát lên vẻ sang trọng

Gia Di có chút sợ sệt , lặng lẽ lui về phía sau . Cô cố tìm một lý do trả lời , ít nhất không phải nhìn vào đôi mắt sâu thẳm đối diện :“Lâu rồi không có cơ hội gặp lại cô ấy , phiền anh thay tôi chào hỏi cô ấy một tiếng”

Cụt hứng bỏ về giữa chừng trong bữa ăn tối lần trước , Gia Di lại nhức đầu nghĩ tới

Tinh thần quay phim trước đó phải nói rất tệ , ước chừng vai diễn còn bị thay thế .

Nhưng mà lần này đạo diễn cực kỳ chăm sóc cho cô :“Thế nào , tâm trạng không tốt ?!” Nói xong liền bắt trợ lý của mình đưa qua một ly nước trà

Tư Gia Di rối rắm vừa mừng vừa lo , ngẩng đầu lại thấy nhân viên ôm một bó hoa đi về phía mình , tâm tình tiếp tục sa sút . Ngược lại vị đạo diễn cười tươi như hoa , còn khen hoa hồng trắng đẹp:“Diêu tiên sinh hàng ngày đều gửi hoa tới , thật là có lòng !”

3. Chương 3

Rốt cuộc cô cũng hiểu vì sao đạo diễn Trương niềm nở vui mừng đến thế

Chỉ bằng việc nhận được hoa từ Diêu Tử Chính , đạo diễn đã nâng cô lên tận trời xanh , giá trị của cô có thể so sánh bước lên một bậc

Nên nói Diêu Tử Chính quá mạnh về tài chính , hay do bản thân cô tội nghiệp ?!

Những lần nhận hoa sau , Gia Di đều nhờ người trả về

Mặc dù vậy đạo diễn Trương vẫn chưa hết hy vọng , cách ngày tổ chức lễ ra mắt phim , ông vẫn nói bóng gió thăm dò:“Trước mắt thì phần hậu kỳ đã chuẩn bị xong , nhưng tôi cảm thấy phần diễn của cô vẫn còn gượng gạo , về sau nên học hỏi nhiều . Mấy ngày nay các nhà tài trợ cũng rút đi bớt , tiếc là Tôi làm đạo diễn nhiều năm như vậy nhưng cũng không mấy nổi tiếng , vả lại tài chính còn bị thiếu hụt , nếu như có thể lôi kéo những nhà đầu tư”

Cô nhất định đã để đạo diễn thất vọng

Tự mình sai người gửi trả lại hoa , Diêu Tử Chính cũng không liên lạc hỏi , hẳn hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cô .

Sinh hoạt cứ lặng lẽ trôi qua , Gia Di vẫn duy trì công việc như cũ . Mặc dù mức độ phủ sóng vẫn không có gì tiến triển , nhưng bản thân cô cảm thấy thỏa mãn

Cô và trợ lý riêng của mình đã làm việc chung từ khi bắt đầu tốt nghiệp đại học , hiện tại người đó sắp phải lên chức làm mẹ , tạm thời nghỉ để . Công ty đến giờ vẫn chưa tuyển người trợ giúp , mọi việc bây giờ cô phải tự thân vận động .

Nhìn vào trong gương có thể thấy phía đối diện , hai người con gái kia cùng lắm chỉ mới độ tuổi đôi mươi , đã cả thảy trang điểm cùng trợ lý bên cạnh . Khoảnh khắc tiếp theo , Tư Gia Di bắt đầu nghiêm túc suy tư về lời đề nghị của Phó Đình , chuyển việc về sau hậu trường , sẽ là lối thoát duy nhất

Điện thoại di động chợt vang lên , kéo cô trở về thực tại , đầu dây bên kia lo lắng thông báo:“Về công ty ngay !”

“Sao vậy ?!”

“Đừng hỏi nhiều , anh bảo em về ngay !”

“Nhưng em đang quay quảng cáo”

“Tạm thời xin phép trước !” Nói xong liền cúp điện thoại .

Gia Di không hiểu lý do tại sao , đến khi chạy về mới biết thì ra nghệ sĩ nổi tiếng nhất trong công ty đang gặp tai nạn , ngược lại muốn cô thay thế . Sau khi trang điểm và chọn quần áo xong , Gia Di bị người đại diện đẩy lên xe

“Lúc anh mang Na Na đi thử kính , đạo diễn Trương bước tới hỏi thăm em” Kinh Kỷ Nhân lưu loát nói

Tư Gia Di sững sờ thật lâu:“Đừng nói là đạo diễn Trương”

Trên mặt cô hoảng sợ nhiều hơn mừng rỡ , Kinh Kỷ Nhân cũng không để ý , tiếp tục phối hợp nói:“Bộ phim này khác với vai diễn lần trước , mặc dù nữ chính lúc đầu là”

Cô thất thần , trong đầu cũng không muốn nghe tiếp

Đã không thể giúp người ta lôi kéo nhà tài trợ , lại có thể ngang nhiên nhận được vai diễn . Kinh Kỷ Nhân còn khẩn trương hơn cả Gia Di , vừa đến trường quay đã mời các nhân viên hút thuốc , còn phải vội vàng giải thích tình huống cùng cô

Đạo diễn Trương đảm nhiệm chức vụ lớn nhất , ngoài ra còn có thêm giám chế Bành . Mặc dù đạo diễn Trương chỉ mới lần đầu vào giới điện ảnh , nhưng nhờ có giám chế Bành hướng dẫn , khác nào hổ mọc thêm cánh . Chọn một vai diễn thôi mà đã thấy hai nữ minh tinh khác đứng chờ ngoài cửa

Cô là người cuối cùng quay thử , vào vai Phí Văn Lệ trong Gone with the Wind , diễn xuất ở phân cảnh này bắt buộc hóc mắt của người diễn viên phải đổ , nhưng tuyệt đối không được rơi lệ . Tư Gia Di từ trong phòng bước ra , căn cứ vành môi , Kinh Kỳ Nhân thấy vậy vội vàng tiến lên:“Thế nào rồi ?!”

Đạo diễn Trương từ cánh cửa đi về phía Gia Di , nói nhỏ bên tai cô:“Thay tôi cảm ơn Diêu tiên sinh”

Nói thế nào , nói rằng tại sao hẳn ta lại giúp ông sao ?!

Vừa mới thực hiện phỏng vấn xong , Gia Di cùng người đại diện lên xe , chế tác đã gọi điện đến :“Nhà tài trợ mở một bữa tiệc , chẳng may cô Gia Di có thời gian tham dự không ?!”

Diêu Tử Chính. Tên người này vọt ra trong đầu , cô theo bản năng cự tuyệt:“Thật ngại quá , tôi còn một show quảng cáo đang chờ”

Lời còn chưa dứt đã bị Kinh Kỳ Nhân ngăn lại

“Vâng , được chứ . Cô ấy đang rảnh . Đương nhiên là có thời gian !” Người đại diện thay cô hồi đáp

Để làm cho chế tác vui lòng , Kinh Kỳ Nhân kéo cửa xe lên , quay mặt , hướng phía Gia Di dạy bảo:“Giới nghệ sĩ không nhất thiết phải xinh đẹp , diễn tốt là có thể nổi tiếng ngay được , quan trọng là cơ hội , cô hội đấy . Bà cô à , em cũng đã 25 tuổi rồi , còn muốn ngu ngốc tới khi nào đây ?! Em tưởng ai cũng được như Lâm Chí Linh , Lý Băng Băng , đến năm 30 còn có cơ hội bước lên thảm đỏ ?!”

Một bữa cơm tối từ 7 giờ cho đến 9 giờ , vẫn chưa thấy Diêu Tử Chính xuất hiện , Tư Gia Di thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi cùng bàn ăn còn có một nữ nghệ sĩ nổi danh mời rượu , khiến người ta nhân đôi niềm vui . Kinh Kỳ Nhân kề tai nói nhỏ với Gia Di , ý bảo muốn cô học hỏi

Uống rượu đến đỏ mặt tai hồng , Gia Di xin phép đi vào phòng vệ sinh . Cánh cửa trước đó vốn đã đang đóng , phút chốc tạo ra khe hở , cô đẩy cửa đi vào , lại nghe giọng nói men say:“Diêu tiên sinh đúng là bận rộn , tiệc đã gần tàn mới thấy mặt cậu ?!”

Giọng nói trầm tĩnh , lạnh lạnh như hồ nước sâu yên tĩnh cất lên:“Tôi tự phạt mình ba ly !”

Tư Gia Di cầm tay cánh cửa , cứng đờ đứng ở nơi đó

Lo lắng , bồn chồn , Kinh Kỳ Nhân vội vàng gọi tin nhắn cho cô:“Em chạy đâu rồi ?! Người quan trọng nhất của bữa tiệc cũng đã tới , em mau quay trở lại đi !”

Tình thế tiến thoái lưỡng nan khiến Gia Di khó lòng suy nghĩ , câu cú tin nhắn rely hết sức bức tức:“Táo bôn trong toalet , đợi em lát nữa !” Quay đầu đi

Cánh cửa lúc này chợt mở ra , Gia Di trở nên sửng sốt

Đối diện với người đang hướng mình mỉm cười , hẳn ta không nói lời nào , đưa tay kéo cô:“Thậm chí còn có người đến trẻ hơn tôi !”

Người bị kéo tay trầm mặc giây nãy trong lòng

Hắn nắm chặt hơn:“Cũng nên tự phạt ba ly ?!”

Trong khoảng thời gian ngắn , Gia Di như thấy được biểu cảm trên khuôn mặt Kinh Kỳ Nhân , nháy mắt ý bảo chấp nhận đi . Còn tầm mắt của đạo diễn Trương giống như đang nhìn hai người yêu đương giận dỗi Cô nhìn ly rượu đưa tới trước mặt , không quá do dự , nhận lấy , ngửa đầu uống

Ba ly Đâu chỉ là ba ly ?!

Cô say choáng váng bị Kinh Kỳ Nhân nhét vào trong xe , cái đầu ong ong , tựa hồ nghe hần hỏi:“Nhà em ở đâu ?!”

“Nhà em là do anh tìm , chẳng lẽ còn không biết sao ?!” Vừa quát vừa sẵn giọng câu kinh

Không biết qua bao lâu , xe ngừng lại

Gió đêm từ từ thổi , Gia Di bắt đầu thanh tỉnh , chống tay ngồi dậy , nhìn áo tây trang được đắp trên người .

Thương hiệu này , không phải của Kinh Kỳ Nhân . Kích cỡ này , càng không thể nào

Tư Gia Di kinh ngạc nghiêng đầu , thấy chỗ phía sau tay lái là một khối thuốc mịt mù

Hần đang hút thuốc

Diêu Tử Chính đang hút thuốc

Thấy cô tỉnh dậy , hần chỉ nhàn nhạt nhìn qua chiếc gương , liếc cô một cái . Tâm tình cô giống như bị đâm vào ngay chỗ hiểm , thần kinh chột căng thẳng , quay đầu kéo cửa xe

Hần nghiêng người tới , đè tay cô lại

Động tác thật nhanh , khiến tay hần còn vương cả mùi thuốc lá . Chưa kịp trở tay đã nghe hần nói:“Tiễn em về nhà , cũng không nhận được một lời cảm ơn , trước khi đi cũng không muốn chào tạm biệt , Tư Gia Di , em nên học lại một ít lễ phép tối thiểu !”

Cô ghen hòng không nói lời nào

Mùi thuốc lá cách cô rất gần , có chút nồng , cô cố gắng bỏ qua cảm giác đàn áp này:“Cám ơn , tôi phải đi trước . Như vậy được chưa ?!”

Thật lâu sau Gia Di mới biết , trầm mặc chính là phương thức biểu đạt từ chối của hần . Thời khắc đó cô giống như bị một động vật xâm chiếm lãnh thổ , miệng không dẫn đo:“Kinh Kỳ Nhân đâu ?! Vai diễn của tôi còn chưa nhận được , anh ta đã liền gấp rút bán tôi cho anh ?!”

Hần nhíu mày

“Diêu tiên sinh , nếu như anh nghĩ có thể tùy tiện lấy được mọi thứ”

Hần hung hăng đập tắt điếu thuốc , hôn cô

Không kiên nhẫn nâng gáy cô , tiếp tục hôn

4. Chương 4

Nụ hôn này chẳng phải hoàn hảo , thậm chí có phần dã man , miệng cô đầy mùi rượu , hơi thở của hần toàn mùi thuốc lá , kết hợp cùng nhau còn mang theo cảm giác kinh tởm

Khi môi và lưỡi của hần chuẩn bị tiến sâu vào phía bên trong , cô nhanh chóng dùng sức đẩy hần ra , kèm theo là một cái tát.

“Bốp” một tiếng , âm thanh cực kỳ vang dội , khiến người đàn ông có phần sững sốt . Nhân cơ hội này Gia Di mở cửa xuống xe , chạy một mạch như điên

Càng chạy cô càng phát hiện khung cảnh xa lạ xung quanh , hai bên đường yên tĩnh lạ thường , dù cho là có đèn đường cũng khiến người ta cảm thấy âm u

Cô không biết mình nên đi đâu , cho đến khi phát giác cái bóng của mình bị che phủ bởi một hình dáng khác , mới ý thức được là do đèn pha phía sau chiếu vào . Khoảng cách ngày một càng gần , trái tim cô không ngừng cuồng loạn.

Xe lái tới gần , cửa kính chậm rãi hạ xuống , Diêu Tử Chính xem như không có chuyện gì xảy ra: “Lên xe !”

Cô bắt đầu đi về phía trước

“Trừ phi em muốn ở đây cả đêm !”

Cô càng chạy nhanh hơn

“Hoặc là em mất đi vai diễn này”

Bước chân cô chậm lại

“Đây chính là cơ hội duy nhất để em bước chân vào giới điện ảnh”

Cô đứng yên bất động

Diêu Tử Chính đưa Gia Di trở về nhà , cũng không hành động vượt quá khuôn phép . Trên xe im lặng một cách đáng sợ , khi cô mở cửa xe xuống , hần đột nhiên mở miệng:“Mới vừa rồi ăn một cái tát của em , một ngày nào đó tôi nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời”

Thanh âm bình thản nhưng uy hiếp tột cùng , động tác của Gia Di hơi khựng lại , Diêu Tử Chính chậm rãi tới gần

Khuôn mặt bình tĩnh lúc này trầm mặc cùng với giọng nói như cũ:“Đây chính là cơ hội duy nhất để em bước chân vào giới điện ảnh” Ngữ điệu như một tấm lưới bao phủ lấy cô , khiến cô không thể cử động , tâm tình có chút rầu rĩ

Bàn tay anh dọc theo gương mặt nhỏ bé , từng đốt ngón tay di chuyển nhẹ nhàng như đang phác họa đường cong phía dưới của bức tranh vẽ , cuối cùng dừng lại môi cô

Nhìn cánh môi mím chặt cùng với dáng vẻ cự tuyệt , Diêu Tử Chính cong lên khóe miệng , kèm theo nụ cười lạnh lùng là động tác thu tay:“Hẹn gặp lại !”

Lâu lắm rồi Gia Di mới gặp phải ác mộng như hôm nay , nháy mắt giật mình thức dậy , tâm trí giống như đang tự bảo vệ mình , dễ dàng quên đi nội dung trong mộng , chỉ còn sót lại hình ảnh , Diêu Á Nam ở trong bão tuyết cười nói với mình : Cảm ơn

Rốt cuộc thì cô cũng hiểu , cái nụ cười đó luôn làm cô cảm thấy quen thuộc , đến đau lòng

Nhận được kịch bản , thử buổi ghi hình , hóa trang nhân vật , họp mặt trong buổi quảng bá So với một người diễn viên quanh năm suốt tháng phải chạy show , thì một người diễn viên chỉ có bằng nửa ấy thời gian cho công việc , bận rộn tức là đồng nghĩa với hạnh phúc

Diễn hình là nam nữ chính trong phim của đạo diễn Trương , hình ảnh gần đây của bọn họ tràn ngập bài viết trên các mặt báo

Vì để đuổi kịp tiến độ quay phim , ở buổi họp báo sẽ lấy luôn phân cảnh khách sạn năm sao . So với tất cả các tên tuổi lớn , kinh nghiệm hành nghề của Gia Di chỉ có thể diễn tả bằng hai từ tầm tối , như vậy càng làm cho giới truyền thông chú ý

Tư Gia Di không phải lo lắng về vấn đề này , dù sao đạo diễn Trương cũng giống như cô , ông ta chân ướt chân ráo lần đầu bước chân vào giới điện ảnh

Đèn flash lóe lên , các nhà báo tiếp nối đặt ra câu hỏi , người phụ nữ ngồi ngay bên cạnh vị đạo diễn từ đầu đến cuối chậm rãi trả lời , ứng phó trông rất tự nhiên ——

Ngồi trong phòng làm việc , Diêu Tử Chính tắt tivi , cầm hộp điều khiển bóp chặt , bờ môi ửng nụ cười nhẹ

Sau khi buổi họp báo kết thúc , mọi người lập tức đi đến trường quay . Ở phân cảnh của ngày thứ nhất Tư Gia Di vào vai diễn trọng tâm . Đây là tòa nhà cao nhất của thành phố , cô buộc phải nhảy lầu vì liên quan đến môi giới chứng khoán

Để tạo cảnh quay như thật , Gia Di phải hóa trang thêm nhiều vết thương trên mặt . Cùng trợ lý đi bằng thang máy thông lên sân thượng , nhìn vào gương mặt của Gia Di , thợ trang điểm có chút bất mãn:“Tôi cảm thấy chưa được tự nhiên cho lắm , để tôi hóa trang thêm cho cô !”

Thang máy đi lên lầu cuối phòng ăn , thợ trang điểm chuẩn bị lôi hộp dụng cụ hóa trang ra , cô muốn ngăn cản , nhưng “Bíp” một tiếng , cửa thang máy chậm rãi mở

Không nghĩ ở nơi này có thể gặp được Quý Khả Vi

Mặc dù Quý Khả Vi đeo kính và đội cả mũ , Tư Gia Di vẫn nhận ra

Nếu như không phải là Quý Khả Vi nhận ra mình , cô cũng không muốn miễn cưỡng chào hỏi.

“Thật không ngờ gặp chị ở đây !”

Gia Di lịch sự hàn huyên , Quý Khả Vi ngược lại giống như tức giận:“Không gì là không thể”

Khi cửa thang máy khép lại , gần như chỉ còn một khe hở nhỏ , cô tình cờ nghe được Quý Khả Vi nói:“Trước đây tôi chưa bao giờ nghĩ , miễn cưỡng cho người ta đi nhờ xe , lại tự mình rước họa ?!”

Âm lượng mạnh mẽ không lớn không nhỏ đủ để Gia Di nghe thấy . Trước câu nói kỳ lạ kia , cô nhanh chóng đưa tay chặn cửa thang máy

Cửa thang mở ra

“Ý chị là gì ?!” Cô cau mày hỏi

Quý Khả Vi nhàn nhạt liếc nhìn Tư Gia Di

Mang theo gương mặt hóa trang cùng y phục xốc xếch đối diện với Quý Khả Vi , quả thật cô quá tầm thường

“Làm người quan trọng nhất chính là biết điều , biết rõ mình đứng ở đâu . Mong muốn cướp đồ người khác thì đừng trách người ta nói mình đê tiện !”

Rốt cuộc Tư Gia Di cũng hiểu rõ điều mà Quý Khả Vi ám chỉ , cô cố gắng đè nén cảm xúc giận dữ , hỏi rõ lần nữa:“Rốt cuộc chị muốn nói gì ?!”

“Rất đơn giản , loại chuyện giả vờ đi nhờ xe hôm đó khiến cho người ta ngán ngẩm”

Hồi tưởng lại thời điểm Quý Khả Vi mời Phó Dĩnh và mình lên xe , trông cô ta thật nữ tính , thì ra chỉ là diễn kịch , Gia Di thoáng chốc bật cười .

Thợ trang điểm nhìn sang Quý Khả Vi tỏ vẻ không hiểu , ánh mắt lướt về phía Gia Di , chỉ nghe thấy thanh âm cao ngạo:“Tôi rất rõ cân lượng của bản thân , nhưng mà không thể khước từ người đàn ông đó ra sức cam tâm tình nguyện vì mình !”

Hoàn cảnh xung quanh phòng ăn cùng với khúc nhạc dương cầm càng khiến sắc mặt của Quý Khả Vi trắng bệch

“Ý cô là ?!”

Thật đáng thương , rõ ràng là mình đã nói thẳng ra , thế mà cô ta vẫn cố tỏ ra ngớ ngẩn . Cảm giác rắc muối lên vết thương người khác , cũng không tệ:“Rất đơn giản , bản thân kém cỏi không buộc nổi người mình yêu cũng đừng trách sao người khác cướp được !”

Phó Dinh thường nói trong lòng cô giống như một con thú đang ngủ đông , khúm núm quá lâu dễ dàng nội thương . Kể từ năm đó , vì can thiệp vào chuyện của Diêu Á Nam , cuối cùng kết quả không như mong đợi . Cô thật chưa từng thử qua , không ngờ cảm giác này lại sung sướng đến vậy

Quý Khả Vi vừa định tát vào mặt Gia Di thì chợt bị vịn tay lại:“Diêu tiên sinh từng nhận của tôi một tát nhưng anh ta cũng không nói gì , chuyện này chắc cũng không cần phiền chị thay mặt đâu nhỉ ?!”

5. Chương 5

Không nghĩ tới sự việc lần này lại được đăng lên các mặt báo

Lúc ấy bàn tay của Quý Khả Vi bị cô nắm lấy , hình ảnh hai người phụ nữ giằng co lọt vào tầm ngắm ống kính vô tình trở thành tiêu đề cho paparazzi , thậm chí bọn họ còn cố tìm kiếm thông tin , ra sức vạch trần lý do tranh cãi

Cuối cùng tra được sự tình quan hệ tay ba , hai người phụ nữ gây gỗ bởi vì một người đàn ông . Mọi người lấy làm ngạc nhiên , hiểu kỳ bàn tán liên miên . Cổ nhân có câu , hồng nhan họa thủy , hiện tại có đến hai mỹ nhân bất hòa , khó trách sáng sớm nay trường quay tụ tập nhiều ký giả đến vậy ——

Tư Gia Di bỏ tờ báo vừa mới đọc xuống , đi tới bên cửa sổ , vén rèm lên , bên ngoài vây quanh một đám người , trên tay toàn máy chụp hình .

Mới vừa để rèm cửa xuống , phòng hóa trang lập tức bị đẩy ra.

Đạo diễn tức giận đi vào

Nhưng khi đạo diễn nhìn thấy Gia Di , cảm xúc tức giận như đèn nêon lại:“Gia Di à , nếu như tôi nhớ không lầm , hôm nay cô chỉ có hai phân đoạn mà thôi !”

Vốn biết đạo diễn đang muốn nói gì , không lâu sau đó ——

“Như vậy đi , bây giờ cô về nhà nghỉ ngơi , cảnh quay hôm nay chỉ quay ở đằng sau lưng , tôi sẽ cho người thế vai . Chừng nào đến phần hậu kỳ , chỉnh sửa thêm vài phân đoạn , hiệu quả sẽ giống y chang”

Nghe đạo diễn nói thế , Gia Di chỉ biết há miệng , cắn răng , trịnh trọng cúi chào , hướng phía đồng nghiệp nói xin lỗi: “Làm phiền mọi người !”

Những người trong phòng hóa trang nhìn thấy thái độ đạo diễn đối với Gia Di quá khách sáo , trong lòng đều đã tự hiểu , biết rằng cô gái này sau lưng có người hậu thuẫn , chỉ có thể an ủi , nào dám ngại phiền toái . Sau khi cô đi khỏi , không ít người nhìn vào tờ báo , tò mò thông tin bài viết , suy tư không biết người đàn ông đó rốt cuộc là ai

Các con đường đều tràn ngập ký giả , Gia Di chạy ngang qua con hẻm nhỏ , cuối cùng cũng trốn thoát được , không ngờ sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gọi:“Gia Di ! Gia Di ! Đợi đã . . . !”

Có thể đem tên người khác gọi thân mật thế này , đồng thời đang tâm bêu xấu trên mặt báo , không ai khác ngoài các ký giả . Gia Di hơi khựng lại , tiếng bước chân ngày một càng gần , cô nhất thời không biết phải chạy đi đâu . Vừa hay có một chiếc xe thắng gấp ở trước mặt cô

“Lên xe !”

Cửa xe rộng mở , người bên trong xe rất bình tĩnh nói.

Xe chở cô đi mất.

Người đàn ông này là tất cả ngọn nguồn sự việc , bây giờ lại có thể nhàn hạ ngồi lái xe . Bầu không khí yên tĩnh lạ thường , cuối cùng chính cô là người phá vỡ:“Đừng nghĩ anh ra tay cứu tôi thì tôi phải nói lời cảm ơn ?!”

Hắn cười , thanh âm không chút gợn sóng:“Nếu em hoài nghi , chỉ bằng tôi sẽ lái xe trở lại , nhân tiện ra mắt với mọi người”

Gia Di có chút rối rắm , quay sang nhìn Diêu Tử Chính , cuối cùng chỉ biết trầm mặc , nghiêng đầu ngoài cửa sổ . Mặc dù không mấy cam tâm , nhưng trong lòng cô vẫn sợ hãi .

Tiếng điện thoại vang lên , là Kinh Kỷ Nhân gọi tới:“Em đang ở đâu ?!”

“Mới từ trường quay ra ngoài”

“Cho vị trí cụ thể , chúng ta gặp mặt nói chuyện”

“Em ở”

Một bàn tay to lớn đưa qua , nhẹ nhàng lấy chiếc điện thoại trong tay cô , càng ngạc nhiên hơn khi thấy hắn ta bấm tắt .

“Anh làm gì thế?!” Bàn tay nhỏ nhắn đưa qua muốn đoạt lại chiếc điện thoại

Tay lập tức bị hắn đè xuống

“Tin tức mới được tung ra vào một giờ trước , chỉ bằng vào hắn , em nghĩ mình có thể thoát được ?!”

Ngữ khí mặc dù bình tĩnh nhưng mang theo âm lượng nặng nề , chung quy tương đối quyết đoán , khiến cho người ta khó mà từ chối . Lý trí cùng với cảm xúc làm cô bồi hồi thật lâu: “Vậy anh nói xem tôi nên làm gì ?!”

“Rất đơn giản , không làm gì cả”

“Bắt tôi chờ chết sao ?!”

“Chờ tôi giúp em giải quyết !”

Lúc nói chuyện còn mang theo cả nụ cười bất đắc dĩ . Gương mặt hắn khá bình tĩnh , sau đó căng thẳng nhìn cô , trong nháy mắt khiến cô nhớ đến một từ : Tình thâm không thọ [*]

[*] Ý nói con người này đối với chuyện tình cảm , yêu không bền vững

Mặc dù là người mê tín dị đoan , nhưng về mặt logic và lý trí , cô cũng không thể dễ dàng tin vào ảo tưởng . Người đàn ông này mang lại cho cô nhiều cảm giác , trong đó bao gồm cả quan tâm lẫn chăm sóc , như một chiếc chìa khóa đánh bật ổ khóa sâu nhất đáy lòng của cô . Đối với một kẻ tay mơ như cô mà nói , phương diện lăng xê , địa vị xã hội , còn có quan hệ giao tiếp . . . tựa hồ xa vời quá

Quý Khả Vi thông qua luật sư của mình tuyên bố khiển trách bài báo viết sai sự thật , không loại trừ việc muốn thừa kiện ký giả vì đã vu khống phỉ báng người khác . Sau đó không lâu , tờ báo liên tục đăng tin xin lỗi suốt hai tuần lễ , sự việc này sau đó cũng không còn ai quan tâm

Án binh bất động chính là phương thức mang lại kết quả tốt nhất , điều này càng khiến Gia Di trở nên nổi tiếng . Kinh Kỷ Nhân tìm tài liệu trên bảng xếp hạng , hướng phía Gia Di , nói:“Nhìn xem , em bây giờ được mọi người chú ý rồi !”

Gia Di tùy tiện xem qua , đập vào mắt chính là : Nữ diễn viên này đang muốn tạo scandal , cứ như là cố PR (**) cho mình trong ngày tuyên truyền phim mới , không biết xấu hổ.

(**) PR : tự đánh bóng tên tuổi

Kinh Kỷ Nhân thấy Gia Di trầm mặc , trong lòng nghĩ nghĩ , sau đó an ủi:“Thế này cũng tốt , ít nhất sẽ làm người ta nhớ đến em”

Tốt xấu hay không thì cô không biết , sự thật có được phơi bày , người nắm doanh thu cao nhất vẫn là công ty của cô ——

Gièm pha bút ký là một bộ phim nhận được khoảng nửa tháng sau đó , đồng thời còn có hai bảng hợp đồng đại diện làm người phát ngôn , triển vọng trước mắt trở nên tốt đẹp , đột nhiên Kinh Kỷ Nhân báo cho cô biết , hẳn muốn chuyển công ty khác .

“Gia Di à , anh mất nhiều năm quản lý em , thế mà vẫn chưa giúp được em”

“Tuyên bố dài dòng như vậy không phải là phong cách của anh , tốt hơn là nên nói thẳng”

Bị phanh khui trắng trợn khiến Kinh Kỷ Nhân không còn kiên nhẫn , trực tiếp hỏi:“Có muốn cùng anh sang công ty khác ?!”

“Không phải khi chúng ta mới bước chân vào nghề , đã ngu ngốc ký kết bản hợp đồng 15 năm , đừng nói là anh đã quên ?!”

“Điểm này thì em có thể yên tâm , sẽ có người bên công ty mới bồi thường thiệt hại”

Gia Di càng nghe càng thêm lo lắng , khuôn mặt bất lực nhìn vào tầm chân trước mặt:“Công ty nào mà coi tiền như rác , dám mua em về thế ?!”

“Hoàn Cầu !”

Tổng giám đốc bộ phận trực tiếp gọi tới phòng làm việc của Diêu Tử Chính :“Bên kia nói muốn suy nghĩ một chút.”

“Vậy thì cho bọn họ thời gian suy tính.”

Đầu dây điện thoại bên kia có ý muốn nói lại thôi , Diêu Tử Chính bực mình làm rõ:“Nói !”

“Một người quản lý cấp thấp cùng với diễn viên hạng thường Diêu tiên sinh , thứ cho tôi nói thẳng , kinh doanh kiểu này , thật không đáng giá.”

“Rốt cuộc có đáng giá hay không , qua một thời gian ngắn tự nhiên sẽ rõ !”

Thời gian thẩm thoát đã bảy tháng

Gièm pha bút ký lần đầu cháy vé ở các rạp phim , Tư Gia Di đồng ý cùng ông chủ ký hợp đồng

Đó là một ngày nắng tốt lành , Gièm pha bút ký liên tục đứng đầu trên bảng xếp hạng , doanh thu mang lại cho Hoàn Cầu ngày một càng nhiều , đúng lúc cũng là buổi kỷ niệm khai trương thành lập 10 năm của công ty . Nghi lễ ký kết hợp đồng vô cùng trang trọng , như thể muốn để mọi người trên toàn thế giới biết được hiệu suất làm việc của nhà lãnh đạo Hoàn Cầu

Bảy tháng rồi , cuối cùng cơ hội cũng đến

Nhìn chữ ký trên bản hợp đồng , Gia Di miễn cưỡng cười giễu , phải như thế nào mới có thể thực sự trụ nổi ?! Cấm đồ còn chưa đủ lớn

Cô tốn thời gian lương lự bảy tháng , nháy mắt chỉ trong bảy ngày , phòng bán vé mới là nơi mang nhiều lợi nhuận . Nếu như không phải hẳn ta cho cô cơ hội

Tư Gia Di lắc đầu một cái , không muốn suy nghĩ lung tung , cô điều chỉnh tâm tình , ngẩng đầu , hướng về phía hàng trăm ống kính , không ngại mỉm cười

Từ nghi thức ký hợp đồng cho đến buổi tiệc kỷ niệm thành lập công ty , Gia Di vẫn luôn giả vờ mỉm cười , trên mặt cô như muốn đờ ra . Vào phòng rửa tay trang điểm lại , soi gương nhếch nhếch khóe miệng , nếu muốn cười , phải cười đến tao nhã nhất , còn phải đạo đức nhất

Trở lại tiệc rượu , tiếp tục hàn huyên . Lắng nghe tất cả các loại người bàn tán khen ngợi bộ phim của mình .

Một diễn viên phim truyền hình lần đầu trải nghiệm qua bên điện ảnh , lại có thành tích kỷ lục đáng chú ý , ai ai cũng đều xem cô như một giá trị tích lũy sau này ——

Có người đưa ly rượu vang tới , ngón tay thon dài cầm ly rượu trong suốt , khuy áo trông rất sang trọng , theo kiểu cách của Pháp —— Theo bản năng cô đành ngẩn đầu , cuối cùng bắt gặp ánh mắt đối phương , bộ dáng hấn ta vô cùng bình tĩnh . Bấy tháng không gặp , nhưng ước chừng đã lâu như vậy .

Tuyên truyền quảng cáo rùm beng đại khái có thể đoán được do người nào đó sắp đặt , còn hấn hiện tại đang đứng ở trước mặt cô

“Đã lâu không gặp , Tư Gia Di”

Cô quan sát hấn , lại nhìn sang ly rượu trong tay , hương vị độc hại , một chất dễ gây nghiện . Nếu như cho cô cơ hội lần hai , cô tin tưởng rằng , mình vẫn như cũ , nhận lấy ly rượu mà hấn đưa tới , uống cạn một hơi , giống như uống đi một ly rượu độc , để làm dịu mát cơn khát trong lòng

6. Chương 6

Phương tiện không thể thiếu của các ngôi sao chính là thú vui hưởng lạc . Từ 7 giờ bắt đầu ăn tối , 9 giờ rượu khai tiệc rượu chúc mừng , 1 giờ sáng lại tổ chức party , cho đến tận ba giờ sáng vẫn còn tiếp tục uống rượu

Điều Tử Chính đọc diễn văn , mời rượu , rồi đi —— tựa hồ chỉ trong nháy mắt . Đang cùng mọi người nâng ly trò chuyện , Gia Di sớm đã sớm phân tâm khi nhìn thấy bóng dáng hấn đi khỏi hành lang . Âm thanh của người xung quanh , với cô bây giờ mà nói , chỉ thoảng gió thoảng bên tai.

Khi hấn đứng lên phát biểu , giọng nói tương đối trầm ổn , đem so sánh với âm nhạc trong khắp bữa tiệc , càng thêm cuốn hút người nghe . Ngữ khí lạnh lùng nhưng không giấu nổi mỉa mai , cái năng lực này chỉ khiến cô muốn cùng hấn ôm ấp

Suy nghĩ có chút hỗn loạn , Gia Di tiếp thêm rượu , đến khi tỉnh lại đã thấy mình ở hành lang

Nằm gần hành lang có một phòng nghỉ đang khép hờ cửa , ánh sáng mờ nhạt rọi ra bên ngoài , vô tình cô thấy hấn ta đang ở bên trong Gia Di không tự chủ , tay cầm cánh cửa chuẩn bị đẩy vào

Hấn là anh trai của Điều Á Nam Suy nghĩ trong đầu khiến cô chột dưng bước chân

Đột nhiên bên trong truyền ra giọng nói ủa hấn , âm điệu lạnh lạnh , hình như hấn ta nói chuyện điện thoại

Cuộc trò chuyện giữa hai bên cô cũng không nghe rõ , chuẩn bị xoay rời đi , trong nháy mắt bên trong truyền ra hai chữ:“Vào đây !”

Tư Gia Di do dự cúi đầu , bất ngờ đẩy cửa , đi vào không chút miễn cưỡng

“Làm sao anh biết là tôi đứng ở bên ngoài ?!” Lờ ra khỏi miệng cô liền hối hận . Hỏi như thế , có vẻ mình quá ngu xuẩn ?!

Điều Tử Chính trầm mặc , vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh trên ghế sofa , ý bảo cô ngồi

Không khí an tĩnh ngược lại với sự ồn ào bên ngoài , điều này làm cho Gia Di càng thêm lo lắng

“Anh có vẻ rất bận !” Phải , cô lại hỏi một vấn đề ngu ngốc nữa

Đáp lại là giọng nói đầy mạnh mẽ:“Một số công ty muốn mời mọc hợp tác , đồng thời hỏi xin ý kiến đưa một tập thể nghệ sĩ vào thực tập . Chút việc nhỏ này mà phải đòi hỏi sự chấp thuận từ tôi . Chỉ có thể trách thời buổi bây giờ cạnh tranh ác liệt , cơ hội có thể biến mất bất cứ lúc nào.”

Cảm giác mơ hồ cho rằng đây là một loại ám hiệu . Gia Di vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh , liếc sang hần , chỉ thấy hần đang nhắm mắt , thân người ngửa búp trên ghế sofa

“Mệt mỗi sao ?!”

“Uống hơi nhiều”

Diêu Tử Chính căng thẳng nhú chặt mi tâm , ngón tay day day thái dương , mở mắt ra

Hần ngồi , cô đứng , ở góc độ này nhìn nhau , biểu tình trông rất mập mờ

“Cám ơn.”

“Câu này tôi chờ bảy tháng rồi đấy !” Tựa hồ có chút oán giận , nhưng vẫn nói:“Cũng không quá muộn !”

“Có thể cho tôi hỏi một vấn đề ?!”

Người đàn ông trầm mặc đồng ý

“Tại sao lại muốn giúp tôi ?!”

Vấn đề này cô đã tự hỏi bản thân rất nhiều lần , cũng từng suy nghĩ qua nhiều dạng đáp án , nhưng không nghĩ tới hần sẽ nói:“Tôi cảm thấy em giống một người.”

Rốt cuộc chuyện đó cũng tới , động tác của hần nhanh đến mức khiến cô ngẩn ngơ ?! Hần nâng cánh tay , ấn chặt sau gáy , đè thấp đầu cô

Ánh mắt hần gần trong gang tấc , tỉ mỉ quan sát cô , như muốn tìm được dấu vết quen thuộc .

Cảm giác này thật sự không tốt , còn hơn dự cảm tồi tệ . Tư Gia Di cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh:“Giống ai ?!”

“Đã từng hai bàn tay trắng như tôi !”

Tư Gia Di phải thừa nhận rằng , giờ phút này trông hần thật quyến rũ , gần như đầu độc người khác . Nếu hần không phải là anh trai của Diêu Á Nam Cô nhất định sẽ cúi đầu khuất phục

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh , đáy lòng tiềm tàng đủ loại lo lắng thoáng qua , chưa kịp phản ứng đã bị chìm trong hơi thở của hần

Người đàn ông này tựa như một loài thú yên tĩnh , ẩn nấp trong giấc ngủ mùa đông , nhưng khi thức tỉnh sẽ khiến người ta tử vong . Quần áo cô xốc xếch , tay hần một đường mở ra khóa kéo , ngón tay dường như lửa đốt , xuyên thấu qua da thịt cô . Hô hấp của cô hỗn loạn vì hần , trọng tâm bất ổn ngã ngồi trên ghế sofa , ngửa mặt nằm trên đùi hần

Hần hạ thấp mắt nhìn cô , như thể có vật gì đó trong tròng mắt kia , lạnh lạnh toát ra . Còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra thì hần lần nữa cúi đầu

Cũng trong lúc này , ngoài cửa hành lang truyền đến tiếng cười

Nụ hôn của hần dừng ở môi cô cách chừng nửa cm

Tư Gia Di đứng dậy , đóng cửa , bước chân chậm lại , tâm tình trở nên ngu xuẩn , cầu nguyện mình sớm khôi phục tỉnh táo

Thời khắc chuẩn bị đóng cửa , Gia Di nghe rõ những lời đùa cợt của người bên ngoài:“Tôi vừa mới thấy cô từ chỗ Lý tổng trở về , dù bị quấy rối thì ít nhất cũng phải chừa một chút thể diện cho người ta chứ , đừng nên ngang bướng như vậy !”

“Tôi ngang bướng ?! Nếu nói về ngang bướng , phải nhắc đến Quý Khả Vi , buổi tiệc thường niên do công ty tổ chức mà cũng không thấy xuất hiện , đổi lại là tôi , tôi dám sao ?!”

Cửa đã đóng lại , cuộc đối thoại bên ngoài cũng bị ngăn cách . Tư Gia Di nhìn người phía sau , tay đang đặt trên cửa , cô quay đầu lại , Diêu Tử Chính đã đứng kế bên

Hắn cứ như vậy lặng yên không một tiếng động thay cô đóng cửa

Tư Gia Di bị ép sát đứng ở cánh cửa cùng Diêu Tử Chính: “Tôi lần đầu tiên thực hiện giao dịch kiểu này , trong lòng có chút khẩn trương , nói cho tôi biết , bây giờ tôi nên làm gì ?!”

Hắn không nói lời nào , trên mặt thoáng không vui.

“Thôi , coi như tôi chưa hỏi gì.” Mặc dù là nói vậy , nhưng cô vẫn giơ tay vòng qua ôm hắn , không nhịn được hỏi: “Có phải như vậy hay không ?!”

Cảm thấy sống lưng hắn có chút cứng nhắc , Gia Di nhón chân , dựa vào gần hơn , miệng phà ra hơi thở: “Anh có thể đem Quý Khả Vi nâng lên vị trí ngày hôm nay , chắc rằng cô ấy rất biết cách làm anh vui , e chừng tôi cũng không đủ bản lĩnh . Nếu như tôi khiến anh không hài lòng chỗ nào , mong anh lượng thứ bỏ qua.”

Gia Di biết làm thế nào cho mình trở nên quyến rũ , ánh mắt cô không hề động đậy , mông lung nhìn vào môi hắn . Cởi ra cúc áo đầu tiên , đồng thời ngửa đầu hôn

Môi cô vừa mới tới gần đã bị hắn duỗi ngón tay chặn lại , Gia Di có chút bất ngờ

Dáng vẻ hắn lúc này , bình tĩnh nhưng đầy uy hiếp

“Trái ngược với điểm này” Hắn cởi nút khuy áo . “Tôi càng muốn lấy được” Ngón tay hắn chỉ trước ngực cô “. Nơi này.”

Càng muốn lấy được , trái tim của em

Trái tim của mình ?! Vĩnh viễn không thể nào

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy , thực tế có nói ra miệng cũng là một câu giống như khiêu khích , lời nói tràn đầy ‘trêu chọc’: “Vậy phải xem anh có bao nhiêu bản lĩnh.”

Lần này đến phiên cô làm hắn ngạc nhiên , cho tới khi cô mở cửa rời đi , hắn cũng không ngăn cản

Đàn ông chỉ thích phụ nữ khi họ chưa thật sự chiếm được . Nghĩ tới mình như thế này , cần gì hắn ta phải dùng đến nhiều thủ thuật , Gia Di không khỏi bật cười . Nụ cười còn chưa kịp tắt đã thấy một chiếc xe chậm rãi lái tới tiếp cận , dừng ở bên hông đường

Cô nhận thức được , đây là xe của Diêu Tử Chính

Cửa xe mở , người ngồi bên trong không phải hắn ta

“Diêu tiên sinh kêu tôi tiễn cô về nhà.”

“Anh là ?!”

“Phụ tá của tiên sinh.”

Phụ tá ?! Nhìn kỹ rất quen mặt , nhưng mà cô nhớ không ra . Trải qua bầu không khí im lặng , rốt cuộc Gia Di cũng về nhà an toàn . Nói lời từ biệt , xuống xe , hưởng thụ cơn gió nhẹ thổi qua buổi sớm tinh mơ . Thần trí bất ngờ thức tỉnh , cô chợt dừng lại , kinh ngạc quay đầu , chỉ còn trông thấy đuôi xe

Người kia , từng là phụ tá của Diêu Á Nam —— Cuối cùng cô cũng bồi hồi nhớ lại.

Khi tinh thần Gia Di còn đang bất định ngậy người đứng tại nhà trọ , Diêu Tử Chính vừa về đến nhà , chuẩn bị đổi dép đã thấy có người đưa đến bên chân

Hắn dừng lại một chút.

“Về sau chớ dừng tùy tiện tới đây , bị ký giả bắt gặp không tốt.” Hắn đổi dép đi thẳng vào nhà , thanh âm lạnh nhạt , không thêm nhìn về vị khách không mời mà tới

Vừa đi qua cửa trước liền bị người này ôm lấy.

Hắn cúi đầu nhìn vào cánh tay ôm chặt bụng mình , bất đắc dĩ nói:“Trước giờ anh luôn xem em như em gái , loại cảm giác loạn luân này rất tệ.”

Cô lại càng ôm chặt hơn:“Đêm qua không phải anh cùng Tư Gia Di ở chung một chỗ ?!”

“ ”

“Trên người anh đều là mùi của cô ta !”

“ ”

“Em có điểm nào không bằng cô ta ?! Anh sẵn sàng bỏ ra một số tiền lớn để mua cô ta , cũng không phải là nguyện ý ”

Trên mặt người đàn ông bình tĩnh không chút gợn sóng:“Em biết rõ anh rất ghét loại phụ nữ không biết vâng lời . Nhanh cởi áo sơ mi của anh , mặc lại quần áo của mình . Năm phút sau khi anh trở lại , đừng để anh thấy em ở đây.”

Nói xong trực tiếp đẩy người phụ nữ ra , bước vào phòng ngủ.

Tiếng cửa đóng sầm vang vọng ở trong phòng khách , Quý Khả Vi lúng túng đứng yên một chỗ , ngó vào tấm kính đối diện , phảng chiếu hình ảnh nhếch nhác của mình , trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi nam , khóc cười lẫn lộn

Tư Gia Di lên mạng tìm được tư liệu của mình , không tự hỏi lòng , thông tin của mình đây sao ?!

Ngược lại Phó Dĩnh liên tục huyền thoại giải thích:“Cha mẹ sống ở nước ngoài , là nhà tư bản ngành công nghiệp Điều này cũng không sai nha , ba mẹ cậu đúng là đang ở nước ngoài mở quán sủi cảo còn gì !”

“Nữ diễn viên được phân thành ba loại . Loại thứ nhất là bộ dạng thanh tú , khiến người xem thiện cảm , được coi là bản sao của Triệu Vi hoặc Tưởng Văn Lệ . Loại thứ hai là chuyên nghiệp trước ống kính , sinh ra đã có biệt tài diễn xuất , như Chương Tử Di , Châu Tấn và Trương Bá Chi . Loại thứ ba chính là dạng người như Trương Mạn Ngọc , muôn vàn bộ phim kém chất lượng đến đâu , nhưng vẫn mài ra được kỹ thuật diễn Bất kể là loại nào , chỉ cần là diễn viên , đặc biệt là nữ , nếu muốn bước lên thảm đỏ , trừ thiên thời địa lợi nhân hòa , quan trọng là gương mặt của mình , nếu muốn thông qua ống kính để được khán giả biết tới , ít nhất sau lưng phải có người hậu thuẫn . Cậu xem , những nữ minh tinh địa phương nơi này , có mấy ai đáng chấp tốt nhất hay không ”

Không phải là cô không động tâm , chỉ là lịch trình quá kín , trong tay còn có hai bộ tác phẩm mới nhất , cộng với công việc chụp hình quảng cáo , thời gian gấp rút đến nỗi không còn hơi sức nghĩ ngợi .

Thậm chí đến ngày sinh nhật còn được đoàn làm phim chúc mừng , tổ chức ở tại trường quay . Để tạo bất ngờ cho cô , các đồng nghiệp nhanh chóng giấu đi bánh kem sinh nhật . Sớm biết có người giao tới bánh kem , chỉ là cô hơi đắn đo , biểu tình có chút do dự , sợ bị mọi người phát hiện , nên cố giả vờ xem như không biết . Cắt bánh , mở nhạc , hòa chung không khí sôi động cùng với đoàn phim , đại gì cô phải phá đi kế hoạch của mọi người ?!

Thật ra thì ngày hôm nay cô vốn không vui , bởi vì buổi chiều bận rộn làm người phát ngôn , chụp hình tạp chí , thuận tiện tiếp nhận phỏng vấn , có vẻ như đang hưởng thụ một sinh nhật buồn

Mặc hết mười hai bộ trang phục lớn nhỏ khác nhau chụp hình , Gia Di gần như mang suốt đôi giày cao gót đến tận 15 cm , bàn chân cũng sưng tấy lên , lúc nghỉ ngơi ngồi liệt một chỗ , chờ trợ lý đưa đồ uống đến

Một lon cà phê nóng đặt ở trên bàn.

Tư Gia Di nâng cặp mắt , vô tình chạm vào tầm mắt phản chiếu trong gương , bàn tay cầm lon cà phê cứng đờ

Giới thiệu với cô:“Đây là anh Phương , phó chủ bút của chúng tôi.”

Người đàn ông họ Phương đưa tay qua:“Em khỏe chứ !”

Tư Gia Di nhìn tay hẩn , đứng dậy:“Tôi đi thay quần áo.”

Gia Di nhanh chóng đi đến phòng thay đồ , phát hiện trong tay còn cầm lon cà phê , không chút suy nghĩ muốn vứt vào trong thùng rác , tức thì có người đè tay cô lại

“Nếu như anh nhớ không lầm , trước đây em rất thích cà phê hiệu này.”

“Xin buông tay cho.”

Tư Gia Di cố gắng kiềm chế , hạ thấp giọng , tận lực không để những người xung quanh chú ý , nhưng người đàn ông kia vẫn không chịu buông:“Em còn đang giận chuyện anh và Diêu Á Nam ?!”

“ ”

“Năm đó nếu như anh không đưa tin , sớm muộn gì người khác cũng sẽ tìm ra , em không thể. ”

“Anh im đi.”

“Gia Di , em ”

“Em bảo anh im đi !”

Nhân viên tòa soạn kinh ngạc , thậm chí nhìn về hai người . Gia Di vội vàng tránh khỏi tay hẩn , bước vào phòng thử , chuẩn bị đóng cửa , lại nghe hẩn nói:“Sinh nhật vui vẻ.”

7. Chương 7

Thời điểm tiếp nhận phỏng vấn Gia Di liên tục mất hồn

Buổi chiều hôm nay trôi qua nhạt nhẽo , muốn trách thì tự trách bản thân mình . Nếu như không phải trong lòng ấp ủ ham muốn được nổi tiếng hơn , nếu như từ chối chụp hình trang bìa tạp chí , thì cô sẽ không gặp anh ta ở đây

Sau khi hoàn thành công việc , Gia Di thở phào một cái , nghe được nhân viên hướng phía phụ tá của mình cam đoan:“Bài viết về cô Gia Di sẽ do phó chủ bút của chúng tôi biên tập , bảo đảm đặc sắc cực kỳ.”

Từ paparazzi cho đến nghệ thuật gia —— phải miêu tả Phương Tử Hằng là người thế nào ?! Xuất thân là tay săn ảnh của một tòa soạn cỡ hơi , từng bước leo lên chức vị thế này , có sức ảnh hưởng lớn nhất trong nước , đứng đầu lại là tờ báo thời trang hiện nay , có lẽ người ngoài nhìn vào cứ tưởng anh ta miệt mài chăm chỉ , bây giờ thành đạt là do may mắn

Lúc rời đi chuẩn bị bước vào thang máy , do quá đông người nên Gia Di lui lại , quyết định sẽ vào chuyển sau . Phụ tá kẹt ở một góc , đang tính chui ra liền bị Gia Di ngăn cản:“Chị cũng bận rộn suốt rồi , về nhà trước đi , nhớ sáng mai đến studio là được.”

Trong khi chờ thang máy , một tiếng bước chân nặng nề đến gần .

Tư Gia Di không quay đầu lại , trầm mặc , tiếp tục nhấn nút thang máy

Cô càng vội vã , thanh âm của đối phương lại càng bình thản:“Đừng giả vờ , nếu chịu tiếp nhận công việc này , chắc hẳn em đã chuẩn bị tâm lý gặp anh.”

“Nếu như tôi không phải đại diện của nhãn hiệu đang hợp tác cùng tòa soạn của anh , tôi tuyệt đối từ chối lời mời này.” Vừa dứt lời , cửa thang máy mở ra , trong đầu buồn bực khiến cô thẳng bước vào trong.

Phương Tử Hằng ung dung vào theo

Điều này làm Gia Di càng thêm nhức đầu , hàm răng cứ thế cắn chặt lại cho đến khi bước khỏi thang máy . Bãi đậu xe to như vậy , phía sau còn có một người đi theo khiến Gia Di bất an , cô bối rối đến nỗi không tìm được xe

“Dự định chuẩn bị sinh nhật thế nào ?!”

“ ”

“Lại cùng Phó Dĩnh ?!”

Tiếng bước chân nhanh hơn

Cô đã mệt mỗi ứng phó , điện thoại di động còn thêm phiền toái , đột nhiên vang lên không ngừng.

Phản ứng đầu tiên chính là muốn tắt ngay điện thoại , tiếp tục tìm xe của mình . Nhìn đến dây số phía trên , Gia Di chợt dừng lại , thay đổi chủ ý nhận nghe

Sau buổi tiệc rượu ăn mừng kỷ niệm thành lập công ty , Diêu Tử Chính chưa hề chủ động liên lạc với cô , giờ phút này thanh âm của hắn xuyên thấu qua sóng điện thoại , cận kề ở bên tai cô , giọng nói vô cùng vang vọng:“Ồ đầu ?!”

Câu hỏi có phần đột ngột khiến Gia Di suy nghĩ vài giây , chỉ nói:“Mới vừa kết thúc công việc.”

“Một người ?!”

“Vâng.”

“Buổi tối có thời gian không ?!”

“Thật ngại quá , tôi có hẹn với bạn.”

“Phương Tử Hằng ?!”

Từ Gia Di có chút ngạc nhiên :“Anh nói vậy là sao ?!”

Diêu Tử Chính đột nhiên trầm mặc.

Mơ hồ đoán được chuyện gì , Gia Di ngẩng đầu , ngẩng nhìn bốn phía xung quanh , tầm mắt thấy được chiếc xe của hắn lái vào lối bãi đậu xe .

Xe lái tới gần lập tức dừng lại , cửa xe hạ thấp , khi nhìn thấy gương mặt người đàn ông kia , Phương Tử Hằng nhất thời kinh ngạc , khó tin đứng yên nhìn về Gia Di , thoáng chốc thái độ đã định thần lại:“Diêu tiên sinh , thật trùng hợp , anh tới đây có việc ?!”

Chỉ thấy Diêu Tử Chính mỉm cười:“Không nghĩ đến việc em với phó chủ bút Phương là bạn.”

Lời này rõ ràng chĩa vào cô

“Người tôi hẹn không phải anh ta . Tôi với phó chủ bút Phương ” Có chút chột dạ , ánh mắt cô nhìn trên người Phương Tử Hằng chuyển sang nơi khác “ Không quen.”

Cửa xe bên kia chợt mở ra , Gia Di ngồi vào không chút do dự , chỉ là trước đó khi lên xe , Phương Tử Hằng ghé vào bên tai cô nói nhỏ:“Không nên khiêu khích hắn ta , em đùa nên có mức độ.” Xua tan câu nói kia thế nào , cũng không ra khỏi tâm trí

Gia Di đành sửa lại lịch hẹn với Phó Dĩnh sau 11 giờ tối

Cùng Diêu Tử Chính ăn ở Club tư nhân , nơi này là một khu vực bí mật , khách không nhiều lắm , hoàn cảnh rất tốt , món ăn vừa miệng . Nếu như hắn ta không quá trầm mặc , có lẽ bữa ăn này sẽ rất thoải mái

Có rất nhiều điều cô muốn hỏi hắn , ví như hắn xuất hiện lúc này là vì biết hôm nay sinh nhật cô ?! Hay là , sao anh và Phương Tử Hằng quen biết ?! Bất đắc dĩ chỉ có thể cùng ăn mà không dám hỏi .

Món tráng miệng được dọn lên cũng là lúc phụ tá của Diêu Tử Chính chạy tới . Gia Di không chút quan tâm , vẫn tiếp tục thưởng thức điểm tâm , kì thực luôn dùng ánh mắt quan sát . Cô nhớ người phụ tá này , biểu tình thường xuyên trầm mặc , nhưng hiệu suất làm việc rất cao , giờ phút này chỉ thấy anh ta đưa tới một túi văn kiện , sau đó rời đi không hề lưu lại.

Cô và Diêu Á Nam từng rất thân thiết , lý nào người này lại không nhớ cô ?! Tư Gia Di bối rối ngổn ngang không thể hiểu được , cho đến khi Diêu Tử Chính đẩy túi văn kiện đến trước mặt mình , cô mới định thần lại

“Là thứ gì ?!”

“Quà sinh nhật.”

Tư Gia Di mở ra , đột nhiên có phần méo mắt

Trực tiếp tặng quà sinh nhật một cách đơn giản , quả thật phù hợp tác phong làm việc của Diêu Tử Chính .

Lúc còn ở công ty cũ cô nhận được cơ hội quay thử chính là nhờ sự giúp đỡ của Kinh Kỷ Nhân , anh ta còn cẩn thận dặn dò , bảo hãy biết nắm bắt tình thế , có lẽ cũng được trở thành diễn viên hạng ba . Quay thử cũng phân chia theo từng cấp bậc , người được hậu thuẫn dĩ nhiên trực tiếp gặp mặt đạo diễn . Ở vòng thứ nhất là do đạo diễn và trợ thủ chọn lọc , chỉ mới diễn thử ba phút liền bị trợ thủ hô ngừng , đáp án rất rõ ràng: cô không có đủ khả năng

Khi cô cơ hồ quên mất chuyện này thì cũng là lúc bản hợp đồng tự động đưa tới . . .

Không nên khiêu khích hấn ta , em đùa nên có mức độ Trước khi chia tay , lời Phương Tử Hằng cảnh cáo bất chợt ủa về bên tai . Đùa hay không đùa không cần nghĩ tới , ít nhất cô chưa bỏ ra thứ gì đã đạt được nhiều lợi lộc như vậy , cuộc mua bán này cuối cùng vẫn không thua thiệt.

Tóm lại lúc này nên nói cái gì ?! Tư Gia Di cực kỳ khó chịu mức độ im lặng của hấn , dù vậy hấn vẫn cứ ngồi , chờ đợi , ung dung hướng mắt nhìn cô . Nhưng phải nói gì bây giờ ?! Cuối cùng người đang bối rối chỉ có thể cười đùa:“Tôi đột nhiên cảm thấy mình bị áp lực.” (Món quà sinh nhật là bản hợp đồng , bó tay =.=)”

Ngoài miệng mặc dù tự giễu , đồng thời lấy ra bút , ký tên lên hợp đồng . Diêu Tử Chính quan sát hành động của cô , bật cười , đột nhiên lên tiếng:“Không phải choáng ngợp gì cả , dù sớm hay muộn thì em cũng phải trả vốn lẫn lời.”

Hấn nói rất bình thản , nhưng tràn đầy chân thành tha thiết , da diết đến độ mang theo ý ngoài cực lực kiên quyết , làm cho Gia Di mơ hồ cảm giác như bị ai đó bóp chặt cổ họng .

Một năm nay cô không ngờ rằng có rất nhiều chuyện tình bất chợt ập đến

Không ngờ tới sự xuất hiện của Diêu Tử Chính , hấn ta có thể khiến cho cuộc sống của cô thay đổi

Tất cả các show quảng cáo lớn nhỏ đến rất tự nhiên , làm người phát ngôn cho những nhãn hiệu thu lại không ít lợi nhuận

Thời gian tuyên truyền quảng cáo , quay phim hoặc làm người phát ngôn cũng được sắp xếp chia giờ tỉ mỉ , trong đó còn có vai trò người dẫn chương trình . Bộ phim phát sóng buổi tối được chiếu rộng rãi trên cả năm đài truyền hình . Ngoài ra những cảnh quảng cáo quay cùng ngôi sao nổi tiếng , hình ảnh Gia Di như thể ngập tràn trên đài , khiến cho khán giả muốn quên cũng không quên được .

Lần đầu nghe nói khán giả yêu thích bộ phim do mình thủ diễn , Gia Di đùa hỏi:“Là công ty bỏ tiền quảng bá trên mạng , tung tin khắp nơi à ?!” Trêu ghẹo chất vẫn Kinh Kỷ Nhân , nhưng kỳ thật muốn nghe được đáp án chân tình . Cái vòng luẩn quẩn này vốn dĩ dối trá , ganh đua ngược lại hại chính bản thân

Trước đây có rất nhiều tạp chí lá cải nhận xét về cô , nói cô tuổi đời không còn nhỏ nữa , muốn bắt đầu lập nghiệp từ phim thần tượng , chậm rãi tiến vào trái tim người xem , thời gian liệu có phép màu ?! Cuối cùng cho rằng đây là quyết định sai lầm của một công ty tuyển chọn , giao nhầm vai diễn cho thứ diễn viên

hạng xoàng , không thể để lại một chút dấu ấn trong mắt khán giả , còn khiến khán giả ngán ngẩm buồn nôn ——

Kết luận hay nhất vẫn là sự nghiệp hiện tại , gặp may thế nào vô tình trở nên nổi tiếng .

Thời gian cứ thế trôi qua , có ai biết được hậu thuẫn phía sau của cô ?! Không có , tất cả đều trở mắt nhìn nữ diễn viên này một bước lên mây . Bài báo ngày đó lâu lâu được Kinh Kỷ Nhân lấy ra trêu đùa .

Hoạt động cắt băng khánh thành của trung tâm mua sắm , nhiều khán giả biết được cũng ồ ạt chạy đến để xin chữ ký , Tư Gia Di đứng ở phía trên , sử dụng ký hiệu nói lời cảm ơn , hôm sau tin tức này liền được đăng lên trang đầu của mạng xã hội ——

“Chúng ta đi bước cờ này , đúng là quyết định sáng suốt.” Kinh Kỷ Nhân quay qua nói với Gia Di

Tư Gia Di trầm nghĩ : Điều Tử Chính mới thật sự là cao thủ đánh cờ , còn cô ?! Cùng lắm chỉ là một quân cờ tinh xảo

Rất lâu rồi vẫn không thấy hần liên lạc —— Gia Di đột nhiên ý thức được , hần lúc gần lúc xa đôi khi khiến cô hoảng sợ .

Công ty Hoàn Cầu to lớn như vậy , người tốt kẻ xấu cục diện vẫn còn tồn tại . Cô được o bế đến tận trời xanh , dám chửi sau lưng không ít lời ra tiếng vào

Bởi vì công việc bận rộn nên hiếm khi phải về công ty , hôm nay lại bị Trâu tổng gọi về . Xe mới vừa quẹo vào bãi đậu , đã thấy ngay chiếc xe của Điều Tử Chính . Tự nhiên nghe được tiếng lòng ‘lộp bộp’ , không biết là kháng cự hay mong đợi đây ?!

Trước đó chỉ nghe Kinh Kỷ Nhân nói : Nhà sản xuất cũng tới

Hoàn Cầu chuẩn bị đầu tư một bộ phim điện ảnh , ngoài ra vẫn hợp tác cùng với Bành đạo diễn , Trâu tổng cùng với mấy diễn viên nữ đang ngồi thảo luận , mặc dù không hề nói rõ nguyên nhân , nhưng người sáng suốt cũng đôi phần đoán được

Công ty bỏ vốn đầu tư , đương nhiên vai chính phải là gà nhà thủ diễn . Có công ty ra mặt , cảm giác Trâu tổng bàn việc cùng mình , cũng chỉ là giả vờ đóng kịch

Mới vừa trở về , Kinh Kỷ Nhân rõ ràng có chuyện muốn nói , nhưng vẫn trầm mặc theo cô đến phòng làm việc của Trâu tổng .

Sau khi bàn xong , đến giữa hành lang , Gia Di ngẩng nhìn xung quanh vắng lặng , bước chân dừng lại , xoay người hướng phía Kinh Kỷ Nhân:“Nếu như em nói em cảm thấy nhân vật này rất hợp với mình , em muốn đánh liều thử sức một phen , liệu anh có mắng em tự tin quá ?!”

Môi trường diễn viên cạnh tranh khốc liệt , trong lòng anh giống như giằng xé nội tâm dùm cô . Nhìn ánh mắt của người đối diện , anh cảm giác được mình đang đứng cạnh một người xa lạ Ánh mắt đó , như thể không từ một thủ đoạn nào .

Tư Gia Di thấy Kinh Kỷ Nhân cầm điện thoại , ấn một dãy số , sau đó đưa tới , vỗ nhẹ vai cô:“Cố gắng tận dụng cơ hội !”

Nhận lấy điện thoại di động , đưa ống nghe tới gần bên tai liệu có thể trực tiếp cắt đứt ?! Trong lúc vẫn còn do dự , đầu dây bên kia vang lên âm thanh quen thuộc , lãnh đạm vô cùng:“Là ai ?!”

8. Chương 8

Cô không biết phải bắt đầu từ đâu , mở miệng nên nói cái gì ?!

“Tôi vừa nhìn thấy xe của anh ở bãi đậu xe !”

Cố gắng khiến giọng nói trở nên bình thường.

Toàn thân cô cứng ngắc , tay khẽ run , cổ tỏ vẻ nhớ hần , có điều vở kịch này không thể diễn trọn vẹn bởi vì đối thủ kia quá mạnh

Nhìn thấy gương mặt của mình thông qua lớp kính , trong lòng lại nghĩ tới lời nói của Quý Khả Vi , cứ thế gượng cười , bức bách bản thân suy nghĩ , tiếp theo hần ta sẽ nói cái gì

Muôn vạn lý do đều có khả năng , chỉ là không thể ngờ đến hần đột nhiên cười:“Xem ra em rất hứng thú với bộ phim mới của đạo diễn Bành.”

Tưởng chừng có thể che giấu được lâu dài đầu bị hần bắt thóp , khiến tâm tình cô có chút kinh ngạc .

Cô ngừng thật lâu , sau đó mới nói: “Tôi xác nhận là mình quan tâm tới bộ phim này , nhưng bất kể anh có tin không , chuyện tôi nhìn thấy chiếc xe của anh , là thật . Vả lại tôi cũng đang có ý định mời anh dùng cơm nói lời cảm ơn.”

Nếu không thể gạt được , đành lòng phải nói thẳng ra.

Kính Kỷ Nhân đứng ở một bên , xem chừng chuyện này đàm phán không thành , gấp gấp đến độ nháy mắt cùng Tư Gia Di , có điều cô không để ý tới , phối hợp tiếp tục nói: “Xem ra anh đang bận , không dám làm phiền anh.”

Cô cho là hần ta sẽ nói:“Đợi chút !”.

Nhưng mà hần vẫn không nói

Cứ như vậy trầm mặc , để cô cúp điện thoại.

Người bên cạnh lập tức hỏi: “Hần ta nói thế nào ?!”

Tư Gia Di cúi đầu bước đi , nghe được câu hỏi phía sau không khỏi đáng tiếc: “Đàn ông đều là một loài động vật thiếu tính kiên nhẫn , anh trối buộc lòng ham muốn của hần quá lâu.” Lần đầu tiên Gia Di trở nên kích động.

Chịu đựng đi được vài bước , cuối cùng quay ngược trở lại , bao nhiêu tức giận đều trút lên đầu người kia: “Tốt hơn là anh nên đổi nghề thành mai mối , nhất định sẽ thành công hơn.”

“Nếu như hần ta chỉ muốn vui đùa , anh sẽ không để cho em mạo hiểm.”

Tư Gia Di hừ hừ , cười nhạt một tiếng.

“Một người đàn ông khi hần muốn em chỉ cần tinh tế quan sát . Lần đầu tiên khi hần gặp em ở bữa tiệc , ánh mắt của hần nhìn em không giống như người bình thường , bằng không anh đã từ chối đưa em vào xe của hần . Em muốn nổi tiếng , anh đây tài hèn sức mọn , hần ta thì khác , có thể một tay che trời . Điểm này em so với một ai khác , không phải đã rõ hơn sao ?!”

Tư Gia Di tiếp tục cười lạnh , bác bỏ , xúc động không thốt nên lời.

Đúng vậy , hần ta chính là một tay che trời.

Tối hôm trước chụp hình , chẳng may trời mưa làm cô ướt sũng , nhân viên làm việc vội vàng lần lượt đưa lên trà nóng , lại còn chuẩn bị khăn ẩm . Đối lại năm đó , thậm chí không ai nhớ đến một người con gái trên người run rẩy , đến cả cái chăn để đắp cho qua cơn mưa cũng không có lấy.

Bởi vì năm đó cô không có hần , bởi vì năm đó cô không được nâng đỡ như bây giờ.

Lọt vào danh sách giải thưởng nữ diễn viên trẻ triển vọng cuối năm , được chính tay Phó đạo diễn đưa thiệp chúc mừng , bây giờ cô vẫn còn giữ . Cũng đầu năm đó , cô vì từ chối phân cảnh bị đánh , mười hai cái tát liên tục bị tát vào mặt , nỗi đau lúc đó rõ ràng vẫn nhớ như in .

Bởi vì lúc đó cô không có hần , bởi vì lúc đó cô không được nâng đỡ như bây giờ.

Tiết mục tối nay là một talk show , tường thuật lại tất cả quá trình khi cô ra mắt . Mỗi khi hình ảnh cô xuất hiện trên màn hình lớn là tiếng vỗ tay vang dội cùng với âm nhạc sôi động . Từ đầu đến cuối chương trình phải luôn giả vờ mỉm cười , trong lòng khóc lóc , lại càng muốn cười chính bản thân mình

Sau khi kết thúc màn giới thiệu , Gia Di trêu ghẹo nói lời biết ơn đến nhà sản xuất , đồng thời cũng đã mang lại rất nhiều kỷ niệm thú vị cho cô . Thật ra thì phải thật lòng cảm tạ hẳn , chính vì có hẳn , nên cô mới hiểu được một đạo lý ở tuổi 20 : Ở trong trường học luôn dạy văn hóa , thành tích chuyên ngành vốn dĩ quan trọng nhất , chủ yếu lợi ích có gì ?! Hiện thực mới là bài học tàn bạo nhất.

Tiết mục hạ màn đã hơn mười giờ đêm , một số khán giả ở trong hiện trường cũng dần tản đi , Gia Di cùng người chủ trì cười nói phía sau hậu đài , phụ tá đưa tới cho cô di động , nói là điện thoại của Kinh Kỳ Nhân

Tư Gia Di nhận lấy , chỉ nghe anh ta nói: “Anh vừa rời khỏi công ty , trông thấy phòng làm việc của hẳn ta vẫn còn sáng đèn , đoán chừng ở lại làm thêm giờ.”

“ ”

“Bất luận em muốn làm sao thì làm , anh đều ủng hộ vô điều kiện.”

Cụp một tiếng , Kinh Kỳ Nhân cúp điện thoại

Một tiếng nhạc chọt vang lên phía sau hậu đài , trong đầu cô đột nhiên thoáng qua lời nói , cả đời này không thể tiếp tục cuộc sống như thế

Diêu Tử Chính đi họp đến tận mười một giờ.

Dự định sang năm của công ty sẽ cố ý gây dựng sự nghiệp trên bảng thị , không ít người nghe thấy liền lên tiếng chế nhạo , nói là Hoàn Cầu tiếp nhận toàn nghệ sỹ , tư cách gì muốn chiếm đoạt thị trường , quả thật chuyện nực cười

“Vậy hãy để cho bọn họ học hỏi thêm một ít kiến thức , xem thế nào là chuyện nực cười.” Thứ mà Diêu Tử Chính muốn , không phải là không có được

Hội nghị kéo dài cũng đến hồi kết thúc , có người đề nghị đi ăn khuya , nhưng Diêu Tử Chính vẫn trầm mặc , giờ lên một túi văn kiện đang chờ xử lý , mọi người hiểu rõ tự động im lặng rời đi , không muốn phiền nhiễu đến hẳn

Văn phòng trở nên trống rỗng như trời vào cuối mùa thu , phòng làm việc chỉ vang lên một âm thanh duy nhất , là tiếng ‘lạch cạch’ khi hẳn gõ bàn phím .

Tựa hồ có người quay lại , Diêu Tử Chính nghe tiếng bước chân đến rất gần mình , nhưng cũng không thèm ngẩng đầu đếm xỉa

Ánh mắt liếc thấy một ly nước uống đặt trong tay mình , lông mày hẳn nhíu thật chặt: “Cà phê đen thì tốt hơn.”

“Cà phê đen sẽ tổn hại dạ dày , uống trà nóng là tốt nhất.”

Giọng nói này

Diêu Tử Chính đột ngột ngẩng đầu.

Tư Gia Di đem một đồng thức ăn nhanh mở ra , để lên bàn làm việc: “Còn chưa ăn cơm sao ?! Những thứ này tôi đem từ bên ngoài vào , nhân lúc còn nóng , anh hãy dùng đi.”

Ánh mắt lạnh lùng quan sát nhất cử nhất động của cô , rốt cuộc cũng nở nụ cười: “Em bảo mời tôi ăn cơm , ý nói mấy cái bánh bao này ?!”

Tư Gia Di vô vị nhún vai , đem vài thứ nữa bày ra.

Tựa hồ cảm thấy hứng thú , đầu lông mày chau lại , nghe cô giới thiệu:“Đây là thịt cua , sữa , còn đây . . .”

Thấy hắn chậm chạp không đụng đũa , Gia Di thúc giục: “Anh không muốn thử mùi vị sao ?!”

Gương mặt hắn ảm đạm , nụ cười như có như không , tâm tình đột nhiên trở nên phức tạp :“Á Nam thích ăn , chưa chắc là thứ tôi thích.”

Khuôn mặt Gia Di nháy mắt cứng ngắc.

Cầm đũa thật chặt , rồi lại buông lỏng , cô cố gắng kìm nén cảm xúc trên mặt: “Thường xuyên cùng Diêu Á Nam chuồn ra cửa tiệm này mua bánh bao hấp làm bữa khuya , cứ nghĩ anh cũng sẽ thích , thật là
. . Có chút tự ý quá.”

Từ khi biết hắn tới nay , có lẽ là lần đầu tiên hắn chủ động nhắc tới Á Nam.

Từ khi biết hắn tới nay , có lẽ là lần đầu tiên cô thấy hắn như vậy.

“Lái xe tới ?!” Người kia hỏi

“Thuê xe !”

Hắn nhìn đồng hồ , lại nói: “Đợi một chút , xử lý xong việc , tôi sẽ đưa em về nhà.”

Cô phải thừa nhận , cô rất yêu thích bầu không khí này , khiến cho người ta an tâm

Có lẽ bởi vì an tâm nên cô ngoan ngoãn ngồi chờ trên ghế sofa , cứ vậy rồi ngủ thiếp đi .

Khi hắn cúi người ôm cô , tâm trí có chút lay động

Đang tính mở mắt ra , người nằm trên ghế sofa thay đổi chủ ý , tiếp tục nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Nếu như hắn muốn hôn cô , thậm chí tiến thêm bước nữa , cô sẽ không ngại , dù sao cũng đã quyết tâm giao dịch kiểu này .

Người đàn ông này luôn khiến cô có cảm tình , hắn theo đuổi cô , hắn có thể giúp cô thành công —— điểm này đủ cuốn hút cô tình nguyện cởi bỏ quần áo kể cả nội y .

Nhưng hắn cái gì cũng không hành động.

Sau khi bế cô lên giường , chỉ hôn nhẹ lên trán cô

Từ Gia Di nghe được tiếng bước chân rời đi , trong bóng tối mở mắt nhìn người đàn ông kia , nhịp tim liên tục hỗn loạn

Điều này làm cho Gia Di lo lắng.

Hắn không cần thân thể của cô , hay là hắn muốn nhiều hơn , ví như hắn thật sự muốn có được trái tim cô.

Thật may có thể thừa dịp tham gia điện ảnh lại chính là cơ hội khiến tâm tình yên tĩnh hơn

Trời mưa , khí trời không tốt , đã định sẵn lễ phục tham gia bước lên thảm đỏ , e dè chỉ sợ té ngã . Gia Di ít khi xem đến dự báo thời tiết , chỉ hy vọng vào ngày trao giải trời xanh mây trắng nắng vàng

Trước buổi lễ một ngày , trời vẫn mưa , không một chút nắng ấm . Cảm giác bất lợi trong lòng dâng lên

Lễ phục bị đưa đi ủi nhiều lần , có vẻ không ổn , đầu óc cô mơ hồ lo lắng , ngồi bên cửa sổ uống rượu , tìm kiếm giải pháp đè nén tâm trạng thoáng qua

Kinh Kỷ Nhân điện thoại tới , nhắc nhở cô đi ngủ sớm , ăn khuya ít lại , nhớ đừng uống nước , không thì ngày mai gương mặt sưng phù . Gia Di thuận tiện đồng ý , sau đó cúp điện thoại , chuẩn bị uống tiếp , chuông cửa vang lên

Có lẽ đã đưa lễ phục trở lại

Nhìn mình trong gương lại bắt đầu suy nghĩ vẫn vơ , hay là nên đổi thành một bộ váy ngắn hơn ?!

Chep , mình điên rồi , Gia Di tự gõ đầu mình , soi gương tự phát biểu “Mặc dù là lần đầu tiên tham gia liên hoan phim thảm đỏ , mày cũng đừng nên tự ti như vậy , thả lỏng , hít sâu , đi ngủ.”

Đang luyện tập hít thở sâu , chuông cửa lại vang.

Từ Gia Di nâng váy bước ra cửa

Phục vụ đẩy xe thức ăn đi vào , Gia Di không hiểu suy tư nói: “Tôi không gọi thức ăn.”

Phục vụ mỉm cười , cầm điện thoại di động lên , đưa tới cho cô

Cô nhìn phục vụ đẩy về nghi ngờ , đầu dây bên kia có người nói chuyện: “Mở ra xem thử !”

Gia Di còn tưởng mình đang nghe lầm , ngẩn ngơ hồi lâu , chợt vén chiếc nắp màu bạc mở lên

Không phải thức ăn , mà là một túi văn kiện

Lại là quà tặng , cô đã quá kinh nghiệm , đã quá quen thuộc với kiểu cách này , chỉ là . . .

“Vẫn còn thích chứ ?!”

Nghe hần hỏi thế , chậm rãi ngẩng đầu đã thấy hần đứng cạnh cửa , tay cầm điện thoại , bước tới mỉm cười , là Diêu Tử Chính

Không biết phục vụ rời đi khi nào , cô vẫn đứng sững cạnh xe thức ăn . Ánh mắt hần lượn một vòng ở trên người cô , nói: “Trông như nàng tiên cá.”

“Vâng , tôi cũng rất thích thiết kế này.” Gia Di không quá quan tâm , bình tĩnh nói ra một mạch

Trên xe thức ăn còn có một chai sâm banh , bên trong đầy sủi bọt khí . Ly rượu bị hần đưa tới khiến cô có chút giật mình.

Nhàn nhạt uống một hớp.

Chỉ một hớp , đã say không phải nhẹ . Cô ngược mắt nhìn hần , cũng không xác định hần đang suy nghĩ cái gì , người đàn ông này tựa như một điều bí ẩn , bởi vì không giải thích được , cho nên vô cùng cuốn hút . Hần làm cho cô hỗn loạn , thậm chí có chút đắm chìm , bản thân không biết vì sao lại muốn hôn hần

Hành động cứ thế không thể một lời mà giải thích được , cô nắm lấy quyền chủ động , trước khi kịp thời đèn nén tâm tư , không phải ánh mắt hần trầm tĩnh về lên tà niệm , mà là

Ly rượu rơi cạnh cửa , sâm banh đổ đầy đất , thấm ướt bộ lễ phục tựa như tỏa sắc hương . Chủ nhân của nó , trần truồng nằm ở trên giường.

Cảm thấy hai chân bị tách ra , Gia Di phải gật đầu thừa nhận , mình có phần hối hận

Chỉ một chút thôi , mình có thể khiến người ta tiếp nhận.

Cô theo bản năng nhắm mắt lại , bạc môi lạnh lùng in trên mí mắt người bên dưới , từng cúc áo được mở ra , trong đầu cô hoan hỉ mừng rỡ .

Cơ thể căng như dây đàn , rốt cuộc cũng nghe thanh âm phía trên thở dài :“Đừng nghĩ tất cả là giao dịch.”

Khách sạn , sâm banh , hợp đồng. Ai có thể nói cho cô biết , tình trạng như vậy , không phải giao dịch thì là cái gì ?!

“Chẳng lẽ xem là tình yêu ?!”

Thanh âm run rẩy quan sát người phía trên , đầu lông mày rậm rạp cùng với ánh mắt đen sâu thăm ngược xuống nhìn cô , gương mặt thâm trầm có chút lạnh lùng khiến cho Gia Di ý thức được rằng mình đang nói sai.

Từ Gia Di bỗng nhiên tưởng nhớ nụ hôn gần đây hần in trên trán của mình , giờ phút này nhìn hần tựa như muốn nuốt cô vào bụng . Cô chủ động ôm cổ hần , lại bị hần tự tay đẩy ra.

Một tay đỡ lấy hông cô , tay kia di chuyển lên cầm , nâng mặt cô , giọng nói mang theo hài hước: “Không sai , đây chính là yêu”

9. Chương 9

Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ , bất luận là người đàn ông này cùng mình nói lời ân ái , hôn môi , hay là trực tiếp thực hiện bất cứ hành vi gì , bản thân cô cũng không cách nào nhập tâm

Bởi vì đôi mắt kia của hắn , trông mắt luôn toát ra vẻ lạnh lùng , từ trên cao nhìn xuống , rõ ràng không phải ánh mắt ‘nhục dục’

Tình yêu ?!

Nếu như yêu được thì hãy nói

Suy nghĩ trong đầu nhanh chóng bị ánh mắt kia dập tắt , thanh nhã , giản dị , trầm tĩnh Quan niệm của người đàn ông này y hệt quần áo trên người của hắn , bị chính tư tưởng của mình bí mật lột ra từng mảng . Đưa hai cánh tay ôm chặt lấy hắn , tiếp nhận sự chiếm hữu . Còn chưa kịp suy tư đến những chuyện khác thân thể cô đã run rẩy co rúm , hắn khó khăn tiến lùi vào phía bên trong , mồ hôi bịn rịn như tắm . Trước mắt cô là một màn sương mù , cảm xúc dày đặc , tắc trách lại không thể len lỏi vào trong tâm tư của hắn . Phút chốc hắn lại quơ lấy hai chân cô , chậm rãi đặt trên khuỷu tay mình , dần dần mở rộng phần háng .

Điều này khiến cho người ta xấu hổ

Động tác kích thích thỉnh thoảng cuồng dã , đôi lúc hết sức dịu dàng . Bàn tay hắn luôn nắm chặt thân thể cô , như không muốn mất đi , lại không hề có ý rời xa .

Ánh sáng phảng phất từ ngọn đèn mờ rọi qua phần cử động mãnh liệt của đôi nam nữ , khiến cô không có can đảm nhìn thẳng vào ánh mắt kia , tầm mắt lướt qua sau gáy hắn , nhìn về chiếc gương khổng lồ phía trên trần nhà

Điều này làm cô có thêm dũng khí , cảm giác như mình đang phải đối mặt với một trận chiến . Nhìn người phụ nữ không một mảnh vải trong gương lác lác cùng với thân thể nóng bỏng của người đàn ông , mắt cô lạnh lùng bất định .

Hắn nắm lấy chiếc cằm nhỏ bé , chọt cúi đầu hôn , tần số va chạm trở nên hung hãn , giống như là đang cố ý , mỗi một động tác đều làm cô đau đớn , như muốn nhắc nhở cô không nên phân tâm về những chuyện khác .

Gia Di tuyệt vọng khi bị kéo về thực tại , đầu óc có chút rối loạn , trốn tránh nhắm mắt .

Khi thị giác đóng chặt , giác quan của con người lại càng nhạy cảm sâu sắc , dường như bọn họ đang cố dán sát vào nhau , phần hạ thân của người đàn ông kịch liệt co rút vào phía bên trong cơ thể cô , bứt cô rơi vào khoái cảm tận cùng . Bất luận là hắn dùng đầu lưỡi mút lấy hương vị thanh khiết trên da thịt cô , phía bên dưới vẫn không ngừng ngừng đưa .

Hai chân treo ngược ở khuỷu tay hắn dần dần bất lực trượt xuống . Không cho cô thời gian thở dốc , hắn thuận tay nâng đầu gối cô về phía trước ngực , cơ hồ muốn bẻ gãy chúng . Toàn thân cô gần như lơ lửng ở trước mặt hắn . Điều Tử Chính cúi đầu , đưa mắt quan sát vào nơi u cổ , khiến ánh mắt cô ngại ngần càng nhắm chặt hơn .

Hắn đột nhiên dùng sức , hung hãn ôm phần thân dưới của cô . Ánh mắt kiên định lại vừa xuyên thấu dán chặt nơi đó , vật cứng cứng nháy mắt sôi trào , cơ thể hắn không ngừng nóng bừng , như một dòng nước nghìn mạch muốn tuôn hết ra . Cô lúng túng đè lại bụng dưới của hắn , lại bị bàn tay to lớn ấy hất mạnh ra . Hắn tiếp tục di chuyển dọc theo lối cũ , mạnh mẽ tiến vào , ngay sau đó dồn sức giày vò , ép buộc ,

khieu khích cô . Sau cùng là kết hợp động tác cường chế , nâng gáy , mút hôn thật sâu cánh môi đỏ mọng , làm hơi thở cô trở nên gấp áp , cơ thể gần như sục sạo

Mỗi một tế bào trên da thịt cô như thể co thắt quăn quýt lấy hân , mồ hôi bịn rịn trên miệng không ngừng ‘rên rỉ’ , cả hai giống như si mê hòa quyện vào nhau .

Trong mắt hân có lúc lóe lên đam mê , bất chợt nhanh chóng vụt tắt . Nhìn vào ánh mắt đắm chìm , đôi môi hé mở vì phải thở gấp khiến tròng mắt hân tối sầm

Điều Tử Chính rút ra khỏi thân thể Gia Di , hơi thở vô cùng bình tĩnh , như thể ngoài tầm kiểm soát này không phải là sự mong đợi của hân .

Khôi phục lại được tự do , Gia Di nhanh chóng thở gấp , cổ họng chậm rãi lấy hơi .

Kết thúc

Rốt cuộc

Gia Di nằm nghiêng trên giường , lẳng lặng chờ đợi hồn phách trở về như cũ

Mới vừa kéo mền che kín một phần thân , tay liền bị đè lại .

Thoáng chốc cái mền trên người cô dừng hân , cánh tay hân giống như tấm lưới khổng lồ , ở giữa không trung chậm rãi để xuống , khuỷu tay thay thế cái mền , vững vàng che chở cho cô

Muốn quay đầu lại để nhìn người đàn ông ở phía sau lưng , lại trễ hơn hân một bước , động tác của hân vô cùng nhanh nhạy , hai tay vội vàng chụp lấy người cô , dùng sức ôm chặt khiến cho người ta không thể phản kháng

Ngón tay thon dài chậm rãi di chuyển xẹt qua bụng cô , theo đường gấp nếp của da thịt trượt nhẹ vào phía bên trong , khiến toàn thân cô cứng đờ . Gia Di ngưng ngừng kẹp chặt hai chân , cả lòng bàn tay của hân từ tốn lướt giữa hai đùi cô , muốn phần háng kia phải mở rộng , chớp mắt luồn lách sâu hơn .

Hân không nói lời nào , cũng không nghe được hơi thở mạnh mẽ , chỉ nghe nơi đó truyền tới âm thanh sụt sịt khuấy động trào phúng như tiếng nước chảy .

“Điều Tử Chính.” Cô gọi hân , thanh âm cực kỳ ngưng ngịu .

Chiếc cằm nhỏ bé bị hân giữ chặt , môi mỏng thuận thế mút vào môi dưới của cô , đầu lưỡi cứ thế chậm rãi thăm dò bên trong , tìm kiếm hương vị ngọt ngào

Hôn nhau đến nỗi trời đất quay cuồng , đôi môi ửng đỏ , khi ấy cô lại không nhớ mình muốn nói gì

“Ngày mai em còn phải tham gia buổi lễ trao giải .”

Điều Tử Chính ngừng lại

Còn tưởng rằng hân nghe hiểu rõ lời cự tuyệt của mình nên mới bằng lòng rút ngón tay ra . Thì ra hân cố ý chừa lại khe hở , dễ dàng thuận tiện nâng mông cô lên .

Cảm thấy vật cứng rắn chạm ở sau mông , Gia Di có chút tức giận , cuối cùng chỉ có thể cắn răng chấp nhận , mặc cho vật kia của hân lần nữa trượt vào .

Hân từng bước dẫn dụ chiếm hữu thân thể cô , chậm chạp tỉ mỉ , không để cho cô cự tuyệt . Khi vào đến chỗ sâu nhất , không còn là động tác kịch liệt , thay vào đó là cách hân di chuyển nhẹ nhàng , dịu dàng xay nghiền xung quanh . Kích thích chạm đến tần số ham muốn , cơ thể dần dần ảm áp , đầu cô chủ động ngửa về phía sau , tựa trên vai hân , rên rỉ không ngừng .

Không thể khống chế được âm thanh yêu kiều phía trước , hân vội vàng hôn vào miệng cô , che đi thứ âm thanh mê hoặc , thân thể đồng thời ưỡn lên , đột nhiên dùng lực xông vào

Môi hân cọ sát trán cô , cẩn thận giữ chặt cái hông nhỏ bé , đôi lúc tàn nhẫn đến dịu dàng . Ân ái cơ hồ mang theo hận thù , lại còn cố gắng tỏ ra tỉnh táo . Cổ họng cô nghẹn lại , hô hấp dồn dập , trên miệng bất lực muốn rên thật to , nhưng lại bị bàn tay kia che lại , một tiếng cũng không thể kêu

Hoàn cảnh này ép cô rơi vào tuyệt vọng , thân thể run rẩy không thể làm gì , phản ứng khó chịu chồng chất phá đi giới hạn chịu đựng , đưa cô tiến thẳng vào miền cực lạc .

Lúc này hân không ngần ngại chạy nước rút , mặt lạnh nhìn cô trải qua cao trào .

10. Chương 10

Edit: cereniti

Tâm trạng của Tư Gia Di có chút tệ, tất cả mọi người đều nhận ra.

Có người suy đoán nguyên do, thật lòng an ủi cô: “Lễ phục dơ không sao, thay cái mới là được . Dù gì chúng ta cũng có đồ dự phòng.”

“Tôi chỉ giận mình sao lại bất cẩn đến vậy, uống ly sâm banh cũng không xong, còn hất lên cả lễ phục.” Tư Gia Di chỉ có thể đối mình gạt người.

Lễ phục mới với phần cúp ngực không giống bộ trước, thiết kế đuôi cá, không lộ ngực cũng không lộ lưng, bó sát theo đường cong cơ thể hấp dẫn, nhất định có thể che đi toàn bộ những vết hôn mà ngay cả kem che khuyết điểm cũng không thể giấu chúng kia, Tư Gia Di rốt cuộc đã thở phào nhẹ nhõm.

Cơn mưa dài đằng đằng rốt cục cũng tạnh, trời đầy mây, nhờ vào “Gièm pha bút kí”, cô và nam diễn viên bộ phim cùng sải bước trên thảm đỏ. Bên ngoài đầy rẫy những đội quân ký giả lớn, những người mê điện ảnh hô lớn tên bọn họ, cô cũng không dừng lại tiếp nhận phỏng vấn, chỉ cùng mấy tay chụp ảnh bước vào bàn.

Cả buổi lễ trao giải cô đều có chút không yên lòng, cho đến khi sắp công bố giải thưởng cao nhất dành cho người mới, hồn phách cô mới quay về.

Trước vài phút tuyên bố người nhận giải, chân dung những người được đề cử xuất hiện trên màn hình lớn khắp bốn phía. Tư Gia Di lạnh nhạt nhìn khuôn mặt tươi cười ngây trang của bản thân. Các màn hình đột ngột bị tắt, chỉ chừa lại một màn hình cuối cùng, cô nhìn thấy mặt của mình tại trên màn hình lớn đã biến mất.

Người giành giải thưởng lớn nhất dành cho người mới, chính là Nữ Diễn Viên sau lưng Tư Gia Di, đang vì vui mừng mà khóc tại chỗ, cô ta khóc cũng rất xinh đẹp.

Có lẽ thời tiết tồi tệ mấy ngày nay là điềm báo trước, thân thể cô khó chịu, tâm tình khó chịu, cuối cùng đã đánh mất giải thưởng lớn nhất dành cho người mới

Từ lúc tuyên bố người đoạt giải đến lúc người được chọn lên bục nhận thưởng, chỉ trọn vẹn trong một phút, di động của Gia Di đã có vài tin nhắn an ủi được gửi tới.

Kinh Kỷ Nhân: “Không sao, chỉ là một giải thưởng dành cho tân binh mà thôi.”

Phó Dĩnh: “Cậu trong lòng mình Vĩnh Viễn No. 1.”

Mẹ: “Ba nhờ mẹ nói cho con biết, ba rất tự hào về con.”

Thậm chí những người ngồi gần cô nhất cùng nam diễn viên đóng phim với cô cũng an ủi. Nhưng —— Tư Gia Di kéo lên kéo xuống toàn bộ mục tin nhắn, xác thực vẫn không có của Điều Tử Chính.

Sáng nay khi tỉnh lại, hân đã rời đi. Không có giấy nhắn, chiếc giường xóc xếch cùng sàn nhà bừa bộn cũng đã trở nên ngay ngắn, gần như đã khiến Gia Di nghĩ về một hồi mây mưa vừa đẹp đẽ vừa thống khổ ấy chẳng qua chỉ là giấc mộng.

Cô đột nhiên tự hoài nghi, nguyên nhân mình mất đi giải thưởng, có phải vì. hân ta?

“Gièm pha bút ký” lọt vào trong sáu hạng đầu, thành công tốt nhất là hai giải thưởng nguyên tác kịch bản cùng kĩ thuật chỉnh sửa biên tập, nhiều đó thôi cũng đã là ao ước của bấy nhiêu người, cảnh tượng của buổi Lễ Chúc Mừng đương nhiên rất hoành tráng.

Tư Gia Di định uống hai ba ly xong rồi về phòng, nhưng Kinh Kỷ Nhân không chịu: “Nếu về mặt em bây giờ bị chụp lại, chắc hẳn trang đầu của tờ báo ngày mai sẽ có bài viết em, là một người cực kì hẹp hòi, không chấp nhận việc thua cuộc.”

Tư Gia Di cười gượng: “Trang đầu của tờ báo ngày mai thuộc về cô diễn viên vừa nhận giải thưởng người mới kia, sao đến phiên em?”

Cô chưa từng nghĩ mình sẽ bị Kinh Kỷ Nhân nói trúng.

Chính xác hơn, là hẳn ta chỉ nói trúng một nửa ——

Hôm sau, trên các tờ báo lớn, tin về Tư Gia Di cô bất ngờ được đăng lên trang đầu.

“Đạo diễn Bành tái xuất, phim điện ảnh “Chiến tranh sử thi” bắt đầu bấm máy”

“Phim mới của đại đạo diễn Bành, cô Tư Gia Di được mời nhận vai nữ chính”

.....

Lực hút của tin tức về đạo diễn Bành gần như có thể đối kháng với cả giới điện ảnh.

Nhân viên phục vụ tại khách sạn đưa tờ báo tới cho Tư Gia Di, cô còn chưa kịp nhìn kĩ, điện thoại di động liền vang lên.

Kinh Kỷ Nhân gọi tới: “Lầu dưới toàn là ký giả, em tạm thời núp ở khách sạn, đừng đi đâu cả.”

Lúc này Tư Gia Di mới tiến tới gần cửa sổ. Không ít ký giả bị bảo vệ chặn ở ngoài, đang hướng ống kính về phía cửa sổ, nơi cô đang đứng.

“Vé máy bay chuyển về không phải đặt vào hôm nay ư? Làm sao bây giờ?”

“Hoãn một ngày là được.” Giọng Kinh Kỷ Nhân hưng phấn tới mức khê run, rất có khuynh hướng mừng tới mức ngất.

Tư Gia Di trở vào bên trong, trước một khắc kéo lại rèm cửa sổ cô còn đang suy nghĩ, cô cứ như vậy bám lấy tác phẩm của Đạo Diễn Bành, để rồi trở thành tiêu điểm của mọi người ?!

Hay nói đúng hơn là dựa hơi của Diêu Tử Chính?

Chợt không biết nên khóc nên cười “Sao anh không hỏi em lý do nhận được vai diễn này?”

Kinh Kỷ Nhân chợt im lặng.

Có lẽ vì tự biết rõ, bằng không cũng sẽ không tránh né đề tài, hỏi một đằng đáp một nẻo: “Những tên liều mạng vật lộn độ sức giành chỗ trống trên thăm đồ hôm qua, còn không giành được trang báo về Nữ Minh Tinh mới, sau khi xem tin tức ngày hôm nay, chắc hẳn đều sẽ nguyên rửa em bỉ ổi.”

Các đàn chị mơ tưởng, sẽ được đóng bộ phim mà hàng tỉ người xem phải ngược nhìn; cô mơ tưởng chỉ để cho Diêu Tử Chính xem là được. Cô nhận được một cơ hội lớn như vậy, phải chăng nên nói tiếng cảm ơn với Diêu Tử Chính?

Cả đêm triền miên, rồi âm thầm rời đi, Tư Gia Di nghĩ đến lần hành động này của hẳn, ngón tay cứ lơ lửng trên nút send, chập chờn không chịu nhấn xuống.

Vừa mới định cất di động, nó lại vang lên.

Là Diêu Tử Chính.

Một khắc kia, trái tim cô loạn nhịp. Loại cảm giác mất khống chế này làm Tư Gia Di chần chờ hồi lâu, mất một thời gian để bình tĩnh, cô mới tiếp nhận cuộc gọi.

Người đàn ông này vừa mở miệng đã khiến người ta mất đi khả năng tư duy: “Bất ngờ nhỉ?”

Tư Gia Di sống người thật lâu, rốt cuộc cũng bình tĩnh.

“Tôi mới vừa xuống máy bay, biết em không nhận được giải thưởng dành cho người mới, nhưng mà. Sang năm em lại được diễn phim của đạo diễn Bành, thật không tồi.” Người đàn ông này, ngay cả cách trên ghê, cũng lộ khí chất kiêu ngạo cùng tính cách nhất định phải đoạt được mọi thứ mình muốn.

“Anh Ở đâu?”

“Los Angeles.”

“Tôi không được chọn nhận giải thưởng, ngày hôm sau anh lại thả cái tin tức vai nữ chính này ra ngoài, món quà an ủi anh tặng cho tôi quá lớn, anh muốn tôi hoàn trả lại thế nào?”

Nghe giọng điệu, hần tựa hồ đang cười: “Tôi đi có chút gấp, lúc ấy không đánh thức em, tôi có thả một vật vào trong túi xách em, em mở ra xem đi.”

Tư Gia Di chạy về phòng ngủ, tìm được túi xách của mình, gấp đến độ xóc túi lên, dốc xuống mọi thứ, cô cũng không biết mình đang gấp cái gì.

Cô tìm được một chìa khóa.

“Đây là?”

“Chìa khóa căn hộ tôi.”

“ ”

“ ”

“Anh thiếu một tình nhân?”

“Tôi thiếu một cô bạn gái.”

11. Chương 11: Chương 11

Vì tác phẩm mới của Bành đạo diễn , nên Gia Di phải học cách hút thuốc , chơi mật chược , học cả tiếng Tô Châu , cách đi đứng , cho đến việc mặc tất chân thế nào , cách cỡi sườn xám ra sao , cô đều phải chú tâm quan sát .

Vào một vai diễn của gái bán hoa , trải qua biết bao thăng trầm , cuối đời kết thúc bằng bi kịch . Nhân vật thể nghiệm tình yêu vô cùng ngắn ngủi , cuộc sống chỉ hưởng thụ buồn vui thoáng qua

Mấy lần tập diễn xuất , đoàn phim phải mời thầy chỉ đạo cho Gia Di , có điều người đó không mấy hài lòng . “Diễn cảnh tình cảm nếu như không dùng ánh mắt để biểu đạt , thì em quá ư là tệ . Gia Di , em hãy mượn tượng và nhập tâm vào nhân vật , hồi tưởng lại kinh nghiệm mỗi tình khác cốt ghi tâm .”

Khắc cốt ghi tâm ?! Suy nghĩ thật lâu , cuối cùng cô chỉ có thể xấu hổ cười

Người chỉ đạo mặt mày ủ rũ , hết biết nói gì . “Thể hiện tình yêu mà gương mặt không có cảm xúc , khiến cho người xem không còn hứng thú . Em ở đây nghĩ kỹ lại , dù sao thì thứ tình cảm này cũng không thể dựa vào diễn xuất bù đắp .”

Kết thúc công việc , cho đến khi cô về đến nhà , tâm trí vẫn còn văng vẳng lời của biên đạo . Nghĩ yêu nhưng không thể yêu Cô yên lặng nhún vai , nhìn chuỗi chìa khóa trong lòng bàn tay

Chìa khóa căn hộ của Diêu Tử Chính .

Vẫn còn nhớ rõ lời nói lúc ấy của hần ở trong điện thoại . “Tôi hi vọng cuối tuần về nước sẽ được nhìn thấy em tự tay làm một bữa cơm .”

Cơ hồ tất cả ý thức vô tình nhắc nhở Gia Di : Điều tiên sinh sẽ trở về nước vào tối nay . Đứng ở bên cửa chần chừ hồi lâu , còn chưa kịp quyết định hầu như cô đã quên mất chuyện này , khẽ ném chìa khóa lên ghế salon , đi đến khu vực phòng bếp , tự tay nấu ngay gói mì .

Lấy một đĩa phim tình cảm kinh điển bỏ vào trong máy DVD , một tay bưng mì lên ăn , đồng thời mắt nhìn chăm chú vào màn hình lớn . Quan sát biểu tình của nữ chính trong phim , còn chưa kịp nghiên cứu cách diễn , điện thoại di động chợt vang lên.

Là số của Diêu Tử Chính .

Cô không bắt máy .

Hắn cũng không gọi đến lần thứ hai

Nhìn vào màn hình của điện thoại di động lần nữa , Gia Di thở phào nhẹ nhõm , chẳng biết tại sao trong lòng đột nhiên nuôi tiếc .

Chưa biết phải định thần tâm trạng thế nào , đã nghe được tiếng chuông cửa . Âm thanh du dương vang lên khiến cô hoảng sợ đến nỗi đôi đũa trong tay bất chợt rơi xuống .

Chuông cửa lần nữa vang lên , Gia Di tự lừa dối mình , bất động vẫn ngồi trên ghế sofa . Đến khi tiếng chuông dội lên đến lần thứ ba , cô mới thông thả đi tới cánh cửa , miễn cưỡng nhìn ra bên ngoài .

Không phải là Diêu Tử Chính .

Biểu tình cũng không thoải mái lắm .

“Anh tới làm gì ?!”

Gia Di chỉ mở ra khe cửa , bên trên vẫn còn móc khóa , Phương Tử Hằng đứng ở ngoài cửa cũng không quan tâm , có lẽ là do uống rượu quá say , nụ cười trên mặt trông rất lỗ mãng . “Anh tới đây chủ yếu là để gặp nữ minh tinh nổi bật trong làng giải trí .”

Động tác Gia Di vờ như đóng cửa , nhưng tay hắn ta nhanh chóng đề lấy , giọng nói cũng bình thường lại . “Anh phát hiện rằng mặc dù anh nhiều bạn bè , nhưng mà có thể nghe anh trải lòng tâm sự , thì chỉ có một mình em .”

Càng ít giải thích lại càng khiến cho người ta say lòng , thỉnh thoảng thốt lên những câu dịu dàng như lời đường mật rót nhẹ vào tai , thậm chí lực sát thương kia có thể làm cho đối phương mê mị . Kháng cự của người phụ nữ bỗng dưng trở nên mềm nhũn , giọng nói mặc dù lạnh lùng , nhưng lại thả lỏng cánh cửa . “Rốt cuộc anh muốn thế nào ?!”

Phương Tử Hằng cười cười như không có gì xảy ra . “Mọi chuyện không thuận lợi lắm .”

Hắn mang bia tới , đều bị cô đưa vào tủ lạnh . Gia Di đi vào phòng bếp pha một ít trà cho hắn , xoay người lại đã thấy hắn mở tủ lạnh lấy một lon bia .

Cô tiến đến gần đoạt lấy . “Anh uống nhiều rồi , đừng uống nữa .”

“Xem ra em vẫn còn quan tâm đến anh .” Giọng nói mang theo chế nhạo , nhưng lại phối hợp ngoan ngoãn đóng cửa tủ lạnh , nhận lấy chén trà trong tay Gia Di , chậm rãi đi vào phòng khách .

“Chẳng qua không được thăng chức chủ bút , anh cần gì phải sa sút tinh thần ?!”

“Trước tiệc rượu tối nay , tất cả mọi người còn tưởng rằng tên đó sẽ bị rút chức , và anh sẽ là người kế nhiệm . Đột nhiên có một thông báo , chủ biên mới sẽ do người khác đảm trách . Ngay cả cảm nghĩ nhậm chức cũng đã chuẩn bị hết đầu vào đó , lúc này có thể đảo ngược tình thế , không bằng giống như cho anh một tát vào mặt , đã thế còn phải cười trừ , đối lại là em , em không tức giận hay sao ?!”

Tư Gia Di cự tuyệt đáp lời , mơ hồ hồi hận để hắn vào cửa

“Thế cục đã rõ , có người chơi xấu ở sau lưng anh . Shit , nếu để cho anh biết kẻ chủ mưu là ai , hắn đừng hòng ăn ngon ngủ yên .”

Phương Tử Hằng cầm hộp điều khiển đầu DVD tùy ý tua đi tua lại , nét mặt diễn viên trong phim vì thế cũng biến hình . Tư Gia Di trở nên phiên toái , đoạt lại hộp điều khiển . “Anh bức tức xong chưa ?!”

“Cũng không tệ lắm .”

“Vậy phiên anh đi khỏi đây .”

Chén trà nằm trên khay bàn vẫn chưa uống xong , cô đã chủ động cầm lên , động tác chuẩn bị vào bếp vứt bỏ , chỉ là , lúc cô vừa xoay người đi , tay đã bị kéo lại .

“Trước khi đi , hãy trả lời anh một vấn đề .”

Gia Di cố gắng kiềm chế tâm tình hỗn loạn

Phương Tử Hằng vẫn ngồi trên ghế sofa , tư thế vô cùng nhàn nhã , bàn tay nắm chặt . “Cùng hần ta tiến triển đến bước nào rồi ?!”

“Người nào ?!”

“Em biết là anh đang nói ai .”

“Chuyện này không hề liên quan đến anh .”

Phương Tử Hằng chợt đứng phắc lên .

Động tác ấy khiến cho Gia Di hoảng sợ , cô chủ động lui về phía sau một bước

“Anh chỉ đơn thuần tò mò , em cho hần ta cái gì , hần liền nhờ Bành đạo diễn nâng đỡ em ngay ?!” Phương Tử Hằng ung dung tiến lên một bước , tiếp đó bổ sung .

Đối mặt với Phương Tử Hằng , rốt cuộc cô cũng hiểu rõ , tại sao mình chưa từng có mối tình khắc cốt ghi tâm . Bởi vì chỉ cần bị ép đến khi tổn thương , cô sẽ tự mình tỉnh táo , sau cùng là không cách nào lưu luyến , bản thân tự động thoái lui .

Tựa như hiện tại , cô chỉ muốn đuổi hần ra khỏi cửa

Phương Tử Hằng đảo mắt tiến tới gần , phút chốc Gia Di không còn đường lui . Hần nhìn cô với một khoảng cách gần , ở góc độ này , giống như đã từng quen biết . Ánh mắt kia chăm chú nhìn vào con người đối diện , từ từ cúi đầu .

“Nếu như anh muốn sau này chúng ta trở thành hai người xa lạ , anh cứ như vậy tiếp tục .”

Động tác của hần bỗng dừng cứng đờ , chiếc cổ vẫn duy trì tư thế hạ thấp .

Cô âm thầm thoát khỏi người hần , mở cửa tiễn khách .

Người đứng trong phòng chờ dẫn ước chừng nửa phút , trầm mặt đi về cạnh cửa , xoay người quan sát Gia Di , sau đó đột ngột cười to , giơ tay lên sờ sờ mặt cô . “Em thật sự không hề thay đổi , ngược lại còn tàn nhẫn hơn .”

Một câu nói của hần khiến cho cô bất động tại chỗ

Tư Gia Di đưa mắt nhìn vào thang máy , trước khi cửa thang máy vội vàng khép lại , cô còn có thể nhìn thấy bộ dạng mặt mặt của hần ta . Điều này khiến cô không khỏi bật cười , đúng vậy , cô quả thật rất tàn nhẫn , nắm đó tuyệt tình cắt đứt quan hệ , chưa từng lưu luyến khoan nhượng . Nhưng hần so với cô tốt hơn chỗ nào ?! Vì địa vị , không tiếc hy sinh tất cả , bao gồm người mình yêu

Một cảm giác ấm ức ủa về , Gia Di lập tức đóng sầm cửa lại . “Phanh” một tiếng , âm thanh cực lớn ở trong hành lang vọng về . Sau đó là tiếng “ken két” , cửa lối thoát hiểm bị đẩy ra , gương mặt không biểu cảm của Diêu Tử Chính âm thầm đi ra .

12. Chương 12

Edit: cereniti

Sau đêm đó Phương Tử Hằng không tới làm phiền cô nữa.

Diêu Tử Chính cũng không liên lạc với cô.

Thế giới lập tức trở nên thanh tịnh.

Cô lại chính thức rơi vào những đợt sóng đưa đẩy của kẻ sinh nhai, người ngoài nói, là bởi vì đạo diễn cùng giám chế đang suy nghĩ xem giữa cô và Nữ Diễn Viên kia, rốt cuộc ai thích hợp hơn cho vai nữ chính nên sinh ra mấy cái vấn đề này.

Kinh Kỷ Nhân nhiều lần hẹn Tư Gia Di nói chuyện này, cô đánh giá khá cao đối thủ: “Em đã xem qua một bộ phim của cô ấy, rất xúc động. Nếu tài nghệ em không bằng người ta, em không oán trách gì. Anh cũng đừng lo lắng, nếu bị đổi làm nữ phụ, em vẫn sẽ phát huy hết tài năng mình.”

Lời này lại chọc giận Kinh Kỷ Nhân, hấn khiển trách cô không có triển vọng. Nhưng cơn tức giận này không kích thích chút phản ứng nào của Tư Gia Di, Kinh Kỷ Nhân biết cô không thích cứng, chỉ đành phải nói lời dịu dàng: “Lần đổi vai sóng gió này, tuyệt đối không đơn giản như em nghĩ. Gia Di, hãy nói cho anh biết sự thật, có phải em cãi nhau với anh ta?”

“Người nào?”

“Đừng giả bộ khờ dại với anh.”

“ ”

“Thật không biết trong đầu em chứa những gì.” Kinh Kỷ Nhân cuối cùng cũng thua dưới sự trầm mặc của cô, thở dài tiếp tục nói, “Anh nghĩ em ‘được chịu đựng sinh viên’ rồi. Thứ Năm tuần sau chính là sinh nhật anh ta, CEO công ty đang muốn tìm cơ hội kết nối quan hệ với anh ta, bí mật tổ chức một buổi tiệc, anh dùng tên em đặt một bình rượu Lafite 62 năm, em nhớ chọn thời điểm đưa cho anh ta nhé.”

Thứ năm tới, Tư Gia Di phải đi tham dự lễ khánh thành một cửa hàng, cô đặc biệt dặn dò phụ tá tắt máy, không ngờ Kinh Kỷ Nhân trực tiếp lái xe tới nơi cô làm, Tư Gia Di chỉ vừa mới cất băng xong, còn chưa nói được hai ba câu với chủ tiệm, liền bị Kinh Kỷ Nhân kéo ra ngoài.

Kinh Kỷ Nhân lái xe tốc hành, cực kì bức bối: “Em có biết anh gọi cho em mấy cuộc điện thoại không? Không nhanh giết chết anh em không cam lòng à?”

Tư Gia Di nhìn quang cảnh thành phố lướt cực nhanh ngoài cửa sổ, cho đến khi xe chợt ngừng lại, gương mặt cô phản chiếu trên cửa kính bị ánh đèn nê-on ngũ sắc chớp tắt chiếu sáng, lúc này cô rốt cuộc đã chịu mở miệng: “Em chưa từng nghĩ mình ‘được chiều sinh viên’.”

Vội vã mở cửa xe, Kinh Kỷ Nhân cau mày quay đầu lại, “Em nói cái gì?”

“Càng tiếp xúc lâu với anh ta, lại càng cảm thấy anh ta là một nhân vật nguy hiểm. Anh ta tựa như một. thợ săn với cặp mắt chuẩn xác, Fuck! @#%\$#@ ‘trình tiết chính là linh hồn của một phụ nữ, thứ trân quý nhất đối với anh, anh ta sẽ cướp nó. Nếu như anh là em, anh nhất định sẽ trốn chạy còn nhanh hơn cả em. Đây là bản năng phòng vệ.”

Kinh Kỷ Nhân cự tuyệt việc thảo luận vấn đề này. Chỉ nói: “Gia Di, từ khi em ra mắt tới nay, thế giới vẫn chỉ là một màu hồng, phần lớn trách nhiệm đều ở anh, anh biết rõ anh không xứng với cái chức vị ‘người đại diện’, không phải chỉ có một người nói anh là kẻ chỉ biết cản trở người khác. Anh cũng muốn phản bác, nhưng năng lực anh có hạn, chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận. Em có biết thứ gọi là mặt mũi trong cái thế giới này không, em nổi tiếng, bọn họ trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách, lập tức đổi tên anh thành ‘người đại diện Kim Bài’. Anh thừa nhận anh thích hư vinh, nhưng. tiền tài của anh bây giờ chỉ dựa vào mỗi nghệ sĩ là em, anh chỉ có thể nhờ cậy vào em. Chúng ta là cộng sự nhiều năm như vậy, em nhẫn tâm nhìn anh ngã về đáy cốc?”

Tư Gia Di ở ghế trước ngồi yên chốc lát, vẫn cắn chặt hàm răng. Kinh Kỷ Nhân vẫn nhìn cô, ánh mắt của hắn khiến Tư Gia Di không thể không gánh nặng, cuối cùng, cô chợt đẩy cửa xuống xe.

Nhà hàng đêm nổi tiếng nhất thành phố, phía trước là sàn nhảy, hàng người chật kín, đường hầm thông sâu về phía sau là nơi mình thích nhất, cánh cửa nhỏ phía sau thỉnh thoảng có người lặng lẽ ra vào, lại có an ninh canh giữ, bảo đảm không bị quấy rầy.

Chỗ đậu tốt nhất tại bãi đậu xe đều bị các hãng xe sang trọng chiếm cứ, Tư Gia Di xuyên qua bãi đậu xe, ngẫm đi vào hộp đêm đặc biệt, Kinh Kỷ Nhân bước nhanh đuổi theo, đưa bình rượu ngon với vẻ ngoài tuyệt hảo vào trong tay cô.

Dưới ánh đèn lờ mờ, cô tìm kiếm Diêu Tử Chính, nghệ sĩ cùng công ty trên đường bắt gặp cô, lôi kéo cô nói cười ríu rít: “Đã trễ thế này còn chưa thấy cậu, mọi người đều nghĩ cậu không tới đây.”

Tư Gia Di lắc lắc bình rượu trong tay: “Sinh nhật của người lãnh đạo trực tiếp, quà cùng bản thân đương nhiên phải đến.”

“Song, cậu tới quá muộn rồi, Diêu tiên sinh mới vừa đưa ông chủ về, hiện vẫn chưa quay lại, chắc cũng về nghỉ luôn rồi.”

Tư Gia Di chậm chậm “ừm” một tiếng, nhưng thật ra là thở nhẹ một hơi trong lòng. Xoay người lại thấy Kinh Kỷ Nhân đang đứng cách đó không xa, cô không mấy do dự, lách mình qua đám đông, trốn về nơi yên tĩnh.

Có điều cô không ngờ tới, tại nơi yên tĩnh đó cô lại gặp được Diêu Tử Chính.

Mắt cô vốn tinh, vừa nhìn thấy cái bóng lưng ai đó đang ngồi, đã đứng tại chỗ bất động.

Trong hàng ghế nghỉ yên tĩnh chỉ có một vị khách là hắn, saxophone trên sân khấu trình diễn cho mỗi hắn. Cô ở khá xa, chỉ loáng thoáng nhìn thấy trên màn hình laptop của hắn có mấy chữ “Thâm hãm gièm pha”.

Không ngờ Diêu Tử Chính xem loại tin tức này, Tư Gia Di ôm bình rượu xoay người, hậm hực quay về đường cũ.

Phục vụ bưng khay đang đi tới chỗ Diêu Tử Chính, lúc đi lướt qua thì bị cô gọi lại. Cô đã tìm được cách vứt bỏ món quà này: “Thay tôi giao nó cho ngài Diêu.”

Cô lấy ly rượu trên khay phục vụ xuống, đang chuẩn bị uống một hơi cạn sạch, hoán đổi nó thành bình rượu quà, cổ tay chợt bị ai đó giữ chặt lại.

Tư Gia Di bị kéo xuyên qua các dãy bàn ghế, thoát khỏi nơi ngồi yên tĩnh, lượn quanh lối thoát hiểm, đi tới hẻm sau.

Bảo vệ không hiểu rõ tình huống, muốn tiến tới ngăn lại, nhưng thấy rõ mặt của Diêu Tử Chính, lại chần chừ lui về.

Ánh đèn đường rọi xuống làm cô không thấy rõ vẻ mặt của người đàn ông kia vì hắn đứng ngược sáng.

Chai rượu còn nắm trong tay, Tư Gia Di nắm thật chặt, từng chút một tiêu biến đi cảm xúc sợ hãi, rốt cuộc đã có thể bình thần cười: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Loại trò chơi khi gần khi xa này, em chơi đã sao?”

Gió lạnh phất vào cổ áo của cô, không bằng một chút ý lạnh từ giọng điệu người đàn ông này.

Tiếng tim đập dồn dập cơ hồ muốn làm thủng màng nhĩ Tư Gia Di, cô thầm đếm đến ba, mở miệng, khi ấy giọng cô mới có thể miễn cưỡng không chút lo sợ: “Quan hệ chúng ta như vậy là thích hợp nhất, tôi không muốn có bất kì thay đổi gì.”

Hắn chậm chậm cúi đầu xuống, hàng lông mi đen như muốn rơi xuống trên mí mắt Gia Di, cự ly gần như vậy, cô muốn nghiêng đầu, lại bị hắn nắm được cằm. Lập tức bị buộc nhìn thẳng vào trong mắt hắn, không thể tự kèm chế.

“Tôi chỉ muốn xem trong mắt em, quan hệ giữa chúng ta rốt cuộc là gì.”

Tư Gia Di không trả lời được.

Cô không biết trong mắt cô người đàn ông này là gì, cô chỉ nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong đáy mắt hắn có phần căng thẳng

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên, cứu Gia Di ra khỏi vùng lầy trong đáy mắt hắn.

Phía sau là vách tường, phía trước là Diêu Tử Chính, hắn không có chút ý muốn lui về sau.

Là Kinh Kỷ Nhân điện tới: “Bà nội cô lại chạy đi đâu?”

Diêu Tử Chính bình tĩnh phả hơi thở ngay trên môi cô, cô không nói được lời nào.

Ngón tay thon dài lặng yên không tiếng động nhận lấy điện thoại trong tay cô

Tư Gia Di nhìn thấy đôi môi mỏng kia hé mở trong gang tấc, tiếp theo, một giọng nói rét lạnh vang lên: “Cô ấy đang ở bên tôi.”

Diêu Tử Chính đưa cô về nhà.

Tư Gia Di nhìn hắn từ trong gương chiếu hậu, đoạn đối thoại ở hẻm, dường như đã bị hắn quăng ra sau đầu. Hắn bình tĩnh tới mức khiến người ta. Sợ hãi.

Xe mới vừa dừng hẳn tại nhà trọ cô, Tư Gia Di lập tức xuống xe, nhìn xe dần đi mất, cô bước vào trong, cởi giày cao gót, mệt đến bất động, trái tim rã rời.

Ngồi trên nền nhà ngay phía sau cửa, nghĩ tới nghĩ lui, cô bấm số điện thoại của Diêu Tử Chính.

Vang một tiếng hắn liền bắt máy.

“Tôi quên mất phải trả lời câu hỏi của anh.”

“ ”

“Tôi chỉ muốn làm tình nhân của anh, theo như cái gọi là nhu cầu kia . . . mà không phải là người yêu.”

Diêu Tử Chính như đang cười.

Sau đó chuông cửa nhà trọ liền vang lên.

Tư Gia Di một bên chờ câu trả lời của hắn, một bên theo quán tính đứng dậy mở cửa.

Lòng không yên, mắt chứng kiến thấy người bên ngoài khiến cô kinh ngạc.

“Anh, anh làm sao ”

Tư Gia Di không biết mình đang nói cái gì.

Cô thấy hắn dời điện thoại di động ra khỏi tai mình, dập máy.

“Tôi tới. Theo như nhu cầu. ”

Diêu Tử Chính chột tiến lên, vững vàng giữ chặt má cô, cúi người hôn cô.

13. Chương 13

Gia Di hoàn toàn không hình dung được tâm trạng của mình lúc này , nhất là khi cô nghiêng đầu , có thể nhìn thấy người đàn ông đang ngủ say

Cô ngồi trên giường ngẩn ngơ hồi lâu , vén chăn lên , tắm thân trần trụi đứng dậy , thấy trên mặt đất còn có áo lót bị kéo hư , có chút phiền não , đem nó đá xuống sàng , cầm khăn đi vào phòng tắm .

Đứng ở vò hoa sen , nước ấm xông vào người , hơi nước mờ lung mờ nhạt tỏa dần lên chiếc gương đối diện , có thể nhìn thấy rõ ràng dấu vết ân ái , kích tình quá độ không làm cách nào xóa được .

Thà làm tình nhân , đến cuối lỗ có một ngày mỗi người một ngã , cũng không phải nhận cảm giác đau lòng .

Cô tắt vò hoa sen , lau tóc , đi ra bên ngoài , bởi vì đang gấp đầu , chỉ thấy một đôi chân trần của chính bản thân . Không muốn ngẩng đầu nhìn thấy mặt hần , cứ như vậy , không nhúc nhích đứng ở đằng kia , cho đến khi Diêu Tử Chính mở miệng . “Không ngủ được ?!”

Không thèm quan tâm đến câu nói của đối phương , cô vẫn trầm mặc đi về bên giường , nhặt quần áo , mặc vào . Tư Gia Di thở nhẹ một hơi , chưa kịp phản ứng , đã nhìn thấy hần đứng bên cạnh .

“Như vậy đi , cơm tối vẫn còn chưa ăn , cùng đi ra ngoài ăn bữa ăn khuya .”

“Đã trễ thế này”

Bất đắc dĩ giọng nói có chút khó xử , vừa đứng cho hần cơ hội chặn lại ý nghĩ cự tuyệt của cô . “Nếu là tình nhân , lẽ nào yêu cầu nhỏ nhoi , em cũng không muốn thực hiện ?!”

Cô trang bị đầy đủ mọi thứ trên người , nào là mắt kiếng , áo khoác , cho đến khẩu trang , mùa đông rét lạnh , ăn mặc thế này đi ở trên đường , cũng không có gì khác biệt .

Cách đây không xa có một quán ăn nằm ở lầu dưới , Diêu Tử Chính lại muốn lấy xe chở cô đến chỗ xa hơn

Tư Gia Di ngồi lên xe , thái độ miễn cưỡng , ít nhiều có chút ghi hận người này , biểu hiện ham muốn trên giường của hần gần như dã man

Hần nói . “Nếu cảm thấy mệt thì ngủ một lát !” Gia Di hả hê quay đầu , giả vờ ngủ say , cố tình không muốn nói chuyện cùng hần .

Xe rốt cuộc cũng dừng lại , lúc nghe hần nói . “Tối rồi .” Gia Di bất giác mở mắt , vặn cửa , xuống xe , nhìn rõ cảnh sắc chung quanh thì chợt dừng lại.

Nhìn một lần , lại một lần , xác định không phải ảo giác .

Diêu Tử Chính vòng qua thay Gia Di đóng lại cửa xe , cô chậm chạp bất động , hần liền ôm thắt lưng cô , cùng nhau đi về phía trước . “Trước đây em thường xuyên tới đây ?! Có thể đề cập một số món ngon cho tôi được không ?!”

Hần nói chuyện vẫn rất bình thường , còn cô cứng ngắc như con rô bốt , tay cầm trong túi quần , nắm chặt .

Diêu Tử Chính chọn một quán ăn vô cùng náo nhiệt , có điều tìm đến vị trí góc khuất . Mặc dù khách khứa đông đúc , xunh quanh ồn ào những tiếng nói chuyện , nhưng nội tâm cô rơi vào tĩnh mịch

Sau khi chọn rượu và thức ăn , hần còn giúp cô lau đĩa . Nhìn hần không nói lời nào , cô lại tò mò với câu ban nãy .

Gia Di ghét nhất những người nói chuyện theo kiểu úp mở , bình rượu đặt ở cạnh bàn nhanh chóng bị cô cầm lên , chủ yếu dùng rượu vực dậy nỗi lòng can đảm , ngượng ngùng hỏi . “Làm sao anh biết nơi này ?! Là Diêu Á Nam nói với anh ?!”

Hần cười , thái độ nước đôi

Ly rượu trong tay đã đầy , cô vừa cầm lên , vừa ngửa đầu uống cạn , chẳng biết tại sao nội tâm mang theo cảm giác phiền muộn . Kết quả là uống quá mau , sặc ho khù khụ , trong cổ họng dâng lên khoang mũi có chút cay cay .

Diêu Tử Chính đứng dậy giúp cô vỗ lưng .

“Đã từng , bởi vì khi đó trong nhà xảy ra chút chuyện , chúng tôi khao khát một số tiền lớn .” Hấn đột nhiên nói

Gia Di nhăn mày , không hiểu ngắc đầu nhìn hấn

“Nếu như tôi nhớ không lầm , em và Á Nam khi ấy còn là thực tập sinh ?! Công ty đại diện cũng chỉ là một quân cờ , tiền bạc lãng xê lại càng không có .”

“Tại sao phải đề cập đến điều này ?!”

Quá khứ ! Cô ghét hai từ này .

Diêu Tử Chính tựa hồ rất thích , sẵn sàng nói tới . “Tất nhiên , tiền bạc bây giờ đối với tôi không còn quan trọng , nhưng thời điểm kia , chính là chi phí để cứu gia đình . Tôi lại chẳng có năng lực , không thể làm gì khác ngoài việc vay mượn bạn bè , có điều không ngờ đụng đến một số thành phần bất hảo . Á Nam sống ở khu trọ đầu phố , lúc ấy tôi hẹn Á Nam gần ở chỗ này , hứa là sẽ mang theo tiền đến đây , để em ấy gửi về giúp đỡ cha mẹ . Có nhớ hay không lúc ấy em và Á Nam cùng nhau tới đây lấy tiền ?!”

Thời gian trải qua rất lâu , trí nhớ vốn đã nhạt nhẽo , nhưng thanh âm bình tĩnh của hấn giống như có thể xuyên thấu hàng rào hồi ức của cô , cưỡng ép kêu tỉnh câu chuyện mà cô quên lãng

Lúc ấy Diêu Á Nam hẹn cô tới chỗ này ăn khuya , con phố này nổi tiếng là khu ăn vặt , chỉ vì đồ ăn cám dỗ , mà cô lái xe tới đây . Cô ăn ngấu nghiến , còn Á Nam như người mất hồn , nhìn đông ngó tây , giống như là đang chờ người . Sau đó tại đây , xảy ra xô xát

“Tôi khi đó không tìm được hai người , ngược lại còn bị một đám côn đồ truy bắt . Khéo léo bị đánh tới đây , không ngờ nhìn thấy các người đang ăn .”

Cô không nhớ rõ lúc ấy cô và Á Nam đang ăn cái gì , nhưng cô xác thật một chuyện , Diêu Á Nam lúc ấy xông lên phía trước ngăn cản , sắc mặt lo lắng vô cùng .

Diêu Á Nam lôi người bị đánh chạy trốn như điên , cô cũng không rõ tình hình sau đó , chỉ nhớ mang máng Á Nam gọi điện , cô mới tìm được nơi bọn họ trốn .

Mùa đông năm ấy , lạnh lẽo y chang gió mùa năm nay , Diêu Á Nam đi tìm thuốc trị thương , còn cô dùng tạm khăn giấy thay hấn cầm máu . Hấn đang phát run , không biết là bởi vì đau đớn , hay vì cơn gió rét lạnh . Gia Di đem áo khoác ngoài cởi ra , sau đó mặc vào cho hấn , chỉ một khắc tiếp , hấn lần đầu tiên giống mất nhìn cô , hàng lông mi dày đậm , nháy mắt quan sát áo khoác của cô .

“Lúc ấy thân thể tôi rất dơ bẩn , trên mặt lại còn có máu , em không nhớ tôi cũng là bình thường .”

Gia Di quả thật không thể tưởng tượng nổi , người đàn ông dơ bẩn khi đó cùng với người này giờ lại sống chung căn hộ với cô

“Còn tôi , tôi lại nhớ em .”

“Đừng nói là”

Hấn gạt đi mâu thuẫn , ngắt ngang lời nói của cô . “Khi đó tôi luôn cảm giác được , bản chất của chúng ta rõ ràng khác nhau , phải hình dung như thế nào nhỉ ?! Em tựa như Một cô gái nhỏ , cực kỳ sĩ diện , phóng khoáng , lại rất sạch sẽ . Nhận thức sai lầm , chủ động len lỏi vào vòng tròn nguyệt ngã của giới diễn viên , dễ bị mùi đời ô nhiễm . Tôi không muốn nhìn thấy kết quả này , nếu không cải biến được , tôi vẫn tình nguyện làm người nhiễm bẩn em .”

Người đàn ông kiêu lời này chưa từng nói nhiều với cô như vậy , cảm giác được giọng nói của mình có chút ngớ ngẩn . “Tại sao lại nói cho tôi biết những chuyện này ?!”

Ánh trăng mờ nhạt lung linh như nước , hồi ức kéo dài chợt quay về , hấn nói . “Tôi tự cho phép mình nói điều đó để lấy được tình yêu của em .”

Tư Gia Di ngạc nhiên ngắc đầu . Diêu Tử Chính rạng rỡ mỉm cười nhìn cô

Ánh trăng mờ nhạt dường như tỏa sáng , từ góc độ này nhìn lên , biểu tình dịu dàng của hấn khiến cô đột nhiên cảm thấy đôi mắt kia quyến rũ mê hồn .

Đạo diễn hô một tiếng “cắt” . Tựa hồ rất hài lòng , hướng về phía Gia Di cùng nam diễn viên chính . “Hay , hay lắm !”

Tư Gia Di tiến tới máy quay xem lại cảnh quay của mình , đồng thời cô được phụ tá khoác thêm một chiếc áo khoác lên người

Đây là cảnh quay cuối cùng của ngày hôm nay , mọi người vội vàng kết thúc công việc , trước khi chia tay đạo diễn gọi Gia Di lại . “Diễn xuất hôm nay không tồi , tiếp tục giữ vững phong độ .” Đây là hai lần trong ngày ông ta nói với cô .

Bàn đạo diễn cùng với chỉ đạo đều nói thế này . “Xử lý cảnh tình cảm của cô khá hơn rất nhiều , cô nên tiếp tục giữ vững trạng thái .”

Tư Gia Di à Tư Gia Di , cuộc sống lại tựa hồ trở nên bất đồng .

Lễ Noel qua đi , sau đó là đêm giao thừa , Diêu Tử Chính lại đi công tác , theo như cách hắn nói chuyện , trước 0 giờ của năm mới , đoán chừng có thể quay về .

Đêm giao thừa hôm đó , cô cũng phải làm việc , rạng sáng công việc kết thúc , về nhà chỉ ngủ mấy giờ , chớp mắt đã đến buổi trưa , cô cùng Phó Dĩnh hẹn nhau ăn cơm

Phó Dĩnh lần này giận dữ , trên mặt hiện rõ oán hận . “Đừng tưởng rằng mời tớ một bữa là xem như xí xóa . Cậu thật không có lương tâm , tối nay không chịu cùng tớ đi đón giao thừa !”

“Không còn cách nào khác , buổi tối tớ còn phải tham dự bữa tiệc , người lãnh đạo cũng sẽ đi .”

Tư Gia Di mới vừa nói xong , lại thấy có người ngồi ở cách đó không xa đi tới , vị khách này đến đây chủ yếu xin được chụp hình , cùng với chữ ký của cô . Phó Dĩnh liếc nhìn , chặc chặc cảm thán . “Chúng ta tới đây ăn chưa được bao lâu , vậy mà đã có người đến xin cậu chữ ký rồi .”

“Cậu hay thật , mới vừa rồi là ai vừa nhìn thấy tớ đã liền đưa ngay một xấp poster , còn nói ngay được , không ký hết đồng này không được ăn trưa !”

“Ai bảo người thân và bạn bè của tớ nhiều quá , chừng ấy người cũng đủ để cậu ký mỗi cả tay .”

Tư Gia Di khẽ cười , tâm tình trở nên cực tốt .

Phó Dĩnh cũng cười hì hì . “Nếu như năm đó tớ cố gắng cùng cậu kiên trì , nói không chừng bây giờ tớ cũng như cá gặp nước , nổi danh chỉ trong phút chốc .”

Cô là đang nói đùa , nhưng Gia Di lại bắt đầu suy tư . “Nếu không lần sau cậu tới công ty tớ đi , tớ sẽ tiễn cậu .”

“Ai da , đừng nha . So với mình tình diện ảnh , tớ vẫn thích công việc hiện tại hơn . Và lại , ở giới nghệ sĩ lẫn lộn nhiều khi cũng chưa biết chừng . Cậu thấy đấy , nhìn gương của Phương Tử Hằng mà xem , thời gian trước một bước lên mây, hiện tại hai bàn tay trắng”

Tư Gia Di vội vàng chuyển đổi chủ đề . “Bây giờ cậu đang rảnh rồi đúng không ?! Theo tớ đi mua một ít món ăn .”

“Không phải tối nay cậu phải tham gia buổi tiệc sao ?!”

“Tiết mục kỳ tối của tớ là nấu nướng , thừa dịp hai ngày nghỉ ngơi này luyện tập một chút .”

Sau khi tạm biệt Phó Dĩnh , cô đi ô-tô đến khu căn hộ của Diêu Tử Chính , bao lớn bao nhỏ mang theo . Trong tủ lạnh của người đàn ông này , toàn bộ đều để trống không , chỉ có nước cùng với những chai rượu đỏ

Tư Gia Di làm hai món ăn Trung Quốc và hai món ăn Tây , thế này thì hẳn có thể thay đổi khẩu vị . Cô mò xuống hầm rượu , chọn ngay một bình rượu đỏ , chậm rãi rót vào hai ly . Nhìn một bàn thức ăn , trong lòng tỏ ra đắc ý

Tất cả chuẩn bị xong , nhìn đồng hồ , thì ra đã gần 7 giờ . Đưa tay lên tính toán , đoán chừng hẳn sắp về nhà

Trong lòng vui mừng cố gắng chờ đợi , đến khi đồng hồ điểm 8 giờ , vẫn không thấy bóng dáng của hẳn . Đồi đãi tivi đến phiên , rốt cuộc cô cũng quyết định kết thúc trò chơi nhàm chán , tắt ti vi , gọi điện thoại cho Diêu Tử Chính

Mới vừa lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra , điện thoại bàn bên cạnh sofa vang lên tiếng chuông .

Nhìn vào mã số máy bàn , cô vội vàng bỏ qua không nhắc .

Nghe trong điện thoại truyền ra thanh âm kết nối

Nơi đó truyền tới tiếng cửa mở

Giọng nói trong máy trả lời tự động . “Diêu tiên sinh , Phương Tử Hằng đã bị ép đến từ chức , chúng ta cần tiếp tục không ?!”

14. Chương 14

Edit: cereniti

Mở cửa phòng bếp, lách người đi về phía trước, mùi thơm nhẹ nhàng của thức ăn bay tới, Diêu Tử Chính nghiêng đầu nhìn, một bàn đầy thức ăn. Mi tâm nhíu lại, đi sâu hơn vào trong, quả nhiên thấy bóng lưng ai đó ở trong phòng khách.

“Đừng tùy tiện tới đây, tôi không muốn nói lời này lần thứ ba.” Giọng của hẳn mơ hồ không vui.

Người phụ nữ nghe vậy từ từ xoay người lại. Nhưng đó không phải là Quý Khả Vi.

Tư Gia Di quay đầu, trong chớp mắt nhìn thấy rõ Diêu Tử Chính đang trở mặt sừng sờ.

Loại vẻ mặt này là lần đầu tiên cô thấy từ người đàn ông này . Hẳn nhận lầm cô thành người nào khác ?! Chuyện này càng khiến cho tâm tình Gia Di càng tồi tệ hơn việc nghe thấy lời nhảm nhí ấy.

“Sao em lại tới đây ?!”

Hẳn đang cố gắng điều chỉnh vẻ mặt, Tư Gia Di có cảm giác không vui, lờ mờ chiếc điện thoại một cái, không xác định rằng mình đã xóa sạch tin nhắn kia hay chưa, lại ngẩng đầu nhìn hẳn, gắng sức cười: “Lúc trước không phải anh bảo, khi trở về nước hi vọng có thể ăn một bữa cơm do tự tay tôi làm hay sao ?! Hiện tại tôi đã làm đấy, không quá trễ chứ ?!”

Hẳn hôn một cái lên mặt cô thay cho câu trả lời. Thái độ thân mật làm người ta kinh ngạc. Tư Gia Di cần chút thời gian suy nghĩ, nhẹ nhàng né tránh lồng ngực hẳn, đi tới nhà bếp: “Đồ ăn cũng lạnh rồi, tôi đi hâm lại.”

Ăn cơm, chạm cốc, nói một ít chuyện xảy ra trong thời gian gần đây, phần lớn thời gian còn lại là trầm mặc. Sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt là món bánh pút-đing Tư Gia Di tự mình làm, cô thừa nhận bản thân mình luôn luôn nghĩ đến cú điện thoại kia, rồi lại nghĩ tới mình rốt cuộc bị ngộ nhận cái gì, không chế tâm tư yên lặng nhìn hẳn, hiển nhiên không thấy cảnh hẳn ăn món bánh pút-đing.

Chỉ ăn một muỗng, sắc mặt đã hơi sừng lại.

Tư Gia Di cũng ăn thử một muỗng. Phát hiện bánh pút-đing mặn chát.

Cho đến khi hẳn ăn xong món bánh pút-đing, cô mới ậm ừ hỏi: “Anh ăn bánh pút-đing mặn thật ư ?!”

“Ừ.”

“Vậy anh đã ăn hết nó ?!”

“Bởi vì đó là do em làm.”

Tư Gia Di nhin cười không được, song vẫn kiên định nói: “Đây là câu nói lấy lòng cổ lỗ sĩ nhất tôi từng nghe.”

“Em là người phụ nữ ngang ngạnh nhất tôi từng thấy.” Hần dụ dàng sắc súa đáp lại.

Bỏ qua mọi chuyện trước đây, giờ khắc này hẳn rất vui.

Tư Gia Di lại rót cho mình gần nửa ly rượu đỏ, đầu ngón tay hần lướt nhẹ quanh mép ly. Cô yên lặng suy đoán hần đang suy nghĩ những gì, rồi đột nhiên nghe thấy hần mở miệng: “Tôi nay dừng đi.”

Ở bên người đàn ông này lâu, sẽ dần dần có một loại cảm giác như muốn bắt chước tất cả.

Giống như hiện tại.

Cô thậm chí không rõ vì sao trong lòng có nhiều nghi vấn, lại có cảm giác kích động đáp ứng hần. Thật vất vả lý trí mới chiếm thế thượng phong, cô nói: “Sáng sớm mai, tôi phải đi diễn.”

Hần dường như trông thấy một kẻ có bản lĩnh nói dối quá tệ, trầm mặc, mỉm cười liếc nhìn cô.

“Huống chi nơi này cũng không có sẵn dụng cụ vệ sinh buổi sáng.”

Hiển nhiên đây không phải là vấn đề. Lòng bàn tay Diêu Tử Chính đặt lên mu bàn tay cô, ngăn cản cô nói tiếp: “Ngày mai tôi sẽ lái xe đưa em tới studio. Đồ dùng vệ sinh. . . . một lát nữa chúng ta cùng đi mua.”

Trời khi nào đã rạng sáng.

Cửa hàng mở cửa suốt 24 giờ, song lúc 0h1’ đã không còn bấy nhiêu khách. Không phải tất cả mọi người đều như bọn họ vui vẻ ra cửa vào khoảng thời gian nguy hiểm này, hơn nữa đây không phải là nơi náo nhiệt gì

Như vậy càng khiến Tư Gia Di tự do hơn rất nhiều, chỉ cần mang áo khoác có mũ cùng mắt kiếng là đủ.

Cuộc sống túng thiếu khi trước đã tập cho cô một loại thói quen yêu thích lựa những món đồ tại quầy hạ giá. Nhìn cô so đo giá cả giữa những chiếc khăn đang trưng đưa không ngừng, người đàn ông đi cùng phía sau tựa hồ cảm thấy thú vị, ôm hai cánh tay cười cười đứng nhìn.

Cô rốt cuộc chọn được hai chiếc lớn một chiếc nhỏ, hài lòng đi chọn thứ kế tiếp, Diêu Tử Chính đẩy xe đi theo, nghe cô truyền thụ kinh nghiệm: “Cái khăn lông này mặc dù đắt hơn, nhưng mua hai tặng một, chia ra thì vẫn lời hơn.”

Sau đó Diêu Tử Chính ngừng lại trước một quầy hàng. Cầm ba hộp đồ xuống ném vào shopping cart, Tư Gia Di cúi đầu chuẩn bị nhìn xem ba hộp đó là gì, song đã bị hần đi trước một bước, kéo đầu vai cô qua đi thẳng, cô vừa đi vừa nghe hần nói: “Mua hai tặng một.”

Tư Gia Di chỉ đành phải quay đầu lại nhìn về phía quầy hàng ban nãy, chỉ thấy ba dòng chữ chiết khấu đồ thẩm: Bao cao su Durex khuyến mãi, mua hai tặng một.

Cô dở khóc dở cười quay đầu mình về, nhìn thấy hần đang chọn dép. Nghiêm túc chọn kiểu, nhìn giá tiền.

Dáng vẻ này của Diêu Tử Chính, rất “gia đình”, vô cùng ấm áp.

Bất tri bất giác chọn rất nhiều thứ, từ những thứ nhỏ như móc treo quần áo, đến những món lớn như áo choàng tắm, thậm chí còn có đồ ăn nhanh. Trước khi tính tiền, Tư Gia Di nhìn đồng đồ đầy ắp trên xe đẩy, mới ý thức mình đã mua nhiều vậy.

“Nếu như em chỉ ở cùng tôi một buổi, thì cũng thực phí khi mua nhiều đồ như vậy.”

Diêu Tử Chính nói những lời này, phải chăng là muốn. mời cô tới sống chung?

Tư Gia Di mỉm cười châm biếm

Khi tính tiền, nhân viên thu ngân tựa hồ nhận ra cô, vừa quét mã vạch ghi giá vừa liếc nhìn cô không chớp mắt, Tư Gia Di bị anh ta nhìn chăm chú, cả người khó chịu, bỗng một bàn tay vòng qua phía sau cô, kéo người cô xoay lại, đồng thời úp cái mũ lên với áo khoác lên đầu cô.

Động tác của hắn nhanh đến mức nửa giây sau Tư Gia Di cô mới ý thức mình đang nằm trong ngực hắn.

“Nhìn bạn gái của người khác, đáng bị đánh.”

Diêu Tử Chính nói với nhân viên thu ngân. Tư Gia Di cố nhịn cười, vờ vờ cổ áo vest của hắn, tránh mình bật cười thành tiếng.

Áo choàng tắm vừa mua đang ngâm trong máy giặt, Tư Gia Di tạm thời sử dụng đồ của hắn. Vào phòng tắm, xoay người kéo cửa chợt bị tay ai đó chặn lại.

Diêu Tử Chính đứng ở bên ngoài, khẽ híp mắt, rất cảm dễ nói: “Tắm cùng chứ?”

Tư Gia Di không biết nên cự tuyệt ra sao, mắt thấy cửa bị hắn kéo ra từng chút một, cô dường như đã thỏa hiệp mặc cho hắn vào, đúng lúc này, trong phòng lại truyền ra tiếng chuông điện thoại di động của hắn.

Diêu Tử Chính có vẻ không muốn tiếp chuyện điện thoại. rốt cuộc cô đành giải thích: “Tối nay, điện thoại di động của anh réo rất nhiều lần, vậy mà anh lại không muốn bắt máy ?!”

Dừng một chút, bổ sung: “Hay là do phụ nữ gọi tới nên anh không nhận ?!”

Diêu Tử Chính bất đắc dĩ cười. Đi tiếp điện thoại chứng minh mình trong sạch.

Tư Gia Di khóa lại cửa phòng tắm, nhẹ nhàng thở ra một hơi phào

Tối nay là lần đầu tiên cô thấy mình ngốc nghếch tới vậy.

Khi này cô mang áo choàng tắm vào cũng thuận tiện mang theo điện thoại.

Gọi điện cho Phương Tử Hằng? Thời điểm hiện tại có chút bất tiện, huống chi mình lấy lập trường gì gọi tới số điện thoại này?

Nước chảy ào ào vào bồn tắm, gương dần dần bị hơi nước phủ mờ, Tư Gia Di lau lau nó, thấy mấy chữ “nôn nóng bất an” viết trên mặt mình.

Tại sao phải nôn nóng tới vậy?

Hắn đã từng nói qua “Thà rằng người vậy bắn em chính là tôi”.

Đã từng nói qua “Tôi tự cho phép mình nói điều đó để lấy được tình yêu của em”.

Đã từng nói qua “Nhìn bạn gái người khác như vậy, đáng bị đánh”.

Hắn cho cô cảm giác tốt đẹp như vậy, bất chợt khiến cô không chịu đựng nổi, loại cảm giác này xen lẫn chút ít dối trá xấu xa ?!

Cô ghét loại cảm giác này, thường được người đời gọi là “động lòng”.

Tư Gia Di cuối cùng vẫn không thể gọi điện cho Phương Tử Hằng. Tại buổi dùng cơm trưa, Phó Dĩnh có nhắc tới một ít chuyện gần đây của Phương Tử Hằng, Tư Gia Di trái lo phải nghĩ, không để ý đến việc đã trễ như vậy, gọi cho Phó Dĩnh.

Tắt máy.

Cũng đã trễ thế này, đoán chừng cô ấy đã ngủ.

Tư Gia Di đành phải gửi tin nhắn cho Phó Dĩnh, muốn cô ta mau gọi điện lại.

Nước trong bồn tắm đã sôi đầy, Tư Gia Di tháo dây buộc tóc đi tới bồn tắm, tiếng gõ cửa vang lên.

“Tôi còn chưa tắm xong.” Cô cất giọng nói.

Sau đó, ngoài cửa liền yên tĩnh.

Tư Gia Di vội vàng cởi quần áo nhảy vào bồn tắm, người mới vừa chìm vào trong nước, cửa liền mở ra ——
Diêu Tử Chính cầm chìa khóa, đứng cạnh cửa.

Cô sửng sốt, theo bản năng muốn phủ thêm áo choàng tắm đứng dậy. Nơi này khá tối, phòng ngoài lại sáng
ngời, hắt ở hướng ngược sáng đi tới, trầm mặc, khiến cho người ta phải dè chừng.

Cuối cùng, Diêu Tử Chính ngồi bên bồn tắm, mỉm cười hỏi cô: “Em biết rồi ư?”

“Biết gì?”

“Chuyện Phương Tử Hằng.”

“ ”

“Sao không hỏi tôi lý do tại sao ra tay với hần?”

Hần vén lọn tóc ướt đầm trên trán cô ra sau, lời ác độc đến vậy, mà hần lại nói dịu dàng đến thế. Tư Gia
Di có chút không phản ứng kịp, máy móc trả lời: “Tại sao?”

“Bởi vì hần không an phận dám mở mắt đến người phụ nữ của tôi.”

Hần không chớp mắt nhìn cô, tựa như muốn xác nhận thêm lần nữa: Không sai, là người phụ nữ của tôi

15. Chương 15

Tiếng nước chảy từ bồn tắm tràn ra , thức tỉnh những cử chỉ điên rồ của Tư Gia Di .

Cô suy nghĩ một chút , định thần cất giọng . “Nếu thực sự đúng như lời anh nói , tốt , tôi cam đoan với
anh , từ nay về sau sẽ cắt đứt mọi liên lạc với Phương Tử Hằng , và anh cũng nên tha cho anh ta đi !”

Sắc mặt của Diêu Tử Chính “chợt” trầm xuống . “Tôi có thể hiểu rằng , em đang ra mặt vì bạn trai cũ , ở
trước mặt tôi đặt điều kiện không ?!”

Tư Gia Di bối rối không biết đáp trả thế nào , nhìn vẻ mặt lạnh lùng kia , cô cười một tiếng . “Xem ra anh
thật sự quan tâm tới anh ta !”

Hần cầm điện thoại trong tay , thoáng giơ lên trước mặt cô . “Tin nhắn trong hộp thoại của tôi , hần là em
đã nghe thấy ?!”

Tư Gia Di lườm chiếc điện thoại – vẫn còn đang phát tín hiệu . Cứ như vậy trở mắt nhìn Diêu Tử Chính
, hần đặt điện thoại lên tai , chỉ nghe hần nói . “Ép hần ta đến đường cùng , tôi muốn làm cho cái tên
‘Phương Tử Hằng’ này , biến mất hoàn toàn trong giới truyền thông !”

Mặc dù tiếp chuyện với điện thoại , nhưng hần vẫn đang nhìn cô chăm chú , khiến cho người đang ngâm
mình trong nước ấm cũng phải rét run

Rốt cuộc là ai đã nuôi nấng hần trở thành con người có tính cách bất thường như vậy ?! Điều này cô không
thể lý giải , nhưng cô hiểu rõ , những tình cảm dịu dàng ngọt ngào này , sớm sẽ biến thành bọt nước . Lúc
trước hần đồng ý sáng sớm đưa cô đến studio , hần nói được làm được , nhưng khi tới đó , cô vừa bước chân
xuống xe , hần liền vọt mất , dứt khoát đến độ cô không phản ứng được gì .

Cuối cùng cô cũng tìm được một từ thích hợp nhất để hình dung người đàn ông này - Độc đoán , theo kiểu
thuận ta thì sống , nghịch ta thì chết

Sau đó hần đối với cô không còn quan tâm , hoặc giả chẳng còn ý nghĩa nào nữa , phải chăng không thêm
đoái hoài đến cô ?!

Nghĩ đến cô thoáng buồn cười .

Tất cả lịch trình sau tết nguyên đán của Tư Gia Di đều được người đại diện sắp xếp , sang năm mới chỉ cần chuyên tâm chuẩn bị cho bộ phim mới của đạo diễn Bành

Các lễ trao giải lớn vào cuối năm đều được Kinh Kỷ Nhân từ chối thay cô , hiếm khi có cơ hội được nghỉ phép , cô và Phó Dĩnh cùng nhau trở về gia đình để đón năm mới . Hai nhà cùng nhau ăn cơm , cực kỳ náo nhiệt . Em gái Phó Dĩnh tảo hôn , đứa bé cũng được bốn tuổi . Mỗi lần Phó Dĩnh trở về nhà đều bị nhắc tới chuyện lấy chồng , năm nay Tư Gia Di cũng không thể tránh được , các bậc phụ huynh nói bóng nói gió , hỏi có đối tượng chưa . Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là cô phải lên vào trong phòng bếp để gọt trái cây.

Lẽ mà hơn mười phút sau cô mới bưng đĩa trái cây đi ra , đi được hai bước liền nghe mẹ đang nói chuyện với mẹ Phó Dĩnh . “Chắc con bé tưởng rằng nó ở xa nhà thì tôi không biết , thật ra thì những bài báo trên mạng , hoặc là tin tức về nó , tôi đều có xem , bất cứ chuyện gì cũng có thể trở thành đề tài bàn tán của người ta , đối với người phụ nữ mà nói , quan trọng nhất chính là danh dự , có con nhà đảng hoàng nào lại đi cưới con gái trong giới giải trí đâu ?! Tôi rất lo cho tương lai con bé !”

Lại nghe mẹ Phó Dĩnh an ủi . “Bây giờ đang thịnh hành việc kết hôn muộn , đứa nhỏ Gia Di này bà không cần phải lo , tự bản thân nó có thể kiếm tiền , hiểu thuận như vậy , việc đầu tiên khi nó trở về chính là mở rộng cửa hàng cho ông bà , so với Phó Dĩnh nhà chúng tôi giỏi hơn rất nhiều , bà còn sợ gì sau này không gả được cho người tốt ?! Phó Dĩnh nhà chúng tôi mới nan giải đây !”

“Tiền bạc cũng chỉ là vật ngoài thân , tôi không có quan niệm để con gái mình nuôi dưỡng tuổi già , cũng không thể trông mong nó giúp được gì , chung quy con gái thì phải có nơi có chốn tốt , sau này cuộc sống mới dễ ổn định , tôi thực sự hi vọng nó không lo nghĩ . Ngày trước lúc nó viết thư về nói rằng không muốn học nữa , trở về nước thi vào học viện điện ảnh gì đó , tôi đã kiên quyết phản đối , bởi vì cha nó quá nuông chiều nó , coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai !”

Ngồi nói chuyện tán gẫu cùng hai bậc phụ huynh Phó Dĩnh nhỏ giọng kháng nghị , Tư Gia Di không muốn tiếp tục nghe nữa , cô bưng đĩa trái cây trở lại phòng bếp , đóng cửa , nhất thời im lặng . Đồng hồ tích tắc không ngừng vang lên , Gia Di ngẩng đầu , liếc mắt nhìn , lại cúi đầu , trong khoảng thời gian ngắn như có rất nhiều suy nghĩ . Ví như thời gian ở đây so với trong nước lệch nhau mười sáu tiếng . Lại ví như , một kết quả tốt . . .

Trên đời này làm gì có điểm dừng tốt thực sự ?! Người có thể dựa vào , mãi mãi chỉ có chính mình

Em gái Phó Dĩnh đưa con cho chồng trông nom , nói là dẫn hai người con gái độc thân này ra bên ngoài giải tỏa tâm trạng bức bối , nhưng thực ra lái xe chở hai cô đến một quán bar náo nhiệt

Ba người phụ nữ cùng nhau trải qua đêm đầu tiên của năm mới , cũng không có gì không tốt

“Em rất ngưỡng mộ hai người độc thân như các chị , rất tự do , còn em ngay cả ra ngoài uống rượu cũng phải kiểm soát !”

“Gia Di , chị rất giỏi , chứ một người mẹ như em , thì ngay cả con gái em cũng xem thường !”

Ba người phụ nữ chạm cốc , nuốt trôi phiền não cùng với bạn rượu .

Uống say đến nỗi không thể lái xe trở về , thuê một căn phòng trong một khách sạn gần đó ngủ tạm một đêm . Phó Dĩnh uống say nhảy ở quán bar còn chưa đủ , vào phòng còn trèo lên bàn nhảy tiếp , hai người phụ nữ ở bên dưới cười lăn cười bò

Phó Dĩnh nhảy chưa đủ , muốn kéo Gia Di lên trên bàn cùng mình , tìm cô khắp nơi , cuối cùng nhìn thấy cô say khướt đang dựa vào cửa sổ bằng kính , một tay ôm chai rượu , một tay cầm điện thoại . “Điều Tử Chính”

“Thật ngại quá , Điều tiên sinh đang họp , xin hỏi cô có gì . . .”

“Điều Tử Chính”

“.....”

“Tôi-muốn-gặp-anh !”

Ngày hôm sau , ở trong phòng khách sạn , Tư Gia Di tỉnh lại , những chuyện xấu lúc say rượu cô đã sớm quên , ký ức không còn lưu lại chút gì .

Chỉnh đốn cẩn thận ba người bọn họ mới trở về nhà , em gái Phó Dĩnh lại trở thành vợ ngoan mẹ hiền , cô và Phó Dĩnh ngoan ngoãn như trước , đối mặt với những người khác nhau , phải mang những mặt nạ khác nhau . Vỡ kịch cuộc sống này , vĩnh viễn không thể “dừng lại”

Mẹ cô nhận được điện thoại của công ty hàng không gọi tới , biết cô đã mua vé máy bay , có chút kinh ngạc . “Ngày kia đã đi rồi sao ?! Con không thể ở nhà thêm mấy ngày nữa ?!”

Tư Gia Di đang chơi cờ cùng cha , nói: “Phó Dĩnh ngày kia cũng đi , đúng lúc có bạn bay cùng !”

“Hôm kia con đi chơi cùng với Phó Dĩnh , uống đến cả người đầy mùi rượu mới về đến nhà , chập tối nay con còn muốn cùng Phó Dĩnh đi mua đồ , ngày kia lại đi , con đi cả năm rồi , đến khi về nhà cũng không có thời gian ở nhà , hầu hết đều cùng Phó Dĩnh ra ngoài , rốt cuộc con mang họ Tư hay là họ Phó ?!”

Ba cô lên tiếng nói giúp cô . “Gia Di vội vàng đi cũng bởi vì công việc , bà thông cảm cho nó đi !”

Mẹ cô có chút oán hận . “Ông không lo cơ thể con gái ông sẽ bị công việc làm cho suy sụp hay sao ?! Khó khăn lắm mới được nghỉ phép , không biết tranh thủ nghỉ ngơi , ít nhất cũng phải ra ngoài tản bộ !”

Cha đưa mắt nhìn cô ra hiệu , trong lòng có chút không tình nguyện , nhưng vẫn cắn răng , ngẩng đầu nhìn về phía mẹ , làm nũng cười . “Mẹ yên tâm đi , con gái mẹ bất khả chiến bại , làm sao có thể suy sụp đây ?!”

Nói là buổi chiều sẽ không ra ngoài , nhưng vẫn nhân lúc ba mẹ ngủ trưa cô chạy lên ra . Bên ngoài tuyết không còn rơi , đọng thành từng lớp chắn ở hai bên đường , xe Tư Gia Di chạy xuyên qua lớp lá chắn , chạy về phía cửa hàng lớn .

Đi dạo cùng Phó Dĩnh cả một buổi chiều , mua được rất nhiều thứ , ghế dựa mát xa , một bộ mỹ phẩm chăm sóc da mặt , một bộ chén uống trà bằng sứ , một đĩa nhạc các bài hát cũ . . .

Lúc thấy biên lai tính tiền , Phó Dĩnh lo lắng thay cô . “Có sợ mẹ cậu lại mắng tiêu tiền phung phí hay không ?!”

“Tở thích nhìn dáng vẻ ba mẹ mình vừa la vừa khuyên nhủ dừng vì bọn họ mà mua những thứ linh tinh !”

Những món hàng lớn sẽ được chuyển đến nhà vào ngày hôm sau , các món nhỏ hơn thì tự chở về . Đã gần chập tối , tuyết lại bắt đầu rơi , mui xe tụ lên một lớp tuyết mỏng , Tư Gia Di cùng với Phó Dĩnh mỗi người xách hai túi đồ lớn vào nhà , bước đi trên mặt tuyết phát ra những tiếng “soạt soạt”

Cô móc chìa khóa ra , Phó Dĩnh đợi đến không chịu nổi , bèn thúc giục . “Lạnh quá , lạnh quá , cậu mau ấn chuông cửa đi !” Nói xong đã thay cô ấn chuông cửa .

Có người ra mở cửa , cánh cửa chậm rãi mở ra , từ trong khe cửa phả ra một chút hơi ấm , Tư Gia Di khom người xách lấy túi đồ , vào lúc này , đột nhiên túi đồ trên tay Phó Dĩnh lại rơi xuống đất cái “Bộp”

Cô ngẩng đầu nhìn Phó Dĩnh , trông thấy vẻ mặt khiếp sợ

Theo ánh mắt của Phó Dĩnh nhìn vào bên trong , phút chốc Gia Di sửng sờ tại chỗ , toàn thân quên cả cử động

Người đàn ông đối diện khe khẽ mép , dương dương tự đắc . “Không phải là nói muốn gặp tôi sao ?!”

16. Chương 16

Đầu cô vang lên ong ong , lồng ngực quặn thắt , như đang cảnh báo mình đừng lún sâu vào lưới tình của nụ cười kia .

Các bậc trưởng bối sớm đã chuẩn bị bữa tối , chỉ việc chờ họ trở về , thúc giục ngồi vào bàn ăn . Diêu Tử Chính nhận lấy túi đồ trong tay Tư Gia Di , đi thẳng vào trong phòng khách , tự nhiên như những cặp vợ chồng khác.

Mẹ chợt đẩy đẩy vai cô . “Sao con lại để cho khách xách đồ như thế ?! Còn không mau giúp một tay !”

“Không cần đâu bác , đồ không nặng lắm.” Âm điệu mềm mỏng , lại vừa kiêu ngạo mang theo biểu hiện tôn trọng . Gia Di nhìn về phía mẹ , sau đó cười thầm .

Từ lúc vào nhà cho đến lúc ngồi vào bàn cơm , cô luôn giữ thái độ im lặng , Phó Dĩnh đá đá chân cô ở dưới bàn ăn , khẩn cầu giải thích , cô vẫn không hề quan tâm .

Mẹ cô là người mở miệng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh . “Năm mới cháu không quay về đoàn tụ với gia đình , sao lại bay tới thành phố Vancouver ?!” (một thành phố ở Canada)

“Có người mở lời mời cháu đến đây làm khách , cô ấy rất quan trọng !” Nói xong , còn cố ý liếc mắt nhìn người đối diện , Tư Gia Di xấu hổ cúi đầu .

“Lúc này bác loáng thoáng nghe cháu nói chuyện với ba của Gia Di , cháu bảo làm chung công ty với nó , cụ thể là làm việc gì ?!”

Bộ dạng của bà Tư như thể con rể tới nhà , trên miệng không ngừng truy vấn , Tư Gia Di thay mẹ mình có chút lúng túng . Phó Dĩnh lại một lần nữa cố gắng đá đá chân cô , sau đó cô đứng bật dậy , tính đi ra ngoài .

“Cậu đi đâu đấy ?!”

“Tớ muốn xới thêm cơm .”

“Chén cơm của cậu còn chưa đựng đũa”

Tư Gia Di lắc đầu , tiếp đó đi vào phòng bếp.

Cô đứng ở trước kệ bếp , ngần người , bàng hoàng khó hiểu . Người đàn ông này , luôn khiến người ta phân tâm .

Hơi thở ấm áp truyền đến từ sau gáy , cô giật mình , cúi đầu thì nhìn thấy eo bị ôm ngang , hành động này của hắn làm cô càng thêm bối rối , cơ thể cô trở nên cứng ngắc . “Tôi không có ý mời anh đến nhà.”

“Tôi-muốn-gặp-anh , đây không phải lời mời thì còn có ý gì khác ?!” Lúc nói chuyện cổ tình phả hơi nóng lên gáy cô .

“Anh làm điều này với tôi , chẳng khác nào vừa đánh vừa xoa , nói thật , tôi chịu không nổi.”

Hắn xoay người cô lại , muốn cô nhìn thẳng mặt mình . Từng chữ từng câu trịnh trọng nói . “Tôi như thế nào thì em mới chịu đựng nổi ?!”

Khi thì ân cần dịu dàng , khi thì tỏ ra xa lánh , cảm giác đan xen này khiến cô mong muốn từ bỏ . Lời nói châm chọc nhưng vô cùng mềm yếu: “Vui vẻ thì anh mới đến tìm tôi , không hài lòng lại biệt tăm biến mất , đây cũng không phải là lần đầu tiên.”

“Vì tôi không muốn ảnh hưởng cuộc sống của em , không chủ động liên lạc với em , bởi vì tìm kiếm lý do yên tĩnh . Chợt tôi phát hiện rằng , chỉ cần đối tượng là em , tôi lại không thể từ bỏ”

Người đàn ông kiêu lời này thật sự am hiểu tình trường , luôn biết biện hộ cho mình , lời nói ngọt ngào ấm áp như thể chìm cô dưới đáy biển sâu . Phòng bếp khép hờ bỗng nhiên bị đẩy nhẹ , kèm theo sau là giọng nói của Phó Dĩnh . “Ồ”

Tư Gia Di bất chợt sửng sốt , còn chưa kịp phản ứng Diêu Tử Chính đã vội vàng lui về phía sau . Phó Dĩnh nghiêng nhiên bắt gặp bọn họ ôm nhau , sắc mặt hơi chút xấu hổ . “Bác gái nhờ tôi gọi hai người ra ngoài , nói thức ăn đều nguội hết rồi.”

Bà Tư kiên trì muốn khách ở lại qua đêm , chủ động nhường phòng Gia Di cho Diêu Tử Chính , kêu con gái mình đi vào thư phòng mà ngủ .

“Không cần phiền toái vậy đâu bác , cháu sẽ trở về khách sạn.”

“Khi còn bé Gia Di đều bỏ căn phòng trống không , toàn chạy qua thư phòng ngủ , nó thích ngủ ở trong lều , chuyện này cháu không cần quan tâm.”

Cuối cùng hẳn đành phải nhận lời , còn cô tự giác đi vào thư phòng , đóng cửa , chui vào chiếc lều cũ kỹ . Đây là thế giới tuổi thơ của cô , dù nó hơi nhỏ nhưng vẫn thuộc về kỷ niệm

Mỗi lần cô chạy vào đây để ngủ là mẹ tìm đủ mọi cách đuổi cô về phòng , giải thích nơi đây quá nhỏ , ngủ trong không gian quá chật sau này ảnh hưởng đến xương sống . Hôm nay mẹ bởi vì Diêu Tử Chính , tựa hồ xem cô là đồ bỏ đi —— Cô mãi mãi không thể hiểu nổi , ý đồ của mẹ là gì .

Đang mơ màng chìm trong giấc mộng , loáng thoáng nghe tiếng mở cửa , tiếng bước chân ngày một càng gần , Gia Di vẫn không để ý lật người ngủ tiếp .

“Gia Di , con ngủ rồi sao ?!” Không phải là giọng nói của Diêu Tử Chính

Ngồi dậy , kéo khóa lều ra , dụi mắt cho thật tỉnh táo , cô nhìn về phía mẹ

“Ba của con còn ở lầu dưới uống rượu cùng Diêu Tử Chính.”

Tư Gia Di ngáp ngáp , liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ . “Cũng trễ lắm rồi.”

“Ba của con khen tửu lượng cậu ấy không tệ , bộ dạng trông rất lịch sự , rất có thể là một người tốt , đánh giá cậu ấy đạt 90 điểm.”

“Mẹ gọi con dậy là vì chuyện này ?!”

“Ai bảo con vội vàng mua vé máy bay , không chịu lưu lại mấy ngày . Bây giờ mẹ còn có thời gian tâm sự với con , không biết sau này khi nào mới gặp !”

“Mẹ , mẹ đừng khoa trương như vậy , ba mẹ cũng có thể bay về tìm con . Con gái của mẹ bây giờ có tiền , ba mẹ đừng tiết kiệm tiền bạc cho con.”

“Được rồi , được rồi , đừng ba hoa nữa . Mẹ đến đây là để nhắc nhở con , đối mặt với đàn ông tốt cũng phải nghĩ đến việc lâu dài.”

“ ”

Thấy Gia Di sững sốt , bà cứ nghĩ rằng con gái còn đang trong cơn buồn ngủ , nhất thời không kịp phản ứng lời nói của bà . Thời gian không còn sớm nữa , bà đành ngậm ngùi quay về phòng để cô ngủ tiếp . “Thôi nào , mẹ biết là con chê mẹ nhiều chuyện , ngủ đi , tóm lại ghi nhớ lời mẹ căn dặn”

Nghe tiếng đóng cửa , cô mới hoàn hồn lại . Mặc dù cô không hiểu rõ ý đồ của mẹ nhưng cô có thể xác định , mẹ cô không muốn con gái phải chịu thiệt thòi.

Chuẩn bị chìm vào giấc ngủ , cánh cửa thư phòng lại bị đẩy ra , đoán chừng là mẹ không yên lòng muốn tới khuyên bảo đôi câu , Gia Di thật sự buồn ngủ , không thèm động dậy thân thể , im lặng nghe tiếng bước chân . Cô nghe được mùi rượu thoang thoảng , tiềm thức biết rõ là ai , càng không muốn lật người

Cô bị bế lên ôm khỏi thư phòng trở về chiếc giường mềm mại . Một nụ hôn nhàn nhạt ấn xuống môi cô , tâm trí cô có chút động lòng , chìa tay kéo người đang tính rời đi

Cô nghe được tiếng cười miễn cưỡng . “Lại giả bộ ngủ ?!”

“Ba mẹ tôi đều ngủ rồi sao ?!”

“Bằng không làm sao tôi mang được em vào đây ?!”

“Lưu manh.”

Diêu Tử Chính khẽ nheo cặp mắt . “Tôi còn có thể lưu manh hơn nữa.”

Tiếng nói vừa dứt , Gia Di mỉm cười tủm tỉm ôm chặt chắn che mặt mình lại . Khung hình đặt ở cạnh đó được hất bỏ sang một bên , ngồi xuống để cô gối đầu lên đùi của mình . Một tay hất vuốt ve mái tóc dài đen nhánh , một tay cầm khung hình hồi . “Đây là ?!”

Cô liếc nhìn hình , lại nói . “Mối tình đầu”

Sắc mặt hắt trở nên lạnh lùng . “Bây giờ còn liên lạc không ?!”

“Anh ấy bây giờ sống chết ra sao tôi cũng không rõ.”

Thoáng dịu lại , hắt cầm một khung hình khác lên . “Đừng nói với tôi đây cũng là bạn trai cũ của em ?!”

“Chỉ là thầy dạy võ thuật .”

Diêu Tử Chính ngồi ở mép giường , tay từ từ lướt qua lần lượt khung hình , dưới ánh đèn mờ ảo , có một tấm ảnh thu hút tầm mắt hắt .

Hai cô gái kề vai sát cánh hướng phía ống kính , nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời ban mai

Về mặt hắt phút chốc biến đổi , tâm tình che giấu ở dưới lớp đèn mờ . Giấu được cũng tốt , thế này đôi khi lại cảm thấy thoải mái . Ngón tay hắt giữ lại trên khung hình khoảng nửa giây , sau đó lại cầm khung hình khác . “Em đã từng học qua múa ba lê ?!”

“Lúc tôi còn nhỏ mẹ thường hay bảo , tính cách của tôi không mấy kiên nhẫn , cái gì cũng học qua loa , khi thì thích học ba lê lúc lại đòi học võ , cuối cùng chẳng học cái gì ra hồn . Đóng phim là việc tôi kiên trì nhất , nhiều năm vất vả cũng chưa một lần muốn từ bỏ nó . Đoán chừng tính cách của tôi như vậy , không dễ dàng đam mê , nhưng nếu đam mê thì sẽ không bỏ được.”

Không dễ dàng yêu một người , nhưng nếu thật sự yêu thì có lẽ dùng hết cả đời chăm sóc . Tư Gia Di ngược nhìn người đàn ông trước mặt , trong lòng thầm bổ sung.

Hai con người cùng nhau im lặng , mặc dù cô không còn cảm giác khó chịu như lúc mới quen , ngược lại im lặng trong hoàn cảnh này cũng là giải pháp tốt nhất .

Cô dường như sắp ngủ thiếp đi , có mấy lời qua tóai nay nhất định phải nói , cúi đầu thì thầm . “Diêu Tử Chính.”

“Hửm ?!”

“Tôi nghĩ rằng”

“Cái gì ?!”

“Hãy đồng ý với tôi , tha cho Phương Tử Hằng.”

“”

“”

Tư Gia Di vô tình nghe được tình trạng gần đây của Phương Tử Hằng từ miệng Phó Dĩnh . “Tôi vốn một mỗi khi phải làm công cho người khác rồi , hiện tại có người tình nguyện ủng hộ đầu tư cho tôi thành lập một tòa soạn báo , giống như người ta hay nói họa phúc khôn lường nào biết chuyện gì sẽ xảy ra.” —— Nghe giọng điệu Phó Dĩnh thuật lại , cô cũng biết Phương Tử Hằng là người thế nào , không cần tình cảm , không cần bạn bè , chỉ biết nắm lấy cơ hội thành công .

Sau khi về nước không lâu , tác phẩm của đạo diễn Bành mới bắt đầu xúc tiến , diễn viên có rất ít thời gian rời khỏi đoàn phim , trước đó vì được trải qua huấn luyện diễn xuất , hiệu quả làm việc của cô càng được khen ngợi

Khi cô có thời gian rảnh , hắt lại bận bịu công việc cả ngày . Phần lớn cô luôn ở nhà một mình , thỉnh thoảng có hai ba ngày bọn họ mới gặp mặt nhau , cùng ôm ấp , thiếp đi , tỉnh dậy , làm chút cơm nước , nếu không vừa miệng , cô cũng ngăn cản hắt gọi đồ ăn bên ngoài cho mình , sau đó len lén gọi điện đặt hàng kêu người ta mang pizza tới , tự kỷ xem phim một mình , mặt khác học cách để ‘yêu’ .

Vì hần cô phải tự mình học thắt cà vạt , thậm chí còn sáng tạo được nhiều kiểu thắt đẹp mắt . Khi sơn móng tay , lại cố tình đặt chân lên đùi của hần , lúc vào phòng tắm vờ như không khóa trái cửa , đoán được lúc nào hần sẽ xông vào .

Buổi sáng trước khi tỉnh lại , len lén đổi tư thế , chần chỉnh bộ dạng đẹp nhất chờ hần thức dậy . Thâm tâm rất ghét hần nói . “Hôm nay tôi có việc , chờ tôi trở lại.”

Thời gian chỉ định vừa đến , trong lòng nhớ nhung không ngừng gọi điện thoại báo cho hần biết . “Qua 0 giờ tôi sẽ khóa cửa.”

“Anh lập tức trở về đi.”

Diêu Tử Chính nghe xong , cúp điện thoại , khẽ mỉm cười , lấy lại phong độ , đứng dậy , đi ra bên ngoài ra lệnh trợ lý . “Hủy hết lịch trình ngày mai giúp tôi.”

Vừa mới bước đến cửa phòng làm việc , hần dừng bước chân ngoái đầu nhìn người trợ lý vẫn đang trầm mặc . “Có vấn đề gì sao ?!”

“Tôi chỉ muốn hỏi anh” Trong mắt trợ lý tiềm ẩn nỗi buồn , cất giấu tâm tư , bộ dạng vô lực

“”

“Điều tiên sinh , tôi thay Á Nam hỏi anh một câu , khi nào anh mới thật sự ra tay ?!”

17. Chương 17

Edit: Socnau

Beta: ShaoranCổ

Diêu Tử Chính cầm chìa khóa mở cửa , chào đón hần là bóng dáng của một người phụ nữ

Nhìn cô bước tới bằng đôi chân trần , hần cười ôm cô vào lòng: “Vội vã chạy ra, đón tôi sao ?!”

Cô nhanh chóng né qua một bên , dáo dác nhìn đồ trong tay hần: “Anh có mang đồ ăn về không ?!”

“Em vẫn chưa ăn cơm tối ?!”

“Hôm nay ngủ cả ngày, chuyện gì cũng không muốn làm !”

“Heo”

“Anh mới là heo !”

“Không, tôi là cạp !”

Nhìn dáng vẻ ngây thơ hiếm thấy ở người đàn ông này, cô vốn định quan sát hần một chút, nhưng hần vừa mới nói xong đã khom người bế cô lên, bước nhanh vào phía trong

Tư Gia Di bị ném lên trên giường, lập tức bò dậy kháng nghị: “Trước hết để cho tôi ăn no cái đã, tôi đói bụng !”

“Tôi cũng đói bụng !” Chặn miệng của cô lại, chậm rãi liếm liếm

Cảm xúc dâng lên không sao tả nổi, Gia Di phối hợp giơ hai tay lên để hần dễ dàng cởi được áo khoác cô ra, nhưng vẫn không quên dặn dò . “Đừng để lại dấu hôn”

Diêu Tử Chính đang chuẩn bị dây dưa rằng môi ở bả vai trơn bóng kia liền dừng lại, chống khuỷu tay lên , nhìn cô, nhíu mày không lên tiếng. Dưới ánh mắt soi mói của hần, cô ngượng ngừng khó mở miệng, chỉ có thể nói: “Ngày mai còn có cảnh quay”

“Cảnh trên giường ?!” Biết hần thông minh, vừa đoán liền đúng ngay, cô vẫn không khỏi ngạc nhiên.

Vẫn còn đang lúc kinh ngạc, lại nghe hắn nói: “Lộ đến đâu ?!”

Về mặt hắn có chút nghiêm túc, lại từ trên cao nhìn xuống, Tư Gia Di có chút kiêng dè, giọng nói không khỏi hạ thấp xuống: “Tất cả phần lưng đều . . . lộ” Thấy sắc mặt hắn càng trầm hơn, cô vội vàng bổ sung: “Nhưng mà có thể dán miếng dán ngực, có thể mặc quần”

Cơ thể hắn liền hơi nằm nghiêng về một bên, Tư Gia Di quay đầu nhìn hắn, không dám chắc chắn: “Tức giận ?!”

Diêu Tử Chính không nói gì

Tư Gia Di nghiêng người qua, hai chân quỳ gối bên hông hắn, cầm một lọn tóc quét qua yết hầu hắn: “Diêu tiên sinh lần lộn ở trong giới giải trí nhiều năm như vậy, có trường hợp nào mà chưa gặp qua ?! Chỉ để lộ phần lưng thôi mà, không đến mức dùng cái mặt lạnh đó với tôi chứ ?!”

“Phải đưa bạn gái mình ra chia sẻ, loại trường hợp này đúng là tôi vẫn chưa từng gặp qua”

Từ lúc nào hắn lại trở nên dễ thương như vậy ?! Cô nắm cầm hắn trên choker: “Quan hệ giữa hai chúng ta cũng không phải là người yêu”

Chỉ thấy hắn nghe xong, mặt liền biến sắc, không ngoài dự đoán, một giây sau liền giữ chặt bả vai cô, lần nữa lại nằm ở trên người cô, như có như không cọ sát vào chóp mũi cô: “Vậy em nói xem, quan hệ giữa chúng ta là gì ?!”

“Không nói !”

“Không nói ?!”

Đối mặt với sự uy hiếp của hắn, cô cười khanh khách, quyết định phủ nhận đến cùng, mắt thấy hắn cúi thấp người xuống, Tư Gia Di đẩy vai hắn, sức lực rất nhỏ, đáng về muốn cự tuyệt nhưng lại có vẻ mời chào khiến Diêu Tử Chính cau mày, cười lớn: “Tôi không ngại ‘dốc sức’ để nói cho em biết, rốt cuộc quan hệ giữa chúng ta là gì”

Tư Gia Di bị ôm chặt ở trong chăn, mắt thấy hắn lật góc chăn lên, đồng thời hai chân cũng bị hắn thuận tay kéo ra, cô bắt đầu mơ hồ, nhưng vẫn nhớ nhắc nhở: “Không thể để lại dấu hôn đâu đó”

Càng không cho phép, hắn càng muốn làm

“Chỗ này” Hôn lên đôi môi cô, trần trọc xâm nhập sâu hơn

“Chỗ này . . .” Vùi đầu ở trước ngực cô, vuốt ve ngậm mút

“Chỗ này . . .” Tách hai chân cô ra, muốn hai chân cô ôm lấy thắt lưng hắn

“Chỗ này . . .” Ngón tay tiến vào cửa khẩu kia, khuấy đảo trên đùa

“Còn có chỗ này nữa -” Chỉ vào ngực trái của cô, vị trí nơi trái tim

“Đều thuộc về tôi !”

Cô bức dọc, cảm giác có chút tức giận, hắn vẫn không học được cách đối xử dịu dàng với cơ thể phụ nữ, khi hắn chạm vào cô, cảm giác cơ thể cô tan ra thành nước, yểu ớt, gần như mang chút kiêu ngạo: “Có vẻ anh thật sự thích tôi”

Hắn im lặng cười, ngang tàng bạo ngược chuyển động, về mặt có chút mơ hồ: “Vậy còn em ?! Em yêu tôi không ?!”

Tư Gia Di để cả cơ thể chìm trong bồn tắm, ở trong nước ấm thả dài thoải mái.

Cơ thể ai kia đang đứng dựa vào vách tường: “Đang nghĩ gì ?!”

Vừa quay đầu lại liền nhìn thấy khuôn mặt của Diêu Tử Chính, trong đầu đột nhiên xuất hiện suy nghĩ đáng sợ: Có thể cùng người đàn ông này giống như bây giờ, ở bên nhau cả đời . . .

Tư Gia Di lắc đầu, nghĩ nghĩ, hỏi lại hắn: “Anh còn nhớ ngày mười chín tháng sau là ngày gì không ?!”

Sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống, thấy vậy Gia Di không khỏi giật mình, nhưng chỉ một cái chớp mắt hắn liền cười: “Đương nhiên”

Cô rất băn khoăn về vẻ mặt của hắn, vẻ mặt kỳ lạ thoáng qua trong chốc lát của người đàn ông này không khỏi khiến cho cô nghi ngờ, thực ra hắn ta căn bản không nhớ ngày đó: “Anh nhớ thật sao ?!”

Diêu Tử Chính mỉm cười, thấy cô nhìn mình chằm chằm nghi ngờ, đi tới hôn nhẹ lên khóe môi cô: “Ngày mười chín tháng năm năm ngoái, em đồng ý đi nhờ xe của Quý Khả Vi, hôm đó cũng coi như là ngày chúng ta mới quen biết nhau”

Rốt cuộc cái nhử mày đầy căng thẳng của cô cũng giãn ra, tìm tư thế thoải mái dựa vào trong ngực hắn: “Quen nhau đã một năm trời, Diêu tiên sinh vẫn chưa có bày tỏ gì thì phải ?!”

Dáng vẻ cô đưa tay về phía hắn muốn đòi hỏi này nọ, biểu tình có chút vô lại, Diêu Tử Chính dường như rất thoải mái, vừa ôm chặt cô vừa cùng cô vòng vo: “Tôi muốn tạo bất ngờ. Đã là bất ngờ, thì tất nhiên không nên nói trước”

Từ “bất ngờ” trong miệng hắn làm cho Gia Di rất mong đợi, chỉ tiếc trong khoảng thời gian này cả hai người đều bận rộn, ngay cả ngày mười chín tháng năm tới, Tư Gia Di cũng không thể xin đoàn làm phim nghỉ trọn một ngày, chiếc đồng hồ đặt từ Thụy Sĩ, cô cũng chỉ có thể nhờ trợ lý đi lấy.

Có lẽ vì trong lòng sốt ruột, diễn suất phát huy tốt, mọi việc vô cùng thuận buồm xuôi gió, cảnh quay cuối cùng chỉ quay một lần liền đạt, đạo diễn hết sức hài lòng, nói thẳng: “Công việc kết thúc trước thời hạn”

Tư Gia Di đặc biệt chạy về nhà thay bộ lễ phục, Diêu Tử Chính cho xe tới đón cô đến nhà hàng được đặt trước đó. Nhà hàng không tiếp bất kỳ khách hàng nào khác, một mình Tư Gia Di ngồi bên cạnh chiếc bàn ngay chính giữa nhà hàng, vì bữa tối không hẹn trước đêm nay có chút khẩn trương. Cô không ngờ bản thân mình lại hồi hộp, không đợi được Diêu Tử Chính.

Buồn chán chỉ có thể ngắm nghía phía ngoài chiếc hộp trong tay, cô mở nắp hộp, trơ mắt nhìn vào bên trong, một chiếc đồng hồ nổi tiếng mới tinh, kim giờ chỉ qua số bảy, rốt cuộc không thể kìm lòng, tìm số điện thoại của Diêu Tử Chính, đang chuẩn bị gọi, điện thoại di động của cô chợt vang lên, là Diêu Tử Chính điện tới. Cô nhanh chóng bắt máy: “Sao anh vẫn còn chưa . . .”

Ở đầu điện thoại bên kia, Diêu Tử Chính không nói gì, liền cắt ngang lời cô: “Lập tức về nhà !”

“Cái gì ?!”

“Tôi bảo em lập tức về nhà !!!”

Bị giọng nói gấp gáp của người đàn ông này làm cho sợ hãi, cô thất thần ngồi im tại chỗ thật lâu, cuối cùng giọng nói của hắn cũng nhẹ nhàng hơn: “Gia Di em hãy nghe kỹ lời tôi, bắt đầu từ bây giờ không được nghe điện thoại của bất kỳ ai, tắt máy điện thoại di động, tránh xa ti vi, tránh xa máy tính, cũng đừng đi tới bất kỳ chỗ nào, về thẳng nhà, tôi sẽ nhanh chóng trở lại gặp em”

“.....”

“.....”

“..... Được”

Sau khi nghe được câu trả lời chắc chắn kia, Diêu Tử Chính cúp điện thoại liền đi ra ngoài

Lại bị một người phụ nữ sau lưng ngăn lại: “Bây giờ anh tới gặp cô ta làm gì ?! Tính lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn để áp đảo hay là muốn tiếp tục đóng vai người tình ?! Vô dụng, Những tài liệu trong máy tính của anh, em đã gửi cho một tổng biên tập quen biết, chỉ một tin tức nhỏ trong đó thôi cũng đủ để đưa cô ta vào chỗ chết. Anh có bản lĩnh thì khiến cho cô ta cả đời không nghe điện thoại, không xem ti vi, cả đời không hay biết gì đi !”

Diêu Tử Chính không thèm quan tâm đến lời nói của Quý Khả Vi, nửa mắt cũng không liếc tới, gạt cánh tay, ngăn cản cô ta, tiếp tục đi về cánh cửa phía trước

Cô nhìn bóng lưng dứt khoát của hắn, bật cười: “Nếu không phải tận mắt em biết được chính anh là người tự tay tạo ra những tai tiếng bê bối cho cô ta, em cũng thiếu chút nữa bị anh lừa, mà cho rằng anh thật sự yêu cô ta. Người phụ nữ này đúng là đáng thương, bị anh đùa bỡn như vậy, em cũng có chút thông cảm với cô ta. Có lẽ em nên đi cùng với anh tới đó, đứng ở trước mặt, thức tỉnh cô ta . . .”

Càng đi càng xa, người đàn ông chợt dừng chân lại

Quý Khả Vi chưa từng nhìn thấy hắn ta dùng ánh mắt độc ác như lúc này nhìn về phía mình, ánh mắt kia, nhọn bén như dao rọc giấy khoét thẳng vào trái tim cô, càng đau đớn, càng khiến cho cô không chút nề mặt: “Đừng quên hôm nay là ngày giỗ của em gái anh, trong ngày đặc biệt như hôm nay, em giúp anh đem những tin tức này gửi ra bên ngoài, anh không những không cảm ơn em, ngược lại còn đi oán trách ?!”

Trong mắt hắn có quá nhiều cảm xúc, đến cả cô cũng không thể nhận ra, cuối cùng khôi phục bình tĩnh, trống rỗng không thể đoán: “Hiện giờ cơ hội vẫn chưa chín muồi, hành động này của cô đã làm hỏng chuyện của tôi !”

Diêu Tử Chính bình thần nói, bình thần đến gần như muốn người nghe cho là thật, nhưng Quý Khả Vi hiểu rõ tính cách của hắn, chính vì hiểu rõ mà sợ hãi, sợ hãi đến mức cô cũng không còn hơi sức ngăn cản, trở mắt nhìn hắn chạy như điên

Quý Khả Vi rơi vào khủng hoảng không thể tự mình thoát ra, cửa chính mở rộng không một bóng người, trong căn phòng khách yên tĩnh chỉ còn mình cô thì thào tự nói: “Anh không thể yêu cô ta, không thể . . .”

18. Chương 18: Chương 18

Edit: Socnau

Beta: ShaoranCổ

Lúc xe Tư Gia Di sắp rẽ vào căn hộ ở khu chung cư, phát hiện phía sau có xe đi theo

Chiếc xe kia càng ép càng gần, cô thử gia tăng tốc độ, nhưng tình hình giao thông có vẻ tắc nghẽn, muốn tăng tốc cũng không nhanh được bao nhiêu, chỉ có thể dẫn chiếc xe kia đi lòng vòng.

Cô ở nơi này nhiều năm, quen đường quen lối, vòng vèo ba bốn vòng, cuối cùng cũng cắt đuôi được chiếc xe kia, lúc này cô mới yên tâm, vội vã lái xe chạy về chung cư, không ngờ tới đã có phóng viên canh sẵn, ôm cây đợi thỏ.

Mấy tháng nay Tư Gia Di gặp phải không ít phóng viên vây quanh, trước đây khi cô tham gia lễ premiere cũng gặp phải nhiều phóng viên như vậy, nhưng trường hợp như ngày hôm nay vẫn là lần đầu tiên, lời cảnh cáo của Diêu Tử Chính vẫn còn vang vọng bên tai, Tư Gia Di không kịp sắp xếp những nghi vấn trong lòng, vội vàng quay đầu, chạy xe thẳng ra đầu đường (Lễ premiere: buổi lễ quy tụ nhiều gương mặt đạo diễn và diễn viên nổi tiếng)

Nhìn qua gương chiếu hậu, thấy có người phát hiện, đuổi theo gọi tên mình, Gia Di không ngừng tăng tốc, trong lúc sắp rẽ vào khúc quanh, phía trước đột nhiên có người lao ra. Người đó làm bộ cản xe cô, còn không ngừng ở phía trước kính chắn gió xe, bấm máy ảnh lia lịa, dưới tình thế cấp bách cô dồn sức bẻ mạnh tay lái, chiếc xe chấn động mạnh, sau đó “Rầm” một tiếng

Ý thức của cô lập tức rơi vào trạng thái choáng váng, mơ hồ nghĩ: Chắc là đâm vào đường phân cách....

Cùng với tiếng bật ra của túi khí an toàn, Tư Gia Di mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại, xung quanh đều là mùi nước sát trùng, cô mới khẳng định, bản thân mình đang ở bệnh viện

Tay chân đều có thể cử động, nhưng đầu rất choáng váng, cổ bị nẹp cố định, không thể chuyển động. Ở trên giường bệnh phát ra những tiếng sột soạt, trong bóng tối có người đi về phía mình, bước chân chậm rãi, Gia Di không khỏi giật mình, nhìn về phía đó, chỉ loáng thoáng thấy bóng một người, theo bản năng, hỏi: “Diêu Tử Chính ?!”

Diêu Tử Chính đi tới bên giường bệnh, dưới ánh trăng, vuốt vuốt tóc cô

Hắn bình tĩnh làm người ta yên tâm, nhưng cô vẫn muốn hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?!”

“Tin tôi, đừng hỏi bất cứ điều gì”

Câu đầu tiên liền chặn miệng cô.

Sau mấy ngày dưỡng bệnh, thay vì cô là bệnh nhân, lại thấy mình rất giống phạm nhân. Ở tạm trong căn biệt thự của Diêu Tử Chính ngoài vùng ngoại ô, ti vi chỉ có thể bắt được mấy kênh truyền hình ít ỏi, ngay cả internet cũng không có

Hai con người cuồn công việc, bây giờ phần lớn đều ở cạnh nhau.

“Trước đây chưa từng nghe anh nói có một biệt thự ở đây ?!”

“Chỉ khi nào gặp chuyện cực kỳ buồn phiền, tôi mới tới chỗ này ở lại mấy ngày, sau khi biết em, tôi rất ít buồn”

Cô thích nghe những lời nói ầm áp này, nhưng vấn đề trước mắt cô không thể làm được như hắn, thản nhiên ở một chỗ: “Bao giờ chúng ta trở về thành phố ?!”

“Cách xa thế giới bên ngoài, ở vài ngày cùng tôi, không tốt sao ?!”

“Bình thường anh còn bận rộn hơn cả tôi, bây giờ rảnh rồi, làm sao anh chịu được ?!”

“So với công việc, em quan trọng hơn”

Cô nhìn người đàn ông đang nói chuyện kia, trong lòng lặng lẽ nghĩ, hắn có khả năng tiềm ẩn để làm chuyên gia đàm phán.

Trên cổ Gia Di bị nẹp, ăn cơm mặc quần áo đều không dễ dàng, Diêu Tử Chính bây giờ trông rất giống hộ lý, chăm sóc cô khá chu đáo. Bản thân cô cảm giác được, hắn thực sự bước vào cuộc sống của mình

Thì ra hắn cũng thích ăn chocolate của một nhãn hiệu nổi tiếng

Thì ra tài nấu nướng của hắn rất tệ, ngoài việc làm món rau trộn, tất cả những món khác đều thất bại

Thì ra hắn không hề thuận tay trái, hiện giờ quen dùng tay trái chỉ vì khi nhỏ đánh nhau với người khác bị tổn thương dây thần kinh tay phải. Hắn không biết thắt caravat, người giúp việc phải đem caravat thắt lại trước đó, rồi treo lên để hắn có thể dùng bất cứ lúc nào. Khi hắn ở nhà, cho tới bây giờ đều đi chân trần, không đi dép lê

Thì ra là hắn chưa từng xem qua những bộ phim do công ty mình sản xuất.

Thì ra một người luôn cao ngạo như hắn thì thoảng cũng có bộ mặt trẻ con, sẽ làm cho người ta tìm đập thành thịch

Trong khí trời nắng ấm, Từ Gia Di ngồi ở trước cửa sổ sát đất phơi nắng, nghe thấy tiếng bước chân, cô vừa nghiêng đầu nhìn lên, liền có một chiếc kính râm đeo trên sống mũi của mình: “Ánh nắng mặt trời rất độc, đừng để mắt bị tổn thương”

“Khi này anh đi đâu vậy ?!”

“Mua chút đồ”

“Ăn ?!”

“Gần đây hình như em lên cân không ít, vẫn muốn ăn ?!” Tuy là nói vậy, nhưng vẫn quay về phòng khách, xách một túi đồ ăn vặt lớn tới

Gần đây cô hơi thích ngủ, đúng là có hơi mập lên, nhưng hoàn toàn có lý do: “Vì vai diễn của tôi cần mập, phải nhiều thịt thà một chút mới có thể mặc sườn xám đẹp”

“.....”

“Đúng rồi, anh có thể hỏi bác sĩ xem cái nẹp cổ này bao giờ mới được bỏ xuống ?! Tôi còn phải trở về đóng phim, nếu làm chậm tiến độ quay phim, tôi không thể đảm đương nổi trách nhiệm này đâu”

“Không sao, lần trước tôi đã gặp đạo diễn Bành, ông ấy muốn em dưỡng bệnh thật tốt, còn nói muốn tới thăm em”

Tư Gia Di không thể ngờ tới, đạo diễn lớn lại muốn bớt chút thời gian để đến thăm cô.

Khi chuông cửa vang lên, Gia Di đang buồn chán xem ti vi. Diêu Tử Chính đã đi ra ngoài, cô không thể không ra mở cửa.

Xuyên qua mắt mèo trên cửa, nhìn ra phía ngoài, người cô nhìn thấy lại chính là - Quý Khả Vi

Tư Gia Di do dự rất lâu, sau đó mới mở cánh cửa, Quý Khả Vi đứng ngoài cửa thăm đánh giá sắc mặt hồng hào của người đối diện, miệng nở nụ cười: “Xem ra trong khoảng thời gian này, cuộc sống của cô không tệ lắm”

“....”

“Thế nào ?! Không muốn mời tôi vào nhà ngồi sao ?!”

Mặc dù Gia Di lùi về phía sau nửa bước để Quý Khả Vi đi vào, nhưng ánh mắt cảnh giác không hề buông lỏng, Quý Khả Vi đáp lại điều này bằng bộ dạng uể oải, chậm rãi thông thả đi vào: “Chà, phòng này vẫn như cũ, vật dụng trong nhà cũng không hề thay đổi”

Nghe những lời lẽ chói tai này, Gia Di miễn cưỡng nhìn về vị khách không mời mà đến, nâng khóe miệng: “Cô đến đây là muốn dùng thân phận bạn gái cũ, đánh giá tổ ấm trước đây của hai người ?!”

Quý Khả Vi nhú mồm, nhưng rõ ràng tâm trạng không tệ, thoải mái tựa mình trên ghế sofa: “Yên tâm, tôi không có ý gì khác, chỉ đơn giản là cảm thấy chút thôi. Tôi biết miệng lưỡi cô cay độc cỡ nào, nên không dám cãi với cô. Chỉ là thời tiết hôm nay không tồi, tôi lại không có lịch trình gì, rảnh rỗi không có việc làm, định đến thăm một người bạn, đúng lúc đi qua chỗ này, đoán cô có thể ở đây, nên muốn tới xem, kết quả đúng như tôi đoán !”

Nói xong đột nhiên ngược mắt, nhìn Tư Gia Di một cái, hàm ý sâu xa: “Nói thật, tôi rất ghen tị và hâm mộ cô, bởi vì cô không cần tốn công phí sức liền có được người đàn ông tôi mong muốn. Giống như bây giờ, bên ngoài dư luận xôn xao, cô lại bị anh ta giấu ở chỗ này, an nhàn ung dung, biết bao nhiêu người phụ nữ đều luôn hi vọng có người đàn ông bảo vệ mình như vậy”

Hâm mộ ?! Tư Gia Di thấy rõ ràng trong mắt cô ta chỉ có sự châm chọc cùng lời một đằng nghĩ một nẻo. Ánh mắt kia, giống như đang nhìn thứ tôm tép nhãi nhép, cho dù ai bị nhìn chăm chăm như vậy, cũng muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này: “Có điều gì cứ việc nói thẳng. Cái gì gọi là ‘bên ngoài dư luận xôn xao’ ?!”

Quý Khả Vi nhún nhún vai, trong mắt chế giễu càng hiện rõ, giọng điệu lại càng ung dung: “Một ngày nào đó cô sẽ biết, anh ta đã cảnh cáo tôi, bảo tôi đừng có làm hỏng chuyện của anh ta !”

Tư Gia Di không kìm được hừ lạnh: “Thì ra cô Quý có sở thích làm người khác khó chịu, nếu như cô cho rằng cô chạy tới đây nói ra mấy câu lập lờ, tôi sẽ nghi ngờ anh ta, sau đó cãi vã, làm âm ỉ lên, vậy thì cô nhảm to rồi”

Cô không thể khẳng định vẻ mặt rét lạnh của Quý Khả Vi có phải bị cô nói trúng tim đen hay không, dường như chỉ trong giây lát, cô ta đã khôi phục biểu tình bình thường: “Cô suy nghĩ nhiều quá, tôi thật sự định đi thăm người bạn, không hề lừa cô. Không tin cô có thể đi cùng với tôi, người bạn này, có lẽ cô cũng quen !”

Kể từ sau khi tờ tạp chí nổi tiếng Hồng Tinh đăng tin độc nhất vô nhị gây sốc về một nữ diễn viên “sai lệch”. Mặc dù đã qua một thời gian, nhưng vẫn còn nhiều tranh cãi, dưới tốc độ lan truyền kinh người của mạng internet, hiện nay những chuyện xung quanh nữ diễn viên “sai lệch” như tuổi tác, trình độ học vấn, gia đình, thậm chí là cả tin đồn phẫu thuật thẩm mỹ . . . v v . . . đều trở thành chủ đề nóng nhất mới nhất, bất cứ chuyện gì đều bị người ta đào bới, chủ nhân của tin đồn biến mất, nhưng vẫn cố gắng túm lấy công ty đại diện

Trong mấy ngày gần đây, sự việc dường như có chuyển biến lớn, chính tạp chí nổi tiếng kia cũng bất ngờ bị đăng tin “Mua lại tin tức, bí mật hoạt động cho một công ty đại diện nhằm chèn ép các nghệ sĩ khác trong giới giải trí” . Do đăng lên những tin tức tiêu cực, tờ tạp chí đó phải chịu sự điều tra của cục điều tra. Nữ diễn viên gặp rắc rối kia nhận được sự ủng hộ của rất nhiều nghệ sĩ, cũng không thiếu các anh lớn trong làng giải trí, công ty đại diện đưa ra bằng chứng thuyết phục để bác bỏ tin đồn thất thiệt

Khán giả theo dõi tin tức như rơi vào trong sương mù, than thở làng giải trí hỗn loạn, mà vị tổng biên tập của tạp chí nổi tiếng kia, đạo diễn một màn này bị người nào đó phản kích đang cùng đường ngồi ở trong phòng làm việc, nghe điện thoại xin tha

“Điều tiên sinh, tài liệu nghệ sĩ ngài đưa cho tôi, tôi chỉ công khai một phần thông tin, không đến mức ngài phải sử dụng nhiều thế lực đùa chết tôi như vậy ?!”

Giọng nói của người bên kia vang lên một cách lạnh lùng: “Có một số người, không lột da lóc xương của hần, hần sẽ không dễ dàng học cách nghe lời”

“Phải ! Thua trong tay Diêu Tử Chính, tôi không còn lời nào để nói, anh ra điều kiện đi !”

Diêu Tử Chính cười nhạt:

“Thứ nhất, tôi muốn trong tạp chí kỳ tới của các anh, phải có một tit lớn công khai xin lỗi ở ngay trang bìa”

“.....”

“Thứ hai”

.....

.....

Khi cuộc nói chuyện sắp kết thúc, chiếc điện thoại di động của Diêu Tử Chính đặt cạnh bàn rung lên. Tay hần vẫn cầm điện thoại bàn, mắt liếc nhìn màn hình hiển thị người đang gọi tới, cũng không thêm quan tâm. Nhưng chỉ một lát sau, chiếc điện thoại di động lại cố chấp rung lên lần nữa, Diêu Tử Chính cúp điện thoại của tổng biên tập tòa soạn, bấm nhận điện thoại di động

Hần không nói lời nào

Đối phương bị ép, không thể không mở miệng trước: “Đoán xem bây giờ em đang ở đâu”

“Có gì cứ nói thẳng đi !”

“Quả nhiên là người yêu của nhau, ngay cả lời nói cũng giống như đúc”

“Cô đi gặp cô ấy ?!”

“Đúng là không thể lừa được anh. Vậy anh đoán xem, em gặp cô ấy làm gì ?!”

Diêu Tử Chính đứng “bật” dậy. Bước nhanh về phía cửa chính của phòng làm việc, trong giọng nói lạnh lùng có sự kiềm chế tức giận: “Quý Khả Vi, đừng nên thách thức giới hạn của tôi”

“Đừng nên bắt tôi phải ra tay đối phó với cô”

Bị chọc giận, người phụ nữ đột nhiên chuyển đề tài, trong giọng nói dường như mang theo ý cười: “Em đâu dám, vốn dĩ hôm nay định tới thăm mộ Á Nam, nếu anh giỏi đoán lòng người như vậy, chỉ bằng anh thử đoán xem, lúc cô ta nhìn thấy phần mộ Á Nam, phản ứng sẽ như thế nào ?!”

Không đợi hần trả lời, Quý Khả Vi đã cúp điện thoại trước

19. Chương 19

Edit: cereniti

Diêu Tử Chính đi ô-tô chạy thẳng tới vùng ngoại ô.

Kể từ hôm gặp chuyện điện thoại của Tư Gia Di vẫn bị hần thu giữ, trong biệt thự cũng không cài đặt điện thoại bàn. Hôm nay lại mất liên lạc với cô, Diêu Tử Chính chưa bao giờ khủng hoảng đến vậy.

Đến trước cửa ngoài biệt thự, thắng xe gấp, bước nhanh mở cửa vào nhà, thấy phòng khách vắng vẻ hần liền sững sốt hai giây, rồi đột nhiên bật cười.

Mình đang làm gì vậy? Thật nực cười.

Diêu Tử Chính thảnh thơi ngồi trên ghế sa lon, gọi điện thoại cho Quý Khả Vi. Đầu dây bên kia từ chối bất máy, cuộc gọi được chuyển sang hộp thư thoại.

Âm điệu trong trẻo lạnh lùng vang vọng khắp căn phòng lớn: “Cô đã có lòng thay tôi nói ra chân tướng, vậy thì cứ tự nhiên. Thật ra tôi cũng đã dè chừng trước, nếu bí mật bị vạch trần, tôi phải rút đi kế hoạch đó thôi, phải chăng như thế càng đơn giản hơn, sẽ có thể yêu cô ấy mà không vì bất cứ âm mưu gì?”

Dứt lời, cúp máy, Diêu Tử Chính thấy gương mặt mình đang phản chiếu trên màn hình tối đen, chân tình hay giả vờ, có lúc ngay cả chính bản thân hần cũng không phân biệt rõ.

Cửa ngoài vẫn chưa kịp đóng, gần đó vang lên tiếng bước chân, âm thanh ngày càng rõ, Diêu Tử Chính hồi phục tâm trí, quay đầu nhìn ——

Tư Gia Di với vẻ mặt phức tạp đang đứng bên cửa, thấy người đàn ông kia đang nhìn mình, bước chân cô dừng lại, sau vài giây lại đột nhiên chạy tới phía hần, cô chạy như điên. Bất ngờ, Diêu Tử Chính đứng dậy, Tư Gia Di bỗng nhiên nhào vào trong ngực hần, đôi tay ôm hông hần thật chặt.

“Khi này em đi đâu?” Tư Gia Di nghe hần hỏi mình.

“Tôi đi tới siêu thị gần đây gọi điện. Những chuyện xảy ra gần đây, Kinh Kỉ Nhân đã nói cho tôi biết.” Giọng Tư Gia Di buồn buồn, nghe không rõ được tâm trạng che giấu phía sau, “Tại sao lại tốt với tôi như vậy?”

Tay hần vuốt ve tóc cô, động tác cùng giọng nói rất êm ái: “Thông tin nhà báo lấy được là do bên nội bộ công ty của chúng ta tiết lộ. Thân là quản lý cấp cao của công ty, những chuyện này là bổn phận của tôi.”

Diêu Tử Chính tựa hồ nghe thấy tiếng cười của cô: “Tôi còn tưởng rằng anh sẽ nói, bởi vì anh yêu tôi.”

Sau đó Diêu Tử Chính cũng cười, ôm cô càng chặt hơn, gò má cô chôn trong ngực hần, thuận thể dựa hần vào hần, ánh trời chiều nghiêng bóng vào cửa sổ, bầu không khí tại nơi hai người ôm nhau cực kì bình lặng, điện thoại Diêu Tử Chính im lặng báo có tin nhắn ——

“Tiểu Ngụy nói lúc trước anh đã từng nói, thời điểm cô ấy yêu anh, chính là khởi nguồn cho cuộc sống vạn kiếp bất phục của cô ấy. Diêu Tử Chính, tôi bắt đầu mong chờ ngày đó sẽ đến.”

Người gửi: Quý Khả Vi.

Sau mấy ngày scandal đẩy đưa, Tư Gia Di dần trở lại ra mắt công chúng, nhân khí không giảm ngược lại càng tăng, cô nghiễm nhiên trở thành nữ vương cho các chủ đề bàn luận, mọi người phấn: Thêm một xì căng đan, bước đường của Nữ Minh Tinh càng thêm may mắn.

Bộ phim mới “Phong Hỏa” hợp tác cùng đạo diễn Bành, hoàn tất kịch bản sau hơn một tháng, cũng là lúc mùa hè nóng bức lại tới, rốt cuộc cô đã có thể nhàn rỗi ở nhà, Kinh Kỉ Nhân thay cô sắp xếp lịch hẹn, giải

thích rõ ràng: “Em hiện giờ rất may mắn, đừng tùy tiện gây họa, bây giờ em chỉ nên quay vài quảng cáo, tham dự vài buổi hoạt động, vừa nhẹ nhàng gia tăng tần suất xuất hiện, vừa quảng bá tốt cho buổi chiếu phim “Phong Hỏa”, kịch bản hay tự nhiên sẽ tìm tới cửa, chúng ta cũng nên nâng cốc chúc mừng, đúng không?”

Thời điểm “xui xẻo” liên mạng nhận thêm công việc rất sợ chỉ cần thư giãn một chút sẽ bị khán giả quên lãng, sau khi “may mắn” ngược lại càng muốn có không gian riêng, càng muốn không bị ép buộc — Tư Gia Di cũng không thể tránh được vòng lẩn quẩn này, cô thanh nhàn trải qua ngày hè oi bức, Diêu Tử Chính lại trước sau như một bận rộn liên miên, thường xuyên không ở trong nước, nhưng Tư Gia Di luôn nhận được quà hân gửi về từ nước ngoài.

Có lúc là chai rượu ngon, có lúc là thú nhồi bông số lượng có hạn, “Mấy con Snoopy số lượng có hạn anh gửi về sắp hết chỗ trưng bày trên bàn tôi rồi, vậy sao anh còn chưa chịu về nước?”

Bên bờ kia Đại Dương, giọng hân có vẻ mỏi mệt, nhưng nghe vẫn rất êm tai: “Sao rồi? Nhớ tôi?”

“Nếu như tôi nói nhớ anh, phải chăng anh lập tức mua vé bay về?”

Hắn trầm mặc chốc lát, Tư Gia Di đột nhiên giật mình phát hiện cô đã nói ra một yêu cầu bốc đồng cỡ nào, hậm hực đổi lời: “Ừ, nhớ anh. Nhưng, công việc vẫn quan trọng hơn.”

Trừ cha mẹ, Phó Dĩnh, Diêu Tử Chính, người thường xuyên liên lạc với cô nhất, không phải là Kinh Kỷ Nhân thì còn ai, hắn thỉnh thoảng nói một chút chuyện về công ty cho cô, dĩ nhiên còn có chuyện của Diêu Tử Chính. Sau hôm nói chuyện điện thoại với Diêu Tử Chính, Kinh Kỷ Nhân nói cho cô biết: “Hôm nay tôi tình cờ nghe được trợ lý của Diêu tiên sinh - Tiểu Ngụy book vé máy bay cho anh ta, ắt hẳn hai ba ngày sau anh ta sẽ trở về nước.”

Tư Gia Di không khỏi nghĩ về câu nói đùa kia: Nếu như tôi nói nhớ anh, phải chăng anh liền mua vé bay về?

Cô bật cười lắc đầu một cái, lòng ngọt ngào.

Đây là căn hộ mới của cô, trừ Diêu Tử Chính cùng Phó Dĩnh, không còn ai biết địa chỉ, tạm thời không cần lo về ‘chó săn’. Mà sống ở nhà mới hai ngày nay, Tư Gia Di hầu như mỗi phút mỗi giây đều hi vọng . . . thời điểm chuông cửa vang lên, mở cửa liền có thể nhìn thấy dáng vẻ mỏi mệt phong trần của Diêu Tử Chính đang đứng trước mình.

Nhưng khi chuông cửa thật sự vang lên, Tư Gia Di hào hứng chạy tới, kéo cửa ra liền thấy —

Phương Tử Hằng.

Thời điểm Tư Gia Di sững sốt nháy mắt, Phương Tử Hằng chốt chặn lại cửa, rất sợ cô kháng cự không gặp mặt hắn.

“Anh thật vất vả mới có thể hỏi địa chỉ của em từ chỗ Phó Dĩnh, coi như vì đền đáp chút công sức anh cực khổ tìm em, em cho anh mấy phút, hãy nghe anh nói, được hay không?”

Tư Gia Di thoáng do dự, rồi yên lặng kéo cửa rộng ra chút đỉnh, để hắn vào nhà.

Phương Tử Hằng gấp đến độ trực tiếp đứng bên cửa nói: “Tiền anh góp vốn với mọi người trong lúc nguy khó đã bốc hơi sạch, vì tạo dựng tạp chí mới, anh hiện tại đã táng gia bại sản rồi, nhưng hố càng đào càng lớn, đó không chỉ là tiền của anh và cổ đông, mà còn là của rất nhiều chủ nợ. . . . Anh không thể để tình trạng này ngày một gia tăng. Hiện tại người duy nhất có thể giúp anh chỉ có mình em, Gia Di, coi như anh cầu xin em, giúp anh một lần đi.”

“ ”

“ ”

“Anh muốn mượn bao nhiêu?”

Tư Gia Di đối với chuyện đầu tư hoàn toàn không hiểu, lúc trước Kinh Kỳ Nhân có nhắc tới vấn đề về thù lao đóng phim, cô cũng chỉ cười trừ. Hôm nay, trước nhu cầu cấp bách về một số tiền lớn, Tư Gia Di liền lúng túng.

Tối hôm đó hết như cô đoán, Diêu Tử Chính đã trở về nước. Cô cố giả vờ tỏ vẻ mình đang rất vui, nhưng trong đầu toàn là chuyện tiền nong.

Nội tâm rối rắm hồi lâu, phải đến trước khi ngủ cô mới lấy đủ dũng khí mở miệng với người bên gối.

“Diêu Tử Chính.”

“Hả?”

“ ”

“ ”

“Anh có thể cho tôi mượn một khoản tiền không?”

Vì trong phòng ngủ chỉ có một chiếc đèn bàn đang sáng nên cô không thể xác định được khi mình nói ra những lời này, có phải thoáng thấy vẻ mặt của hắn nhất thời tối sầm hay không.

Nhưng nháy mắt nhìn lại, vẻ mặt của hắn vẫn trầm tĩnh như mọi khi: “Em muốn mượn bao nhiêu?”

20. Chương 20

Edit: cereniti

Tư Gia Di chuyển tiền tới tài khoản của Phương Tử Hằng, không quá năm phút đồng hồ liền nhận được điện thoại của hắn.

“Gia Di, cảm ơn.”

Khác hẳn giọng nói kích động đến khê run của Phương Tử Hằng một trời một vực chính là giọng nói bình tĩnh trong vắt như nước của Tư Gia Di: “Năm đó là tôi kéo Diêu Á Nam từ trong căn phòng của một tên có tiền có thế kia ra, nhất thời xúc động cầm chai rượu đập hắn, hắn vận dụng quan hệ truy giết tôi cả một năm, một năm kia, ngay cả Kinh Kỳ Nhân cũng chẳng thèm quan tâm tôi, thì càng đừng nói tới thái độ của ông chủ cũ, Phó Đình lúc ấy còn thảm hơn tôi, tôi không thể cầu xin cô ấy giúp đỡ, những bạn bè cũ còn trở mặt nhanh hơn cả lật sách, trong những người tôi quen biết chỉ có anh chịu giúp tôi, đi khắp nơi cầu xin, chỉ vì có thể đưa tôi lên màn ảnh và báo chí nhiều hơn, không biết anh đã phải chịu tải nhục đến cỡ nào, thậm chí còn dùng tên tôi để gửi tiền giúp đỡ những người trong nhà, giữ chút tự ái cuối cùng cho tôi. Tôi đã từng tự nói với mình, Tư Gia Di, người đàn ông này đối xử với mày tốt như vậy, mày nhất định phải ở bên anh ấy.”

Nói tới chuyện cũ, Phương Tử Hằng không khỏi thắc mắc, “Sao em đột nhiên nhắc tới chuyện này.”

Tư Gia Di cắt đứt lời hắn: “Có lẽ thật là vì câu “sự đời khó đoán”, Diêu Á Nam cuối cùng đã leo lên giường của tên nhà giàu kia, tôi vì xen vào việc người khác, nên phải nhận lấy một cái tát thiệt mạnh, nhưng những việc này cũng không thể trở thành cái cớ anh lợi dụng tôi, anh lén ghi trộm mấy lời tôi chửi vắn Diêu Á Nam, quay đầu ngọn sóng, đổi lấy chức vị Phó chủ bút, anh đừng mặt dày nói là vì thay tôi xả giận, cũng đừng viện cớ vì chia tay tôi anh mới uống rượu say đi theo cô thư kí mới đặt phòng khách sạn.”

“Gia Di, đừng nói.”

“Những chuyện thối nát này anh không có dũng khí nghe, tôi cũng không nhắc lại. Tôi không gạt anh, tiền này là do tôi mượn từ người đàn ông của tôi, hơn nữa anh ấy không nói hai ba lời nào liền cho tôi mượn, càng không hỏi qua, song tôi càng thẹn nhiều hơn, anh cũng đừng nghĩ tôi làm như vậy là vì còn quan tâm anh, tóm lại anh đã cầm số tiền kia, ăn oán giữa hai chúng ta coi như xóa bỏ, về sau đừng hy vọng tôi giúp

anh thêm một lần nào. Không đúng, phải nói, từ nay về sau tôi không quen biết người nào tên Phương Tử Hằng cả.”

Hắn trầm mặc, tựa hồ dùng rất nhiều thời gian mới tiêu hóa hết lời cô nói: “Em muốn dùng nó để cắt đứt đoạn tình cảm giữa hai chúng ta trước kia?”

“ ”

“Tư Gia Di, sao em có thể ác độc đến vậy?”

Cô không đáp, trực tiếp cúp điện thoại.

Buổi chiều cô có hẹn với Phó Dĩnh đi Spa, không gian tiệm mờ ảo, không khí thoang thoảng hương thơm tinh dầu, Tư Gia Di nằm ở đó như muốn ngủ, ngồi ở bên kia, Phó Dĩnh vừa chăm sóc da vừa mát lẩy thức uống vừa hỏi cô: “Mình thấy tâm trạng của cậu hôm nay rất tốt?”

“Bởi vì từ hôm nay mình đã có thể đoạn tuyệt với quá khứ, bắt đầu một cuộc sống mới hoàn toàn.”

Một câu nói khiến Phó Dĩnh mù mờ suy đoán, Tư Gia Di lại không giải thích nhiều, lòng suy nghĩ, khó có được một ngày Chủ Nhật, cô phải làm những món gì vào buổi tối để đón tiếp Diêu Tử Chính sắp quay về đây.

Tư Gia Di vừa mới học được mấy món cay Tứ Xuyên, Spa xong cô đi mua ngay nguyên liệu, về đến nhà liền chạy thẳng vào phòng bếp. Cá nẫu cải chua ùng ục trên bếp lò, cả phòng bếp nồng nàn mùi thơm cay xé, Tư Gia Di đang vui đùa cắt mỏng gừng, eo cô đột nhiên bị siết chặt, sợ đến mức tay run lên, dao thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Vòng ôm quanh eo cô chợt hơi lỏng, một trong hai cánh tay ấy đã thay cô giữ lại chuôi dao.

Lúc này cô mới kịp quay đầu lại nhìn, nhìn thấy vẻ mặt khê mỉm cười của hắn, cô cũng cười theo: “Không phải anh nói 7 giờ rưỡi mới về tối nhà sao?”

“Kẻ hèn nóng lòng trở về, tiểu thư Gia Di có phần thưởng không?”

Không đợi cô trả lời, Diêu Tử Chính đã tìm đến môi cô, cúi người xuống.

Tư Gia Di làm bộ muốn tránh, ánh nắng chiều nghiêng bóng chiếu vào, bóng của hai người họ in rõ trên bồn rửa, một khắc kia Tư Gia Di cảm thấy thật thỏa mãn.

“Diêu Tử Chính.”

“Hả?”

“Tôi đã từng nói qua tôi yêu anh chưa?”

Diêu Tử Chính như kinh ngạc, môi hắn lơ lửng trên môi cô chỉ cách nửa tấc, chậm chạp không động, Tư Gia Di nhìn gương mặt gần trong gang tấc này, bình tĩnh nói: “Tôi. ”

Diêu Tử Chính chợt hôn cô, không cho cô nói tiếp.

Kì nghỉ dài đã kết thúc.

Sau khi Tư Gia Di quay lại, chào đón cô là bộ phim kết hợp giữa Trung và Nhật, phản ánh sự bất đồng rõ rệt với cuộc sống giữa ba cô gái trẻ tuổi mới bước chân tới Tokyo.

Bối cảnh ở quốc nội chỉ chiếm một phần năm, Tư Gia Di phải ở Tokyo nghỉ ngơi mấy tháng, nghĩ tới buổi tọa đàm vừa rồi, vì muốn kéo dài thời gian cho cô suy nghĩ, Kinh Kỷ Nhân liền hốt hoảng, nhân vật Tư Gia Di đóng lần này, “thuốc” như không rời tay, sau còn dính tới nghiện ngập, Kinh Kỷ Nhân lo lắng thân thể cô không chịu nổi, nghĩ muốn thay cô từ chối kịch bản, bắt đầu dĩ sau khi đọc xong kịch bản, cô lại hết sức thích thú, không để ý tới lời khuyên răn của Kinh Kỷ Nhân.

Đoạn thời gian trước cô vô cơ mập lên không ít, muốn mình trở thành kẻ nghiện gây như que củi, chỉ có thể độc ác với chính mình. Nhìn cô vừa ăn uống điều độ vừa gia tăng lượng vận động, Kinh Kỷ Nhân khuyên:

“Gia Di à, không phải anh đã nói cho em biết ư, sao em phải nhận nhân vật kỹ nữ, kẻ nghiện? Để người xem nhớ tới dáng vẻ xinh đẹp của em không phải tốt hơn à? Anh biết em đang khiêu chiến với kỹ thuật diễn của mình, ai nói em chỉ là một con búp bê chỉ biết mặc đồ chứ, mỗi ngày ăn mặc thật xinh đẹp thì không thể khiêu chiến với kỹ thuật diễn sao? Diễn viên mấy người thật là, dễ mắc sai lầm kiểu này quá đi mất.”

Buổi nói chuyện này chỉ giống như gió thoảng bên tai, người vẫn ‘chung đụng thì ít, xa cách thì nhiều’ với cô thẳng thắn: “Tại sao có thể nói mập thì mập nói gầy thì liền gầy, chẳng lẽ em là bóng cao su sao?”

Cô bị lời nói của hắn chọc cười, còn đang muốn đáp lại, thì điện thoại di động của hắn vang lên.

Không biết đối phương nói gì, sắc mặt Diêu Tử Chính hiện rõ vẻ tức giận, Tư Gia Di thấy hắn nhú mày, chân chứ không đáp lại, không khỏi hỏi: “Gì thế?”

Diêu Tử Chính nhìn Tư Gia Di, như có chút không phải: “Công ty có chút việc gấp.”

Tư Gia Di thấy đại nhân vật vào nhà chưa tới ba phút đã phải rời đi sớm vì bận rộn, dở khóc dở cười giúp hắn gỡ xuống áo vest móc trên giắt quần áo: “Đi sớm về sớm.”

Diêu Tử Chính lại cúp điện thoại, như chẳng có gì, ôm Tư Gia Di trở vào trong nhà: “Hôm nay em nói hay lắm, anh phải chăm sóc em, em là lớn nhất, cứ để bọn họ chờ đợi.”

Cũng trong lúc đó, trợ lý của Diêu Tử Chính nghe được loáng thoáng, sau cũng cúp điện thoại, nói với vị khách nghèo túng không mời mà đến trong phòng làm việc: “Phó chủ bút Phương, ngài Diêu hôm nay không đến công ty, anh vẫn nên về thì hơn.”

Phương Tử Hằng nhìn lên nhìn xuống, đánh giá vị trợ lý này, đột nhiên bật cười: “Nếu như tôi nhớ không lầm, anh tên là. Đinh Duệ?”

“ ”

“Đã từng làm trợ lý của Diêu Á Nam, không sai chứ?”

“ ”

Phương Tử Hằng khó khăn giấu đi bốn chữ “bình tĩnh hiểu ra” trong mắt, sắc mặt như sắp trắng bệch: “Rất cuộc hôm nay tôi cũng đã liên lạc được bên phía đối tác trước kia muốn cùng tôi hợp tác tạp chí, lúc mới bắt đầu, hắn chỉ chịu nói cho tôi biết, bởi vì tôi đắc tội với kẻ quyền quý nên mới bị kết quả như vậy, hắn vẫn dối gạt để tôi quăng tiền mãi vào động không đáy, chẳng qua là đang thay người khác làm việc. Nếu như tôi không làm trò bảo đã vạch trần được sự thuật chuẩn bị vu khống với luật sư, đại khái cả đời hắn cũng không nói cho tôi biết, là ai đang chơi sau lưng tôi.”

Lời nói đã làm rõ đến đây, Đinh Duệ vẫn không chút manh động, nụ cười đúng chuẩn nghề nghiệp nở rộ: “Tôi không hiểu ý của anh.”

“Trên đường lái xe tới đây tôi một mực nghĩ, tôi rất cuộc đã đắc tội với Diêu Tử Chính khi nào, mà hắn lại ra tay với tôi, bây giờ nhìn thấy anh, tôi rất cuộc đã hiểu.”

“ ”

Đối phương dùng nụ cười mỉm cùng trầm mặc để đáp lại màn chất vấn của hắn, điều này làm tốc độ nói của Phương Tử Hằng dần dần vội vàng “Năm đó khi tôi bị giáng chức đến làm ở tuần san Bát Quái, làm chó săn không lâu, một vị paparazzi lành nghề dẫn tôi đến một đầu mối, nói là quản lý của Nữ Minh Tinh Diêu Á Nam thật ra chính là bạn trai lâu năm của cô ấy — cái tin tức này vốn có thể đăng báo, chỉ tiếc là tôi đào được một án “Môi giới mại dâm“, cái tin này so với tin tình yêu ngầm thì chấn động hơn nhiều, hôm sau tất cả trang báo đều bị tin “Môi giới mại dâm của Diêu Á Nam” chiếm cứ.”

Bốn chữ “Môi giới mại dâm” bị Phương Tử Hằng cố ý nhấn mạnh, Đinh Duệ một mực bình tĩnh, hoặc cái ngắc đầu, nhưng rất nhanh liền ép xuống cơn tức giận, Đinh Duệ như cũ không manh động: “Phó chủ bút Phương, chuyện riêng của anh tôi không quan tâm, thỉnh đi cho.”

Nhiều lời vô ích, Phương Tử Hằng cắn răng đứng dậy, không cam lòng nhưng không làm gì được, đi tới bên cửa ra vào, điều chỉnh tốt tâm trạng, giữ chút tự ái cuối cùng: “Thay tôi chuyển lời tới Diêu Tử Chính, hắn đã hại tôi táng gia bại sản rồi, hải lòng chưa?”

Đinh Duệ mỉm cười: “Tôi sẽ thay anh chuyển lời.”

Ngày chậm rãi trôi đi, Diêu Tử Chính nhận được tin thuật lại.

Lúc đó đã gần khuya, mây đen che trời, không thấy sao, ánh sáng duy nhất nơi ban công đến từ điều thuốc trong tay Diêu Tử Chính. Diêu Tử Chính tắt đi cuộc hội thoại Đinh Duệ gọi tới, trở lại phòng ngủ từ nơi ban công, một lời nói mang theo mùi ni-cô-tin mãi quanh quẩn nơi lồng ngực hần: “Hài lòng? Không, đây chỉ là bắt đầu.”

Tư Gia Di ngủ, cảm thấy có người lên giường, ôm lấy cô đưa lại vào lồng ngực, cô từ cơn mê sâu tỉnh lại, nghe được hần hỏi: “Đúng rồi, trước vẫn quên chưa hỏi em, vấn đề tại tiệm mì của cha mẹ em đã giải quyết xong chưa? Còn cần anh chi thêm một khoản tiền không?”

Trong lòng cô không khỏi “Lộp bộp”, song cơn áy náy còn chưa dâng lên đã bị nỗi khó xử lấp mắt: “Ừm. đã giải quyết.”

Nhìn người phụ nữ lại thiếp đi trong lòng, Diêu Tử Chính dựa vào đầu giường, biểu tình không thay đổi, hút sạch điều thuốc.

21. Chương 21

Edit: cereniti

Chẳng biết tại sao Phương Tử Hằng lại bắt đầu cố gắng liên lạc với cô, điều này làm cô rất phiền não. Cô đổi số, Phương Tử Hằng liền trực tiếp tìm tới cửa, mấy lần cự tuyệt mà không có tác dụng. Kế hoạch ban đầu là cô định cùng ekip bên quốc nội bay tới Tokyo, hiện tại cô lại mang theo quản lý bay trước.

Máy bay chạm đất, Tư Gia Di mở máy nhận được tin nhắn hội thoại của Diêu Tử Chính, “Tự chăm sóc mình cho tốt, tôi xong việc sẽ qua thăm em.” Giọng điệu lo lắng, thật giống như cô là đứa bé lần đầu tiên đi xa nhà. Tâm trạng có phần tốt, nhưng khí trời thật tệ, Tư Gia Di tới không phải lúc, đúng phải mấy ngày mưa to liên tiếp, gió lớn đập vào người tới mức mắt không mở ra được, chứ đừng nói chi ngắm cảnh, Tư Gia Di chỉ có thể ở khách sạn xem kịch bản, buổi tối cùng ăn cơm với đạo diễn và mấy người trong đoàn.

Đạo diễn là Nhật kiều quốc tịch Mỹ, dùng tiếng Anh trao đổi với nhau không mấy chướng ngại, ngược lại lại ông nói gà bà nói vịt với mấy nam diễn viên người Nhật, Tư Gia Di không khỏi lo lắng, sợ đến lúc chụp hình lại khó giải thích ý tưởng với mấy nam diễn viên.

Sự thật chứng minh cô lo lắng dư thừa, ngày thứ ba chụp hình cùng bọn họ, tâm trạng cực kì vui vẻ đùa giỡn nhau kịch liệt, thuận lợi khác thường, Tư Gia Di trước đó đã hiểu rõ nam diễn viên, tuổi còn trẻ đã tràn đầy kinh nghiệm, ngôn ngữ hoàn toàn không là chướng ngại giữa hai người.

Kết thúc công việc sau khi trở lại khách sạn, bình thường đều đã gần khuya, Diêu Tử Chính trên căn bản cũng sẽ hết bận vào thời điểm này, sau đó sẽ gọi điện thoại cho cô, có lúc hần mệt mỏi không muốn nói gì, Tư Gia Di liền nói một chút tình hình bên này cho hần nghe “Thật khác biệt, nhân viên công tác ngoại quốc đặc biệt tôn trọng diễn viên trong nghề, đạo diễn rất khách sáo với diễn viên nước ta, so với trong quốc nội khác biệt rất nhiều”

“Ừ.”

“Anh đáp trả qua loa vậy? Em còn tưởng rằng cái người trong giới văn nghệ sĩ như anh sẽ phản bác sửa lời em nhiều chứ.”

Diêu Tử Chính biết cô nói giỡn, không thềm để ý.

Ngược lại khi cô nhắc tới nam diễn viên kia, giọng không khỏi khâm phục thì lời đáp trả của Diêu Tử Chính như muốn đánh nhau thật, hoặc là chế nhạo cô: “Ở trước mặt anh khen một người đàn ông khác, không sợ anh ghen ư?”

Loại cãi nhau giữa tình lữ gần đây càng rõ ràng, bây giờ Diêu Tử Chính so với lúc mới quen thú vị hơn nhiều, Tư Gia Di mừng rỡ tranh cãi với hắn: “Ngày ngày sống chung lâu, tự nhiên phát hiện không ít ưu điểm của đối phương. Không giống hai chúng ta, xa cách lâu như vậy, em sắp quên dáng vẻ anh thế nào rồi?”

“Ừ” Hắn thế nhưng đồng ý, tình huống rất nghiêm trọng đây.

Cô cười phá lên, ngồi bên cửa sổ nhìn những tòa nhà cao tầng san sát nhau bên ngoài, nghe hắn nói: “Anh sắp lên máy bay, phải tắt máy, nói tiếp sau.”

“Người bạn rợn, lần này lại phải bay à?”

Lần này đến phiên Diêu Tử Chính cười khế, hắn không đáp lại, tựa hồ đưa điện thoại lên tại một nơi ít người, Tư Gia Di chỉ nghe đầu bên kia truyền đến tiếng vang khá rõ: “Quý khách thân mến, chuyến bay tới Tokyo sắp cất cánh, xin hành khách lập tức đến cửa lên máy bay.”

Mỗi một lần chuông cửa vang lên, Tư Gia Di đều chạy như bay tới, tuy biết chuyến bay sẽ không nhanh như vậy, nhưng không ngừng mong đợi chuông cửa vang lên càng nhiều, ngày thứ hai phải quay sớm, chụp quay ở mọi góc đường, khoảng cách thời gian cô ngồi yên trong xe liên tiếp nhìn đồng hồ, trợ lý cũng “ngủ” ra điểm khác biệt: “Chị Gia Di, đang chờ người?”

Cô hôm nay trang điểm có chút dày, thợ trang điểm đặc biệt hóa trang cô thành một người tiểu tụy hít thuốc phiện nhiều năm thật giống, Tư Gia Di vốn định dùng dáng vẻ này dọa唬 hắn một chút, đáng tiếc ngày này kết thúc công việc sớm, Diêu Tử Chính còn chưa hiện thân, cô đã quay chụp xong các phân cảnh hôm nay, tẩy trang, thay một bộ quần áo bình thường về khách sạn.

Diễn viên người Nhật hẹn cô buổi tối tới quán rượu, cô mặc thêm áo khoác, dặn người giúp việc lái xe đưa cô tới.

Không ngờ vào lúc này lại có người gọi cô quay lại.

Giọng đàn ông, gọi tên tiếng Trung của cô.

Tư Gia Di bị giọng nói này làm đông cứng.

Quay đầu lại nhìn, không phải là kinh ngạc, là kinh sợ.

Đứng trước mặt cô, là Phương Tử Hằng.

Thấy cô không nói hai lời quay đầu bước đi, Phương Tử Hằng dưới tình thế cấp bách đuổi theo: “Em hãy nghe anh nói đã.” Thiếu chút nữa đụng phải nhân viên xách dụng cụ đi ngang qua. Trong lúc bối rối ngẩng đầu, đã thấy Tư Gia Di ngồi lên xe của nữ giúp việc, đóng cửa lại, Phương Tử Hằng rõ ràng nghe cô nói nhỏ: “Ấm hôn bất tán.”

Phương Tử Hằng vội vàng tới và cứ như vậy bị câu nói đầy vẻ chán ghét này vứt bỏ, nó là từ miệng của người phụ nữ hắn yêu thương, hắn đã bị đánh bại hoàn toàn.

Trong xe của nữ giúp việc, trợ lý thấy sắc mặt Tư Gia Di không tốt, đưa lên thức uống, tò mò hỏi: “Chị Gia Di, người chị một mực chờ, có phải chính là người vừa rồi không?”

Tư Gia Di trầm mặc, dùng tay mở nắp bình rót xuống hai ly.

Trợ lý rất biết nhìn thái độ, thấy cô không muốn nói, cũng không còn hỏi nữa, cứ như vậy bỏ qua cái đề tài này.

“Chị Gia Di, hiếm khi công việc kết thúc sớm, khí trời lại tốt như vậy, có muốn ra ngoài đi dạo chút không? Tối đây nhiều ngày rồi, ”Sáp Cốc 109” chúng ta còn chưa đi qua đấy.”

“Chị còn có chuyện, không đi được” Cô gái trẻ tuổi tham chơi tiệc buổi tối, Tư Gia Di không muốn cô không vui, bổ sung: “Chị có thể cho em nghỉ một ngày, đi chơi vui nhé.”

Nữ giúp việc đi đường vòng tới “Sáp Cốc”, để trợ lý xuống xe, Tư Gia Di một mình trở lại khách sạn. Hành lang tại khách sạn khá tối và yên tĩnh, Tư Gia Di có chút mất hồn, không nghĩ rằng Phương Tử Hằng có thể đuổi tới tận đây.

Bởi vì cúi thấp đầu, tại lúc Tư Gia Di bình tĩnh lại mới phát hiện được trước mắt là một đôi giày da.

Trong nháy mắt cô hoảng hồn, chợt ngẩng đầu, thấy mặt của đối phương, sững sốt qua đi, rồi cuộc thở nhẹ một hơi.

Đuôi lông mày Diêu Tử Chính chợt nhướng lên: “Gì? Không hoan nghênh tôi?”

“Sao có thể như vậy?” Tư Gia Di cười che giấu vẻ mặt trước đó, một tay đã vòng quay cánh tay của hắn.

Tư Gia Di bị Diêu Tử Chính kéo khỏi thang máy, đi ra đường lớn: “Anh nhất quyết phải đi dạo phố cùng em ư?”

“Thắc mắc gì?”

“Còn không phải sợ bị người khác chụp được?” Tư Gia Di nói xong cũng nở nụ cười, sửa lời: “À, ra khỏi quốc nội rồi, còn sợ gì chứ?”

Cách đó không xa, một người đàn ông đang ngồi trên sofa trầm mặc.

Hắn vẫn đưa mắt nhìn khung cảnh đẹp vừa rồi, một cặp tình nhân nói tiếng Trung khoác tay nhau đi tới cửa xoay khách sạn.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua không thưa tan được nỗi lo lắng trong mắt hắn.

Trùng vào ngày nghỉ, đầu đường đủ loại người ăn mặc khác nhau, vô luận là vào cao ốc quốc tế hay một quán nhỏ bình thường, cũng đã là một buổi đi dạo đúng nghĩa, bọn họ đỗ xe tại một bãi đậu cao ốc, đi bộ hòa vào dòng người đông đúc.

Càng gần tới khu trung tâm, quanh người càng chật chội, bàn tay Tư Gia Di khoác trên khuỷu tay hắn đã có chút muốn giằng ra.

Nhưng một giây kế tiếp cô thất bại, tay liền bị hắn nắm chặt.

Ở quốc nội, Nữ Minh Tinh cùng quản lý cao ốc chỉ chạm vào nhau một chút đã bị bắt gặp đến không biết nhiều lần, rồi bị các bài báo nhỏ viết lên xuống bao nhiêu, kéo tay đi dạo phố? Tư Gia Di trước nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng hôm nay, ở nơi này hoàn toàn xa lạ, lại đạt được tự do chưa từng có.

Chen chúc tại trong dòng người, bọn họ cũng chỉ như một đôi tình nhân bình thường, tay trong tay, hôn phớt, quang minh chính đại.

Một ngày đi dạo trôi qua, sau xe đã chất đầy các túi đồ, thu hoạch phong phú, Tư Gia Di bắt đầu muốn làm một chút gì đó cho hắn, vừa đứng xe chạy qua một tiệm nhỏ nơi đầu đường, bộ quần áo bên ngoài tiệm bị cô chọn trúng, cô bảo hắn dừng xe.

Tư Gia Di hào hứng kéo hắn vào trong tiệm, rất nhanh chọn được một bộ trang phục nam, nhét vào trong ngực Diêu Tử Chính.

Thấy bên trong có một áo sơ mi cắt xén kiểu cao bồi trẻ tuổi, Diêu Tử Chính cau mày. Song, Tư Gia Di đã đẩy hắn vào phòng thử: “Cả ngày lẫn đêm mặc âu phục, anh không thấy phiền?”

Vừa nói vừa thuận tay lấy một đôi giày trên giá đưa cho hắn: “Giày cũng đổi đi.”

Diêu Tử Chính mặt không hề tình nguyện biến mất sau rèm. Tư Gia Di mới bắt tay vào chọn đồ nữ. Cô đang phân vân giữa hai chiếc quần, bỗng rèm phòng thử quần áo bị vén lên.

Tư Gia Di quay đầu nhìn.

Sửng sốt.

Một Diêu Tử Chính khác đang đứng trước mặt cô. Không cao cao tại thượng, không quá xa đến không chạm tới, chỉ có đẹp trai và phong cách.

Diêu Tử Chính nhún nhún vai về phía cô.

Tư Gia Di lúc này mới hồi thần, trình trọng gơ ngón tay cái lên.

Sau đó hai người cũng cười.

Cô nhìn nụ cười của bản thân phản chiếu tại lớp kính nơi đối diện, nghĩ, đây đơn giản chính là hạnh phúc

Trở lại khách sạn đã gần 10 giờ tối, Tư Gia Di kéo tay Diêu Tử Chính tới giữa thang máy, phục vụ chuyên xách đồ cho khách cầm chiến lợi phẩm của cô đi theo phía sau.

Đi ngang qua quầy tiếp tân, tiếp tân gọi cô lại.

Đối phương dùng tiếng Anh nói: Cô Tư Gia Di, khi này có một quý ngài để thứ này lại cho cô.

Tư Gia Di nhận lấy.

Cô nhận ra được bút tích này.

Nhưng cô hoàn toàn không hiểu lời này có ý gì: “Anh đột nhiên không muốn thay đổi bất cứ điều gì, cứ để cho hai chúng ta trước thân sau tan vỡ đi.”

Nhận được tin mới về Phương Tử Hằng, là ở trên báo xã hội ——

“Phó Chủ Biên tại một tòa báo cao cấp trước đây nhảy lầu tự sát, nguyên nhân có thể vì đầu tư thất bại.”

22. Chương 22

Edit: cereniti

Thời gian nghỉ ngơi tại Studio rất náo nhiệt, cảnh tượng tiếng Nhật tiếng Anh tiếng Trung trộn lẫn vào nhau cực kỳ sinh động, song ngồi tại ghế xếp, Tư Gia Di lại như một pho tượng lặng người, đối với tất cả đều mất điếc tại nơi, chỉ lặng lẽ nhìn chăm chăm vào bài báo điện tử trên điện thoại.

Nhảy lầu.

Tự sát.

Nước mắt “tách” một tiếng rơi vào trên màn hình điện thoại di động.

Bụng thức uống trở về, trợ lý thấy thế, gấp đến độ vội vàng chạy tới: “Chị Gia Di, chị làm sao vậy?”

Tư Gia Di bị giọng điệu lo lắng này làm cho thức tỉnh, “thoáng” ngẩng đầu.

Cô lảo lảo tựa như trợ lý chỉ nói toàn điều vô nghĩa, không nghe rõ, trợ lý chỉ cảm thấy ánh mắt Gia Di nhìn về phía mình giống như chờ mong. Lại gần mới nghe được, thì ra cô ấy đang nói với mình: “Không thể nào.”

“Cái gì không thể nào?”

Trợ lý không nghe thấy Gia Di trả lời, chỉ thấy cô đột nhiên đứng dậy, không nói hai lời, đầu óc buồn bực chạy như điên ra ngoài, tất cả nhân viên làm việc chung quanh đều khó hiểu được nhìn cô, phụ tá chỉ kịp kêu một tiếng “Chị Gia Di!” Còn chưa kịp đuổi theo, bóng dáng cô đã biến mất ngoài cửa.

Tư Gia Di chỉ về khách sạn cầm hộ chiếu cùng tiền mặt liền chạy thẳng tới phi trường, trước khi máy bay cất cánh phải tắt điện thoại, cô mới nhớ tới chưa xin nghỉ phép với đạo diễn.

Toàn bộ hành trình bay, tâm trạng cô cứ như chiếc điện thoại bị tắt nguồn kia, hoàn toàn trống rỗng. Trong đầu của cô chỉ có một âm thanh lặp đi lặp lại: Không thể nào.

Từ khi máy bay cất cánh đến chạm đất, cũng chỉ khoảng vài giờ, với Tư Gia Di lại như đã qua một thế kỷ. Sau khi mở máy liền nhận được tin nhắn của Diêu Tử Chính: “Mấy giờ hạ cánh? Anh đón em.”

Lúc này cô mới ý thức được mình đã bỏ lại tất cả mà bay về nước.

Nhưng, trở về nước thì có thể làm gì?

Sau khi về nước mấy ngày, nhiều lần thăng trầm mới biết thời gian và địa điểm tang lễ của Phương Tử Hằng.

Nhưng cô lấy thân phận gì để tới tham dự tang lễ đây?

Phó Dĩnh thuận đường tới nhà đón cô. Tư Gia Di mở cửa nhìn thấy Phó Dĩnh mặc một bộ váy áo đen bên ngoài, thân thể như bị rút sạch, hung hăng đau đớn .

Nhìn thấy Tư Gia Di ôm bụng ngồi chồm hổm xuống, Phó Dĩnh vội vàng đỡ cô: “Sao vậy?”

Tư Gia Di trì hoãn, vịn tay nắm cửa đứng lên, khoát khoát tay về phía Phó Dĩnh đang lo lắng: “Không có gì, mới vừa rồi đột nhiên có chút đau bụng. Hiện tại tốt rồi.”

Phó Dĩnh quan sát sắc mặt cô, vẫn không khỏi lo: “Cậu đừng đi, dáng vẻ này của cậu, chắc không chịu được tới nghĩa trang đâu.”

Phó Dĩnh dẫn ánh mắt của cô về phía cửa kính bên cạnh, trong kính, sắc mặt Gia Di tái nhợt, quầng thâm mắt nặng. Khuôn mặt rõ ràng tiêu tụy, mà vẫn còn mạnh mẽ: “Yên tâm. Không sao đâu.”

“Quan hệ giữa hai người không mấy ai biết, người biết hai cậu đã từng quen nhau thì càng ít, cậu đi, ngộ nhờ bị chó săn chụp được thì thế nào?”

“Mình chỉ đến dâng một bông hoa cho anh ấy thôi.”

“Nhưng”

Tư Gia Di đã đeo lên cặp kính đen ra ngoài cửa.

Về nguyên nhân Phương Tử Hằng tự sát, Tư Gia Di chỉ đứng cạnh những người tham gia tang lễ một lát cũng đã nghe được đủ loại phiên bản.

“Nhìn thấy chưa? Di Phương đã khóc tới mức ngất đi rồi.”

“Thật đáng thương. Nghe nói là vì tạo dựng tạp chí, đập nổi bán sắt, thậm chí mượn lãi suất cao, kết quả trả không nổi tiền lãi, bị ép đến đường cùng, chỉ có thể tự sát.”

“Vậy mà cũng tin? Đây chỉ là lý do để nhà họ Phương giữ lại chút mặt mũi mà thôi, tôi nghe nói cái thằng này vì ý mình có chút thành tựu, chơi tiểu minh tinh tới mức bệnh, rồi không chữa khỏi.”

Đông đảo lý do buồn cười, nếu hẳn biết cái tin có chứa sắc thái phỉ báng này được tuôn ra từ miệng của người bạn thân, thật có bấy nhiêu châm chọc. Tư Gia Di ngay cả cười khổ cũng cười không được.

Tư Gia Di chỉ dâng lên một cành hoa lúc tiễn đưa lần cuối.

Phó Dĩnh tìm được cô tại bãi đất trống ngoài linh đường: “Không thấy di Phương đâu?”

“Không có mặt mũi tới gặp, vậy không đủ tư cách tới. Nếu như.” Nếu như mình không lạnh lùng như vậy, anh ấy có lẽ sẽ không.

Tư Gia Di chưa nói hết, chỉ hỏi Phó Dĩnh: “Có thuốc lá không?”

“Để tớ tìm xem.” Dứt lời, đã lôi ra một hộp từ trong túi.

Tư Gia Di nhận lấy thuốc lá và hộp quẹt Phó Dĩnh đưa tới, khói rất nhanh lấp đầy khoảng không trước mặt.

Phó Dĩnh than thở: “Nhớ ngày đó cậu và Phương Tử Hằng là một đôi đẹp cỡ nào, ai ngờ.”

Một hồi quần đau đột nhiên ập tới, đau đến mức Tư Gia Di không giữ được điều thuốc, trực tiếp ôm bụng tựa vào trên thân cây khô, nghe không rõ Phó Dĩnh còn nói những gì.

“Lại đau bụng?”

Tư Gia Di nhăn nải chịu đựng cơn quần đau, cau mày gật đầu với Phó Dĩnh . Phó Dĩnh dìu cô đi ra: “Có phải bị bệnh hay không? Có cần đi bệnh viện kiểm tra?”

“Mình đã mua vé bay về Tokyo buổi chiều. Không có thời gian.”

Nghe Tư Gia Di nói như vậy, Phó Dĩnh lại thở dài.

Lại bay một quãng đường dài, Diêu Tử Chính biết được cô đã đi làm lại, song giọng nói bên đầu dây kia vẫn thế, tựa hồ rất lo lắng cho cô: “Chuyện nhà em đã xử lý xong chưa?”

“Đã giải quyết.”

“Vậy sao tâm trạng vẫn không tốt?”

“Trợ lý em đã báo cáo những chuyện gần đây với anh?”

“Cô bé kia rất biết rõ ai là chủ, và nên nghe theo lời người nào.”

Đáng lẽ vào thời khắc này, Tư Gia Di sẽ nhịn không được nói đôi câu cười giỡn, nhưng hôm nay thứ Diêu Tử Chính đợi được, chỉ là sự trầm mặc của cô.

Hồi lâu. “Diêu Tử Chính.”

Cô trịnh trọng gọi tên hắn, giọng Diêu Tử Chính như cũng theo đó mà căng thẳng theo: “Nói.”

“Chúng ta kết hôn đi.”

“ ”

“ ”

Cách xa đó ngàn dặm, Diêu Tử Chính cúp điện thoại.

Thần sắc có chút sáng ngời.

Trước mặt hắn là máy vi tính riêng, đánh vào mật khẩu, màn ảnh máy vi tính phát ra ánh sáng trắng xen lẫn chút lam rọi lên các đường cong không rõ đen tối trên mặt hắn.

Hồi lâu hắn phục hồi tinh thần, phát hiện mình lại trong lúc vô tình dời con chuột đến nút “delete”.

Trên màn hình hiện lên hộp thoại “Xác nhận văn bản đã xóa” như muốn đùa cợt hắn .

Tư Gia Di diễn vai kẻ nghiện ngập nơi nước ngoài, tại Quốc Nội lại đột nhiên xuất hiện tin tức minh tinh hít thuốc phiện.

Hình ảnh nghệ sĩ hít thuốc phiện đã bị cắt xén, tuyên truyền khắp các trang web lớn, vài ngày sau danh sách nghi can đã được ra. Lần Tư Gia Di quay lại Tokyo, sau không lên mạng xem qua bất kỳ tin tức nào, cô có thể biết cái tin tức nhảm chán đó, toàn bộ đều là nhờ điện thoại của Kinh Kỷ Nhân.

“Chúc mừng Gia Di, em lại đứng trong danh sách phải hứng một giàn thuốc nổ của giới giải trí rồi.”

“Thế nào?”

“Hiện tại trên web đang lên danh sách các nghi can nằm trong nghi án minh tinh hít thuốc phiện, cô vinh quang đứng đầu bảng. Anh vốn còn lo lắng em ra nước ngoài sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất tỏa sáng tại quốc nội, hiện tại hoàn toàn không lo rồi.”

Kinh Kỷ Nhân cực kỳ tức giận nói xoáy, Tư Gia Di ngược lại có chút chịu mãi thành quen, ngược lại an ủi Kinh Kỷ Nhân: “Đã quen sóng to gió lớn rồi, người đại diện à, anh tính giúp em giải quyết thế nào đây?”

Hiển nhiên cơn bực tức của Kinh Kỷ Nhân còn chưa phát đủ: “Bây giờ truyền thông Quốc Nội đều lấy tin tức tại Hongkong làm chuẩn, mong muốn lấy được tin anh nổi giận giải bày, đáng tiếc anh lại không nghe lời, cho nên nếu anh nói đó là hình ghép, để người xem phán đoán. Người nghệ sĩ bị hoài nghi chỉ có thể ngậm bồ hòn chịu đắng, bởi chỉ cần vừa mở miệng nói, người xem sẽ nghĩ “không đánh đã khai”..., hay “giấu đầu lòi đuôi”. Người làm nghề truyền thông không hề có lương tri, em muốn đùa giỡn ư, bọn họ sẽ không để em nghỉ ngơi đâu.”

“Dạ dạ dạ!” Tư Gia Di hòa theo.

“Nếu bọn họ không có chứng cứ, người xem sẽ rất nhanh ngán, trận bão này cũng coi như qua. Anh cũng thông báo cho em một tiếng, nếu có ký giả chạy đến studio chặn em lại, em cũng nên chuẩn bị tốt tâm lý.”

Tư Gia Di cũng không lo lắng điều này, người cô lo lắng chính là một người khác.

Diêu Tử Chính mặc dù vẫn gọi điện thoại như trước cùng cô, nhưng dường như có chút thay đổi — từ khi cô nhắc tới hai chữ “Kết hôn”.

“Chờ qua đợt bận bịu này, đi nghỉ phép cùng tôi.”

“ ”

“Gia Di?”

“ ” Tư Gia Di ép mình kéo dòng suy nghĩ về, cũng nhắc nhở mình, thứ đó chỉ là ảo giác, người đàn ông này rõ ràng đang dùng một thứ gì đó đặc biệt, tỷ như phương thức lạnh nhạt quan tâm cô: “Nghỉ phép? Không thành vấn đề, nhưng vẫn chưa nghĩ ra nên đi đâu?”

“Đến lúc đó cứ để cho trợ lý anh an bài.” Diêu Tử Chính nói.

Mấy ngày sau Tư Gia Di liền nhận được điện thoại của trợ lý Diêu Tử Chính.

Vẫn còn chưa đoán được người xa lạ này là ai, đối phương đã tự giới thiệu: “Cô Tư Gia Di, tôi là trợ lý của Diêu tiên sinh, Đinh Duệ.”

Hiện tại liền bảo cô nghỉ phép, thật sự là quá sớm, Tư Gia Di không khỏi nghi vấn.

Còn chưa kịp mở miệng, Đinh Duệ đã giải thích: “Valentine cuối tuần này, Diêu tiên sinh sẽ về, hơn nữa còn có nửa tháng rảnh rỗi, gần đây cô và ngài ấy gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, tôi cũng nhận ra tâm trạng ngài ấy dạo này cũng không tốt lắm, gọi điện thoại nhắc nhở thì ngài ấy bảo tôi lo chuyện bao đồng.”

Tư Gia Di rất nhanh hiểu được, cười lên: “Cảm ơn.”

Đúng ngày lễ tình nhân cô trở về nước, sau hôm đó nhanh chóng trở về cho kịp buổi chụp ảnh vào trưa, Tư Gia Di lên kế hoạch xong trực tiếp hành động, quà tặng cũng đã chọn xong, chỉ chờ mang về Quốc Nội. Cho tới bây giờ đều là Diêu Tử Chính mang tới cho cô niềm vui, cô cũng muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn.

Chuyến bay đúng ngày lễ tình nhân, Tư Gia Di gần tối về đến nhà, mở cửa liền chạy thẳng tới phòng ngủ, lục tung tìm một bộ quần áo hợp ý. Trang điểm nhàn nhạt tinh xảo, cầm chìa khóa căn hộ của Diêu Tử Chính chuẩn bị ra cửa.

Lúc ngồi ở trước cửa đổi giày, chuông cửa đột nhiên vang lên, không có thời gian nhìn qua mắt mèo, liền trực tiếp mở cửa.

Tiếp đó chính là sưng sốt.

Đứng ở trước mặt cô, là hai vị cảnh sát, biểu tình rất nghiêm túc.

23. Chương 23

Gia Di trơ mắt nhìn đám cảnh sát xông vào cửa chính nhà mình, không nói tiếng nào liên tục soát khắp nơi, cô không thể ngăn cản, bởi vì cô đã bị hai cảnh sát cao to giữ chặt cánh tay

Cô hoàn toàn không biết bọn họ tìm được từ đâu những bao đựng thuốc giống như phần trang điểm, trong suốt thậm chí còn có ống khói, đèn cồn và ống tiêm.

Vốn dĩ tăng hãm chỉ dùng để chứa đồ linh tinh, cảnh sát còn dẫn ra được một đám người đáng vẻ uể oải do dùng ma túy quá liều. Từ Gia Di nhìn đám người đó, người nào cũng đầy mùi rượu, quần áo không chỉnh tề, từng người từng người đi qua trước mặt mình. Gia Di vô cùng khiếp sợ, nhìn về phía sĩ quan cảnh sát, ra sức lắc đầu: “Tôi . . . tôi không biết bọn họ . . .”

Dù có một trăm cái miệng cô cũng không thể nào chối cãi tình cảnh bây giờ .

Cô không còn tâm trạng , khi bình tâm lại đã thấy cảnh sát đưa mình ra ngoài, rồi cuộc có bao nhiêu phóng viên ùn ùn kéo tới điên cuồng chụp ảnh.

Ánh đèn flash bám theo một đoạn đường cho đến khi cô vào trong xe, cánh cửa đóng lại cái ‘rầm’ , có điều gì đó khiến cho trái tim nhỏ bé của cô vỡ vụn.

Quá trình thẩm vấn dài đằng đẵng giống như địa ngục, Từ Gia Di bị dẫn ra khỏi phòng thẩm vấn, lúc bị đưa đi xét nghiệm nước tiểu, ngang qua hành lang, trên chiếc tivi treo ở góc khuất đang đưa bản tin về mình.

Hút thuốc phiện, mại dâm . . . nghe đồn đều được chứng thực trên internet trước đó. Lần này người dẫn chương trình còn phóng to bức ảnh so sánh với bức ảnh trong ổ mại dâm chấn động một thời, thảo luận về vấn đề chấn chỉnh giới diễn viên nghệ sĩ thậm chí cả lĩnh vực văn hóa không lành mạnh.

Có hai cảnh sát trong lúc rảnh rỗi không có việc làm đành nói chuyện phiếm: “Tôi ở đây chưa từng thấy cảnh tượng nào nhiệt như vậy. Ở bên ngoài, phóng viên đứng kín đường”

“Ai bảo tin tức này quá hot, ngọc nữ đảo mặt một cái biến thành độc nữ . . .”

Đúng lúc này có một người nhìn thấy Từ Gia Di, vội vàng dùng khuỷu tay đụng vào: “Ái chà , nữ chính xuất hiện rồi !”

Sắc mặt Gia Di trắng bệch đi ngang qua họ.

Nửa đêm Kinh Kỳ Nhân bảo lãnh cô ra ngoài, xét nghiệm nước tiểu của cô không có vấn đề, cho phép nộp tiền tại ngoại.

Vốn tưởng rằng lượng phóng viên lúc này đã ít đi, vừa bước ra cửa, Gia Di đã bị vây quanh, chặt đến con kiến cũng chui không lọt. Cô đội mũ vẫn không ngăn được bọn họ chụp hình, thần thái có chút xanh xao.

Khó khăn lắm mới lên được xe, Từ Gia Di ngồi núp ở một chỗ, thân thể không hề nhúc nhích. Kinh Kỳ Nhân không chỉ mệt mỏi mà còn tức giận, thở nặng: “Ngày mai công ty sẽ mở cuộc họp báo, con mẹ nó, anh không tin không trị được bọn vô lại tung tin rác rưởi này”

Từ đầu đến cuối không nói, Gia Di đột nhiên lên tiếng: “Anh tin em không hề hành nghề mại dâm, tụ tập sử dụng ma túy ?!”

Kinh Kỳ Nhân bất ngờ chưa kịp phản ứng đến lời nói kia, ngẩn người: “Anh tin nhân phẩm của em”

“Nhưng bị bắt ngay tại chỗ, ai sẽ tin rằng tất cả đều là giả dối ?! Đổi lại là em, em cũng không tin !”

“Có sóng to gió lớn nào mà em chưa từng gặp qua, trước đây không phải đã từng xảy ra những việc khủng khiếp, vẫn cố gắng cho đến bây giờ ?! Đừng suy nghĩ tiêu cực như vậy”

Trước sự an ủi của Kinh Kỳ Nhân, Tư Gia Di muốn cười, nhưng cười không nổi.

Ai cũng không thể ngờ tới, vấn đề khó khăn vẫn còn đang ở phía sau . . .

Công ty đại diện từ chối mở cuộc họp báo, từ chối mời phóng viên, đưa ra lý do vô cùng hoang đường: “Ảnh hưởng của chuyện này quá lớn, cấp trên quyết định trước mắt tạm thời không lên tiếng, đợi tình hình tiếp theo rồi sẽ quyết định”

Kinh Kỳ Nhân tức giận đứng bật dậy, lập tức đập vỡ chiếc cốc: “Cấp trên ?! Cấp trên nào ?!”

Tổng giám đốc bộ phận PR bị dọa đến sợ, đang muốn công thức hóa an ủi mấy câu, lại nhìn thấy Kinh Kỳ Nhân bắt đầu gọi điện.

Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh, Kinh Kỳ Nhân giống như gặp được cứu tinh, đối phương còn chưa lên tiếng, anh đã vội vã giải thích: “Điều tiên sinh, ngài đã nghe bản tin chưa, Gia Di của chúng ta . . .”

“Thật ngại quá, Điều tiên sinh đang đi công tác ở nước ngoài !” Người nói chuyện không phải là Điều Tử Chính, mà là trợ lý Đinh Duệ.

Kinh Kỳ Nhân thất vọng, nhắm mắt không còn một chút sức lực, cảm giác mất mát lúc này to lớn, chậm rãi mở miệng: “Vậy phiền anh sớm chuyển lời của tôi tới Điều tiên sinh”

“Được !”

Kinh Kỳ Nhân còn muốn nói thêm điều gì đó, đối phương tự động cúp điện thoại trước.

Tư Gia Di ở nhà Phó Dĩnh hai ngày.

Điện thoại di động vừa khởi động được mấy giây liền có người quấy rối, dường như họ muốn bức điên cô mới chịu. Ngay cả điện thoại cũng không thể mở, chứ đừng nói bước ra cửa. Kinh Kỳ Nhân ngàn lần cẩn thận, rất sợ bản thân mình vô tình đưa phóng viên tới nhà của Phó Dĩnh, chỉ có thể liên lạc dựa vào điện thoại.

Tin tức mang về cũng không tốt lắm: “Tất cả bộ phận phòng PR đều không chịu giải quyết cho chúng ta. Mẹ nó, đây là công ty đại diện quỷ quái gì vậy ?! Chỉ toàn làm chuyện nâng cao đập thấp, không muốn gặp mặt, còn dám mở miệng khuyên anh nhân cơ hội này nghỉ ngơi mấy ngày !”

“.....”

Sự trầm mặc của cô khiến Kinh Kỳ Nhân vô cùng lo lắng, ngữ điệu thấp xuống, cố gắng không tạo áp lực cho cô: “Nếu vụ việc này thật sự không xong, chắc chỉ có nước chúng ta tự mình liên lạc với giới truyền thông, anh không tin ngay cả cuộc họp báo lần này cũng không mở được !”

“Điều Tử Chính đâu ?!”

Tư Gia Di đột nhiên hỏi.

Nhắc tới người này, Kinh Kỳ Nhân lại càng tức giận: “Đi công tác nước ngoài, không liên lạc được.”

“.....”

“Nếu không chúng ta phải đợi, cố gắng chờ hần ta trở về, hần ta nhất định đứng về phía chúng ta. Có hần ta ở đây, không gì không giải quyết được . . .”

Lúc này, cô không kìm chế được, cười to thành tiếng. Tiếng cười mang theo châm chọc, Kinh Kỳ Nhân sợ đến mức nghĩ mình nghe lầm: “Em sao thế ?!”

“Không sao cả”

Thái độ lúc nóng lúc lạnh kỳ lạ này của Gia Di không ngừng ‘đốt cháy’ dây thần kinh của Kinh Kỳ Nhân: “Có chuyện gì thì em cứ nói ra , đừng nên giấu diếm trong lòng, không thì càng khiến người quan tâm em càng thêm sốt ruột !”

Người quan tâm mình . . . cảm giác tàn nhẫn bất lực nhất thời bao trùm lấy cô . Gia Di chậm rãi cố gắng mở miệng: “Đường như bản thân em cảm thấy mình nghĩ thông suốt chuyện gì”

Có một số chuyện, đôi khi sẽ bị cuộc sống yên tĩnh an nhàn, thuận buồm xuôi gió che mờ

Đường như để dập tắt sự lo lắng của cô, buổi sáng hôm sau Kinh Kỳ Nhân liền mang đến tin tức tốt: “Phòng PR thay đổi quyết định rồi, nói rằng buổi chiều mở cuộc họp báo, thư mời đã gửi đến tận 40 công ty truyền thông”

Trong cuộc đời, được mất chẳng qua cũng chỉ như thế, Tư Gia Di cơ hồ bất an: “Tại sao họ lại đột ngột thay đổi quyết định ?!”

“Nghe nói là Diêu tiên sinh dặn dò. Tôi còn hỏi thăm được một tin tức, anh ta tạm thời thay đổi lịch trình về nước, chắc chắn là vì chuyện này, muộn nhất là đến trưa mai. Diêu Tử Chính trở về, tất nhiên ý của bọn họ sẽ thay đổi theo”

“.....”

“Gia Di à, chúng ta cuối cùng cũng hết khổ rồi !”

Cô cúp điện thoại.

Tuyệt vọng và hi vọng tất cả đều nằm trong tay một người đàn ông, quả thật như một canh bạc cuộc đời. Cả buổi sáng cô đứng ngồi không yên, cuối cùng quyết định lấy xe của Phó Đình lái tới công ty.

Trên radio trong xe, người dẫn chương trình đang thông báo sự kiện sốt dẻo - Nữ diễn viên nổi tiếng bị cuốn vào nhiều vụ bê bối, làng giải trí khủng hoảng niềm tin. Sau đó lại moi thêm những tin tức trước đó, nữ diễn viên này cướp bạn trai người khác, lộ rõ quy tắc ngầm của giới giải trí, thậm chí cô ấy còn làm giả bằng cấp, che giấu xuất thân, đủ mọi loại tin đồn phát ra, chủ đề thú vị không hề mất tính thời sự, tỷ lệ người nghe đài chắc chắn tăng cao.

Mở một kênh radio khác, họ trực tiếp chỉ đích danh Tư Gia Di, cho biết cô đã làm mất lòng tin của fan dẫn tới nguy cơ phát ngôn và các tác phẩm định hình. Theo thông tin tiết lộ, đã có nhiều nhà sản xuất lớn muốn chấm dứt hợp đồng quảng cáo, muốn thay đổi tất cả hình ảnh không đẹp của Tư Gia Di. Bản thân cô đang hợp tác đóng bộ phim về quan hệ Trung - Nhật, cũng có khả năng bọn họ không để ý tới việc bị tổn thất, xóa sạch hoàn toàn cảnh quay trước đó của cô. Cách cuộc họp báo khoảng chừng nửa tiếng, chính nhờ công ty đại diện ra mặt vì mình lần cuối.

Gia Di bực bội tắt đài radio.

Trong cái rủi có cái may, cuộc họp báo sắp bắt đầu, đại bộ phận truyền thông sớm chờ ở phòng hội nghị, Tư Gia Di cũng không bị phóng viên bắt gặp, lái xe vòng qua cổng phía đông chạy vào bãi đỗ xe của công ty.

Nhưng trên đường tới hội trường, lúc chuẩn bị bước vào thang máy, cô bị bảo vệ ngăn lại

“Cô không thể đi lên.”

“Ai ra lệnh ?!”

Bảo vệ dường như không ngờ người phụ nữ này phản ứng quá nhanh, do dự không trả lời, Tư Gia Di liền vặn hỏi: “Diêu Tử Chính ?!”

Trên mặt anh ta hiện rõ lúng túng, sau một lúc lâu mới dứt khoát nói: “Không phải, là Đình . . .”

Còn chưa nói xong, bộ đàm trong tay bảo vệ đã vang lên, bên trong nhanh chóng truyền ra một giọng nữ cực kỳ sốt ruột: “Anh mau đi lên đây, xảy ra chuyện rồi !”

Bảo vệ lập tức đề phòng, vừa ra hiệu bảo người bên cạnh ở đây trông chừng Gia Di, vừa chạy chậm về phía thang máy: “Thế nào ?!”

“Diêu tiên sinh đang đánh trợ lý Đình, khuyên thế nào cũng không khuyên được, anh gọi thêm mấy người nữa lên”

“Không thể nào, nhìn thế nào cũng không giống với tính cách của ngài ấy”

“Nhanh lên, tai nạn chết người đó, anh đừng nhiều lời nữa, chạy nhanh lên đây”

Người bảo vệ nói chuyện với bộ đàm cứ như vậy biến mất. Các nhân viên bảo vệ ở đây cũng không thể ngờ tới, Gia Di nhân lúc đối phương hoảng loạn, vòng qua trước mặt bảo vệ đi vào bên trong, nhưng cô vừa đi được hai bước liền bị anh ta đuổi theo ngăn lại

Cuộc họp báo bắt đầu, màn hình lớn ở đại sảnh hiện lên hình ảnh hội trường, đó là cuộc họp báo về cô, cô không biết làm thế nào để đối mặt với cuộc chiến mà mình không được có mặt

Chiếc kim đồng hồ điện tử lặng yên không một tiếng động báo đến 2 giờ 30, qua màn hình lớn Gia Di nhìn thấy phóng viên ở trong hội trường đột nhiên bấm máy liên tục, vô số ánh đèn Flash lóe lên - Tất cả phóng viên đều cho rằng đương sự xuất hiện, mở cửa, bước vào lại là Diêu Tử Chính.

Ở đây có không ít phóng viên không ngừng tìm kiếm bóng dáng của Tư Gia Di, suy đoán rằng trạng thái tinh thần của người trong cuộc quá kém, công ty đại diện bảo vệ nghệ sĩ của mình, lãnh đạo cao cấp trực tiếp xuất hiện ứng phó. Nhiều phóng viên không dám chậm trễ, tất cả đều chìa ống kính vào người phía trên.

Cô nhìn khuôn mặt quen thuộc được phóng lớn trên màn hình, cảm thấy xa lạ.

Không có người chủ trì cũng không có người trong cuộc tham gia, Diêu Tử Chính cũng không ngồi xuống, chỉ đứng ở đằng kia, tùy ý cầm một micro trên bàn, tuyên bố ngắn gọn: “Xét thấy hành động của cô Tư Gia Di làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới hình tượng công ty, chúng tôi quyết định từ giờ trở đi chấm dứt hợp đồng với cô ấy, sau này công ty sẽ không còn trách nhiệm với toàn bộ sự nghiệp diễn xuất của cô ấy !”

Trong bụng Gia Di đột nhiên nổi lên cơn đau dữ dội, cướp đi ý chí vùng vẫy, khiến cô không thể nghe rõ những câu hỏi sau . . .

[/SIZE][/FONT]

24. Chương 24

6 năm sau

“ . . . Em muốn làm người quản lý”

“Nhất định phải trở lại con đường này ?!”

“Mấy năm nay em đã làm rất nhiều công việc, quanh đi quẩn lại đến cuối cùng mới phát hiện ra,việc này vẫn thích hợp nhất”

“Em khẳng định ?!”

“Vâng !”

“Thôi, anh không muốn dài dòng nữa. Tóm lại em đã trải qua rất nhiều chuyện rồi, tin rằng em giữ chức vụ quản lý sẽ tốt hơn anh”

Tư Gia Di cười cười: “Đừng cố moi móc tình trạng hiện nay của em, gần đây anh thế nào rồi ?!”

Sau khi hỏi thăm cô mới biết được tình hình của Kinh Kỷ Nhân , bây giờ hắn đã đổi nghề, hiện đang đảm nhiệm chức vụ giám đốc của một công ty

“Hay là em tới công ty giải trí Trung Thiên đi, nói chung có người quen biết vẫn tốt hơn”

“Em . . .”

Theo bản năng, Gia Di chuẩn bị từ chối, nhưng bị hắn ta ngắt lời: “Đừng vội chối từ . Anh biết bây giờ em ngại người khác giúp đỡ, nhưng cứ coi như anh làm việc này là để giảm bớt tội lỗi của mình. Những chuyện xảy ra năm đó, anh cũng có một phần trách nhiệm, nếu như không phải anh luôn nghĩ cách đưa em đến cạnh Diêu Tử Chính, nếu như anh không không lợi dụng em để làm bàn đạp cho mình, em sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy . . .”

Cô vốn cho rằng bản thân có thể thần nhiên đối mặt với cái tên của người nào đó, nhưng lòng vẫn không kiềm được, có chút hoảng loạn, ngắt lời đối phương: “Đừng nói nữa , để em suy nghĩ đã”

Suy nghĩ trọn vẹn một tuần.

Tư Gia Di không còn nhớ rõ bản thân đã đi phỏng vấn bao nhiêu công ty, nhỏ thì có đến mười mấy studio, lớn thì có một trong bốn công ty giải trí trong nước, nhưng kết quả phỏng vấn không thành.

“Hồ sơ của cô chờ phòng nhân sự xem xét, ba ngày sau sẽ trả lời” - Cứ như vậy mang theo thái độ mơ hồ đi ra khỏi phòng phỏng vấn, đi tới thang máy cô mới phát hiện mình để quên chiếc ô ở bên ngoài phòng.

Cô chính là người phỏng vấn cuối cùng, bây giờ quay lại lấy ô, những người đến xin việc cũng đã đi hết, cửa phòng phỏng vấn chỉ khép hờ, có hai người ngồi bên trong.

Gia Di tìm được chiếc ô, đang chuẩn bị đi thì nghe chợt nghe thấy giọng nói truyền ra.

“Tại sao cô ta lại chạy tới chỗ chúng ta tìm việc ?! Dù sao cũng từng là người nổi tiếng, bây giờ đã 30 tuổi, tại sao lại lưu lạc đến mức cùng với mấy người trẻ tuổi tranh giành chén cơm ?!”

“Cái này gọi là đáng đời, năm đó bạn trai tôi cực kỳ hâm mộ cô ta, bây giờ thì sao, lấy cô ta làm gương khuyên tôi tìm công việc không liên quan tới giải trí, nói cái gì là kỹ nữ vô tình con hát vô nghĩa, cái gì gần son thì đỏ gần mực thì đen, còn nói làng giải trí này là cái chảo nhuộm hủy hoại con người, tôi giống như người sẽ hút ma túy, bán thân mình hay sao ?! Huống chi tôi chỉ là một nhân viên, những chuyện xấu xa đó làm sao vậy bản tôi được ?!”

Người còn lại trêu chọc: “Cô xinh đẹp như vậy, chồng cô khẩn trương là chuyện bình thường. Còn tôi thì ngược lại, ông chủ nào dám để ý đến tôi ?!”

Tư Gia Di yên lặng nghe xong, lặng lẽ rời đi, tiếp tục những cuộc phỏng vấn khác.

Ở bên ngoài mưa như trút nước, cô đứng ở trước mái hiên, vừa mở ô ra, điện thoại vang lên. Là công ty mấy ngày trước cô tới phỏng vấn, trong một tuần thử nhiều công ty, cô chỉ nhận được một câu trả lời.

Nhìn dãy số, trong lòng cô có chút kích động. Đối phương vẫn rất lịch sự, quanh co lòng vòng nói một tràng, cuối cùng cũng hiểu ý họ: Lúc làm nghệ sĩ không lo quản tốt bản thân, bây giờ xin vào làm người đại diện, làm sao có thể quản lý nghệ sĩ dưới tay . . .

“Lần sau có cơ hội, chúng ta sẽ hợp tác”

Cho đến khi kết thúc cuộc gọi, đối phương cũng rất nhã nhặn, Gia Di im lặng cười, cúp điện thoại.

Có người sau lưng gọi cô: “Cô gái, ô của cô !”

Bản thân chậm rãi đi vào trong mưa. Về đến nhà, tẩy trang gương mặt trang điểm, Gia Di đứng ở bên cửa sổ, nhìn mưa một lát, cảm ơn nó đã thức tỉnh bản thân. Cô vừa lau tóc vừa gọi điện thoại: “Đề nghị tuần trước của anh, em đã suy nghĩ kỹ . . .”

Có người quen giúp đỡ quả thật không mấy phiền toái, tháng tư Gia Di gia nhập vào công ty giải trí Trung Thiên, làm người đại diện thực tập, dẫn hai người mới, sau khi thảo luận một số chuyện, cô vẫn đi theo người quản lý cấp cao khác, trước mắt phụ trách một số việc vặt, như sửa soạn hành lý, thông báo hành trình.

Hành trình của người mới rất nhàn rỗi, việc này khiến cho Gia Di thật sự thoải mái, nhưng xế chiều hôm nay gặp phải rắc rối.

Cô dẫn một diễn viên mới tên là Từ Lợi đến quay MV cho một bài hát, quay được nửa chừng người đó liền tự nhốt mình trong phòng hóa trang. Tư Gia Di nghe tin chạy tới, có người một nhà ở đây, Từ Lợi mới đồng ý ra ngoài nói rõ nguyên nhân: “Anh ta giả trò đòi bại với em”

Nam diễn viên bị cáo buộc kia có vị trí khá cao trong giới giải trí. Đối với người mới chưa biết gì như Từ Lợi, tự nhiên sẽ cảm thấy xấu hổ.

Tên đó không cần giải thích, trợ lý đứng cạnh mạnh miệng lớn tiếng: “Làm ơn đi cô gái, cảnh chúng ta đang diễn bây giờ là ở trên giường!”

Cô gái nhỏ bị nói như vậy, đỏ mặt cắn răng yên lặng

Tư Gia Di kéo Từ Lợi sang một bên, một mình hỏi nhỏ cô ta, đại khái là -

“Lúc đạo diễn hô dừng, anh ta vẫn cố tình sờ mó em. Nếu em không cắn chặt răng, thiếu chút nữa bị anh ta cưỡng ép hôn lưỡi rồi”

“Nhân viên viên làm việc cũng không nhìn thấy?!”

“Chúng em quần quanh người một cái chần . . .”

Tư Gia Di không khỏi trầm mặc.

Làm sao để dàn xếp ổn thỏa cho cô gái này, hết buồn bực thiệt thòi đây?!

Dựa vào đạo lý để bảo vệ quyền lợi của mình, đưa ra ý kiến cũng có thể phá hủy con đường sự nghiệp của cô ấy?!

Từ Lợi thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tư Gia Di, bản thân cũng hơi do dự, mặc dù tức giận nhưng vẫn hiểu được quy tắc ngầm, do dự mãi cuối cùng nói: “Nếu không . . . lần này hay là thôi đi?! Đợi đến cảnh quay kế tiếp, em sẽ chú ý bảo vệ bản thân”

Trở lại hiện trường đóng phim, biểu cảm mọi người đều đã thay đổi, người đàn ông kia vẫn còn lên mặt, hỏi: “Rốt cuộc có quay nữa không?! Tôi còn phải chạy show nữa đây”

Tư Gia Di thấy Từ Lợi cắn răng đi tới, lại thấy hắn ta ghé sát vào tai Từ Ly, nhỏ giọng. Cô không nghe rõ hắn ta nói gì, chỉ thấy sắc mặt Từ trắng bệch. Tay cô ta chuẩn bị giơ cao tát hắn một cái, Tư Gia Di chạy nhanh qua, kết quả tốt xấu thế nào cô cũng ngăn lại.

Hắn lườm Gia Di, thấy xung quanh lại không có người, cười với Từ Lợi, nói: “Cô nên học hỏi quản lý của mình, phải để người ta sờ mó mới có tương lai”

Cảm giác được biểu tình của Từ Lợi không kiềm chế được, Gia Di vội vàng nắm chặt bàn tay của Từ Lợi hơn. Lúc này tất cả mọi người xung quanh thở phào nhẹ nhõm, trường quay lại vang lên một tiếng “Bốp”

Người đàn ông bị đánh vào một bên mặt, ngay cả Từ Lợi cũng chưa phản ứng kịp, Tư Gia Di đã thu tay, lắc lắc cổ tay tê rần: “Hi vọng cái tát này của tôi có thể dạy anh cách tôn trọng phái nữ”

Đây là tai họa đầu tiên Gia Di gặp phải trong công việc làm người quản lý.

Kết quả cô được cho nghỉ ba ngày để tự kiểm điểm.

Phó Dĩnh nghe kể đầu đuôi câu chuyện, không biết là khen hay là than thở: “Bài hát này là của Quý Khả Vi, MV đặc biệt mời đàn em cùng công ty diễn xuất, nội dung kể về tình yêu tan vỡ, thậm chí kịch bản lúc đầu vốn là hai người yêu nhau say đắm, kết quả người đàn ông kia bị người thứ ba quyến rũ . . . Một cái tát của cậu chẳng khác nào bồng chốc đắc tội với toàn thể giới”

Lúc hai bên đang giằng co, vừa lúc cô thấy Quý Khả Vi xuất hiện, chuẩn bị cho lần quay tiếp theo, nghe Phó Dĩnh chế nhạo, gợi nhớ cho cô câu nói của Quý Khả Vi: “Xem ra sự hăng hái của cô trong mấy năm nay vẫn chưa bị mài mòn”

Thực ra đã sớm mài mòn rồi, trong lòng Gia Di còn bổ sung thêm

Ngày nghỉ trôi qua, trở về công ty, chuyện đầu tiên cô biết chính là mình không được tiếp tục công việc quản lý, sau này sẽ sắp xếp cho cô việc khác. Hiện tại cô nắm chức vụ thư ký, sắp xếp công văn, thực hiện sửa sang phòng hội nghị.

Một mình cô đơn độc trong căn phòng yên tĩnh, đột nhiên có người đẩy cửa bước vào.

Là quản lý của Lý Thân Ninh – một nghệ sỹ khác trong công ty, người đó còn dẫn theo một cô bé. Thấy Gia Di ngồi ở chỗ này, trực tiếp bảo: “Chăm sóc cô bé này”

Người này chính là tín cẩn của nghệ sỹ đang nổi tiếng - Lý Thân Ninh, bộ dạng xem ra lớn lối hách dịch, nói chuyện với Tư Gia Di cũng không thèm liếc mắt tới, đối với cô bé kia lại hết sức cưng chiều, thậm chí còn bắt chước giọng trẻ con: “Bây giờ cháu ngồi ở đây, ngoan ngoãn một chút, đợi lát nữa tôi tới đón cháu”

Cuối cùng ở trong phòng họp chỉ còn Gia Di và cô bé kia. Cô tiếp tục gõ gõ bàn phím đánh chữ, cô bé kia lặng lẽ ngồi chơi iPhone, tiếng chém giết trong trò chơi trên điện thoại vang vọng ra ngoài khiến cho Gia Di không thể tập trung, đang định lấy cái bịt tai, chợt nghe thấy tiếng kết thúc trò chơi, qua cửa thất bại, cô bé nói thẳng một câu: “[bad word]!”

Tư Gia Di không khỏi sửng sốt, nhìn cô bé kia.

Cô bé cũng ngẩng đầu lên nhìn cô. Ánh mắt không hài lòng.

Bầu không khí trở nên lúng túng, Gia Di chợt hỏi cô bé: “Cháu tên gì ?!”

“Tại sao phải nói cô biết ?!”

“Vậy cháu mấy tuổi ?!”

“Tuổi là bí mật của phụ nữ”

“Qua cửa thất bại ?!”

“Mắc mớ gì tới cô ?!”

Tư Gia Di đưa tay về phía chiếc iPhone: “Đưa đây”

Cô bé do dự một chút, đưa di động qua cho Gia Di, nhưng ánh mắt vẫn đầy phòng bị.

Không đầy mười phút sau, cô trả lại điện thoại, trò chơi đã qua màn mới. Không có tạp âm quấy rầy, cô mới yên tâm nhìn tài liệu trong máy

Đột nhiên cô bé lên tiếng: “Dao Dao”

“.....”

“Tôi nói tôi tên là Dao Dao”

Tư Gia Di đang làm việc vừa nghe xong, ngẩng đầu lên: “Cô tên là Tư Gia Di”

Cô không ngờ cô bé lại nhảy xuống ghế, đi tới trước mặt cô, trịnh trọng nâng cánh tay nhỏ lên, muốn bắt tay với Gia Di: “Rất hân hạnh được biết cô”

Gia Di cảm thấy rất thú vị.

Cô bé trở lại chỗ ngồi cũ, nghiêm trang nói: “Tôi ghét nhất mấy người thích bắt chước giọng điệu trẻ con, giả bộ không mệt mỏi sao ?! Hơn nữa còn ngày ngày dạy con ăn nói thế nào, họ cho phép bản thân mình mắng chửi thô tục, lại không cho phép trẻ nhỏ sử dụng ngôn từ thiếu văn hóa, rất không công bằng, ngược lại tôi cảm thấy cô là một người tốt”

“Cô cảm thấy mình bị cháu làm hư !”

Đang định phản bác lại, cánh cửa phòng chợt mở ra, lúc này người bước vào không phải người quản lý khi này, mà chính là Lý Thân Ninh.

Tư Gia Di ngồi ở chỗ hơi xa, Lý Thân Ninh vẫn chưa phát hiện, đi thẳng về phía cô bé: “Lại đây, ba ôm một cái”

Chỉ thấy đối phương đưa tay thủ thế: “Không được” “Ngừng ngay!”

“?!”

“Ồ trước mặt người ngoài, ba là anh của con, sao ba lại quên ?!”

Lý Thân Ninh sững sốt, nhìn theo hướng cô bé ra hiệu -

Đây chính là lần đầu tiên Lý Thân Ninh nhìn thấy người phụ nữ tên Tư Gia Di.

25. Chương 25

Cô bé bị Lý Thân Ninh ôm đi, bước tới cửa nhớ tới có chuyện chưa nói, quay đầu lại hỏi Tư Gia Di: “Cô tên gì? Ngày mai tôi lại tới tìm cô”

Không đợi đến Tư Gia Di trả lời, cằm đã bị Lý Thân Ninh kéo trở về: “Ba đã dạy con, không được lôi kéo làm quen với người không đứng đắn”

Lời này cô bé nghe không hiểu, nhưng Tư Gia Di nghe hiểu.

Cô không thể không nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi kiêu ngạo kia. Lý Thân Ninh hàm ý thâm sâu cười cười, đem ánh mắt khinh thường từ trên người Tư Gia Di dời đi, cũng không quay đầu lại ra khỏi cửa phòng họp.

Không ngờ tới việc công ty sắp xếp cho mình lại chính là làm quản lý của Lý Thân Ninh. Cô cũng không nguyện ý, nhất là ánh mắt khinh thường của người đàn ông kia: “Em nông cạn như này, làm sao có thể làm quản lý cho nghệ sĩ nổi tiếng như vậy?”

Nhận được câu trả lời thuyết phục là: “Gần đây công ty gặp chút phiền toái, điều động nhân sự rất khó khăn, người đại diện trước của anh ta bị những công ty khác cướp đi, anh định sắp xếp cho người khác làm quản lý, nhưng anh ta chỉ đích danh em”

Chỉ đích danh? Lý do này thật buồn cười, sau khi Tư Gia Di chính thức tiếp nhận chức danh người quản lý cho Lý Thân Ninh, thì ra đề nghị này là do Dao Dao yêu cầu.

Thay vì nói Lý Thân Ninh thiếu người quản lý, chi bằng nói Dao Dao thiếu bảo mẫu.

Lý Thân Ninh muốn tới vùng khác quay phim, tác dụng lớn nhất của người quản lý chính là trông chừng Dao Dao, chăm sóc cuộc sống ăn uống thường ngày của cô bé, dẫn cô bé đi chơi, mua đồ.

Cô bé nhìn ra được việc cô buồn bực, đi dạo một mình đặc biệt xin xỏ ăn Haagen-Dazs: “Đây là lần đầu tiên cháu tới thành phố này, cô cũng vậy?” (Haagen-Dazs : một hãng kem nổi tiếng tại Mỹ, được phân phối thành nhiều chi nhánh ở các nước khác nhau)

Lần đầu tiên bị một đứa bé mời làm khách, cảm giác này thật lạ lẫm, thứ tình ý này khó mà từ chối được, trên mặt lộ rõ gượng gạo: “Không, sáu năm trước tôi từng làm việc ở đây”

“Công việc gì?”

“.....”

“Giống như công việc của Lý Thân Ninh?”

“Trước giờ cháu vẫn gọi cả họ anh ta hay sao?”

“Đừng nói sang chuyện khác”

Tư Gia Di bị khả năng nhìn thấu suốt của cô bé này hù dọa. Suy nghĩ một chút chỉ hỏi: “Làm sao cháu biết tôi và anh cháu làm cùng nghề?”

“Chính Lý Thân Ninh nói”

“Giữa hai người còn nhắc đến tôi?”

“Đúng vậy, vì để cho cô có thể làm người quản lý của hẳn, cháu còn tranh cãi với hẳn một trận, cháu nhốt mình ở trong phòng suốt một ngày, hẳn mới đồng ý. Đúng rồi, tại sao Lý Thân Ninh chán ghét cô như vậy?” Bị hỏi câu thẳng thừng, cổ họng cô như nghẹn lại.

Dao Dao nhìn sắc mặt Tư Gia Di, sau đó vô tình khoát tay cô: “Thật ra thì cũng không có việc gì, cháu thích cô là được, ở nhà cháu quyết định”

Tư Gia Di bật cười, theo bản năng đưa tay muốn xoa đầu Dao Dao, nhưng bị Dao Dao né khỏi, cô nhớ ra đứa bé này rất ghét bị người khác đối xử như trẻ con, chỉ có thể thu tay lại.

Cúi đầu uống nước, lại nghe Dao Dao nói: “Này!”

Cô ngẩng đầu lên đã nhìn thấy vẻ mặt Dao Dao có chút bất mãn: “Cháu đã nói cháu thích cô, tại sao cô không có một chút bày tỏ nào?”

“Bày tỏ cái gì?”

“Ví như cô phải nói ‘Tôi cũng thích cháu’ gì gì đó”

Cùng trao đổi thẳng thắn với một đứa bé như vậy, không phiền lụy, Tư Gia Di dứt khoát nghe theo, nói: “Tôi đương nhiên cũng thích cháu”

“Tại sao?”

Tại sao

Cô nhìn ánh mắt mong chờ của Dao Dao đang nhìn mình chằm chằm, lúc này Dao Dao mới giống dáng vẻ của một đứa trẻ, nhìn cô giống như nhìn một viên kẹo ngọt, dường như tha thiết.

Không muốn lấy bất kỳ lý do nào khác, nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt đứa bé, lúc đó tâm cảnh rất vi diệu, giờ phút này nhớ lại, có chút khổ sở: “Nếu như đứa con của tôi ở đây, tôi rất hi vọng nó sẽ hiểu chuyện giống như cháu vậy”

“Hiểu chuyện? Cháu nghe qua có người tố cáo với Lý Thân Ninh, nói cháu vô cùng không hiểu chuyện”. Dường như việc này đối với Dao Dao là một việc phiền lòng, không muốn nhắc tới, vì thế lại đưa ra chiêu thức phẩy tay, gạt vấn đề này sang một bên, thay đổi câu hỏi: “Cô không ở đây? Đi đâu?”

Tư Gia Di cười một cái, đứng dậy: “Tôi đi vào toilet một chút”

Giữa trưa Dao Dao trở về khách sạn ngủ trưa, rảnh rỗi cô dành ghé studio một chuyến. Đang quay cảnh một cơn mưa lớn, hai chiếc xe cứu hỏa hoạt động liên tục, quay xong cảnh này cũng đã 4 giờ, đạo diễn vẫn . . .

Quay đi quay lại cảnh này, quần áo trên người diễn viên chính ướt rồi lại khô, trợ lý theo bên người Lý Thân Ninh ứng phó khá tốt, tranh thủ lúc chưa quay, chạy đến bên cạnh Lý Thân Ninh, khoác khăn bông lên người anh ta.

Thời gian quay phim khá dài, Lý Thân Ninh mặt lạnh ngồi trong xe, trên đầu đang che khăn lông, Tư Gia Di ngồi ở một bên, lấy ipad mở lịch trình mới nhất ra, đang định mở miệng giải thích cho hẳn hành trình thay đổi, Lý Thân Ninh đột nhiên nói ra hai chữ: “Cà phê”

Trợ lý Tiểu Tiểu đang ở bên cạnh, rất nhanh trí: “Tôi đi mua!”

Còn chưa kịp chạy đi đã bị Lý Thân Ninh gọi lại, điều này cho thấy, cô phải là người đi mua. Tại sao có loại thái độ thù địch như vậy ?! Cô cũng không rõ ràng lắm.

Mua cà phê trở lại chuẩn bị nói chuyện cùng hẳn một chút, bất đắc dĩ thời gian nghỉ ngơi đã kết thúc. Lý Thân Ninh trở lại trường quay.

Lúc hẳn nhập vai, trông hẳn rất có năng lực, chỉ là tính khí có chút nóng nảy. Cô cẩn thận đánh giá hẳn, tự nhận có thể chung sống hòa bình. Đáng tiếc cô phải lập tức lên đường đi tới chỗ khác, Tư Gia Di nhìn bóng dáng kia ở trong mưa trầm mặc chạy như điên, quay đầu rời đi.

Mục đích chủ yếu của cô lần này là tới bàn việc làm người phát ngôn. Một nhãn hiệu sản phẩm điện tử kiểu mới chọn Lý Thân Ninh làm người đại diện ở khu vực Trung Quốc, sản phẩm này hướng tới giới trẻ, hình tượng Lý Thân Ninh rất phù hợp với yêu cầu của nhãn hiệu này, công ty đại diện vì việc Lý Thân Ninh làm người phát ngôn đã đưa ra hợp đồng ghi rõ giá cả, công ty điện tử kia cũng hài lòng với mức giá trong hợp đồng, đôi bên trao đổi rất thoải mái.

Tư Gia Di gọi điện thoại đến trường phim, trợ lý của Lý Thân Ninh cho biết cảnh quay bị chậm lại, không thể kết thúc công việc nhanh được, Tư Gia Di đành phải hẹn lại thời gian ký hợp đồng với công ty điện tử kia.

Công ty điện tử cho người đi lấy sản phẩm mới và những tài liệu liên quan tới buổi họp báo cho cô, Tư Gia Di liền ở lại chờ, cửa sổ sát đất, hiệu quả chiếu ánh không tồi, lại là cao tầng, chung quanh không có kiến trúc nào cao hơn, cho nên tầm nhìn khá tốt, Tư Gia Di đi đến bên cửa sổ, liếc mắt một cái về một tòa cao ốc ở phía xa, cứ như vậy ngây ngẩn cả người.

Người của công ty điện tử kia chẳng biết đi tới bên cạnh cô từ lúc nào, thấy cô nhìn chằm chằm tòa cao ốc mới tỉnh kia, giới thiệu: “Đó là đối thủ của công ty giải trí Trung Thiên, tòa cao ốc của công ty kinh tế Hoàn Cầu”

“Vô cùng . . . vô cùng to lớn”

Ánh mặt trời chói chang bên ngoài dường như làm cho ánh mắt người ta đau đớn.

Tư Gia Di thu hồi tầm mắt, đúng lúc những tài liệu liên quan đưa tới, cô cầm tài liệu, lại nói mấy câu hàn huyên liền tạm biệt.

Lúc này vừa vặn lái xe đưa Dao Dao đến dưới lầu, Tư Gia Di dẫn cô bé đến chỗ gần đó đi dạo vui chơi.

Xe đang chờ ở cửa chính cách đó không xa, Tư Gia Di mở cửa xe chỉ thấy Dao Dao vừa mới cúp điện thoại đi động, cô đang muốn lên xe, Dao Dao lại nhảy xuống xe trước.

Tài xế thử ngăn cản, Dao Dao chỉ lạnh lùng trả lời một câu: “Tôi không ngồi xe của chú, chú cũng đừng trông nom tôi”

Nói xong liền dắt tay Tư Gia Di đi thẳng.

“Sao vậy?”

“Lý Thân Ninh biết cháu từ khách sạn chạy ra ngoài tìm cô, sai tài xế đưa cháu trở về, không để cho cháu theo cô”

Chiếc xe hơi cao cấp đen nhánh chạy ở trên đường, người đàn ông ngồi ghế sau đóng tài liệu lại, giữa hai lông mày hiện lên một tia mệt mỏi.

Nhắm mắt nghỉ một lát có điện thoại gọi tới quấy rầy. Vừa gấp đèn đỏ, xe ngừng lại, người đàn ông nghe điện thoại, tay tùy ý đặt trên góc cửa sổ.

Ngã tư đường phía trước có một quang cảnh kỳ quái, một đứa bé và một người phụ nữ nghênh ngang đi ở trên vạch đường dành cho người đi bộ, phía sau không xa hai người có một chiếc xe đi theo, nhưng đứa bé hoàn toàn không để ý tới việc bám riết này, vung cánh tay nhỏ chuẩn bị vẫy chiếc xe taxi đang chạy tới.

Đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, đồng thời người đàn ông kết thúc cuộc trò chuyện, xe khởi động một lần nữa, hần tắt điện thoại đi động, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt hung hăng dừng lại -

Người phụ nữ bị một đứa bé kéo lên xe taxi.

Người đàn ông vội vàng kêu một tiếng: “Dừng xe”

Chiếc xe ngừng lại.

Xe taxi đã nghênh ngang chạy đi . . .

26. Chương 26

Edit: Socnau

Tư Gia Di và Dao Dao đi chơi rất vui vẻ, lúc ăn xong cơm tối trở về khách sạn, Lộ Hải Văn đã ở trong phòng đợi rất lâu.

Thời gian không còn sớm, lúc Dao Dao xuống xe vào khách sạn còn kích động lập ra kế hoạch ngày mai sẽ đi đâu. Chỉ chốc lát sau đã buồn ngủ, trợ lý của Lộ Hải Văn bế cô bé đi vào phòng ngủ, phòng khách chỉ còn lại hai người, Tư Gia Di và Lộ Hải Văn. Cả hai không nói lời nào với nhau, bầu không khí trở nên lúng túng, tự dưng cô nhớ ra thứ gì ở trong túi xách, thở phào một cái, từ trong túi xách lấy ra tài liệu của công ty điện tử kia: “Đây là tài liệu liên quan đến sản phẩm mới trong buổi họp báo, anh xem thử để đến lúc đó mình phải tham gia trả lời phỏng vấn”

Lộ Hải Văn nhận lấy tài liệu cũng không hề nhìn qua, đặt thẳng lên bàn trà, một lần nữa ngả người dựa vào thành ghế sofa, cầm điều khiển ti vi tùy tiện đổi kênh, trên miệng cũng không nói nửa lời. Cô muốn quay đầu bước đi, sau đó thở sâu một cái, không nể nang ngồi xuống bên cạnh anh ta: “Nếu anh có điều gì không hài lòng về tôi, cứ việc nói thẳng ra, tôi sẽ cố gắng thay đổi ở mức độ có thể.”

Lộ Hải Văn vẫn tiếp tục đổi kênh, không thèm để ý tới cô. Tư Gia Di quay sang cầm lấy điều khiển, tắt ti vi đi.

Anh ta nhú mày nhìn cô, ánh mắt mang theo đe dọa, cô cũng không hề sợ hãi, bình tĩnh nhìn lại anh ta. Nếu như đây là trường đấu, thì người thua đầu tiên trong trận đấu này chính là Lộ Hải Văn, nhưng ngoài miệng anh ta vẫn không buông tha người khác: “Tôi thích đóng phim, cho nên lựa chọn đứng ở trong giới giải trí dơ bẩn này, nhưng không có nghĩa là tôi thích gặp mặt hay nói chuyện với người bẩn thỉu trong giới giải trí”

Lộ Hải Văn cho rằng người phụ nữ này sẽ sững sốt, nhưng không ngờ sau khi thất thần, cô ta lại cứ thờ ơ cười lên, càng không ngờ tới cô ta sẽ nói: “Nhưng thật ngoài ý muốn của anh, loại quan hệ hợp tác giữa chúng ta sẽ giữ vững trong một thời gian rất dài, vậy thì xin anh hãy thử điều chỉnh tâm tình và trạng thái của mình một chút, đừng để ảnh hưởng đến công việc của tôi.”

Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Anh hiểu được những lời cô vừa nói, thoáng nhìn bóng lưng cao ngạo, kinh ngạc đến bật cười.

Gần đây nhân viên công ty thôi việc rất nhiều, trở lại thành phố sau một tháng quay phim ở tỉnh, lại nghe thấy mấy người quản lý có kinh nghiệm đều muốn bỏ đi. Trong thời gian ngắn, mong muốn đổi người quản lý của Lộ Hải Văn tan thành bọt nước, Tư Gia Di hết sức nhiệt tình với những công việc khó khăn, hai người vẫn duy trì tình trạng không vừa mắt nhau, cô vẫn như trước làm đúng công việc của mình, không so đo với người nhỏ tuổi, còn về phía anh ta, anh ta vẫn đối xử với cô bằng thái độ hậm hực

Dao Dao ngược lại càng thích dính lấy Gia Di

Sắp tới sinh nhật 31 tuổi của Tư Gia Di, Dao Dao suy nghĩ đến rất nhiều quà tặng, cuối cùng hỏi: “Cô thích nhất cái gì ?!”

“....”

“Lộ Hải Văn nói phụ nữ đều thích những thứ đồ đắt tiền” Dao Dao vỗ ngực cam đoan: “Cô cứ mạnh dạn nói đi, dù đắt đến mấy Lộ Hải Văn cũng có thể mua giúp con”

Tư Gia Di trầm mặc thật lâu, nói: “Thứ cô muốn nhất Danh dự”

Câu trả lời này khiến cho Dao Dao rơi vào hoàn cảnh khó khăn, mi tâm nho nhỏ nhú lại, nghi hoặc nhìn về phía Gia Di, chỉ thấy trên mặt cô xuất hiện sự đơn độc khó hiểu.

Cuộc sống vô nghĩa vẫn tiếp tục trôi qua.

Tư Gia Di dần dần phát hiện sân thượng công ty là một nơi thoải mái, thảnh thơi phiên lòng, có thể trốn lên sân thượng hút thuốc. Thời gian ăn trưa tất cả mọi người đều xuống lầu ăn cơm, còn cô ngược lại đi lên sân thượng, dựa vào lan can hút thuốc, dưới bầu trời nhàn nhạt tâm trí của cô bị vây trong sương khói lượn lờ, bên tai đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Cô kịp thời phản ứng, theo bản năng liền dập tắt thuốc.

Muốn làm như không có việc gì quay đầu đi, quay đầu lại thấy Lộ Hải Văn, lòng không nhịn được trở mắt kinh ngạc.

Anh ta mang theo nụ cười nhạo đến gần: “Khi này nói chuyện với khách hàng, anh ta mời cô hút thuốc, cô còn nói không hút, bây giờ lại lên lút chạy lên đây nhả khói, đối trá”

Mùi thuốc lá vương khắp người đã tự tố cáo cô, dĩ nhiên cô không chối cãi, gần như có chút cam chịu: “Hình tượng của tôi ở trong lòng anh đã rất tệ, có thể cứu vãn chút nào hay chút đó.”

Lộ Hải Văn phá lệ không trả lời lại một cách mỉa mai, riêng điểm này thôi cũng khiến Gia Di không thể thích ứng. Không ngoài dự đoán, anh ta rút ra một bao thuốc lá, bản thân rút một điếu, còn đưa sang cho cô.

Tư Gia Di nghi ngờ nhìn về phía anh ta, chỉ thấy anh ta điềm nhiên như không đốt thuốc, không hề để ý tới phản ứng của cô.

Kể từ lần đó, cô thường xuyên bắt gặp anh ta ở trên sân thượng.

Mặc dù thường xuyên chạm mặt nhau ở sân thượng, nhưng cả hai người hoàn toàn không hề trò chuyện với nhau. Cho đến một ngày kia, Lộ Hải Văn bưng lên hai ly cà phê, Tư Gia Di mới chính thức thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng sự việc cũng phát triển theo chiều hướng tốt -

Sự thật lại chứng minh là cô vui mừng quá sớm, uống cà phê hút thuốc xong, chuẩn bị rời khỏi sân thượng, trở về phòng nghỉ ngơi ở tầng dưới, còn chưa đi tới chỗ lối thoát hiểm, chợt nghe thấy những câu tồi tệ

“Cô nói Tổng giám đốc và cái người tên Tư Gia Di đó rốt cuộc là quan hệ gì, tại sao lại muốn chúng ta làm không công, chuẩn bị sinh nhật cho cô ta ?!”

“Còn có thể là gì ?! Người đàn bà hư hỏng cùng với ông chủ thối nát”

“Không thể nào ?! Nhìn không giống vậy”

“Cô xem, tính cách cô ta bây giờ rất tốt, luôn nhã nhặn đối với những người lớp trẻ chúng ta, nhìn cũng không giống kẻ nghiện, nhưng tình hình thực tế thì sao, trước đây đều đã sáng tỏ, bây giờ dù cho tốt đẹp đến mấy cũng đều vô dụng . . .”

Tư Gia Di đứng ở sau cửa, trên mặt không chút biểu cảm

Bên tai vang lên giọng nói giễu cợt của Lộ Hải Văn: “Không muốn nghe, hoặc là bịt lỗ tai lại, hoặc là quay đầu đi, hoặc là đi thẳng ra ngoài dạy dỗ cho hai người nhiều chuyện kia một trận. Như thế nào cũng được, chỉ cần đừng làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng rất dễ ý.”

Lộ Hải Văn vừa nói xong, hai người kia đột nhiên chuyển tiếp đề tài: “Đúng là vật hợp theo loài, cô ta làm quản lý cho Lộ Hải Văn đúng là vô cùng thích hợp. Lộ Hải Văn tuổi còn trẻ, không hiểu tại sao đột nhiên trở nên nổi tiếng như vậy, cũng không phải là được đào tạo chính quy ?!”

“Việc này tôi cũng không biết....”

“Còn nữa, đứa bé gái không rõ lai lịch kia, gọi cái gì . . . Dao Dao, tin tức này chẳng ai dám tung tin ra, làm người quản lý, trợ lý của anh ta còn phải ký hợp đồng giữ bí mật. Cô nói xem, không phải có người chống lưng, anh ta làm sao được vậy ?!”

Về mặt Lộ Hải Văn vẫn rất bình tĩnh, Tư Gia Di quay sang nhìn anh ta một cái, sau đó lặng lẽ nắm chặt tay, nghĩ nghĩ, từ từ gơ hai tay lên, thay anh ta bịt lỗ tai lại

Lộ Hải Văn hoàn hồn. Trùng mắt nhìn cô.

Cô nhìn hần khê mỉm cười

Đây chính là nụ cười Lộ Hải Văn dốc hết cả đời cũng không hiểu được.

Công việc của Lộ Hải Văn càng ngày càng bận rộn, thường những lúc này Dao Dao sẽ bị đưa về nhà ông bà nội, bây giờ cô bé đóng quân trường kỳ ở nhà Tư Gia Di, ngày nào cũng nói tới việc làm sao để tặng quà sinh nhật tốt nhất cho cô. Hàng ngày vẫn không quên nhắc Lộ Hải Văn gửi một khoản tiền phí trông nom lớn vào tài khoản của Tư Gia Di.

Kỳ thực Tư Gia Di không hiểu rõ thái độ của Lộ Hải Văn, đối với chuyện cô bé ở cùng với cô, dường như Lộ Hải Văn tỏ ra thái độ mặc kệ, Tư Gia Di giấu Dao Dao đem số tiền phí trông nom kia gửi lại vào tài khoản của anh ta, anh ta cũng không nói gì.

Người phụ nữ trải qua tuổi ba mươi, thực ra cũng không quá quan tâm tới sinh nhật, vốn dĩ Tổng giám đốc muốn giấu cô, tổ chức sinh nhật cho cô, nhưng chuyện “vui mừng” này, Tư Gia Di cảm thấy bản thân không thể chịu nổi.

Thư ký nói với cô, Tổng giám đốc và Phó giám đốc đi họp, cô chỉ có thể ngồi đợi trên ghế salon ở phòng tiếp khách

Tư Gia Di không biết ngay bên trong phía bức tường bên cạnh ngăn cách với phòng làm việc, Tổng giám đốc và Phó giám đốc đang lớn tiếng tranh cãi.

“Có ý gì ?! Cái gọi là ‘lối thoát duy nhất của chúng ta lúc này là để cho bọn họ thu mua’ ?!”

“Anh Lâm, anh đừng kích động, trước hết nghe tôi nói đã . . .”

“Anh bảo tôi làm sao có thể bình tĩnh được ?! Nhân viên bị lôi kéo, nghệ sĩ vừa hết hợp đồng liền ào ào bỏ đi . . . Lúc đầu tôi còn cho rằng xảy ra việc này là vì lãnh đạo cấp cao quản lý không tốt, không thể cứu vãn, bây giờ anh mới nói với tôi thực ra là vì lãnh đạo cấp cao quyết định bán công ty, nên mới có thể mặc kệ chuyện nhân viên ra đi”

“Tôi mới đến công ty của các người, cho dù mới nhậm chức Tổng giám đốc không bao lâu, anh lại nói với tôi công ty này đã bị thu mua ?! Thu mua thì thu mua, nhưng tại sao phải là Hoàn Cầu ?!”

27. Chương 27

Edit: cereniti

Giấy không gói được lửa.

Tin tức công ty sắp bị thu mua dưới miệng lưỡi của mọi người lan truyền nhanh chóng, người ta không khỏi liên tưởng đến hiện tượng nhân viên trốn việc gần đây, mặc dù không biết người nào sắp sửa tiếp nhận chức ông chủ mới, song, khi kỳ hạn hợp đồng sắp kết thúc, các công nhân viên đã rối rít bắt đầu vì mình mà tìm đường mưu sinh.

Lý Thân Ninh đơn độc hành sự đã thành thói quen, người khác rối rít hủy hợp đồng, hần tự đi con đường riêng, không chỉ gia hạn hợp đồng, còn gia hạn những 5 năm, Dao Dao rất lo lắng, cách mấy ngày cứ hỏi Tư Gia Di một lần: “Cô có rời đi không?”

“Cô không biết.”

“Vậy chúng ta ngoéo tay, nếu cô gạt cháu, cháu sẽ chán ghét cô cả đời.”

Tư Gia Di cười cười ngoéo tay với Dao Dao, lúc này cô không biết mình vì giữ lời với một đứa trẻ, đã phải trả giá cao thế nào.

Lượng công việc của Lý Thân Ninh rất lớn, thường phải bay khắp nơi, quay phim cả ngày lẫn đêm cũng là chuyện thường, trợ lý của Lý Thân Ninh là một cô gái mới ra trường đại học không lâu, cứ như vậy đi theo Lý Thân Ninh, rốt cuộc chịu không nổi bị bệnh một trận. Sốt cao không bỏ dậy được, cô trợ lý nhỏ cố gượng đến sáng, rốt cuộc cũng phải gọi điện thoại cho Tư Gia Di, nói muốn xin nghỉ.

Kết quả, Tư Gia Di phải kiêm luôn công việc của trợ lý, ôm đầy tay tất tần tật các món đồ từ phòng làm việc đến bãi đỗ xe ngầm, “bảo vệ” xe thì ở dưới bãi chờ cô, Lý Thân Ninh ngồi ở bên trong, thấy cô chật vật như vậy, do dự một chút, cuối cùng vẫn không có ý định giúp đỡ, ngồi khoanh tay nhìn, chẳng hề có ý muốn xuống.

Tư Gia Di thấy vậy nhưng không thể trách, cô quyết định đi đường tắt đến bãi đỗ xe, vì có chút gấp nên không nhìn đường phía trước, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng thắng xe “Két —”.

Sút chút nữa là cô đã bị chiếc ô tô kia đụng phải. Cả quá trình thật “Hữu Kinh Vô Hiểm*”, may là không bị đụng vào, hộp trang điểm trong tay cô vì bị chấn động nên rơi xuống.

(*): tuy kinh hoàng nhưng không mấy nguy hiểm

Đồ bên trong hộp trang điểm rất đầy đủ, Tư Gia Di vội vàng ngồi chồm hổm xuống nhặt, vị trí cô ngồi vừa đúng ngăn chặn đường di chuyển của xe đối phương, tài xế không chút khách khí ấn mạnh còi, hạ xuống cửa xe, lộ đầu ra nói: “Phiền cô xích ra chút được không?”

Giọng tài xế có chút bực bội. Tư Gia Di ngẩng đầu nhìn tài xế, sau lại nhìn cửa kính ghế ngồi sau. Bên trong khoang sau có người, nhưng bởi vì cô chỉ thoáng nhìn, cửa kính lại màu đen, nên chỉ thấy mỗi gò má cạnh.

Người đàn ông bên trong vẫn giữ vững vẻ trầm mặc, nhìn xuyên thấu người phụ nữ qua cửa kính, tay của hắn đã dời đến tay nắm cửa, sau một giây kế tiếp, tài xế đã mở cửa xuống.

Người đàn ông chưa kịp xuống xe ——

Tư Gia Di còn chưa kịp nói lời thật xin lỗi ——

Đột nhiên, có người nói tục: “Con mẹ nó, mày biết điều chút.”

Người tài xế đến cả cử động cũng không thêm xuống xe giúp Tư Gia Di, ngay chốc lát đã bị Lý Thân Ninh dọa cho một trận, ắt hẳn ông ta cũng nhận ra Lý Thân Ninh, thế nên hậm hực ngậm miệng.

Lý Thân Ninh ngồi chồm hổm xuống giúp cô nhặt đồ: “Chút chuyện này cũng làm không xong, tôi chẳng biết nên nhờ cô làm gì nữa.”

Tư Gia Di bị người đàn ông cách hơn mình nửa con giáp giáo dục, chỉ đành gia tăng tốc độ nhặt đồ.

Người đàn ông ngồi phía sau lần nữa khép lại cửa xe, nhấc tay khỏi nắm cửa, ánh mắt không hề muốn nhìn cặp đôi nam nữ bên ngoài. Chỉ lạnh nhạt ngồi đó không nói lời nào. Cho đến khi tài xế dừng xe hẳn, mở cửa mời hắn xuống: “Điều tiên sinh, đã thất lễ với ngài rồi, mời ngài xuống.”

Điều Tử Chính xuống xe, lờm cô trợ lý đang chạy nhanh tới cổng ra vào cách đó không xa, vào giờ phút này, thái độ của hắn hết như chiếc cổ áo sơ mi đang mặc, lạnh cứng.

Trong phòng họp, tất cả mọi người đã đến đông đủ, đón chào Điều Tử Chính tới trễ. Điều Tử Chính hện vào hôm nay, chủ yếu là để xác nhận bước cuối của việc phân chia cổ phần.

Xác nhận xong trực tiếp ký hợp đồng, trợ lý của Điều Tử Chính đưa bút ký tên cho hai bên.

Trong giới giải trí, không thiếu người thích a dua nịnh hót, dĩ nhiên cũng có người tự vạch áo cho người xem lưng: “Điều tiên sinh, lần hợp tác năm đó, trợ lý của ngài là Đinh Duệ đúng không, cách đây không lâu tôi có gặp anh ta.”

Sau đó đã có người đổi sắc mặt, vội vàng giặt nhẹ vạt áo, không để cho hắn nói thêm. Diêu Tử Chính chỉ cười nhạt một tiếng: “Tôi hôm nay có chút chuyện, phải đi trước. Tiệc rượu tối mai, anh nể mặt tôi tham gia chứ.”

Sau, Diêu Tử Chính quay đầu rời đi, cái con người đổi sắc mặt khi này thở nhẹ một hơi, giải thích với kẻ bên cạnh: “Anh không biết mấy năm trước Diêu Tử Chính đã đuổi việc Đinh Duệ rồi à, nghe nói phạm vào sai lầm lớn. Lão Lý Lão Lý, tự vạch áo cho người xem lưng làm gì thế không biết.”

Bên cạnh lập tức có người phụ họa: “Hình như tôi có nghe đến chuyện này, là vào sáu năm trước thì phải.”

Diêu Tử Chính đi ra khỏi phòng họp, cửa phòng họp tự đóng phía sau lưng hắn, chặn đi mọi lời bàn tán. Trợ lý trực tiếp đi tới thang máy nhấn xuống nút gọi, chần chừ hỏi: “Điều tiên sinh, không phải ngài hỏi tôi phòng quản lý người đại diện ở đâu sao? Là tại lầu hai, hiện tại.”

“Hỏi để biết mà thôi.” Thang máy đến, “đình” một tiếng, mở ra, Diêu Tử Chính không ngần ngại đầu trực tiếp vào thang máy, nhấn nút xuống tầng “1”.

Thang máy dừng lại ở bãi đỗ xe ngầm, tài xế không ở trong xe, chắc hắn không ngờ Diêu Tử Chính xuống nhanh như vậy, lười biếng đi đầu đó. Vị trợ lý này của Diêu Tử Chính đã ở bên hắn sáu năm, rất rõ tính hắn không thích đùa, vội vàng gọi điện thoại cho tài xế, bảo hắn vội vàng trở lại.

Diêu Tử Chính đi về phía đuôi xe, trợ lý đi phía sau hắn mãi lo gọi điện thoại, sau một lát thì thấy có một đứa bé đang nằm trên mặt đất, cánh tay nhỏ không ngừng đuỗi vào gầm xe.

Bên cạnh cô nhóc không hề có người lớn, nhưng cô nhóc không ngại nổi giận với hai vị này: “Đây là xe của các chú?”

Trợ lý của Diêu Tử Chính bị giọng nói kia làm kinh hãi: “Có gì không cô bé?”

Cô gái nhỏ đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên váy, chỉ vào chú trợ lý cao to: “Lái đi.”

“Cái gì?”

“Vòng tay của tôi lọt ở dưới gầm xe, chú không lái xe đi, tôi làm sao lấy được?”

Tài xế đã xuất hiện cách đó không xa, vừa móc khóa điện tử vừa xin lỗi: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi vừa đi WC xong!” Chạy tới mở cửa.

Trợ lý thấy thế, nói với cô gái nhỏ: “Xe các chú đi ngay đây.”

Lời còn chưa dứt, Diêu Tử Chính đã khom người, cánh tay dài đuỗi ra, nhẹ nhàng kéo chiếc lắc tay bên trong ra ngoài.

Cô gái nhỏ lấy lại được lắc tay liền nâng niu trong lòng bàn tay, thổi rồi lại thổi, bụi liền bay đi không sót lại một hạt.

Diêu Tử Chính không nói gì, khóa xe đã mở, hắn mở cửa lên xe, trước khi đóng cửa liền nghe được cô gái nhỏ lẩm bẩm: “Tư Gia Di cũng thiệt là, lắc tay mình tặng cho mà lại làm rơi. Mình sẽ không thèm để ý Tư Gia Di suốt một tiếng.”

Dao Dao vẫn cẩn thận chỉnh sửa lắc tay, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu nhìn, cô nhóc cho là xe đã lái đi, nhưng nó vẫn đang dừng ở bên cạnh.

Người đàn ông ngồi trên xe bắt ngờ đi xuống.

Người đó rất cao, lấy chiều cao của Dao Dao, cô nhóc chỉ có thể cổ ngưỡng cổ mới nhìn thẳng được vào trong mắt hắn.

Dao Dao chỉ nghe hắn hỏi mình: “Cô ấy là gì của cháu?”

Thứ nhất, tâm trạng Dao Dao đang không tốt, thứ hai cô nhóc không hiểu chú này đang hỏi gì, giọng có chút bực: “Gì chứ?”

“Tư Gia Di.”

Chú này hoàn toàn không giống mấy chú mà Dao Dao thấy trước kia, trong nháy mắt, Dao Dao đã không thêm để ý, bĩu môi, dứt khoát không nói.

Hắn thì ngược lại, cổ đờ nén, giọng ép xuống dịu dàng, thậm chí trong âm điệu còn xen lẫn chút cẩn thận cùng quan tâm: “Cô ấy là mẹ cháu?”

Lòng Dao Dao bỗng nổi lên nhịp trống, đỉnh đầu nhỏ giương lên: “Đúng! Thì sao?”

28. Chương 28

Edit: cereniti

Trước khi kết thúc công việc hôm nay, Lý Thân Ninh đặc biệt chạy về ăn cơm tối với Dao Dao, khi xe đi ngang qua một siêu thị lớn thì thuận đường mua thức ăn. Vốn những điều này đều do trợ lý làm, trợ lý xin nghỉ, đành phải do Gia Di phụ trách.

Tính Lý Thân Ninh nôn nóng, Tư Gia Di vào siêu thị còn chưa tới 5 phút, hắn liền gọi điện thoại tới thúc giục: “Này xong chưa?”

Bị thúc giục hai lần Tư Gia Di có chút bức bối, bây giờ lại phát hiện lắc tay mình biến mất, trong bụng hơi hốt hoảng, đang dọc theo đường cũ trở về mà tìm lắc tay, tức giận: “Nói nhảm quá, thấy chậm thì anh tự vào mua đi.”

Đây là lần đầu tiên Tư Gia Di dùng giọng này nói chuyện với hắn, trước đây, cô đều coi hắn như hậu bối không hiểu chuyện, không so đo với hắn. Ý thức được mình nói gì, theo bản năng cô định nói chút gì đó hòa giải, Lý Thân Ninh lại trực tiếp cúp điện thoại.

Cô không ngờ hắn thật ngênh ngang vào trong chọn nguyên liệu. Nói ngênh ngang thật ra cũng không đúng, tối thiểu vẫn có đội mũ. Nhưng Tư Gia Di nhìn một cái liền nhận ra hắn.

Lý Thân Ninh đến gần bên người cô, bắt bẻ một hồi: “Chọn lâu thế mà lại mua ít như vậy?” Lại lấy một vỉ trứng trong xe đẩy ra ngoài: “Tôi không ăn được thứ này.”

Nhận ra hắn không chỉ mỗi Tư Gia Di, khi cô thả trứng gà lại trên kệ, đã có người đến muốn xin chữ kí. May mà không phải giờ cao điểm, siêu thị cũng không có nhiều người, Lý Thân Ninh rất nhanh mua xong nguyên liệu, lúc tính tiền cũng bị xin chữ ký, Lý Thân Ninh thoải mái tiếp nhận.

Tư Gia Di cảm thán: “Năm đó, khi tôi còn làm diễn viên cũng không có gan như anh, ra cửa đồ rác còn phải “vô trang” đầy đủ sợ người ngoài nhận ra.”

Nói xong mới ý thức mình nói cái gì. Một từ “năm đó”. Đáng sợ đến dường nào. Lý Thân Ninh cũng không quan tâm, nói: “Tôi rất thích hưởng thụ ánh hào quang của mình tinh.” Liền vứt hai túi nilon đầy đồ ăn ra ghế sau.

25 tuổi đối với nam diễn viên gặp đúng thời mà nói, đúng là đủ tư cách tùy hứng làm bậy.

Nhưng hiển nhiên có người còn tùy hứng hơn hắn ——

Dao Dao về nhà trễ hơn hai người.

Điện thoại của bảo mẫu và Dao Dao đều không thông, bỗng, điện thoại của Lý Thân Ninh chột hết pin, Tư Gia Di đành phải gọi tiếp, rốt cuộc cũng thông. Đối phương chậm chạp không nói lời nào, Tư Gia Di nghi ngờ: “Hai người đang ở đâu vậy? Tôi và Lý Thân Ninh lo muốn chết.”

Diêu Tử Chính vẫn như cũ không lên tiếng. Lòng hẩn bình tĩnh đến mức ngay cả hẩn cũng kinh ngạc. Giao điện thoại cho Dao Dao đang cầm hai đĩa buffet tiệc đứng. Dao Dao vừa nhìn thấy, liền vội vàng đón nhận: “A lô?”

“ ”

“Con đang ăn cơm tiệm với người bạn mới quen, đợi chút nha.”

“ ”

“Yên tâm đi, có chị Lili ở đây, con sẽ không ăn đồ lung tung. Lý Thân Ninh nói nhảm thật nhiều, con không muốn nói chuyện với hẩn ta, bái bai.”

Dao Dao nhanh chóng quen thân với bạn mới, lúc Tư Gia Di bận rộn, Dao Dao đi tìm bạn mới giết thời gian. Lý Thân Ninh hết sức tò mò, luôn nói muốn gặp mặt đối phương, bắt đắ dĩ công việc vô cùng bận rộn, kéo một ngày lại một ngày. Lý Thân Ninh phải đi ra nước ngoài cắt băng khánh thành, vì đây là một công ty tư nhân quốc tế, Tư Gia Di đề ra ý kiến muốn mang theo một người bạn cũng là “ma mới” tên Sunny đi cùng, Sunny không phụ lòng mong đợi của mọi người lấy được lòng của đối tác, Tư Gia Di cũng vui vẻ thay cho cô.

Thời tiết không tốt, mưa lớn. Sau khi hoạt động cắt băng kết thúc, Lý Thân Ninh và Tư Gia Di nghỉ lại một đêm, hơi mệt, Tư Gia Di dành đi ngủ sớm, lại bị điện thoại của Dao Dao đánh thức. “Khi nào cô và Lý Thân Ninh về?”

“Ngày mai, sao vậy?”

Dao Dao hơi khó mở lời: “Cháu có chuyện muốn nói với cô.”

“Chuyện gì?”

“Bạn của cháu muốn mời cháu ra ngoài ăn cơm, còn muốn cháu mang theo mẹ.”

Tư Gia Di rút cuộc cũng “ngủ” được “mùi” kì quái.

“Cháu không cố ý nói láo.”

Cô suy nghĩ một chút: “Khi nào?”

Dao Dao mừng rỡ, bên đầu dây điện thoại kia thét to vạn tuế, Tư Gia Di cúp điện thoại, nhìn mình trong gương, lại cười vui vẻ đến vậy, cô cũng không biết chính bản thân mình lại có nụ cười này.

Ngay cả khi Lý Thân Ninh thấy, cũng sững sờ.

Tư Gia Di nghe được tiếng chuông cửa tự động đóng mở*, thấy Lý Thân Ninh đứng bên ngoài: “Có chuyện gì sao?”

(*): cửa tự động phát ra tiếng chuông khi có người đóng hoặc mở cửa, ở đây có thể hiểu là Tư Gia Di không khóa cửa, Lý Thân Ninh tự động mở cửa bước vào chứ không gõ cửa.

Định thần lại, trong chớp mắt, Lý Thân Ninh nhăn mày tỏ vẻ nghi ngờ, “Chuyện gì mà cười vui vậy?”

“Không có gì. Đúng rồi, có chuyện gì?”

“Ăn khuya đi.”

Tư Gia Di còn chưa kịp nói chữ “Không”, Lý Thân Ninh đã vươn tay lấy đi chìa khóa thẻ phòng cô, cũng tùy ý tắt đèn, Tư Gia Di không thể không đuổi theo hẩn: “Tôi không muốn đi.”

Lý Thân Ninh trực tiếp để chìa khóa phòng cô vào trong túi tỏ vẻ cự tuyệt.

Mưa như trút nước thật sự không nên ra cửa, vì ăn một chén mì mà xối nước cho ướt sũng, Tư Gia Di có chút hối hận. Lý Thân Ninh cũng không vịn vịn ăn mỗi một chén, còn gói một bao mang về khách sạn.

Không để ý đến cơn mưa to găng sức quyết ra cửa tựa hồ không chỉ mỗi hai người, trên đường Tư Gia Di và Lý Thân Ninh về còn gặp phải Sunny cùng một người đàn ông khác vào khách sạn trước. Lý Thân Ninh rất nhanh nhận ra người đàn ông kia là một trong số người tham gia cắt băng khánh thành.

Lẽ tự nhiên, Tư Gia Di cũng nhận ra.

Sắc mặt Tư Gia Di liền trầm xuống, không nói gì, bước vào phòng định đóng cửa. Cửa bị Lý Thân Ninh nhẹ nhàng chặn bên ngoài: “Không muốn nói gì à?”

“Không.”

“Nhưng. . . .” Tư Gia Di cắt đứt lời hắn, bình tĩnh: “Mỗi người đều tự chọn con đường riêng cho mình, tôi không có quyền can thiệp.”

Lý Thân Ninh cười, dáng vẻ nghiêm nhiên hết như lần gặp đầu tiên, có chút đùa cợt xen lẫn khinh thường: “Quả nhiên là tác phong của Tư Gia Di cô, cô không nói tôi liền quên mất, chính cô năm đó cũng vậy.”

Tư Gia Di không muốn giải thích, từ từ đóng cửa lại.

Thời tiết cả nước mấy ngày gần đây đều rất tệ, khi Tư Gia Di trở lại, tựa hồ cũng mang theo đợt mưa dầm, công ty giải trí Trung Thiên đã ra thông báo, chính thức thừa nhận công ty bị hợp mua, tin tức cụ thể sẽ công bố trong thời gian sớm nhất, trong công ty, lòng người bàng hoàng, tổng giám đốc nói bóng nói gió đề nghị Tư Gia Di từ chức, Tư Gia Di chẳng biết tại sao, thẳng thắn cự tuyệt.

Dao Dao cùng bạn mới hẹn ở tối thứ sáu ăn cơm, đó cũng chính là ngày Tư Gia Di phải đóng kịch, mang theo Dao Dao đến phòng ăn đã hẹn trước. Cô không biết vì lý do gì mà cả phòng ăn chỉ có mỗi một bàn, Tư Gia Di và Dao Dao ăn điểm tâm ngọt trước, chờ đợi người bạn mới quen đến trễ.

Dao Dao cảm thán: “Thật là, khó khăn lắm mới . . . Haiz.”

Tư Gia Di cười xoa xoa đầu cô bé.

Rốt cuộc, khoảng một phút sau, người hầu kéo cửa phòng ăn ra. Bạn mới của Dao Dao đến.

Dao Dao vội vàng ngoắc tay ý bảo cô bé và Tư Gia Di đang ở đây, đúng lúc Tư Gia Di có điện thoại, cô vội vàng móc điện thoại ra từ trong túi, tiếp nhận cuộc gọi, còn chưa kịp ngẩng đầu, thì ——

“Xin chào, Diêu tiên sinh.” Người hầu bàn kính cẩn lễ phép gọi.

Tư Gia Di ngẩng đầu.

Cũng trong lúc đó, điện thoại di động bên tai Tư Gia Di phát ra giọng nói kích động của một người nữ: “Cô Tư! Nhóc Đa Đa mở miệng nói chuyện rồi ! Xem ra cách trị liệu bằng cá heo thật sự có hiệu quả với chứng bệnh của Đa Đa.”

29. Chương 29

Edit: cereniti

“Cô Tư! Nhóc Đa Đa mở miệng nói chuyện rồi ! Xem ra đợt trị liệu cá heo thật sự có tác dụng.”

Cách đó không xa người nọ từ một nơi hơi tối thông thả ung dung bước tới, không chút do dự đến gần, Tư Gia Di theo bản năng cúp điện thoại.

Định thần ngồi lại, trong lòng đã bất ổn nhìn Diêu Tử Chính, ánh mắt nhìn cô thậm chí có thể ra vẻ mới gặp lần đầu, hắn khẽ cúi đầu lễ phép, sau đó mới chuyển sang Dao Dao, lấy ra một món quà: “Cho cháu.”

Dao Dao mở hộp quà, kêu lên: “Cháu có thể sưu tập đủ bộ thú bông số lượng có hạn rồi!”

“Lúc đi công tác vừa vặn thấy, liền mua.” Diêu Tử Chính lộ ra vẻ mặt ôn hoà khác thường.

Dao Dao ôm thú nhồi bông vui mừng nửa ngày mới ý thức được Gia Di có chút kì lạ, cô nhóc không hiểu mấy: “Mẹ làm sao vậy?” (*)

(*): do 2 người đang giả vờ nên mình tự đổi xưng hô từ “cô” sang “mẹ”.

Ánh mắt Tư Gia Di nhanh chóng xẹt qua hai người trước mặt, đứng dậy nói: “Dao Dao, con và bạn con cứ ăn trước, mẹ đi toa-lét chút.”

Tư Gia Di trốn vào phòng rửa tay gọi điện thoại. Nghe xong một hồi thuật lại của đầu dây bên kia, tâm trạng kích động khó khăn lắm mới dè nén được, nhưng khó khăn tiếp nối khó khăn, vừa nghĩ tới bữa tiệc Hồng Môn Yến (*) bên ngoài, Tư Gia Di thật không vui vẻ nổi.

(*): mình có biết về lịch sử của bữa tiệc Hồng Môn Yến, nhưng mình không nhớ rõ lắm, mấy bạn cứ hiểu là một bữa tiệc chẳng tốt lành gì là được

Trong lòng thổn thức một hồi, cô bấm số điện thoại của tổng giám đốc.

“Tôi muốn xin nghỉ bảy ngày.”

Nói hết lời, âm điệu của Kinh Kỷ Nhân chợt căng thẳng: “Em. . . . cũng biết rồi hả?”

Tư Gia Di vốn đang bận tâm đến chuyện khác, lời của Kinh Kỷ Nhân lại như đưa cô vào trong sương mù: “Biết cái gì?”

Kinh Kỷ Nhân chỉ ầm ừ chậm chạp không đáp, Tư Gia Di cũng không đợi kịp, nói sang chuyện khác: “Lý Thân Ninh sắp tới có một buổi phát ngôn, có thể tìm người đi thay em không?”

Anh thoải mái đồng ý, cô vội vàng cúp điện thoại, vừa đi ra khỏi toa-lét, cô vội vàng gọi điện cho hãng hàng không, giọng gấp gáp: “Tôi cần book vé máy bay sang Singapore vào ngày mai”

“Đi Singapore làm gì?”

Giọng nam trầm thấp vang bên tai Tư Gia Di tựa như một cái đập mạnh, cô dừng lại bước chân, ngẩng đầu chỉ nhìn thấy hắc đang đứng đối diện. Dáng người thẳng, nhả nhặn, vẻ mặt lạnh nhạt Mỗi một điểm điều là ác mộng của cô, trong nháy mắt khiến cô không thể điều khiển được bản thân, lòng bàn tay tự động phát run.

Tư Gia Di thản nhiên ứng phó sắc mặt nghiêm trang đạo mạo này, làm như không thấy, bước vòng qua, cánh tay bị giữ chặt lại.

“Tôi không muốn vòng vèo với em, Dao Dao có phải là con gái tôi không?”

Tư Gia Di thật sự nhịn cười không được.

Nụ cười này tựa hồ chọc giận hắc, lại bị hắc cố ép xuống, biểu hiện bình thản trên mặt hết thấy đều giả dối, nhưng cái siết chặt tay lại tiết lộ mong đợi của hắc.

Đang mong đợi đáp án của cô.

Điều này làm cho cô cảm thấy châm chọc.

“Thư kí ghi chép tại trường quay vào sáu năm trước nói cho tôi biết, em đi vòng quanh trái đất, còn bảo vệ thì nói cho tôi biết tình trạng em lúc ấy, tôi khẳng định đó là dấu hiệu sanh non.”

Trí nhớ cô theo giọng nói của hắc không thể không chế mà nhanh chóng quay ngược về, nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi, cô chớp mắt một lần, ép buộc kí ức đâm máu này về sâu trong tâm trí.

Thế nhưng hắc lại không buông tha cô: “Tôi đã tra được bệnh viện em đi khám ngày đó, nơi đó nói đứa bé vẫn giữ được. Nhưng sau một năm, tôi không tra được chút tin tức nào, điều tra nhà cha mẹ em thậm chí cả nhà cha mẹ của Phó Đình cũng không ra.”

“Không phải anh nghĩ rằng một năm đó tôi trốn tránh tất cả, ra ngoài tìm một chỗ bí mật sanh con chứ?”

Diêu Tử Chính cổ lăm mới bỏ qua được sự châm chọc trong giọng điệu cô: “DNA của Dao Dao tôi đã đưa đi hóa nghiệm rồi, trước khi biết kết quả, tôi muốn nghe nó từ miệng em.”

“ ”

“ ”

“Tôi đã từng nghĩ, khi gặp anh lần nữa, tôi nhất định phải làm ba chuyện.”

Diêu Tử Chính dang tai lắng nghe.

“Thứ nhất, tôi muốn chúc mừng anh, ba năm trước đã thành công vật ngã tên kia, báo thù cho Diêu Á Nam.”

Ánh mắt hần lạnh băng, khóe miệng lại khê mỉm cười: “Sao em chắc chắn đó là do tôi làm?”

Tư Gia Di từ chối giải thích, cầm đầu cầm cổ tiếp tục nói: “Thứ hai, tôi thương tiếc cho anh. Tôi đã đi xem cái bộ phim do chính anh sản xuất, phản ánh rất đúng chuyện cũ này. Tôi nhớ lúc ấy người xem bên cạnh tôi đều khóc, không thể không nói kịch bản rất đặc sắc, kết cục rất bi thảm. Chỉ tiếc, kết thúc trong phim thật mãn nguyện, còn trên thực tế, tuy tên kia cùng Phương Tử Hằng bị ép cho nhảy lầu, nhưng chỉ riêng tôi vẫn sống. Không đúng, có lẽ nên dùng từ “kéo dài hơi tàn” diễn tả sẽ chuẩn xác hơn.”

Tựa hồ Diêu Tử Chính cũng kinh ngạc, cô tiếp tục nói như “gió nhẹ nước chảy mây bay”: “Thứ ba.”

“ ”

“ ”

“Chát ——! ! !”

Cái tát tai vang dội quất vào mặt Diêu Tử Chính.

Sau khi tiếng tát tay tàn nhẫn này tan biến, giọng Tư Gia Di từ từ cất lên: “Cái tát này đã chờ sáu năm. Là tôi đánh thay cho đứa bé không thể ra đời. Tôi rất muốn sinh nó ra, còn muốn nói cho nó biết, ba của nó đã dùng thời gian hai ngày nghiền nát sự cố gắng của mẹ nó trong hai năm thành phần vụn như thế nào. Đáng tiếc, tôi và anh đều không có cơ hội này.”

Bữa cơm tối hoàn toàn không ngon miệng, Tư Gia Di không nói lời tạm biệt đã đi trước, Dao Dao gửi tin nhắn trách móc cô không dứt, đặt bao hết phòng ăn chỉ vì một bàn này, Diêu Tử Chính như luôn có tâm sự, Dao Dao không có ai nói chuyện phiếm, vùi đầu ăn cơm cũng cảm thấy không ngon.

Diêu Tử Chính lái xe đưa Dao Dao về, trong xe không một người nói chuyện.

Dao Dao nghiêng đầu nhìn lần thứ ba, rốt cuộc không nhin được hỏi: “Chú làm sao vậy?”

Người đàn ông mắt hờn này mãi mới có cảm xúc, nghiêng đầu lại mỉm cười với đứa bé: “Không có gì.”

Dao Dao “dạ” một tiếng, không cam không nguyện bị đáp trả qua loa như vậy.

Hồi lâu sau ——

“Chú trông có vẻ rất đau khổ.”

Dao Dao thận trọng nói, Diêu Tử Chính quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Bên ngoài lớp kính thủy tinh là những ánh sao đêm sắc sỡ, lấp trên nụ cười mỉm bí ẩn của hần, từng chút một vỡ tan, đến mảnh vỡ nhỏ cuối cùng Dao Dao vẫn không thể nhặt được.

Sau một tuần lễ, Tư Gia Di quay lại làm thêm liên tục không ngừng nghỉ, tiền trong sổ tiết kiệm của cô khuyết đi một số lớn, nhưng tâm trạng cô lại tốt hơn rất nhiều.

Mẹ Phương Tử Hằng chuẩn bị rất nhiều đặc sản muốn cô mang về nước, một đồng lớn mang tới công ty, các đồng nghiệp nhất Nha Tuệ (*), chia đồ ăn tại phòng giải khát.

(*): ngà voi

Tư Gia Di giữ lại hai hộp mang tới studio, Lý Thân Ninh đang diễn, cô không đợi được, liền để lại tờ giấy: “Bánh ngọt rất hợp với trà đắng, sẽ ngon hơn nhiều.”

Công ty sắp tới nhiệm kỳ mới, việc thay đổi nhân sự khá ác liệt, nghe nói tới nay các ông chủ cấp cao lại tổ chức cuộc họp, ông chủ mới chưa lộ diện đã bắt đầu ra tay chọn lọc nhân tài, tiền lương tăng nhiều hơn không ít, chức tổ trưởng đã bị bỏ trống, Tư Gia Di được chọn trúng vào chức vị này. Một tuần cô xin nghỉ trước đã gom lại không ít công việc, một lòng muốn thăng chức tăng lương, Tư Gia Di định ở công ty làm suốt đêm.

Đợi đến khi xong, cô cũng không còn hơi sức, Tư Gia Di gục xuống bàn ngủ thiếp đi, trong mơ hồ cô dường như cảm thấy có người sờ mặt mình.

Một khắc kia giống như trở lại Singapore, ngón tay đứa bé chần chừ lướt qua mặt cô, êm ái mang theo chút vô định, nhiệt độ lòng ngón tay hết sức chân thật. cơn buồn ngủ của Tư Gia Di từ từ tan biến, cô mở mắt.

Thấy được gương mặt của Lý Thân Ninh.

Tư Gia Di lập tức ngồi thẳng.

Lý Thân Ninh ngồi dựa ở góc bàn, cách cô khoảng một cánh tay. Thấy cô tỉnh, Lý Thân Ninh đẩy hai hộp bánh ngọt trong tay tới trước mặt cô.

Cô nhìn ngón tay của hắn, ngần người, ngẩng đầu nhìn lại mặt của hắn, phân rõ thực tế cùng mộng: “Gì vậy?”

“Quá khó ăn.”

Thái độ của người trẻ so với thời tiết còn thất thường hơn, khi nói chuyện chính là mưa, Tư Gia Di từ từ cũng quen, không so đo với hắn những điều này nữa, cô làm việc suốt đêm cũng đói bụng, mở hộp ra lấy một miếng bỏ vào miệng.

Lại bị ngăn cản.

“Gì nữa đây?”

Lý Thân Ninh bĩu bĩu môi, ý bảo cô nhìn bên kia.

Bàn làm việc bên kia có để một tô cháo cùng xiu mại nhỏ. Tư Gia Di đứng dậy bưng lại, mở nắp ra, cháo còn nóng hổi. Tư Gia Di ăn một hớp, cháo bỏng đến mức khiến cô nheo mắt lại.

Lý Thân Ninh thờ ơ nhìn, nhếch môi, muốn cười nhưng không cười.

“Cám ơn.” Tư Gia Di nói.

“Đừng hiểu lầm, không phải của tôi, khi tôi tới, đồ đã để ở đây rồi.”

Hiện tại cô cảm thấy hắn giống như con người hai lòng vậy, rất đáng yêu.

30. Chương 30: Đủ Rồi (4)

Edit: cereniti

Tư Gia Di ăn xong bữa khuya liền thu dọn đồ đạc rời đi, tay Lý Thân Ninh chen vào dây lưng quần, ngạo mạn theo sát phía sau, hai người một trước một sau đứng giữa ngoài cửa thang máy, thang máy đang đi từ tầng cuối lên, số tầng từ từ nhảy.

Đang yên tĩnh, Lý Thân Ninh đột nhiên nói ra một câu: “Tuần này, Dao Dao có một buổi họp phụ huynh học sinh.”

“Tôi đi thay anh.”

Có vẻ như không ngờ cô có thể đồng ý dễ dàng như vậy, Lý Thân Ninh nhìn cô gật đầu lần nữa, rồi lại trầm mặc không lâu “Cô có biết trên người cô có ma lực không?”

Lúc này Tư Gia Di phản ứng không nhanh, quay đầu nhìn hắn: “Cái gì?”

Lý Thân Ninh bĩu môi, tựa hồ có chút lúng túng, nghiêng đầu, không nhìn thẳng: “Làm cho đối phương có dục vọng muốn tìm hiểu đến cùng.”

Âm thanh “đình” báo hiệu thang máy đã tới nơi thay thế cho lời đáp trả của Tư Gia Di.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Tư Gia Di đã tỉnh hồn lại, nhắc chân đi vào trong, rồi lại sửng sốt. Cảm thấy có gì đó khác thường, Lý Thân Ninh nhìn vào trong buồng thang máy, CEO công ty, Phó tổng giám đốc cùng hai người đàn ông xa lạ đang đứng.

Thật ra thì cũng không coi là xa lạ, đối tác Hoàn Cầu, Điều Tử Chính cùng trợ lý của hắn —— Lý Thân Ninh đã từng gặp qua hai người này.

Phó tổng giám đốc cùng Lý Thân Ninh có quan hệ tốt, lúc rảnh rỗi hai người thường đánh tennis với nhau, Phó tổng giám đốc kêu Lý Thân Ninh vào thang máy, Lý Thân Ninh từ chối: “Không có việc gì, chúng tôi sẽ đi chuyển kế.”

Mấy vị quan chức cấp cao bên trong cảm thấy không nên quấy rầy nghệ sĩ cùng người đại diện. Mắt thấy cửa thang máy sắp khép lại, đúng lúc này, Điều Tử Chính giơ tay lên cản cửa, cửa thang máy lần nữa mở ra.

Phó tổng giám đốc nhìn sắc mặt Điều Tử Chính, tự nhiên phụ họa theo, ngoắc Lý Thân Ninh: “Vào đi, vào đi. Đi thang máy thôi, không cần khách sáo như thế.”

Lý Thân Ninh chỉ đành phải vào trong thang máy, thấy Tư Gia Di chậm chạp bất động, thuận tay ôm vai cô, sau đó liền cảm nhận được một ánh mắt đang muốn thiêu đốt mình, Lý Thân Ninh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Điều Tử Chính đang dời tầm mắt ra khỏi người hắn.

Không khí thang máy có chút không tốt, Phó tổng giám đốc mở lời: “Đây là Lý Thân Ninh, nghệ sĩ trực thuộc công ty tôi, vị này là Điều tiên sinh.”

Lý Thân Ninh khách sáo nói đôi câu: “Không biết Điều tiên sinh còn nhớ hay không, cách đây không lâu chúng ta có gặp mặt nhau tại buổi tiệc sau lễ trao giải.”

Điều Tử Chính nở nụ cười xa lạ, căn bản không nhớ rõ Lý Thân Ninh.

Cảm giác lúng túng trong thang máy kéo dài đến khi xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm, Tư Gia Di dẫn đầu đi ra ngoài, cô đi có chút gấp gáp, giày cao gót thiếu chút nữa bị gãy, Lý Thân Ninh lạnh tay lẹ mắt đỡ cô, không kịp cảm ơn, cô đã chạy trốn mất dạng trước.

Lên xe cũng đạp cần ga thật mạnh, không muốn ở lâu thêm một giây. Nhưng vừa ra bãi đậu xe. Cô liền bị một cú điện thoại ép phải dừng lại. Lý Thân Ninh gọi tới: “Đi nhanh như vậy làm gì? Quay lại đây.”

“.....”

“Tôi không lái xe tới, cô thân là người đại diện phải đưa tôi về?”

Mang danh là nghệ sĩ, ngang ngược càn rỡ là chuyện đương nhiên, Tư Gia Di đấu tranh chỉ hai giây, bên đầu dây kia, Lý Thân Ninh lại lên tiếng: “Mau.”

Cô chỉ đành phải quay đầu về.

Đối diện, Diêu Tử Chính lái tới, màu sắc của khung xe giống chủ nhân nó như đúc, một màu lạnh, Tư Gia Di không để ý cũng không được, xe của hắn dám chéch ngang cả con đường, Tư Gia Di hạ xuống cửa sổ xe, ra dấu tay với tài xế xe Diêu Tử Chính, ý bảo hắn nhường đường.

Tài xế không phản ứng, ngược lại, cửa sổ khoang sau lại hạ xuống.

Tư Gia Di không kịp thu hồi tầm mắt, đùng phải về mặt không chút thay đổi của Diêu Tử Chính.

“Cô và hắn là quan hệ gì?”

Thật lâu sau cô mới hiểu được lời của hắn, cảm thấy buồn cười, lại cười thật. Cũng không trả lời hắn, trực tiếp quay cửa xe lên. Diêu Tử Chính cuối cùng cũng không lay chuyển được người phụ nữ này, nói với tài xế: “Lái xe.”

Khó khăn lắm cô mới về đến bãi đậu xe, bắt đầu dĩ vãng phải nhìn thấy vẻ mặt lạnh của Lý Thân Ninh, Lý Thân Ninh kéo ra cửa bên ghế lái phụ, thái độ rõ là khác thường, hắn nói với cô: “Sao khi này cô lạ vậy?”

Tư Gia Di vội vàng quay đầu nhìn gương chiếu hậu: “Không có.”

“Khẩu thị tâm phi.” (*)

(*) Miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo

Lý Thân Ninh muốn cô tự định nghĩa, cô cũng không phản bác.

Đường đi thật yên tĩnh, một con người chân chính khác thường như Lý Thân Ninh thế nhưng lại chủ động đánh vỡ trầm mặc: “Tôi đã từng thấy qua cô nhìn gương tự làm nhảm hết như một tên ngốc.”

“ ”

“Tôi còn nhớ, khi đó ai kia tự một mực nói với mình, “Tư Gia Di, cười”. Sau đó cô thật sự bật cười. Tôi không biết nên nói cô rất giả tạo, hay là nên nói cô rất đáng thương.”

Tư Gia Di cảm thấy tức giận: “Tôi giả tạo hay đáng thương không liên quan tới anh.”

“Chân thật thế này mới là cô, muốn tức giận liền tức giận, có cái gì không tốt, cố giả vờ mình có tâm địa Bồ Tát chi?” Giọng người đàn ông này không giống như đang châm chọc, trái ngược lại, như đang thật lòng khuyên cô.

Nhưng càng thế này, càng làm người ta khó có thể tiếp nhận. Tư Gia Di thắng mạnh xe: “Vậy tôi sẽ không giả bộ mình có tâm địa Bồ Tát gì đó với anh. Xuống xe!”

Cửa xe đã thay hắn mở ra.

Lý Thân Ninh thoáng nhìn trước sau con đường, đã là rạng sáng, chung quanh không có một bóng xe, thế nhưng hắn lại cười, thật vui vẻ mà không phải ngụy trang: “Chân chính là mình tốt hơn không?” Sau khi xuống xe lại thêm vào một câu: “Cô đã từng là nghệ sĩ dưới quyền Diêu Tử Chính?”

Tư Gia Di không trả lời, chính xác hơn mà nói, là không phản bác được.

Sau một đoạn thời gian, vận mệnh của cô có chút xui xẻo.

Tin cô người mới Sunny, người mà cô mang theo, qua đêm với vị thương gia giàu có tại khách sạn xa hoa lại bị truyền thông bắt được, điện thoại Tư Gia Di như muốn vỡ nát vì những cuộc gọi. Tin Hoàn Cầu hợp mua công ty giải trí Trung Thiên bị công khai, hai bên càng thêm mật thiết, khi cô ở công ty thường gặp phải kẻ mà cô không muốn gặp phải.

Cuộc gọi từ Singapore trở thành liều thuốc giải buồn tốt nhất dành cho cô, sau khi nghe xong điện thoại, tâm trạng luôn tốt hơn rất nhiều.

“ Tôi muốn dành chút thời gian cuối tuần đi Singapore một chuyến.” Tư Gia Di nói xong cúp điện thoại, rồi lập tức lại có điện thoại gọi tới. Là điện thoại phỏng vấn của tuần san Bát Quái, Cô nhấn

nút nghe, chuẩn bị ứng phó đôi câu liền treo máy. Lúc cô xoay người vừa đứng nhìn thấy người đàn ông kia đứng đó không xa.

Tư Gia Di dứt khoát quay người, bước khỏi hành lang.

Diêu Tử Chính đứng tại chỗ nhìn cô, cho đến khi bóng dáng cô biến mất tại khúc quanh, mới nghiêng đầu nói với trợ lý: “Tìm người đi Singapore cùng cô ấy, sẵn tiện thu thập chút thông tin.”

31. Chương 31

Lần này Tư Gia Di cũng không cần xin nghỉ phép để bay tới Singapore - Lý Thân Ninh được mời đến Singapore tham dự lễ trao giải lớn. Thân làm người quản lý của hắn, tất nhiên cô sẽ đi cùng.

Ở sân bay thường có ký giả canh sẵn, nên cô chỉ dẫn theo Dao Dao tới, không xuất cảnh cùng Lý Thân Ninh. Biểu tình của con bé không ngừng phấn khích: “Đây là lần đầu tiên cháu ra nước ngoài.”

Tư Gia Di cười: “Không phải là Lý Thân Ninh thường xuyên có dịp ra nước ngoài làm việc sao?”

Cô bé vô cùng kiêu ngạo, nói: “Người quản lý trước đây của Lý Thân Ninh rất đáng ghét, muốn cháu và cô ta cùng ngồi trên máy bay, cháu tình nguyện để Lý Thân Ninh đưa về nhà ông bà nội còn hơn.”

Từ đầu đến cuối Tư Gia Di chỉ cười không nói, Dao Dao cười hì hì rồi lại nửa nghiêm túc hỏi: “Có phải cô cảm thấy cháu nhiều lời quá không?”

Cô kinh ngạc khi thấy cô bé lại có loại suy nghĩ này: “Làm sao có thể?”

“Vậy tại sao chỉ có mỗi cháu nói, từ đầu tới cuối cô không nói câu nào ?!”

Cô nghĩ nghĩ, nói: “Cô thích nghe cô bạn nhỏ nói chuyện.”

Cuối cùng Dao Dao mới yên tâm, quay đầu nhìn ra cửa sổ, tầng mây trong xanh, ánh mặt trời rất đẹp. Tư Gia Di mỉm cười nhưng lại có một chút cảm giác cô đơn.

Những lúc thế này luôn không kìm được muốn hút một điếu thuốc lá, trong khoang máy bay cấm tiệt chuyện này, cô chỉ có thể vào toilet rửa mặt để giúp tỉnh táo. Nhưng trong toilet có người, cô đành phải dựa vào vách tường khoang máy bay chờ đợi.

Trong lúc chờ đợi cảm giác buồn chán vây quanh, cô lấy móc chìa khóa trong túi ra, trên đó chỉ treo duy nhất một khung hình nhỏ, bên trong có một tờ giấy. Tư Gia Di vừa mới mở khung hình ra, cửa toilet cũng đồng thời mở.

Theo bản năng, cô tính đem móc chìa khóa nhét lại trong túi, ngẩng đầu thấy Lý Thân Ninh, trên mặt biến thành hoảng sợ, tay đột nhiên run lên. Móc chìa khóa rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang nhẹ, Gia Di vội vàng cúi xuống nhặt, Lý Thân Ninh lại nhanh tay hơn.

Anh dừng động tác cúi lưng xuống, bởi vì nhìn thấy một tấm hình rơi ra từ trong khung hình.

Trong tấm ảnh là một bé trai có độ tuổi ngang bằng Dao Dao, nhưng lại có vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Lý Thân Ninh nhìn về phía Gia Di bằng một ánh mắt ngờ vực: “Đây là?!”

Cô đoạt lại móc chìa khóa, liền bước ngay vào toilet. Cửa đóng “Rầm” một tiếng. Để lại một mình Lý Thân Ninh, cau mày với bộ mặt khó hiểu.

Sau khi xuống máy bay, Lý Thân Ninh dẫn Dao Dao tới khách sạn nghỉ ngơi. Hôm nay cũng không có hành trình, Tư Gia Di vừa bỏ hành lý xuống liền rời khỏi khách sạn. Từ khách sạn tới nhà bác Phương mất 5 phút đi xe, cô phải tranh thủ thời gian . . .

Bác Phương rất nhiệt tình, cô còn chưa vào tới cửa bà đã vội vàng cầm dép ra: “Sao hôm nay đến sớm vậy?! Cháu bảo hôm nay cháu mới lên máy bay, bác còn tưởng rằng đến tối cháu mới tới đây cơ.”

Tư Gia Di mỉm cười đưa quà tặng.

Bác Phương cũng không từ chối: “Mỗi lần cháu tới đều tặng cho bác bao nhiêu là quà, làm bác ngại quá !”

“Không có gì đâu ạ, chỉ là chiếc khăn lụa, cảm thấy rất hợp với bác.” Tư Gia Di vừa vào phòng khách liền nhìn xung quanh mấy lần “Đúng rồi, Đa Đa đâu ạ ?!”

“Ồ trong phòng xem ti vi đấy.”

Bác Phương nói xong liền dẫn cô tới phòng ngủ. Mở cửa ra chỉ thấy một bé trai đoan đoan chính chính ngồi trước ti vi, mắt đăm đăm nhìn màn hình, bác Phương lên tiếng gọi: “Đa Đa, xem ai đến này ?!”

Đứa bé vẫn không hề nhúc nhích, ngồi im tại chỗ.

“Đa Đa . . .” Bác Phương vẫn cố gắng thu hút sự chú ý của đứa bé.

Tư Gia Di cười cười xấu hổ, ngăn bác Phương: “Không sao đâu. Vừa nãy khi vào nhà cháu thấy trên bếp vẫn đang đun gì đó, bác mau ra xem đi, không cần phải lo cho cháu.”

Hình như bác Phương có hơi lo lắng, nhưng vẫn cất bước đi ra.

Tư Gia Di đóng cửa lại, đi tới ngồi xuống bên cạnh đứa bé.

1 phút 2 phút cho đến 15 phút im lặng.

Cuối cùng cô không chịu nổi, thử thăm dò, ôm đứa bé đặt lên đùi: “Nói mấy câu với mẹ được không ?!”

Đa Đa dường như không nghe thấy, mặc dù ngồi trên đầu gối cô, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào ti vi, không hề chớp mắt.

“Lần trước mẹ tới đây, con cũng đang xem chương trình số học này. Chúng ta đổi sang kênh khác có được hay không?” Tư Gia Di vừa nói xong liền cầm lấy chiếc điều khiển.

Cuối cùng ánh mắt đứa bé cũng biểu lộ cảm xúc, nhìn về phía bàn tay đang cầm điều khiển, rồi lại nhìn mặt cô. Tư Gia Di không kìm được xúc động, sờ sờ mặt đứa bé. Nó cũng không né tránh.

Cô ôm đứa bé chặt hơn, một tay bấm điều khiển, giọng nói tràn đầy dỗ dành: “Chúng ta xem kênh khác đang chiếu chương trình gì -.”

Chương trình ti vi ứng với câu trả lời.

Trên kênh đang chiếu chương trình thiếu nhi buổi trưa, trên màn hình là một đứa bé chạc tuổi Đa Đa đang làm người múa chính, tiếng nhạc êm tai thay thế những chữ số nặng nề, Đa Đa lại giống như bị điện giật phút chốc ngoái đầu nhìn về ti vi.

Im lặng trong nháy mắt đã bị phá vỡ.

Đa Đa bịt tai, hét lên.

Bất chấp tiếng hét chói tai của đứa bé, Tư Gia Di lập tức ôm nó vào lòng: “Đa Đa! Đa Đa !”

Vội vàng bấm trở về chương trình số học, nhưng chẳng có tác dụng gì. Đứa bé vùng khỏi cái ôm của cô, cô thử đuổi theo, đứa bé liền bắt đầu ném đồ vật ngăn cản.

Tư Gia Di tiến không được lùi cũng không xong, trên khay trà có gì hầu như đều bị ném xuống, bình hoa thủy tinh thoáng lung lay sắp đổ, cô nhìn vậy trong lòng liền run sợ, theo bản năng muốn đưa tay che cho đứa bé. Thấy dấu hiệu có người sắp đến gần mình, Đa Đa trở nên sợ sệt, cuối cùng đứa bé lão đảo suýt ngã, người đứng vững lại được, thì tay lại gạt phải bình hoa, rơi xuống.

Tư Gia Di hoảng sợ thốt lên: “Cẩn thận!”

Màn đêm trầm lắng, lúc Tư Gia Di trở lại khách sạn đã là sức cùng lực kiệt, thế cho nên cô không biết làm cách nào để ứng phó với vị khách không mời mà đến - Lý Thân Ninh.

Tư Gia Di nhìn thấy anh ta là lúc anh ta đang chần chừ cúi đầu đứng trước cửa phòng cô.

Cô đứng ở hành lang cách đó không xa, đến khi Lý Thân Ninh phát hiện ra cô, bản thân mới không tình không nguyện đi tới: “Tìm tôi có việc ?!”

Trên mặt anh ta có chút tức giận: “Gọi điện thoại cho cô thì cô không nghe, sau đó lại tắt máy luôn, có ý gì ?!”

Cô không biết rằng khả năng giả bộ của mình có thành công không, lấy điện thoại ra nhìn nhìn, làm vẻ bình tĩnh hiểu chuyện: “Hết pin rồi.”

Tất nhiên giả bộ cũng không thành công, đổi lại là tiếng cười lạnh của Lý Thân Ninh.

Tư Gia Di cúi đầu im lặng, trước mắt mình là mũi giày của anh ta, cô cũng chẳng nhìn sắc mặt anh ta.

Nhưng nghe được sự xem thường trong giọng điệu của anh ta: “Lần sau nếu tôi không liên lạc được với cô, cô có thể thu dọn đồ đạc rời đây.”

“.....”

“Ngẩng đầu lên nói chuyện.”

Không còn sức lực để đối phó với anh ta, cô đành ngoan ngoãn ngẩng đầu: “Tôi xin lỗi, được chưa ?! Cam đoan không có lần sau, cũng muộn lắm rồi, anh mau nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ rất bận.”

Nói xong liền lấy thẻ ra, định mở cửa phòng.

Không để ý đến việc giấu đi bàn tay.

Lý Thân Ninh nhìn chằm chằm lên cánh tay bằng gạc: “Tay cô sao vậy ?!”

Cô cười nói không có gì, cố gắng rút tay trở về.

“Nói !”

“Không cẩn thận bị bình hoa nhỏ rơi trúng.”

“Rốt cuộc cả ngày nay cô đã đi đâu ?!”

Cố gắng rút tay về lần nữa.

“Lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống nghệ sĩ phải đi lo lắng cho người quản lý. Cô có thể không giấu diếm như vậy không ?!” Lý Thân Ninh nhất thời nóng nảy, bàn tay tăng thêm lực, thấy Gia Di đau đến cau mày, mới giật mình, buông cánh tay cô ra.

Lại nắm lấy bắp vai cô.

Tư Gia Di có chút kháng cự, khoảng cách gần như vậy: “Nếu bây giờ anh vội vã liên lạc với tôi vì chuyện công việc, thì lịch hành trình tôi đã sớm đưa cho anh rồi, anh hoàn toàn không cần lo lắng đến việc của tôi. Nếu anh tìm tôi vì chuyện riêng tư, thật ngại quá, giữa anh và tôi còn chưa thân quen đến mức đó.”

Lý Thân Ninh im lặng, một cánh tay khác đặt tiếp lên vai Gia Di, gần như là ôm trọn cô.

Anh hơi rủ mắt nhìn cô, Gia Di khẽ nhú mày: “Một nghệ sĩ lại đi quan tâm một người quản lý, có phải hơi quá rồi không ?!”

“Đây là vấn đề của một người đàn ông quan tâm đến một người phụ nữ.” Lý Thân Ninh trả lời lại một cách mỉa mai.

“.....”

“Cái gì cũng giấu trong lòng, không một mảy may sao ?!”

“.....”

“.....”

Trước giờ Lý Thân Ninh không biết còn có cách rơi lệ này.

Không cần dựa vào, không cần đồng cảm, chỉ đứng ở một chỗ, không tiếng động, cười khóc.

Màn đêm yên lặng.

Ngôi nhà yên tĩnh của nhà họ Phương vang lên tiếng chuông cửa, đứt quãng, lại kéo dài không ngừng, cuối cùng đánh thức bác Phương tỉnh dậy từ trong giấc mơ.

Bác Phương khoác thêm chiếc áo khoác đi ra mở cửa, xuyên qua mắt mèo chỉ nhìn thấy bên ngoài là một người đàn ông xa lạ. Trong lòng liền đề phòng, không rút hai dây xích trên cửa xuống, bà chỉ kéo ra khe cửa.

“Xin hỏi, cậu đến tìm ai ?!”

Giọng nói của đối Phương cực kỳ khách sáo, nhưng khó giấu được khí chất xa cách: “Chào bà, tôi là bạn của Tư Gia Di, tôi họ Diêu.”

32. Chương 32

Sau đêm đó Tư Gia Di cảm giác được thái độ của Lý Thân Ninh đối với mình có sự thay đổi. Dĩ nhiên, đó cũng chỉ là ảo giác của cô.

Lý Thân Ninh phải ở lại Singapore năm ngày, Tư Gia Di đặt vé máy bay về nước vào 5 ngày sau cho Lý Thân Ninh và Dao Dao, đồng thời đặt vé về nước vào mười ngày sau cho bản thân, lúc cô bé biết việc này cảm thấy bất mãn: “Tại sao cô muốn gạt cháu sang một bên, một mình ở lại chỗ này chơi đùa năm ngày ?!”

Tư Gia Di suy nghĩ: “Cô phải ở lại đây giải quyết chút chuyện, giải quyết xong cô sẽ lập tức trở về nước.”

Tất nhiên Dao Dao đối với câu trả lời này rất không hài lòng.

Điều làm cô bé càng không hài lòng, chính là ngày hôm sau khi tới Singapore Lý Thân Ninh liền bắt đầu bận rộn, mình thì bị bỏ lại ở trong khách sạn, mắt to trừng mắt nhỏ với bà bảo mẫu.

Trong một ngày Lý Thân Ninh phải tham dự một lễ trao giải thưởng, ba hoạt động thương mại, còn có một tạp chí ảnh cao cấp muốn chụp ảnh tại chỗ, bận rộn suốt cả ngày, cả đoàn đều mệt mỏi đến rã rời.

Không có bạn chơi cùng, cô bé bức bối ở lại trong khách sạn, khó khăn lắm mới đợi đến buổi tối, lúc Lý Thân Ninh kết thúc công việc về khách sạn thường thường đã là 8, 9 giờ. Tư Gia Di lại không trở về cùng với anh.

Lúc đầu Dao Dao định buổi tối chơi đùa cùng Gia Di, kết quả kế hoạch vỡ lỡ, cô bé cho rằng Lý Thân Ninh là đầu sỏ gây nên: “Tại sao ba sắp xếp cho cô ấy nhiều công việc vậy chứ ?! Ba cố ý!”

Lý Thân Ninh oan uổng nói: “Cô ấy có cuộc sống riêng của mình, cô ấy nói muốn đi gặp bạn, không lẽ ba kéo cô ấy trở về ?!”

“Vậy thì kéo cô ấy trở về!”

“Hết giờ làm là lúc cô ấy được tự do muốn làm gì thì làm, ba đâu có thể quản cô ấy được ?!”

“Rốt cuộc là cô ấy đi gặp bạn bè nào chứ ?!”

“Ba là người thân của con, hay là cô ấy ?! Cho tới bây giờ con chưa bao giờ quan tâm đến ba như vậy.”

“Ngu ngốc.”

Lý Thân Ninh cười cười nhéo mặt Dao Dao, bị cô bé ngoài mạnh trong yếu đẩy mạnh ra, anh càng cười tươi hơn: “Tôi lại làm gì khiến cô giận rồi sao, tiểu thư Dao Dao ?!”

“Con làm như vậy, không phải là vì thiếu thốn tình cảm của ba, mà vì con cảm thấy ba thiếu một người vợ. Ngay cả một điều nhỏ bé này mà ba cũng không hiểu, không phải ngu ngốc thì là cái gì ?!”

Lý Thân Ninh sững sốt.

Một lúc lâu sau, liền bày ra vẻ mặt nghiêm nghị hiem thấy của người làm cha: “Nhóc con, nghĩ vớ vẩn cái gì vậy chứ ?!”

Lúc này đến phiên cô bé đắc ý: “Bị con nói trung nổi lòng chứ gì ?!”

Anh giả bộ xem đồng hồ, định ôm cô bé đứng dậy: “Muộn lắm rồi, đi ngủ thôi.”

Dao Dao thét chói tay chạy trốn, vừa nhảy từ đầu ghế sofa này sang đầu ghế sofa khác, vừa kêu to: “Ba thích cô ấy đúng không ?! Đúng không ?!”

Đang đi đi lại lại ở giữa hành lang khách sạn, Lý Thân Ninh chợt nhớ tới câu nói kia của Dao Dao.

Đã qua rạng sáng, trước mặt anh là cánh cửa phòng số 2016 vẫn khép chặt, không biết chủ nhân đã về hay chưa. Đưa mắt nhìn cánh cửa phòng, rồi lại nhìn lần nữa, cuối cùng anh từ bỏ ý định gõ cửa, quyết định đi lên lầu quán bar uống một chén.

Trong quán đang diễn tấu âm nhạc, điệu nhạc dồi trụy vương vấn mùi rượu, tràn ngập quây bar, Lý Thân Ninh gõ gõ mặt bàn ra hiệu cho người phục vụ đi tới: “Một chai ...”

Có người cắt ngang lời nói của anh - “Cho thêm một ly, cảm ơn.”

Giọng nói này anh cảm thấy rất quen thuộc, quay đầu liền thấy một người phụ nữ đang ngồi ở góc đối diện. Anh ngăn người, người phục vụ đi tới hỏi: “Xin hỏi cần gì ?!”

“Một chai bia.” Mặc dù đang nói với người phục vụ, nhưng đôi mắt Lý Thân Ninh lại nhìn về góc đối diện không hề chớp mắt.

Người phục vụ nhanh chóng đưa ra một chai, Lý Thân Ninh giơ tay về phía đối diện, chạm vào ly rượu trên bàn tay người phụ nữ kia.

Bị vật lạnh lẽo nào đó chạm vào, Tư Gia Di ngẩng đầu lên.

Đối diện với ánh mắt trách cứ của Lý Thân Ninh, là đôi mắt mờ mịt say lơ đãng của người phụ nữ, không khỏi giận dữ: “Bây giờ sáng là bắt đầu làm việc, bây giờ cô vẫn còn ở đây uống rượu ?!”

Tư Gia Di chống tay đỡ trán, thống khổ chau mày, cố gắng tỉnh táo lại, nhìn chai bia trong tay anh: “Không phải anh cũng vậy sao ?!”

“”

Điều khiến anh không thể hiểu được vì sao cô lại uống đến say mềm, mà vẫn không biết xấu hổ khuyên anh: “Uống một chai là đủ rồi, đừng uống nhiều, sẽ hỏng việc.”

Nói xong liền ngửa đầu uống một hơi, lại một ly rượu cạn đáy. Lý Thân Ninh nhìn cảnh tượng không thể tin nổi, cũng cười: “Mấy ngày hôm nay cô rất lạ thì phải ?! Hôm qua vô duyên vô cớ khóc to một trận, hôm nay lại uống say đến vậy.”

Vào giờ phút này, thực sự mong muốn nói hết những tâm sự trong lòng, nhưng cô đã nhanh chóng kìm lại, cười khê, muốn chuyển đề tài câu chuyện.

Lý Thân Ninh lại kéo chiếc ghế bên cạnh cô ra, ngồi lên: “Nói đi, xin lắng tai nghe.”

Cô xua tay từ chối, cúi xuống gồi lên lòng bàn tay mình.

Bên tai là tiếng nhạc du dương của kèn Saxophone, cùng với đó là tiếng nói dịu dàng của anh: “Tôi nhớ là từng có một quảng cáo được quay theo kiểu một bộ phim điện ảnh, nam chính tai nạn ô tô sau đó bị mù

mắt, chăm sóc cho anh ta là một người y tá không thể nói chuyện, trong quá trình chăm sóc, nam chính đem tất cả những tâm sự trong lòng không thể nói với người ngoài nói với cô ấy, còn đặt tên cho cô ấy là ‘Thụ’...”

Cô càng nghe càng cảm thấy không đúng, mông lung ngẩng đầu: “Anh từng xem quảng cáo tôi đóng sao ?!”

Dường như bị cắt ngang những hồi ức tốt đẹp, anh nhú mày nói: “Việc đó thì có gì mà ngạc nhiên ?!”

“.....”

Bỗng nhiên anh trở nên nghiêm túc: “Hôm nay, tôi làm ‘Thụ’ của cô.”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt, hết sức . . . chân thành tha thiết. Dốc bầu tâm sự với người đàn ông trẻ tuổi có đôi mắt da diết này, Tư Gia Di đột nhiên không kịp phản ứng, lúc phản ứng lại, phát hiện bạn thân đã thốt ra: “Sau khi kết thúc công việc tôi không về khách sạn, mà tới nhà một vị trưởng bối.”

“....”

“Ồ đó, tôi gặp phải một người tôi không muốn gặp.”

“....”

“....”

Câu chuyện bị dừng lại, mãi sau cô vẫn không nói tiếp, anh không thể không hỏi: “Sau đó thì sao ?!”

Cô không nói gì thêm nữa, chỉ giơ tay lên ra hiệu cho người phục vụ đi tới: “Thêm một ly nữa.”

Lý Thân Ninh muốn cản lại cũng không kịp nữa, mới nói: “Uống vodka như vậy sẽ uống đến chết người đó...” Thì cô cũng đã uống cạn một ly.

Cuối cùng người phụ nữ này uống say đến độ đi cũng không đi được, anh nâng cô lên, dìu về phòng.

Dường như vừa đặt người xuống giường cô đã ngủ mất rồi, cọ cọ mặt xuống ga trải giường, dáng vẻ rất ngây ngô. Lý Thân Ninh khoanh tay đứng ở bên giường nhìn rất lâu, thở dài, giúp cô cởi giày ra.

Cúi người xuống đắp chăn cho cô, khoảng cách gần như vậy, hơi thở cô lại mang theo hương vị của rượu xông vào mũi anh, anh bị mê hoặc.

Nhất thời nảy sinh ý nghĩ xấu xa

Anh hôn lên đôi môi cô. Hết sức nhẹ nhàng, không hề quấy rầy giấc ngủ của cô, trái tim anh lại đập loạn nhịp. Lý Thân Ninh không làm những điều anh suy nghĩ, ngược lại tự bật cười lắc đầu, đứng dậy dời đi.

Tiếng cửa phòng khép lại.

Sau đó Tư Gia Di mở mắt.

Cảm xúc trên môi vẫn còn, mềm mại mà xa lạ. Không có tâm phiền ý loạn, không có hoảng hốt luống cuống, trong lòng cô chỉ có trống rỗng.

Một giấc này, Tư Gia Di ngủ một mạch đến trưa. Mở mắt ra mặt trời đã lên cao.

Đồng hồ báo thức cài trong điện thoại của cô bị tắt, trên tủ đầu giường có một tờ giấy: Hôm nay cho cô nghỉ ngơi một ngày.

Là chữ viết của Lý Thân Ninh.

Tư Gia Di rời giường rửa mặt, nhìn thấy mình trong gương, sưng sốt một chút, không kìm được đưa tay sờ sờ lên môi, cứ như vậy bị phiền muộn bao phủ.

Nhưng chỉ kéo dài trong vài giây, rửa mặt xong, trong lòng hóa thành mặt nước phẳng lặng.

Chưa ăn sáng, cô đã ra khỏi khách sạn chuẩn bị gọi xe đi thẳng đến nhà họ Phương.

Một chiếc xe đã chờ từ rất lâu.

Tư Gia Di nhận ra chiếc xe này, cảnh giác dừng bước lại.

Tình cảnh ngày hôm qua vẫn còn rõ mồn một trước mắt, hoang đường giống như ác mộng không thể tỉnh lại.

Lúc ấy lòng cô như lửa đốt chạy tới nhà họ Phương, ngồi trong phòng khách nhà họ Phương chính là người đàn ông kia, nhìn thấy cô xuất hiện, hắn cũng không ở lại lâu. Một lát sau, Tư Gia Di ngồi cạnh cửa sổ nhìn anh ta đi ra khỏi tòa cao ốc, ngồi vào chiếc xe này

Vào giờ phút này, cửa sổ chỗ ngồi phía sau xe hạ xuống trước mặt cô, Diêu Tử Chính ở trong xe nói: “Tìm chỗ nào đó nói chuyện một lát, chúng ta cần phải nói chuyện.”

Cô nhúu chặt lông mày, nói: “Tôi với anh không có gì để nói.”

Dứt câu liền bước đi.

Nhưng câu tiếp theo vang lên bên tai khiến cô đứng im tại chỗ.

“Vậy đợi đến lúc tôi hành động, em nhất định sẽ hối hận.” Diêu Tử Chính nở nụ cười tỉnh bơ.

Hai người vừa mới ngồi xuống phòng ăn, Diêu Tử Chính liền mở miệng: “Đa Đa phải được tiến hành làm điều trị tâm lý định kỳ, thời gian một lần là 40 phút, chi phí cho một lần là 600 đôla, trong thời gian điều trị tâm lý cần phải phối hợp với điều trị vật lý trị liệu, hơn nữa chi phí mời bác sỹ điều trị trong thời gian dài rất lớn.”

Biểu hiện của Tư Gia Di cũng rất bình tĩnh: “Hiện tại thu nhập của tôi rất cân đối.”

“...”

“Hơn nữa, Đa Đa là con của tôi với Phương Tử Hằng, anh quan tâm làm cái gì ?!”

Nét mặt Diêu Tử Chính trở nên hung dữ.

Một giây đó, Tư Gia Di thực sự cảm nhận được cảm giác trả thù.

Diêu Tử Chính nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lấy ra một tập tài liệu chuẩn bị trước đó đặt xuống bàn trà, đẩy tới trước mặt cô.

Cô nhìn mấy chữ “Thỏa thuận thay đổi quyền giám hộ”, ngẩng đầu, sự cứng cỏi trên mặt bị đánh sụp: “Anh có ý gì ?!”

Anh ta không vội trả lời, lấy ra một chiếc hộp gấm, mở ra, đặt xuống bàn trà, lại đẩy tới trước mặt cô.

Đó là một chiếc nhẫn kim cương.

Diêu Tử Chính nói: “Chọn một trong hai.”

Đây là anh ta cho cô lựa chọn, không có lựa chọn thứ ba.

Thấy cô mãi không trả lời, Diêu Tử Chính cũng không vội vàng ép buộc, chỉ nói: “Tôi có thể cho em thời gian suy nghĩ, chỉ là tôi cảm thấy trước đó cần phải nhắc nhở em - tôi không chờ đợi được lâu.”

Diêu Tử Chính cầm chiếc khăn ăn lau lau khóe miệng, ra hiệu cho người phục vụ, thanh toán xong, đứng dậy chuẩn bị đi. Mắt lạnh nhìn vẻ kiêu ngạo của anh ta, ngoài việc cảm thấy không thể nào tin, cô không còn cảm nhận gì khác.

“Khoan đi đã.”

Nghe thấy vậy Diêu Tử Chính dừng bước lại, nhưng cũng không có quay đầu.

Cô với anh ta chỉ là sự khinh thường, đứng dậy, đi đến bên cạnh anh ta, lập tức nói: “Anh không cần chờ, bây giờ tôi có thể lập tức nói cho anh biết. Cả hai điều đó tôi đều không chọn, anh còn thủ đoạn gì để đối phó với tôi, tôi mỗi mắt mong chờ.”

Nói xong liền bước đi, đi được vài bước nghĩ tới một chuyện, quay đầu bổ sung thêm: “Còn nữa, làm sao anh còn mặt mũi xuất hiện ở nhà họ Phương ?! Phương Tử Hằng chính là bị anh ép chết.”

Mặc dù bề ngoài mạnh mẽ, nhưng trong lòng lại càng lo sợ bất an, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt trầm tĩnh của anh ta. Tư Gia Di rời khỏi quán cơm Trung, chạy thẳng ô tô đến nhà họ Phương.

Bà Phương rất bất ngờ: “Lúc này không phải là cháu đang làm việc sao ?!”

Cô miễn cưỡng cười cười: “Hôm nay cháu nghỉ phép.”

Đa Đa ở trong phòng đang điều mạng hoàn thành tấm ghép hình chưa xong, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh cực kỳ giống người nào đó, nhìn cô không hề có cảm giác, thấy cậu bé hiếm khi chơi vui như vậy cũng không tới quấy nhiễu, quay đầu tìm bóng dáng của Bà Phương.

Bà sai bảo mẫu đi gọt hoa quả, còn bà thì đang rót nước, cô nghĩ mỗi lần bản thân tới đây bác phương đều nhiệt tình đón tiếp, có chút không đành lòng mở miệng.

Cầm ly nước trở lại phòng khách, bà nói: “Gia Di, đứng đó làm gì ?! Ngồi đi!”

“....”

Lúc này bà mới phát hiện vẻ mặt lúng túng của cô, liền hỏi: “Sao vậy ?!”

Tư Gia Di không khỏi liếc mắt nhìn về phía Đa Đa, cậu bé ngồi ở trên thảm, dường như không hề phát hiện cô đến, trong lòng cảm thấy đau đớn thê lương, cắn chặt răng, lấy dũng khí nói với bà Phương: “Cháu muốn đưa Đa Đa về nước, cùng sống với cháu.” Trong nháy mắt vẻ mặt bà cứng đờ lại.

Suy nghĩ một lúc lâu, cô chỉ có thể nói: “Bác Phương, cháu xin lỗi.”

Lúc này bà mới phản ứng lại, đem tất cả biểu hiện khiếp sợ cùng cảm giác mất mát kìm chế trong lòng: “Cháu định lúc nào thì dẫn thằng bé đi ?!”

Một bậc trưởng bối gương cười, dáng vẻ miễn cưỡng, nhưng cuối cùng lại thông cảm với cô, điều này càng khiến cô áy náy, khi nói những lời này đã không dám nhìn thẳng mặt bà: “Càng nhanh càng tốt.”

Từ trước tới giờ việc thay đổi hoàn cảnh sống đối với một đứa trẻ mắc chứng tự kỷ là vô cùng nhạy cảm, lần này trước khi dẫn Đa Đa về nước, Tư Gia Di đặc biệt đến xin lời tư vấn của bác sĩ điều trị cho Đa Đa, bác sĩ cũng không muốn cô làm như vậy, dù sao dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh mới, xem ra là rất khó khăn, tâm trạng thằng bé ít nhiều sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng cho dù như vậy cũng không thể làm cô dao động quyết định.

Bác sĩ rất là khó hiểu, nói: “Cô Gia Di, bệnh tình của Đa Đa đã có tiến triển, vào thời điểm quan trọng như vậy hoàn toàn không thích hợp, cô cố tình muốn đưa cậu bé đi chỗ khác, ít nhất phải đưa ra lý do thuyết phục cho tôi, nếu không với thân phận là bác sĩ điều trị cho Đa Đa, tôi sẽ không đồng ý chuyển bệnh án.”

Cô ngồi im vẻ mặt nghiêm túc, thái độ cương quyết đối diện bác sĩ, cuối cùng nói ra một lý do đã nghĩ trước đó, nói thẳng: “Quan hệ giữa tôi và ba của Đa Đa rất căng thẳng, nếu như tôi không đưa Đa Đa về bên cạnh mình, rất có thể anh ta sẽ tới dẫn Đa Đa đi. Đây là tình mẫu tử, hy vọng bác sĩ có thể hiểu cho tôi.”

Vị bác sĩ nhíu nhíu mày, đó là dấu hiệu sắp bị thuyết phục, cô trầm giọng, không ngừng cố gắng nói: “Xin bác sĩ hãy tin tôi, Đa Đa theo tôi về nước, tôi nhất định sẽ làm mọi cách để cho Đa Đa được điều trị tốt nhất, nhà tôi cũng mới được sửa sang lại, tất cả đồ dùng và bày trí đều giống y hệt bên Singapore, tôi tin rằng thằng bé sẽ thích ứng được, hơn nữa bây giờ công việc của tôi cũng đã ổn định, có thể dành nhiều thời gian ở cùng Đa Đa, tạo cho Đa Đa một không gian trưởng thành hoàn thiện.”

Vị bác sĩ suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đồng ý ký tên lên giấy chuyển viện.

Lúc này Tư Gia Di mới thở phào một hơi, cầm giấy giấy chuyển viện đứng dậy: “Cảm ơn.”

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Tư Gia Di còn phải đi làm visa, cô đã xin Lý Thân Ninh nghỉ 10 ngày, để công ty phái người khác tạm thời nhận công việc của người quản lý thay cô vài ngày, còn cô an tâm ở lại Singapore làm xong xuôi toàn bộ thủ tục.

Bận rộn cho tới trưa, cô vẫn không có thời gian nghỉ ngơi, buổi trưa đi tới chỗ Lý Thân Ninh chụp hình cho tạp chí ảnh. Tạp chí ảnh chụp hình đã gần kết thúc, nhân viên làm việc đang thu dọn thiết bị, anh ta cũng đã thay xong quần áo, đang cùng nhiếp ảnh gia ngồi trước máy tình nhìn những bức hình vừa mới chụp.

Tư Gia Di không bước qua quầy nhiếp ảnh gia và Lý Thân Ninh, chỉ đứng ở cánh cửa sau lưng nhìn chốc lát, tất cả được tiến hành theo trật tự, tất nhiên cô vẫn lo nghĩ tới Đa Đa nhiều hơn, yên lặng quay đầu đi, vừa liếc nhìn đồng hồ, xem chừng bây giờ đi tới nhà họ Phương, vẫn kịp cùng ăn với cậu bé bữa trưa. Cô lấy ra chiếc hộp khóa xe tự động chuẩn bị mở cửa xe, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, còn chưa kịp quay đầu lại, đã bị người đằng sau kéo cánh tay trở lại.

Lúc này cô mới thấy rõ người đàn ông kéo cô đi về góc khuất, không phải là ai khác, chính là Lý Thân Ninh.

Đến góc khuất, anh buông cánh tay cô ra, dạy dỗ một trận: “Cô càng ngày càng giỏi, hôm nay mặt trời lên cao mới xuất hiện, ngày hôm qua thì càng quá đáng hơn, cả ngày không thấy bóng dáng đâu.”

Biết mình đuối lý, cô chỉ có thể vâng lời: “Tôi xin lỗi, nhưng thật sự là mấy ngày nay tôi có việc gấp cần giải quyết, công ty sẽ cho người đến tiếp nhận công việc quản lý của tôi trong thời gian này, anh yên tâm, sẽ không làm anh trễ nãi ...”

Lý Thân Ninh không hề thay đổi thái độ: “Từ lúc công ty chúng ta đổi chủ, cô liền bắt đầu trễ nãi công việc. Nói cho tôi biết, rốt cuộc cô có việc gấp gì cần phải giải quyết, nếu cô cứ tiếp tục như vậy, đừng trách tôi đuổi việc cô.”

Trong lòng Tư Gia Di đã thở dài lại thở dài, thật sự không thể thay đổi được tính khí nóng nảy của anh ta, nhưng lúc này tâm tư cô đã sớm bay đến nhà họ Phương rồi, làm gì còn có tinh thần đối phó với anh ta, chỉ một giây thôi cô cũng cảm thấy rất lâu, mấy lần liếc trộm đồng hồ đeo tay.

Điều này càng khiến Lý Thân Ninh thêm căm tức, chỉ hận không thể nắm mặt cô bẻ sang một bên, ép cô nhìn thẳng vào mình, rồi lại như có điều do dự, không thể đụng vào cô, chỉ có thể dè dặt lên chiếc đồng hồ của cô: “Cô có hiểu việc phải tôn trọng người khác hay không ?! Tôi đang nói chuyện với cô đấy, còn cô chỉ biết không ngừng nhìn vào đồng hồ. Nói đi, bây giờ cô lại muốn đi đâu ?!”

“Thực sự là bây giờ tôi có việc gấp phải đi, nếu không thì thế này, chờ buổi tối tôi về khách sạn chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.” Tư Gia Di vừa nói vừa thử rút tay về, nhưng anh ta vẫn không buông tha, càng nắm chặt hơn, đúng lúc cô không tìm được nữa muốn giằng tay ra khỏi, anh ta đột nhiên hành động, kéo cô một mạch về phía bãi xe.

Mãi cho đến khi hai người đi tới bên xe Lý Thân Ninh, anh mới buông tay, Tư Gia Di còn chưa hiểu người đàn ông này muốn làm gì, đã bị anh ấn vào ghế phụ, còn mình thì đi vòng qua ghế lái, nổ máy xe xong nói: “Được rồi, dù sao công việc của tôi cũng đã xong rồi, cô phải đi đâu ?! Tôi tiễn cô một đoạn đường.”

“Không cần.”

Anh không để ý tới việc cô đang từ chối, liền tăng tốc.

Cô cảm thấy không thể hiểu nổi con người này, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, giống như cả thế giới thiếu nợ anh ta vậy: “Lý Thân Ninh ! Rốt cuộc anh muốn gì !”

“Không muốn gì cả, chỉ đơn giản là tôi tò mò muốn biết người quản lý của tôi gần đây làm việc không tập trung, thường trễ nãi công việc là do đang bận những gì mà thôi.”

Tư Gia Di cười lạnh: “Anh thật sự muốn biết ?!”

Anh im lặng nhứ mày.

“Vậy thì anh hãy khai thông đầu óc mà đối diện.” Cô quay đầu đi, cùi chỏ chống lên cửa sổ xe, giống như đã tính toán bình nút không sợ bể rồi.

Không đầy mười phút, dưới sự dẫn đường của cô, Lý Thân Ninh đã lái xe tới nhà họ Phương “Dừng xe”. Tư Gia Di nói

Chiếc xe dừng lại, anh không tìm được nhìn về căn nhà trước mặt.

Tư Gia Di cầm túi chuẩn bị mở cửa xe, lại đột nhiên xoay đầu nói với Lý Thân Ninh: “Tôi vào thăm con trai.”

Trong khoảng khắc đó cả người anh như còng đờ.

Người đàn ông dùng ánh mắt không tin lướt lên người cô, cô không thể nói rõ được những cảm xúc đan xen lẫn lộn ở trong lòng mình, quyết định bỏ qua, mở cửa xuống xe.

Đến nhà họ Phương, người ra mở cửa cho cô là Mã Lệ, vừa nhìn thấy cô, Mã Lệ liền căng thẳng, mấy đầu ngón tay xoắn lại với nhau, cô nghi ngờ nheo mắt quan sát cô ta: “Sao vậy ?!”

Mã Lệ cúi thấp đầu, nói quanh co không trả lời, mặc dù cô cảm thấy kỳ quái, nhưng không hỏi gì, đổi dép vào nhà, không hề nhìn thấy bà Phương, cô đi thẳng tới căn phòng của Đa Đa.

Mở cửa phòng, Đa Đa cũng không có ở đó. Cô quay đầu lại đã nhìn thấy Mã Lệ đi đằng sau mình: “Người đâu ?!”

“Người, người ... thật xin lỗi”

Tim cô lập tức như bị nhảy vọt lên tới cổ họng, không kìm được mà cao giọng: “Nói mau!”

Mã Lệ sợ hãi đến cả giọng nói cũng run run: “Diêu tiên sinh đưa Đa Đa đi rồi”

“.....”

“Bà Phương đi uống trà cùng bạn bè, Diêu tiên sinh tới nhà làm khách, tôi vào phòng bếp rót nước cho anh ta, trở lại mới phát hiện anh ta đã mang Đa Đa đi.” Mã Lệ vội vàng giải thích.

Cô chết đứng tại chỗ nói không ra lời.

“Gia Di, cầu xin cô đừng nói việc này cho bác Phương biết, nếu bà ấy biết, nhất định sẽ không tha cho tôi”

Đột nhiên cô trở lại bình thường, lập tức quay đầu lao ra phòng khách. Túi xách của cô đặt ở trên ghế sofa, cô đem tất cả những thứ đựng ở bên trong xóc ra bên ngoài, cuối cùng tìm được điện thoại di động, lập tức cầm lên bấm số.

Lúc này đầu óc cô rối tinh rối mù, ngón tay run run bấm phím điện thoại, sau khi nhập đầy đủ một dãy số, cô mới bắt đầu hoàn hồn.

Đúng vậy, đó là số điện thoại di động của sáu năm trước

Thì ra từ trước tới nay cô đều không quên . . .

Cắn chặt môi, cố gắng không nghĩ tới điều không may, cảm ơn trời đất dãy số sáu năm trước vẫn còn có ích, tiếp đó một tiếng “Tít” vang lên, thiếu chút nữa cô có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây sau, điện thoại bị đối phương từ chối.

Tiếng tít tít nhắc nhở truyền ra từ điện thoại, Tư Gia Di lập tức tê liệt ngồi bệt xuống đất.

Bên ngoài căn nhà, Lý Thân Ninh vẫn đứng ở chỗ xe đậu, anh ngồi yên tại chỗ ngẩn người, trong đầu vang vọng câu nói: Tôi vào thăm con trai tôi

Con trai

Ánh mắt cảm nhận được một bóng người lao ra từ tòa nhà, anh từ từ quay đầu nhìn lại, sững sốt - người lao ra chính là Tư Gia Di.

Người phụ nữ này chạy thẳng tới chỗ trạm gác của bảo vệ bên ngoài tòa nhà mới dừng lại, lo lắng hỏi thăm bảo vệ điều gì đó, anh xuống xe, bước nhanh về phía trạm gác của bảo vệ.

Khi bước lại khá gần, nghe rõ cô đang nói cái gì: “....Đứa bé cao khoảng này, người đàn ông cao từng này. Khoảng một tiếng trước bọn họ đi từ trong tòa nhà ra.”

Hai người bảo vệ bốn mắt nhìn nhau: “Việc này thật sự chúng tôi không rõ lắm, nửa tiếng trước chúng tôi mới giao ca.”

Cô thất vọng gần như không thể nói thành lời: “VẬY....”

Hai người bảo vệ cũng lo lắng thay cô, nhưng nhất thời không biết phải giúp thế nào, đúng lúc này -

“Có thể xem lại băng thu hình của camera giám sát một tiếng trước đó không ?!”

Tư Gia Di nghe vậy ngẩn ra.

Giọng nói bất chợt vang lên này, rõ ràng là....

Nhìn theo hướng giọng nói phát ra, ánh mắt Lý Thân Ninh đang từ trên người bảo vệ chuyển lên người cô.

Bảo vệ nghe Lý Thân Ninh nói như vậy, lập tức đồng ý: “Được”

Lý Thân Ninh thông thả bước tới, nhìn người phụ nữ lo lắng nhú chặt mi tâm, anh gạt đầu trấn an cô, mới nhìn về phía bảo vệ một lần nữa: “Cảm ơn.”

Bảo vệ dẫn hai người đi vào phòng giám sát, thấy Tư Gia Di chậm chạp bất động, anh thuận tay ôm vai cô nhắc nhở: “Lo lắng gì chứ ?! Đi thôi.”

Cô lấy lại tinh thần, bước theo bước chân của nhân viên bảo vệ, không hề phát giác ra cánh tay đặt ở trên vai mình, không những không buông ra, ngược lại càng ôm chặt.

Băng thu hình rất nhanh chóng được đưa đến, bảo vệ phải liên tục thay băng, dừng hình, phát hình, lại thay băng, lại phát hình, Tư Gia Di đứng nhìn trước màn hình, cắn ngón tay cái của mình, không dám chớp mắt, cuối cùng trên màn hình thoáng hiện lên hình ảnh quen thuộc, cô nhanh chóng kêu lên: “Dừng lại !”

Trên màn hình người đàn ông ôm đứa bé đi ra khỏi tòa nhà, cô chưa bao giờ nhìn thấy đứa bé chịu đặt cằm lên vai một người xa lạ như vậy, cô cũng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt hiền hòa trên khuôn mặt người đàn ông kia, cô không dám khẳng định bản thân đã từng quen hắn, dường như trong nháy mắt, cảm giác đó khiến cô nhìn nhận sai người.

Lý Thân Ninh lại nhìn thấy rõ ràng, một chút cũng không sai, bất tri bất giác từng người thành một pho tượng điêu khắc, khó khăn lắm mới đem ánh mắt từ người đàn ông trên màn hình chuyển sang, nhìn về phía người đang trước - Tư Gia Di.

Trong mắt anh thoáng hiện lên vẻ khiếp sợ và bừng tỉnh hiểu ra, cuối cùng tiến lên ôm chặt người phụ nữ đang lo lắng kia. Cô quay đầu, hai ánh mắt giao nhau, anh chỉ cảm thấy ánh mắt cô mờ mịt thê lương.

33. Chương 33: Trách Em Quá Xinh Đẹp

Trong 6 năm kể từ ngày sinh ra, chuyến du lịch Singapore lần này là chuyến du lịch tệ nhất của Dao Dao. Lý Thân Ninh bận rộn công việc, Tư Gia Di còn bận rộn hơn so với anh ta, Dao Dao chỉ có thể chơi với cô bảo mẫu của mình, việc này khiến cô bé vô cùng bức bối.

Cô bảo mẫu nghĩ mọi cách trêu đùa làm cô bé vui lên, nhưng đều không có tác dụng, ngay cả khi cô ta đưa cô bé đến khu vui chơi có tên Escape, cũng không thấy mặt mũi cô bé tươi tỉnh lên.

“Chúng ta đi chơi thuyền hải tặc nhé ?!”

“Không”

“Vậy chơi trò ‘tiến vào dòng nước xiết’ ?!”

“Không thích.”

“Hay là đi chơi trò đụng xe”

“Không đi !”

Cho dù cô ta có đưa ra bao nhiêu đề nghị cũng không thể khơi dậy một chút thích thú nào của Dao Dao, sau khi xuống xe vào khu vui chơi, cô bảo mẫu luôn đi theo sau cô bé, lang thang khắp nơi cùng cô bé.

Hôm nay vào đúng chủ nhật, những đứa trẻ xung quanh đều có ba mẹ đi cùng tới khu vui chơi, cách đó không xa, trò chơi thuyền hải tặc đang vận hành, chiếc thuyền đu đưa với độ cao kinh người cùng với những tiếng hét chói tai tạo nên cảnh tượng náo nhiệt, Dao Dao nhìn các bạn cùng lứa tuổi với mình có ba mẹ đi cùng, thậm chí phía trước còn có bé trai đang ngồi trên vai ba mình, đáng vẻ đó, độ cao đó, tất cả đều thể hiện sự kiêu ngạo, mạnh mẽ. Dao Dao nhìn bóng lưng cậu bé đang ngồi trên vai ba mình, trong lòng cảm giác không thoải mái.

Cô bảo mẫu nhanh nhạy nhận ra sự biểu cảm trên mặt cô bé “Hâm mộ ghen ghét”, vội vàng dẫn cô bé tới chỗ yên tĩnh: “Đi, chúng ta sang bên kia mua đồ uống.”

Dao Dao đi theo cô bảo mẫu tới quán nước giải khát, cúi đầu nhắm mắt làm ngơ. Vào quán nước giải khát liền tìm một góc khuất ngồi xuống, cô bảo mẫu đi gọi đồ uống, Dao Dao gục mặt xuống bàn, từ góc độ này, cô bé nhìn ra bên ngoài qua chiếc cửa sổ đặt sát đất, vừa hay nhìn đúng chỗ bán gấu bông, tình cờ thấy một người ba đang mua cho con mình con gấu bông cao gần bằng người, đứa bé đó ôm vào lòng, mặt mày hớn hờ. Dao Dao chu môi không thêm nhìn, tức giận lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Thân Ninh, quyết định lần này phải trách mắng anh ta không xứng đáng với chức trách của một người cha.

Nhưng điện thoại vừa mới kết nối, cô chỉ mới nói một tiếng “Này”, lập tức bị Lý Thân Ninh cắt ngang.

“Dao Dao à, ba đang bận tìm người, con có chuyện gì đợi ba về rồi hãy nói nha ?!” Nói xong anh ta liền tắt máy, cô bé cả kinh đến quên khép miệng, trong nháy mắt ngẩng đầu, liền thấy một cậu bé vẻ mặt lạnh lùng đứng trước bàn mình.

Nhìn đáng vẻ cô, cậu bé ngẩn người.

Lấy lại vẻ mặt bình thường, đối với sự xuất hiện đột ngột của cậu bé chạc tuổi với mình, cô bé vô cùng không khách khí, nói: “Nhìn cái gì ?!” Hình như cậu bé bị dọa cho sợ, tuy là hô hấp có phần chậm lại, nhưng sắc mặt không thay đổi, cứ như không hề có chút cảm xúc nào với thái độ của người ngồi góc đối diện.

Nhìn quần áo và mũ của cậu bé này, Dao Dao cảm thấy quen quen hình như đã thấy đâu đó, nhưng đột nhiên không thể nhớ ra, bé trai vừa ngồi ở trên vai ba, không phải là cậu bé này sao ?!

Còn chưa kịp suy nghĩ những chuyện khác, ba cậu bé đã bưng chiếc khay đồ uống tới, đựng trên đó phải có ít nhất 5 ly nước giải khát lạnh.

Hai mắt Dao Dao đột nhiên sáng lên, vui vẻ vẫy tay chào hỏi: “Điều Tử Chính !”

Người đàn ông bưng khay dừng lại, thấy cô bé đang vung cánh tay thật cao, như sợ anh không nhìn thấy, anh hơi ngạc nhiên, sau đó khẽ mỉm cười.

Cô bảo mẫu đi mua đồ uống cho cô cũng về tới bàn, nhưng đồ uống không hợp khẩu vị cô bé tí nào, Dao Dao không chút do dự chạy tới bàn Điều Tử Chính uống nước, những buồn bực trước đó đã sớm tiêu tan.

Nghe Điều Tử Chính giới thiệu xong, đôi mắt to tròn của cô bé liếc qua liếc lại, nói ra một câu không đầu không đuôi: “Tôi với chú là bạn bè, cậu ta là con của chú, vậy có phải cậu ta nên gọi tôi một tiếng dì hay không ?!”

Dao Dao vừa cắn ống hút vừa nói, cảm thấy cực kỳ hài hước, nở nụ cười ‘khanh khách’ . Mặc dù Điều Tử Chính gượng cười, nhưng tâm trạng hình như rất tốt, còn cậu bé kia từ đầu tới cuối chỉ bưng ly nước núp ở một góc, không nói tiếng nào, giống như không nghe thấy gì.

Cô bé hơi nổi giận, dù sao đi nữa trước giờ cũng không có ai dám coi thường mình, cô bé càng ức chế cậu ta càng hăng hái. Càng không để ý tới, cô lại càng cảm thấy hứng thú với cậu ta: “Tôi tên là Lý Duệ Dao, người quen đều gọi tôi là Dao Dao, còn cậu ?!”

Lúc nói chuyện, cô không tìm được dịch người đến bên cạnh cậu ta, cả khuôn mặt đều hướng về phía cậu ta, nhưng cậu ta lại càng dịch lùi vào trong góc.

Diêu Tử Chính trả lời thay cậu bé: “Tên con chú là Tư Tuấn Đạt, cháu có thể gọi là Đa Đa”

Cô bé cảm thấy cậu Đa Đa này so với tính khí nóng nảy của cô còn đáng ghét hơn, nhăn mũi nhìn về phía Diêu Tử Chính, oán giận nói: “Cậu ta không hoan nghênh tôi.”

“Chỉ là con chú không thích nói chuyện thôi.” Diêu Tử Chính tập mãi thành thói quen, đưa mắt nhìn cậu bé kia, ánh mắt đó, so với vẻ mặt lúc đầu không có gì thay đổi, nhưng Dao Dao không biết vì sao mình lại có chút ghen tỵ

Tuy rằng Diêu Tử Chính và Đa Đa đều không thích nói nhiều, là bạn chơi hợp tính nết, nhưng toàn bộ cảm xúc của Dao Dao đều bị khuấy đảo, rốt cuộc vẫn là cảm giác hâm mộ cậu bé có thể cùng người nhà tới chỗ này chơi đùa.

Mặc dù trước đó không có hứng thú chơi các trò chơi, bây giờ cô lại muốn chơi thử một lần tất cả các trò chơi, mặc kệ việc Đa Đa không muốn tham gia.

Có rất nhiều trò chơi nguy hiểm hạn chế độ tuổi, đi chơi một lúc lâu, cuối cùng cô cũng tìm được một trò chơi khá kích thích không hạn chế độ tuổi, cô bé xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử.

Có rất nhiều đứa bé choai choai đứng ở bên ngoài cửa trò chơi đĩa bay trên không, rõ ràng Đa Đa cũng cảm thấy rất thích, dựa vào phía hàng rào bảo vệ, nhìn đĩa bay khổng lồ trên không trung không hề chớp mắt, ánh mắt vừa sợ hãi vừa phấn khích. Dao Dao tuyệt đối là một cao thủ giật dây, lập tức lên tiếng dụ dỗ: “Chúng ta cùng chơi đi, chơi vui lắm!”

Đối với lời dụ dỗ của cô, Đa Đa làm vẻ mặt mắt diếc tai ngơ, vẫn vịn vào hàng rào bảo vệ như trước. Lại bị làm lơ một lần nữa, Dao Dao dứt khoát kéo tay cậu bé ra nói: “Này ! Có muốn vào chơi cùng tôi không?”

Chưa bao giờ Dao Dao nghĩ chỉ một cái kéo tay của mình, lại khiến cậu ta xúc động giống như cái nút mắt kiểm soát, cậu ta thét lên một tiếng đầy sợ hãi, lúc đầu bị thu hút là do sự trầm mặc của cậu ta, giờ đột nhiên cậu ta nổi lên chứng cuồng loạn khiến cô bé sợ tới mức đứng ngây ra tại chỗ, một giây sau đó cậu ta đã giật tay ra khỏi tay cô chạy về phía Diêu Tử Chính, trốn sau lưng anh, không chịu đi lên.

Những người xung quanh bị cảnh tượng đó hù dọa, Diêu Tử Chính đưa mắt liếc nhìn những người xung quanh, trong mắt bọn họ là sự kinh ngạc, hoảng sợ và khó hiểu. Anh ôm chặt đầu cậu bé, im lặng che chở cậu.

Mãi một lúc lâu sau Dao Dao mới hiểu ra, lần đầu tiên có cảm giác không biết nên làm thế nào, từ từ đi tới trước mặt Diêu Tử Chính, Đa Đa chỉ lộ một nửa khuôn mặt ra ngoài, sau một hồi đấu tranh cô mới mang theo vẻ mặt không không tình nguyện nói: “Xin lỗi.”

Nhưng đối với lời xin lỗi này của cô bé, từ đầu tới cuối Đa Đa đều dùng thái độ mắt diếc tai ngơ, trốn sau lưng Diêu Tử Chính, nhưng cậu ta vẫn quay đầu nhìn trò chơi đĩa bay trên không qua hàng rào bảo vệ, thích thú đến vậy mà không chịu chơi thử. Đối với việc này, Dao Dao ở trong lòng kinh bỉ 1000 lần, lặng lẽ kéo cô bảo mẫu của mình đi xếp hàng. Sau khi xếp hàng một lúc lâu, cuối cùng cô cũng lên đĩa bay trên không, còn tìm chỗ ngồi kích thích nhất, cô bảo mẫu bị dọa sợ đến gần chết: “Chỗ ngồi này nguy hiểm quá, hay là chúng ta đổi chỗ ngồi khác đi.”

Cô bé dùng hành động từ chối, dứt khoát kéo bảo mẫu ngồi xuống chỗ bên cạnh mình: “Thắt dây an toàn giúp tôi.”

Cô bảo mẫu trăm nghìn lần không muốn, nhưng không thể lay chuyển được vị tiểu quý này, mang vẻ mặt đau khổ thắt dây an toàn cho cô bé.

Dao Dao vừa quay đầu lại liền thấy Diêu Tử Chính và Đa Đa còn đang đứng ở bên ngoài hàng rào bảo vệ. Thấy Diêu Tử Chính không nhìn về phía mình, cô nhân cơ hội đó liền làm mất quý dọa dẫm Đa Đa. Nhìn thấy cô bé nhe răng trợn mắt như vậy, cậu ta có hơi sững sốt. Dao Dao đắc chí, không thèm nhìn nữa, nhảy nhảy ở trên ghế, thử mức độ an toàn của dây bảo hiểm.

Mặc dù cô bé cực kỳ ghét cái tên Đa Đa tích chữ như vàng kia, nhưng lại cực kỳ thích không khí náo nhiệt này, mấy lần cô bảo mẫu giục cô về khách sạn, cô đều không chịu, cứ như vậy bốn người bọn họ chơi cùng nhau đến gần tối, cùng ăn bữa tối với nhau xong, lúc này cô vẫn chưa muốn tạm biệt hai người bọn họ.

Dao Dao thực sự cảm thấy mệt mỏi, dù sao cũng đã chơi đùa cả một ngày, ăn cơm tối xong rồi khỏi nhà hàng, ngay cả nhắc chân cô cũng không muốn bước, không để ý tới thể diện đòi bảo mẫu bế, nhưng vẫn quay đầu giương mắt nhìn Diêu Tử Chính nói: “Chúng ta tới chỗ nào chơi tiếp đi ?!”

Cô bé chớp chớp đôi mắt dto tròn nhìn Diêu Tử Chính, không đợi anh trả lời, một giọng non nớt khác liền vang lên, trong giọng nói mang theo chút coi thường: “Mẹ mắng ... sẽ mắng”

Dao Dao quay “phắt” đầu về phía phát ra giọng nói đó, trong đầu từ từ hiện lên một suy nghĩ: Thì ra cậu ta không bị câm điếc....

Hình như Diêu Tử Chính còn khiếp sợ hơn cả cô bé, ngẩn người. Một lúc lâu sau, mới xoa đầu con trai, mỉm cười gật đầu: “Chúng ta về thôi.”

Trong một lúc Diêu Tử Chính đã thay đổi rất nhiều về mặt, đối với việc này Dao Dao rất tò mò, cô chưa từng thấy anh ta vui vẻ như vậy, tuy rằng vẫn là nụ cười thản nhiên, nhưng nhìn vào nét mặt, giống như miệng con trai anh ta vừa nhả ra lời lẽ vàng ngọc gì đó.

Dao Dao ở trong lòng lạng lẽ khinh bỉ: Không phải chỉ nói một câu thôi sao, có cần vui mừng vậy không ?!

Chỉ trong một ngày hôm nay, đã mấy lần Tư Gia Di gần như muốn lật tung toàn bộ cả Singapore.

Nghĩ cách làm thế nào để liên lạc được với Diêu Tử Chính, chạy tới khách sạn anh ta ở, thậm chí tới cả sân bay tìm thông tin xuất nhập cảnh, nhưng đều không thấy bóng dáng anh ta.

Lúc vừa mới phát hiện Đa Đa mất tích cô lập tức báo cảnh sát, đến giờ phía bên cảnh sát cũng không có thêm tin tức nào.

Lái xe đưa Tư Gia Di tìm kiếm trên đường cả một ngày, có mấy lần Lý Thân Ninh muốn nói lại thôi, ngoài trừ việc thỉnh thoảng nhìn vào gương chiếu hậu xem tình hình của cô, thì không thể làm gì khác.

Tư Gia Di ngồi ở bên cạnh ghế lái, ánh mắt vẫn luôn nhìn về làn xe phía trước, mỗi lần nhìn thấy một chiếc xe nào đó có hình dáng hoặc màu sắc giống với xe của người đàn ông kia, trong lòng sẽ dâng lên một tia hy vọng, rồi lại thất vọng tràn trề.

Đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tay lần thứ 15, cuối cùng Lý Thân Ninh quyết định kết thúc cuộc tìm kiếm không kết quả này: “Chúng ta tìm chỗ nào đó ăn cơm đi.”

Cô chỉ lắc đầu, vẫn nhào người về phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

“Người qua lại trên đường đông đúc tán loạn không khác gì ruồi bọ, cứ tìm như này thì sẽ không có kết quả, chi bằng....” Còn chưa nói hết câu đã bị cắt ngang -

“Dừng xe!”

Lý Thân Ninh nghe vậy ngậy ra, chưa kịp phanh xe lại, người phụ nữ kia đã mở cửa xe, dáng vẻ sốt ruột không kìm được bước xuống giữa đường. Làm anh sợ tới mức lập tức nhào người tới kéo cô lại, đồng thời đạp mạnh phanh xe. Chiếc xe dừng lại, anh mới khẽ buông lỏng tay, cô thoát khỏi tay anh, liền xuống xe, bước qua hàng rào bảo vệ đường quốc lộ, chạy thẳng tới làn xe đối diện, đuổi theo một chiếc xe hơi màu đen.

Tuy không hiểu xảy ra chuyện gì nhưng sau khi xuống xe Lý Thân Ninh liền đuổi theo cô, lúc này Tư Gia Di đã chạy cách một đoạn khá xa, tiếc là chiếc xe hơi kia đã sớm rời khỏi đó.

Cô chạy theo gần mấy trăm mét, cuối cùng chỉ có thể trở mắt nhìn hai chiếc đèn sau xe biến mất trong cảnh đêm rục rịch. Lúc Lý Thân Ninh đuổi tới, cô đang khom lưng há miệng thở dốc, anh nhìn bóng lưng nhỏ bé và yếu ớt kia mà không chịu nổi, trong giây phút đó không thể nói nên lời. Tư Gia Di ngẩng đầu nhìn anh nói: “Tôi nhìn thấy xe của anh ta rồi.”

“Nhất định là do cô quá lo lắng, nên nhìn nhầm rồi”

“Tôi không nhìn nhầm.”

Anh chỉ biết thở dài.

Tư Gia Di đứng thẳng người lên, đi nhanh về chỗ đỗ xe, không quên quay đầu lại nhắc nhở anh ta: “Lên xe thôi, chúng ta phải đuổi theo chiếc xe đó.”

Lắc đầu một cái, anh ta không nói câu nào đi theo phía sau lưng cô, khi đã ngồi vào ghế phụ, thấy anh ta vẫn đứng bên ngoài cửa xe, Gia Di không kiên nhẫn nói: “Anh còn đứng đó làm gì ?! Lên xe thôi.”

“Đây đã là lần thứ ba rồi, cô khẳng định mình không nhìn nhầm sao ?! Hai lần trước đó cô nhìn nhầm rồi đuổi theo xe của người ta, kết quả thế nào ?! Chỉ có thể nói xin lỗi với người ta. Cô không nên tự làm mình hoảng loạn lên như vậy.”

Giống như trong nháy mắt bị đâm trúng tử huyệt, động tác đóng cửa xe của cô lập tức cứng đờ. Nhìn cô như vậy, anh cảm nhận được một cảm xúc đã lâu rồi mình chưa gặp phải - mỘt loại cảm xúc, đau lòng.

Điều này làm anh dao động, nhanh chóng trở lại chỗ ghế lái, khởi động xe chuẩn bị quay đầu chạy sang làn xe đối diện.

Lúc này, lại nghe thấy người phụ nữ bình tĩnh nói: “Trở về nhà họ Phương.”

Lý Thân Ninh kinh ngạc: “Không đuổi theo nữa sao ?!”

“Điều Tử Chính không phải là hạng người cướp đoạt, nếu anh ta đã muốn giành Đa Đa, sẽ có 1000 cách, hành động cướp đoạt quá khích này sẽ chỉ tạo cơ hội cho tôi nắm được nhược điểm của anh ta, xin hủy quyền thăm hỏi của anh ta.” Cô hơi khép mắt, chạy khắp nơi cả một ngày không tránh khỏi mệt mỏi che dấu ở dưới mí mắt: “Anh nói không sai, là do tôi quá lo lắng, chỉ tự mình làm mình hoảng loạn.”

Lý Thân Ninh nhú mày nhìn cô, cảm thấy ngạc nhiên, đâu mới là con người thật sự của cô ta ?!

Là người phụ nữ hoảng loạn khi nấy ?!

Hay là người phụ nữ bình tĩnh có nội tâm mạnh mẽ lúc này ?!

Lái xe trở về nhà họ Phương, trên đường đi ngang qua một tiệm ăn nhanh, anh xuống xe mua bữa tối.

Tư Gia Di đang chuẩn bị mở cửa đi xuống cùng, điện thoại di động của cô liên vang lên.

Trong lòng chợt giật mình, cô vội vàng lấy điện thoại ra, số điện thoại gọi tới không phải là của đồn cảnh sát hoặc là khách sạn chỗ Điều Tử Chính ở.

Cô không tránh khỏi thất vọng, nhận điện thoại, cố gắng làm cho giọng nói của bản thân trở nên bình thường.

“Gia Di à, cháu dẫn Đa Đa ra ngoài chơi cả ngày, định mấy giờ về? Bác nấu chè đợi hai mẹ con cháu về ăn.”

Bà Phương luôn coi Đa Đa như cháu trai mình, tâm trạng người già gặp chuyện kích động quá dễ dẫn tới chuyện không may, cô cũng không muốn người giúp việc đem chuyện Đa Đa mất tích nói cho bà Phương biết. Chuyện này chỉ có thể cố gắng giấu diếm: “Có thể chúng cháu sẽ về muộn, chắc là cháu sẽ dẫn Đa Đa tới khách sạn nghỉ một đêm, bác không cần đợi chúng cháu đâu.”

Những lời này của cô giống như một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu bà Phương, giọng nói của bà trở nên nhỏ hơn: “Ài, mấy ngày nữa là hai mẹ con cháu về nước rồi, mất thấy thời gian ở chung càng ngày càng ít, thật sự là không nỡ xa hai mẹ con cháu...”

Vào lúc này trong lòng Tư Gia Di vừa chua xót, lại vừa hoảng loạn, dừng lại một chút mới có thể bình tĩnh nói tiếp: “Bác, bác đừng nói như vậy, cháu nhất định sẽ thường xuyên dẫn Đa Đa sang Singapore thăm bác.”

Cả xe đóng kín cửa làm người ta cảm thấy bức bối, Tư Gia Di không khỏi bắt đầu hoài nghi, năm ấy trong nhất thời nảy sinh ý nghĩ trêu chọc người đàn ông kia, mấy năm sau gặp lại xảy ra phải đủ mọi chuyện, đây nhất định là sự trừng phạt đối với cô.

Tiếng gõ cửa xe vang lên, kéo cô khỏi dòng suy nghĩ nghi ngờ, cô khôi phục tinh thần nhìn ra, thấy Lý Thân Ninh một tay xách túi giấy đựng đồ ăn, một tay ra hiệu bảo cô xuống xe.

Tư Gia Di xuống xe, anh đặt phần ăn của cô lên mui xe, bản thân thì dựa vào xe ăn. Nhìn dáng vẻ anh ta ăn như hổ đói, cô mới nhớ ra, cả ngày nay anh ta cũng chưa ăn gì. Cô đi tới bên cạnh anh, cầm lấy túi giấy bạc, cũng dựa vào xe ăn giống y chang anh.

Trước mặt là mặt biển bao la, bóng thuyền mờ lung, hàng ngàn ngọn đèn đỏ lấp la lấp lánh, phía sau là một tòa cao ốc hiện đại, những ánh sáng lộng lẫy của thành phố phồn hoa, dường như không bao giờ tắt, đã tới Singapore nhiều lần, nhưng cô chưa bao giờ dừng chân thưởng thức cảnh đẹp của quốc gia này.

Chẳng mấy chốc Lý Thân Ninh đã ăn xong, quay đầu nhìn thấy cô vẫn còn chưa ăn, không thể trách mắng, chỉ có thể an ủi: “Sẽ không có chuyện gì đâu.”

Cô cười cười: “Đôi khi tôi thật sự rất ghen tỵ với anh, cùng là bậc cha mẹ đơn thân, vì sao anh lại có thể trải qua nhẹ nhàng như vậy, còn tôi thì không.”

Nhìn người phụ nữ đang cười khở trên choker, anh cảm thấy trong lòng như có cảm giác gì đó không nói lên được, cẩn thận nhìn cô một lần nữa, gò má xinh đẹp giống như khảm trong bóng đêm.... Tại sao vào giờ phút này anh lại rung động, chuyện này là không nên, không thể.

Anh quay đầu nhìn ra biển, hai người bọn họ giống như nhìn thẳng về phía trước, không ai nhìn ai, chỉ có như vậy anh mới có thể lấy lại được dáng vẻ xem thường nói: “Phụ nữ và đàn ông khác nhau, một người phụ nữ kiên cường cũng sẽ có lúc yếu đuối, giống như cô vậy, sẽ có giây phút nào đó, muốn tìm một bờ vai nương tựa.”

Tư Gia Di cười khổ lắc đầu phủ nhận, nhưng trong nháy mắt nụ cười liền ngưng lại, bởi vì cảm thấy bờ vai trầm xuống. Là Lý Thân Ninh vòng tay khoác lên vai cô, để cho cô tựa vào bờ vai anh.

Lý Thân Ninh vẫn nhìn thẳng phía trước, không cảm nhận được sự kháng cự của cô, anh nhỏ giọng nói tiếp: “Ví dụ như bây giờ chẳng hạn.”

Bốn người ngồi trên chiếc xe màu đen đang vững chãi chạy trên đường. Diêu Tử Chính lái xe, Đa Đa ngồi trên ghế phụ, Dao Dao cầm điện thoại di động ngồi ở ghế sau chơi trò chơi, bảo mẫu ngồi bên cạnh, rất hiểu biết không quên nói lời cảm ơn với Diêu Tử Chính: “Diêu tiên sinh, làm ngài phải lái xe đưa chúng tôi về khách sạn, thật ngại quá.”

Trong đầu Dao Dao chỉ lo vui đùa, nghe bảo mẫu nói như vậy, đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng hơn, lập tức vứt điện thoại sang một bên, vịn vào chỗ tựa lưng của ghế trước nói: “Đúng rồi, ngày mai chúng ta tới đâu chơi ?!”

Rõ ràng Diêu Tử Chính rất vui vẻ, nhưng vẫn quay sang xin ý kiến con trai, dễ dàng nhận thấy tâm tư Đa Đa không ở đây, Dao Dao quay đầu lấy chiếc điện thoại vừa nảy vứt sang một bên.

Trên điện thoại đang mở trò chơi vừa nảy Dao Dao bỏ dở giữa chừng, cô bé dựa trên nguyên tắc thái độ thân thiện, quyết định giải thích với cậu bé một chút: “Đây là một trò chơi chạy trốn, trong vòng 10 giây từ hình ảnh phải giải được mật mã mới có thể qua cửa. Rất khó chơi, tôi đã chơi ba lần rồi nhưng đều không thể qua cửa....”

Nói xong Dao Dao liền hối hận, cậu ta chỉ cố nhìn hình ảnh, hoàn toàn không nghe cô nói, để cứu vãn thể diện của mình, Dao Dao nhếch miệng nói: “Tôi nói vậy chắc cậu cũng không hiểu gì đâu, thôi quên đi coi như tôi chưa nói.”

Đúng lúc này Đa Đa nghiêng người giật lấy điện thoại trên tay Dao Dao, âm thanh trong trò chơi lại vang lên lần nữa, 10 giây sau từ trong điện thoại vang lên tiếng nhạc qua cửa thành công. Cô bé nhìn cậu ta bằng ánh mắt không thể nào tin, cậu bé bắt đầu chơi cửa tiếp theo.

Dao Dao yên lặng dựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sự phách lối nhiệt tình trước đó biến mất, trong lòng chỉ còn lại câu nói: Hừ, tôi tuyệt đối không công nhận cậu tài giỏi.

Đúng lúc này, cô bé bị thu hút bởi một chiếc xe đang dừng ven đường. Cô bé ngẩng ra, vội vàng ngồi ngay người nhìn kỹ lại, bây giờ không chỉ có thể nhìn rõ chiếc xe kia, mà còn nhìn thấy rõ hai người đang đứng dựa vào sườn xe.

“Dừng xe!”

Diêu Tử Chính nghe vậy, vội vàng dừng lại, qua kính chiếu hậu nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Dao Dao đang nhìn ra chỗ nào đó bên ngoài cửa xe, sau đó anh cũng nhìn ra phía ngoài.

Cô bé vui sướng nhào đến bên ghế anh ngồi, giải thích: “Tôi nhìn thấy ba tôi.”

Câu nói này làm bảo mẫu sợ hãi nhanh chóng đưa tay bịt miệng cô bé. Lúc này Dao Dao mới nhớ ra không thể gọi Lý Thân Ninh là ba trước mặt người ngoài, hậm hực làm mặt quỷ. Người đàn ông ngồi trên ghế lái dường như không nghe thấy cô bé nói gì, chỉ nhìn không chớp mắt đôi nam nữ đang tựa vào chiếc xe dừng ở ven đường, bàn tay đặt trên vô lăng cứng ngắc, tới mức các đốt ngón tay trắng bệch.

Diêu Tử Chính khởi động xe lần nữa, từ từ đánh xe vào một chỗ khác sát ven đường. Xe vừa mới dừng hẳn, Dao Dao liền mở cửa xe chạy xuống, hai ba bước đã chạy đến bên cạnh hai người kia, hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên hét chói tai, định dọa người kia giật mình: “Lý-Thân-Ninh!”

Lý Thân Ninh còn đang kinh ngạc, vừa quay đầu đã thấy một cô bé tay chống hông bày ra dáng vẻ quan lớn cười ‘khanh khách’.

Tư Gia Di từ trên vai anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Dao Dao cũng có chút ngạc nhiên. Một chút ngạc nhiên này còn chưa kịp tiêu hóa hết, lại nhìn thấy chiếc xe dừng ở phía trước bọn họ, trên xe có một người nữa bước xuống, ánh mắt cô hơi thay đổi, khi nhìn rõ khuôn mặt người đó, chợt cứng đờ lại.

Trước khi mọi người kịp phản ứng, cô đã chạy nhanh đến trước mặt Diêu Tử Chính: “Con tôi đâu ?!”

Thấy anh ta mãi không trả lời, cô liền đi vòng qua anh ta, mở cửa xe ra.

Đa Đa ngồi ở trên ghế phụ, đang chơi trò chơi trên điện thoại di động, dáng vẻ hết sức chăm chú, giống như toàn bộ thế giới này không liên quan gì đến mình.

Cô không lên tiếng làm phiền cậu bé, chỉ đứng khom người ở bên ngoài cửa xe, không nói lời nào, không khóc không cười.

Dao Dao đứng cách đó không xa, nhìn cảnh tượng này hoàn toàn không hiểu gì, đưa mắt hết nhìn Lý Thân Ninh rồi lại tới Diêu Tử Chính, dường như bọn họ không định nói cho cô biết chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng bảo mẫu chỉ có thể mang theo vẻ mặt khó hiểu giống cô bé, dẫn cô bé về phía xe Lý Thân Ninh. Vị bảo mẫu này chăm sóc cho Dao Dao hơn một năm, hiểu rõ tính khí nóng nảy của anh ta, nhưng chưa từng nhìn thấy vẻ mặt kiên dè cùng sự chán ghét của anh ta như lúc này. Bảo mẫu thấy thế, chỉ đành thay anh ta nói với Diêu Tử Chính: “Diêu tiên sinh, làm phiền anh cả ngày nay, tạm biệt anh.”

Vẻ mặt của Diêu Tử Chính càng khiến cho người ta càng không đoán ra, giống như đang cố chịu đựng điều gì đó, lại vừa giống như không hề có gì xảy ra, nhưng cẩn thận nhìn kỹ, sẽ phát hiện tâm trạng của anh ta. Hơi gật đầu với người bảo mẫu, khách sáo nói: “Tạm biệt.”

Tư Gia Di ôm Đa Đa xuống xe, tiện tay vẫy một chiếc taxi rồi ngênh ngang rời đi, Lý Thân Ninh còn chưa kịp nói gì, chiếc taxi đã biến mất trong làn xe cộ mờ mịt. Diêu Tử Chính cũng nhìn, dường như không có ý định ngăn cản.

Dao Dao ngồi vào trong xe nhưng vẫn nhòai người ra ngoài cửa sổ xe nhìn, ánh mắt tò mò không hề dời khỏi hai người đàn ông, Lý Thân Ninh vừa đưa tay ấn đầu cục cứng vào trong xe, vừa gọi điện thoại cho Tư Gia Di.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, tự nhiên anh cảm thấy ngại ngùng, ho khan một tiếng mới nói: “Cậu bé không sao chứ, có cần tôi giúp gì không ?!”

“Không cần. Hôm nay làm phiền anh cả ngày rồi, thật ngại quá.”

Đối với sự khách sáo của cô, anh thật sự không biết phải nói gì tiếp theo, đầu bên kia nói xong liền cúp điện thoại. Anh ngẩn người nghe một tiếng tít, lên xe dẫn theo Dao Dao rời đi, để lại một mình Diêu Tử Chính đứng ở nơi đó.

Gió biển thổi lồng lộng, một bóng hình cô đơn

Chiếc taxi càng chạy càng xa, bên trong Đa Đa vẫn yên lặng ngồi chơi trò chơi kia, Tư Gia Di một tay ôm cậu bé, giúp tâm trạng bình tĩnh hơn, một tay gọi điện thoại về nhà họ Phương.

Người nghe điện thoại là Mã Lệ, giọng nói vẫn rất lo lắng: “Vẫn.... vẫn chưa tìm thấy sao ?!”

“Tôi tìm thấy rồi.”

Mã Lệ thở phào nhẹ nhõm: “Bà Phương chưa ngủ đâu, nói là nhất định phải đợi hai người về cùng ăn chè.”

“Chúng tôi đang trên xe rồi, chắc khoảng 10 phút nữa sẽ đến.”

Căng thẳng thần kinh cả một ngày giờ mới tạm thả lỏng, Tư Gia Di cúp điện thoại, đôi mắt nhìn cậu bé trong lòng: “Sau này không được tùy tiện đi cùng người lạ ra ngoài, biết không ?!”

Đa Đa vẫn đang chơi trò chơi, mắt diếc tai ngơ với yêu cầu của cô, lúc đầu Tư Gia Di định giật điện thoại ra khỏi tay cậu bé, ép cậu phải nghe cô nói chuyện, nhưng suy nghĩ một lát lại chỉ có thể cho qua.

Cô nhìn cái móc có gắn tấm hình trên chiếc điện thoại của Dao Dao, có chút cam chịu, nếu chứng tự kỷ có thể làm cho con người ta sống cả đời trong cuộc sống không buồn không lo ở một thế giới của riêng mình, cô cần gì phải ép cậu bé trở lại cái thế giới hiện thực dơ bẩn này ?!

Đưa Đa Đa tới nhà họ Phương, mọi người cùng nhau ăn chè, chỉ một lúc sao Đa Đa liền về phòng ngủ. Bà Phương kéo cô nói chuyện thêm một lát, thấy không còn sớm nữa, bà mới tự mình tiễn cô ra cửa, Tư Gia Di đang đợi thang máy thì thấy Mã Lệ ra cửa tìm cô.

“Sao vậy ?!”

Dù sao cũng là cô ta mắc lỗi trước, cô ta rụt rè nói: “Cô Gia Di, tôi hứa với cô sau này nhất định sẽ trông nom Đa Đa thật tốt, chuyện như hôm nay sẽ không xảy ra nữa.”

Tư Gia Di không muốn làm người khác thêm phiền lòng, cố gắng mỉm cười nói: “Không sao đâu, tôi tin cô.”

Mã Lệ vẫn không dám thả lỏng người, giọng nói càng lúc càng nhỏ: “Vừa nãy lúc ăn chè, tôi thấy cô từ đầu tới cuối không nở nụ cười nào, tôi tưởng là cô vẫn còn đang giận tôi.”

Cô có thể cảm thấy Mã Lệ lo lắng đến hai vai run lên, vì vậy vỗ vỗ vai cô ta cười nói: “Không phải là tôi giận cô, chỉ vì gần đây tôi gặp nhiều chuyện gây áp lực lớn, nên tâm trạng không tốt, không liên quan tới cô đâu.”

Mã Lệ như trút được gánh nặng trong lòng: “Vậy.... sau này tôi sẽ không để cho vị Diêu tiên sinh kia vào nhà ?!”

Đột nhiên nhắc tới cái tên này, khiến nụ cười miễn cưỡng kia biến mất trong nháy mắt.

Sau khi rời khỏi nhà họ Phương, Tư Gia Di cũng không trở về khách sạn, lái xe chạy lang thang, đến khi nhìn ra mới phát hiện mình đã lái tới khách sạn Kim Sa.

Bên ngoài khách sạn Kim Sa này khá thanh nhã, cảnh tượng đèn chiếu sáng thật chói mắt, không thể bỏ qua được.

Có một số việc, nếu như người đó không có dũng khí đối mặt, thì mãi mãi chỉ có thể rơi vào thế yếu, cô cần môi quyết định xuống xe vào trong.

Lần đầu tiên cô tới khách sạn Kim Sa là vào trưa nay, lúc ấy vội vã tìm kiếm tung tích Đa Đa, bất kỳ nơi nào Diêu Tử Chính có thể xuất hiện cô đều không bỏ qua. Tối nay cô trở lại nơi này một lần nữa, người trực ở bàn lễ tân không phải là người lúc trưa, ban ngày cô đã hỏi thăm được số phòng của Diêu Tử Chính từ người trợ lý của anh ta, lần này cô đi thang máy lên thẳng phòng anh.

Đi tới cửa phòng, cô hít sâu một hơi, ấn chuông cửa.

Nhưng mãi không có ai ra mở.

Diêu Tử Chính đứng bên bờ biển trọn một đêm.

Mui xe được mở ra, bên trong xe có rất nhiều rượu bia chưa bật, trên mũ xe cũng đặt một chai rượu, Diêu Tử Chính dựa vào sườn xe, lon bia cầm trong tay chỉ còn một nửa. Trong nháy mắt đã uống cạn nửa lon bia còn lại, “Bốp” bẹp tiếp một lon bia, vứt sang một bên.

Trong giờ phút này, quần áo của hắn vẫn ngay ngắn, vẫn giống như ban ngày, cẩn thận tỉ mỉ trước mặt mọi người, mùi rượu bia cùng với bóng đêm che lại một mặt này của anh ta.

Gió biển lồng lộng cũng không thể thay đổi được vẻ mặt không chút cảm xúc của anh ta.

Đến gần rạng sáng lúc mặt trời mọc, Diêu Tử Chính trở lại khách sạn. Đến cửa đập vào mắt anh là bóng một người người con gái đang cuộn mình ngủ say, trong nháy mắt tất cả sự tự kiểm chế của anh bị sụp đổ.

Có tiếng bước chân ngập ngừng vang vọng trên hành lang yên tĩnh, anh tới gần, cúi người. Quan sát người phụ nữ trong khoảng cách gần như vậy, thấy rõ sự mệt mỏi, sự quật cường trên cánh môi bờ mi đang khép chặt, tất cả giống như chỉ mới là hôm qua.

Diêu Tử Chính cầm thẻ mở cửa phòng, một tiếng “cạch” hình như đã làm cô giật mình, anh đợi một lát, cô khẽ cau mày, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Anh liền ôm cô vào phòng.

Vừa đặt người lên trên chiếc giường mềm mại, lông mày cô liền giãn ra, có thể thấy gặp người ngủ ngoài cửa cả đêm, khiến cho giấc ngủ của cô không yên, Diêu Tử Chính cởi áo khoác và giày ra giúp cô, sau khi đắp chăn xong, anh ngồi ở cạnh giường, có ham muốn đưa tay vuốt ve gương mặt cô.

Bàn tay đưa ra một nửa, liền dừng lại, cuối cùng từ bỏ. Diêu Tử Chính vỗ trán đứng dậy, vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ để bay bớt mùi bia rượu.

Tư Gia Di tỉnh giấc.

Giấc mơ thật chân thực, mang cô trở lại quá khứ mà cô mãi mãi không muốn quay lại. Người đàn ông đó ôm cô vào lòng, cô có thể cảm nhận được sự cọ sát của bộ âu phục vào mặt mình, ở đầu gối có thể cảm giác được sức mạnh và độ ấm của anh ta, anh ta còn dịu dàng tháo giày cho cô, ngón tay vuốt ve khuôn mặt cô...

Tư Gia Di đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà đầu tiên.

Cô ngồi dậy nhìn bốn phía xung quanh, đây rõ ràng là khách sạn, nhưng trong phòng không có người nào.

Bên ngoài cửa sổ khách sạn Kim Sa cảnh biển bày ra trước mắt, đó là cảnh bình minh ảm áp, đáng lẽ là nên bắt đầu một ngày mới bằng sự lười nhác nhưng khi Tư Gia Di nhìn thấy chiếc đồng hồ, áo vest và cà vạt đặt trên ghế dài phía cuối giường, bỗng chốc cô trở nên căng thẳng.

Cô xuống giường đi giày mặc áo khoác của mình vào, đi tìm người đàn ông kia.

Đi về phía cửa phòng tắm nơi phát ra tiếng nước chảy, suy nghĩ một chút, quyết định tới phòng khách chờ anh ta, vừa mới xoay người được một bước, phía sau lưng phát ra một tiếng “Cạch” - là tiếng mở cửa phòng tắm, cô đứng im tại chỗ.

Cánh cửa phòng tắm được kéo ra không một tiếng động, cô có thể cảm giác được sự ảm áp của dòng nước ầm ầm đang nhào về phía mình. Gia Di không hề quay đầu, lưng vẫn như trước. Giọng nói của anh ta cũng rất ảm áp: “Ngủ ngon không ?!”

Việc này giống như là tự tay mình đẩy người ta xuống vực sâu, rồi sau đó đứng ở vách đá hỏi người đó: Có sao không ?! Thậm chí trong giọng nói còn lơ lơ có sự lo lắng.

Thật buồn cười, nhưng cô cũng không cười nổi. Những cảm xúc trên mặt cũng đã vỡ thành từng mảnh nhỏ, bình tĩnh nói: “Diêu Tử Chính.”

Để bình tĩnh từ trong miệng nói ra được ba chữ này, khó khăn đến đâu, đau đớn đến đâu, chỉ có trong lòng mới hiểu

“Anh nên biết bây giờ Đa Đa là động lực sống duy nhất của tôi”

“....”

“Anh làm việc này không phải là muốn tiếp tục thực hiện kế hoạch sáu năm trước anh chưa hoàn thành, dồn tôi vào chỗ chết hay sao ?!”

“.....”

“Thực ra anh không cần phải hao tâm tốn sức như vậy, trái tim tôi đã chết vào sáu năm trước rồi, Tư Gia Di đứng ở đây lúc này, chẳng qua chỉ là cái xác không hồn mà thôi.”

Từ đầu tới cuối Diêu Tử Chính không nói lời nào.

Nhưng do khoảng cách rất gần, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh ta - mùi hương chỉ thuộc về Diêu Tử Chính, hương bạc hà lạnh, mặc dù cô cho rằng bản thân đã quên sạch sẽ, nhưng những ký ức của năm tháng đó lại khắc sâu trong đầu cô như vậy, làm thế nào cũng không thể xóa đi.

“Đồng thời tôi cũng muốn nói cho anh biết, tôi kiên cường hơn rất nhiều so với em gái anh hay Phương Tử Hằng, tôi sẽ không bao giờ lựa chọn con đường tự sát giống như bọn họ.”

Cô không muốn suy đoán, giờ phút này người đàn ông kia đang mỉm cười đắc thắng hay là đang mặt lạnh quan sát cái gọi là ‘kiên cường’ kia. Cô cố gắng duy trì sự bình tĩnh của một người đàm phán nên có: “Ngoài Đa Đa ra, tôi đã không còn gì để mất, anh không giống như tôi, bây giờ anh muốn danh tiếng có danh tiếng, muốn địa vị có địa vị. Nếu như anh cướp đi thứ quý giá nhất của tôi, tôi không thể tiếp tục sống, đến lúc đó chắc chắn cũng sẽ kéo anh theo chết cùng.”

Cuối cùng Tư Gia Di cũng hiểu ra, dù mình có nói gì chẳng nữa cũng không thể khiến anh ta nhượng bộ, bản thân cô không muốn ở lại nơi này chút nào.

Nhưng cô vừa nhấc chân, đột nhiên bị ôm từ phía sau.

Diêu Tử Chính đưa tay ôm ngang vai cô, hành động bất ngờ của anh ta khiến cô ngẩn ngơ trong chốc lát, bắt đầu giãy giụa, nhưng anh ta vẫn ôm chặt, vững chãi mạnh mẽ.

“Buông tay !” Cô nghiêng đầu nhìn anh ta, sửng sốt.

Trên mặt người đàn ông này hiện đủ vẻ mặt hối tiếc, dịu dàng mà sâu sắc như vậy, giống như xé nát tất cả sự mạnh mẽ cường thế.

Nhưng cô sẽ không bao giờ tin anh lần hai. Nhắm mắt, đẩy tay anh ta ra tiếp tục đi về phía trước, Diêu Tử Chính đứng im tại chỗ nhìn cô sắp đi qua chỗ ngoặt, sắp bước ra khỏi thế giới của anh, cảm giác đó khiến anh vỡ tan, hoảng sợ, một loại cảm giác sợ hãi gần như mất đi.

“Nếu anh nói là muốn bù đắp ?!” Anh đột nhiên nói.

Tư Gia Di dừng lại, người đàn ông này lại đang dặt cho cô một chiếc lưới, nhưng cô không còn là Tư Gia Di năm xưa nữa rồi: “Anh cho rằng tôi sẽ tin sao ?!”

Yên lặng một lúc lâu, Diêu Tử Chính đột nhiên cười lạnh: “Đúng vậy, ngay cả chính tôi cũng không tin nữa là.”

Cô đi rồi, cuối cùng cô vẫn đi. Khóe miệng Diêu Tử Chính nở nụ cười lạnh, từng chút từng chút biến thành nỗi cô đơn nhất.

34. Chương 34: Rất Xin Lỗi, Cảm Ơn

Tư Gia Di bắt xe trở về khách sạn mình ở, trời vẫn còn sớm, không khí trong lành mát mẻ, taxi chạy dọc theo bờ biển, có thể nhìn thấy ánh mặt trời phản chiếu xuống mặt biển xanh lam trông rất chói mắt.

Ánh mặt trời rực rỡ trong thành phố, một sự u sầu trong lòng cô.

Taxi chạy tới trước cửa khách sạn, cô đang chuẩn bị xuống xe, nhận được điện thoại, là Lý Thân Ninh gọi tới.

“Cả đêm cô không về khách sạn ?!”

Giọng anh ta cực kỳ sốt ruột, trải qua mấy ngày rắc rối cùng Tư Gia Di, anh sớm đã tạo thành phản xạ có điều kiện: “Có chuyện gì sao ?!” Vừa nói vừa đi nhanh ra phía đường lớn bên ngoài khách sạn chờ.

Anh nói tiếp: “Vây cũng tốt, tôi đợi cô ở bên ngoài khách sạn, tạm thời đừng trở về, hiện tại bên dưới khách sạn đang có rất nhiều phóng viên . . .”

Tư Gia Di nghe vậy, bước chân chợt dừng lại, nhưng lúc này đã muộn, cô đang đứng ở đường lớn, các phóng viên đứng chờ ở góc đường lập tức chen nhau chạy tới, cô bất đắc dĩ thở dài, nói với Lý Thân Ninh ở đầu bên kia: “Tôi đã về rồi.”

“Cô . . .”

Anh còn đang định nói điều gì đó, nhưng cô ngăn lại: “Không sao đâu, tôi đối phó được” Nói xong liền cúp điện thoại.

Trong nháy mắt con đường phía trước chỗ Tư Gia Di đứng đã bị phóng viên vây kín mít.

Nhìn tình hình liền biết tai họa lần này không nhỏ, một số chiếc microphone có dán logo treo trên cao, gần như đầy đủ các kênh truyền thông trong nước, xem ra Lý Thân Ninh lại sắp dính vào một xi căng đan nào đó rồi, nhưng nghĩ kỹ lại, trong thời gian gần đây anh ta rất bận rộn, hoàn toàn không có chuyện xuất hiện cùng nữ nghệ sĩ nào.

Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, Tư Gia Di đang định nở một nụ cười chuyên nghiệp đối phó với những vị khách không mời mà đến, thì chợt sững người khi nghe phóng viên tung ra câu hỏi đầu tiên.

“Có đúng là cô đang qua lại với Lý Thân Ninh không ?!”

Sắc mặt Tư Gia Di “chợt” tái đi. Ngay cả thời gian để mình bình tĩnh xem có nghe lầm cũng không có, một phóng viên khác lập tức bổ sung: “Nghe đồn hai người là người của công ty giải trí Trung Thiên - có đúng không, bây giờ đã đổi thành Hoàn Cầu, rõ ràng công ty có quy định cấm nghệ sĩ và người quản lý yêu đương, có phải hai người không quan tâm đến quy định này ?!”

Tư Gia Di hoàn toàn không ngờ chỉ trong nháy mắt bản thân đã biến thành đương sự của câu chuyện, ngoài việc cố gắng giữ vững tâm tình, một mực khẳng định “Chỉ là hiểu lầm”, thì không trả lời bất kỳ câu hỏi nào khác.

Đám phóng viên không nhận được câu trả lời mong muốn, tất nhiên không chịu bỏ qua, lúc này một góc đường lớn bị chen lấn đến nước chảy không lọt.

Các kênh truyền thông đều tranh nhau chụp ảnh, quay phim, người thì để máy quay trên vai, người thì cầm máy ảnh trên tay càng dần càng tiến về phía trước, lúc đầu cô đi nửa bước đã khó, bây giờ thậm chí còn liên tục bị ép lùi về phía sau, cô thử đột phá vòng vây, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền va phải góc nhọn của chiếc máy quay đối diện.

Cô đưa tay che cái trán bị đau, thậm chí còn hơi chóng mặt, nhưng dường như đám phóng viên vẫn không buông tha, Tư Gia Di bắt đầu tức giận, cố gắng khuyên bảo: “Đây chắc chắn là chuyện hiểu lầm, bây giờ tôi cũng không rõ ràng đầu đuôi sự việc, đợi tôi tìm hiểu rõ ràng, sẽ đích thân giải thích với mọi người, như vậy có được không ?! Phiền mọi người nhường đường ...”

Tất nhiên những lời nói của cô không hề có tác dụng gì.

Đang sa sút tinh thần không biết làm thế nào cho phải, hình như đám phóng viên phát hiện ra mục tiêu khác, Tư Gia Di còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, đã thấy Lý Thân Ninh đang đi tới.

Dáng người anh khá cao, vừa xuất hiện liền thu hút chú ý, đám phóng viên định cản anh lại, nhưng không dễ dàng như vậy. Tư Gia Di bị vây ở chỗ này, không thể di chuyển dù chỉ nửa bước, anh rất nhanh đã đi đến bên cạnh cô, không nói lời nào, kéo cô quay đầu bước đi.

Một loạt các câu hỏi oanh tạc bên tai Tư Gia Di và Lý Thân Ninh:

“Hai người bắt đầu từ bao giờ ?!”

“Lý Thân Ninh, anh có lời nào muốn nói với các fan hâm mộ mình không ?!”

Đối với những phóng viên muốn truy hỏi tới cùng này, dường như Lý Thân Ninh cũng không thể chịu nổi nữa, bàn tay đang nắm chặt tay Tư Gia Di thiếu chút nữa tuột mất, anh dứt khoát buông tay cô, cánh tay dài vừa nhấc lên, liền vòng qua ôm cô vào ngực.

Người cô dán chặt vào lồng ngực anh, qua lớp áo và làn da cô có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của anh. Không hiểu sao điều này khiến cô trở nên yên tâm.

Các phóng viên giống như đánh hơi được vấn đề, máy ảnh máy quay trong tay họ không hện mà gấp đều hướng về cái ôm vai thân thiết của hai người. Bọn họ không ngừng gọi tên Lý Thân Ninh, nhưng đổi lại chỉ nhận được thái độ mất diết tại ngơ của anh. Cuối cùng, bảo vệ khách sạn xuất hiện mới dẹp yên đám phóng viên này. Lý Thân Ninh ôm Tư Gia Di vào thang máy, lập tức ấn nút đóng.

Cửa thang máy càng lúc càng thu nhỏ lại, các phóng viên vẫn cố gắng tranh thủ khe hở, chụp lại dáng vẻ thân thiết của hai người: “Vậy là hai người đang dùng hành động để công khai tình yêu sao ?!”

Cửa thang máy đóng lại thay cho câu trả lời, cuối cùng mới có thể yên tĩnh được.

Thang máy từ từ lên cao, Tư Gia Di dựa vào vách tường thở dài, Lý Thân Ninh đứng bên cạnh vô cùng tức giận, nhỏ giọng trách mắng: “Đúng là một đám quạ ngửi thấy mùi thịt thối.”

“Sao lại xảy ra chuyện này ?!”

Nghe Gia Di hỏi vậy, hình như anh cũng không có ý định trả lời, chỉ thờ ơ nhún vai, cô nhìn dáng vẻ kia, tự hiểu cầu người không bằng cầu mình, lấy điện thoại ra lên mạng.

Vừa đánh lên từ khóa tìm kiếm ba chữ “Lý Thân Ninh”, trang đầu tiên hiện lên tiêu đề “Lý Thân Ninh và người quản lý công khai tình yêu”. Vừa nhìn một cái, cô liền kêu to hồng rồi. Hôm qua Lý Thân Ninh kéo cô rời khỏi hiện trường chụp ảnh, cảnh hai người cãi nhau, anh ta kéo cô lên xe, tất cả đều bị người ta chụp được.

Lý Thân Ninh liếc cô một cái, dường như tỏ mò với phản ứng kia, bất giác Gia Di nhìn thẳng anh ta bằng ánh mắt đầy hàm ý sâu xa, cố gắng kìm nén chỉ có thể tự an ủi mình: “May mà bọn họ không chụp được Dao Dao”

Hình ảnh nghệ sĩ trong mắt công chúng là trách nhiệm của người quản lý, cô vừa bấm xem các bình luận liên quan vừa suy nghĩ như chong chóng, tìm cách giải quyết, còn chưa ra khỏi thang máy, liền gọi điện thoại về nước.

Phòng PR của công ty luôn làm việc đầu vào đấy, nhưng chuyện lần này hơi khó giải quyết, khó tránh khỏi căng thẳng trong việc nghĩ cách: “Chúng tôi cũng đang định gọi cho cô.”

“Lúc đó tôi đang tranh luận với Lý Thân Ninh việc anh ta có muốn nhận đóng bộ phim Vạn Đạo hay không, tôi cảm thấy anh ta diễn vai phải diện rất là bất lợi, nhưng anh ta muốn thử sức kỹ thuật diễn của mình, nắm tay chỉ là hành động theo thói quen mà thôi, chẳng có bất kỳ sự mập mờ nào.”

Mặc dù lời giải thích này không chèn vào đâu được, vừa đưa ra lý do giải thích với cánh phóng viên, lại vừa tuyên truyền cho bộ phim Lý Thân Ninh sắp đóng. Có thể mọi người sẽ coi chuyện này là để tuyên truyền cho bộ phim sắp tới, nhờ đó mà sóng gió có thể qua đi nhanh chóng, mọi chuyện trở về như lúc ban đầu.

Lý Thân Ninh nhìn người phụ nữ đang nói dối mà không đỏ mặt bên cạnh, không biết bản thân nên giận hay nên cười.

Cô nói tiếp: “Các anh mau nghĩ ra lời giải thích đăng trên trang web của Lý Thân Ninh đi, nói rõ đầu đuôi sự việc, nói bọn họ đưa tin sai sự thật, sẽ nhờ pháp luật truy cứu trách nhiệm . . .”

Cô còn chưa nói xong, điện thoại đã bị giật ra khỏi tay.

Tư Gia Di không kịp phản ứng, vội vàng nghiêng đầu, chỉ thấy Lý Thân Ninh mặt không đổi sắc liếc cô một cái, nói với trưởng phòng PR ở đầu bên kia điện thoại: “Tôi sẽ tự đăng lời giải thích, không cần phiền các anh.”

Trưởng phòng PR sững người: “Nhưng mà...”

“Tít” anh ta đã tắt máy.

Trong đầu Tư Gia Di loạn cả lên, hoàn toàn không hiểu người đàn ông này định làm gì, thậm chí có chút hoảng sợ khi trên mặt anh ta thoáng hiện vẻ mặt coi thường, cô cố gắng giật lại điện thoại, nhưng bị anh ta túm được hai tay, trở mặt nhìn anh ta bỏ điện thoại của cô vào trong túi.

“Anh điên à ?!” Cô đòi lại: “Trả điện thoại cho tôi.”

Lý Thân Ninh chỉ lặng lẽ nắm chặt hai tay cô.

Hai người giằng co mãi cho đến lúc đứng trước cửa phòng.

Trước mặt là phòng của anh ta, vừa định đóng cửa, Tư Gia Di vội vàng đưa tay ngăn lại, đứng ở bên trong khe cửa, Lý Thân Ninh nói: “Người quản lý nghệ sĩ, tên cũng là nghệ sĩ, chính là hỗ trợ tôi trong sự nghiệp diễn xuất, về phần đời sống tình cảm của tôi, không cần cô phải quản lý.”

Lúc đầu cô chỉ sốt ruột, nhưng bây giờ bắt đầu sợ hãi: “Nhưng sự việc lần này, tôi cũng là người trong cuộc !”

Lý Thân Ninh cười cười lập lờ nước đôi, ở trước mặt cô “rầm” một tiếng, đóng cửa lại.

Tư Gia Di cảm thấy thuyết phục không có kết quả, liền quay đầu về phòng mình, là người quản lý, cô cũng có tên đăng nhập và password trang web cá nhân của anh ta. Cô mở máy tính, đăng nhập vào tài khoản của anh ta, nhưng phát hiện password không đúng.

Thử ba lần, vẫn hiện ra thông báo sai password, cô đang định thử lại lần thứ tư thì bên cạnh cánh cửa khi này cô quên đóng vang lên giọng nói của Lý Thân Ninh: “Không cần thử lại nữa đâu, tôi đổi password rồi.”

Tư Gia Di ngẩng phắt đầu lên, anh ta không hề lo lắng, ung dung bước về phía cô, trả lại điện thoại. Nét mặt của anh ta thoáng hiện lên điều gì đó khiến cô sợ hãi, còn chưa kịp có bất kỳ hành động nào, điện thoại của cô đã điên cuồng vang lên.

Trưởng phòng PR của công ty gọi đến: “Cô mau vào trang web cá nhân của Lý Thân Ninh đi, xem bài đăng một phút trước của anh ta !”

“Đối với những tin đồn mấy ngày gần đây, tôi không muốn giải thích điều gì, chỉ hy vọng mọi người có thể để cho cuộc sống tình cảm của tôi có không gian riêng.”

Do Lý Thân Ninh tự mình đăng, đăng ở trên trang web cá nhân của anh ta, chỉ có một câu ngắn gọn như vậy. Tư Gia Di cứng người trước máy vi tính, chiếc điện thoại cạnh bàn đã có vô số cuộc gọi đến, từ Giám đốc, đến đài truyền hình, tòa soạn báo, có cả của Phó Dĩnh và đám đồng nghiệp - một cuộc Tư Gia Di cũng không nhận.

Cô đã giận tới mức không buồn nổi câu: “Lý Thân Ninh, rốt cuộc anh đang làm cái quái gì ?!”

“Cô nói thử xem ?!”

Lý Thân Ninh - tên đầu sỏ gây chuyện ngồi ở góc bàn, dáng vẻ tùy ý, nhưng ánh mắt mang theo thâm tình nào đó, nhìn chằm chằm vào cô. Tư Gia Di không muốn suy nghĩ viển vông, cố gắng lấy giọng chuyên nghiệp, nhẹ giọng khuyên nhủ anh ta thay đổi quyết định: “Anh thấy chưa chết chưa sợ đúng không, yêu và kết hôn sẽ phá hủy sự nghiệp của một người nghệ sĩ, chuyện này mười năm trước trong làng giải trí đã từng xảy ra, bây giờ đối với chuyện yêu đương của nghệ sĩ nổi tiếng, giới giải trí cũng có thái độ khoan dung hơn, fan hâm mộ cũng khá lý trí, chuyện này không ảnh hưởng quá lớn với anh ?!”

Nhìn nét mặt anh, dễ dàng nhận thấy đây chính là điều anh ta đang nghĩ.

Tư Gia Di lắc đầu cười khỏi: “Vậy chúng ta coi như chuyện này không có ảnh hưởng gì đến anh, nhưng còn tôi thì sao ?! Tôi vừa mới bắt đầu tiếp nhận công việc quản lý, trước đây làm nghệ sĩ đã đủ tiếng xấu, bây

giờ làm người quản lý lại đi quyến rũ nghệ sĩ nổi tiếng, anh bảo tôi làm sao có thể đứng trong làng giải trí này ?!” Sắc mặt Lý Thân Ninh bỗng nhiên trầm xuống.

Tư Gia Di cảm giác sắp thuyết phục được anh ta, không ngừng cố gắng nói: “Anh nên biết trên người tôi đã có không biết bao nhiêu lời đồn thổi rồi. Anh có tin không, có thể sẽ có một ngày đám phóng viên kia đào bới được tất cả những chuyện trong quá khứ của tôi ?! Hút ma túy, làm gái, quy tắc ngầm, được bao nuôi. Những tin đồn này đều luôn đeo bám tôi, cả đời cũng không rửa sạch, yêu một người như tôi, chỉ làm người khác cảm thấy tôi và anh cùng một loại người, khiến cuộc sống nghệ sĩ của anh xuất hiện vết nhơ, truyền thông, fan hâm mộ cũng sẽ bám chặt vào vết nhơ này, từ đó danh tiếng của anh cũng xuống dốc không phanh, đến lúc đó thực sự không thể cứu vãn.”

Hút thuốc phiện, làm gái, quy tắc ngầm, được bao nuôi.....

Từng chữ, từng chữ như từng cây kim, Lý Thân Ninh sửng sốt nhìn cô gái đang bình tĩnh kể lại.

Anh không tự chủ được đưa tay về phía cô.

Tư Gia Di ngồi trên ghế xoay, thấy thế, theo bản năng ngã về phía sau. Tình hình lúc này, tự nhiên khiến cô có nhiều điều phải dè chừng.

Đúng lúc này, điện thoại của cô lại vang lên

Người gọi tới là giám đốc.

Tư Gia Di suy nghĩ, rồi mới nghe máy.

Giám đốc hỏi hết sức trịnh trọng: “Gia Di, anh chỉ hỏi em một câu, có đúng là hai người đang qua lại không ?!”

Cô và giám đốc đã quen nhau nhiều năm, lúc đầu còn cho rằng anh ta sẽ hiểu cô, bây giờ chỉ có thể bật cười: “Làm sao có chuyện đó ?!”

Tư Gia Di đang nói, thấy Lý Thân Ninh nghiêng người nhìn mình. Cô lại định ngã về đằng sau, nhưng lần này anh ta đưa tay giữ chiếc ghế xoay, bao vây cô.

Anh tiến đến sát bên tai cô nói: “Nếu như yêu một người là sai lầm, vậy tôi tình nguyện đắm lao thì phải theo lao.” Dứt lời, nhìn thẳng vào mắt cô, trong nháy mắt bắt được môi cô.

Cô không kịp phản ứng, còn anh giống như mắt kiểm soát căn nút môi cô. Gia Di kinh ngạc há miệng, anh ta liền tiến vào, cô bình tĩnh cắn chặt hàm răng, anh đành dừng lại.

Kinh Kỷ Nhân không thấy cô trả lời, sốt ruột đến độ không ngừng kêu lên: “Này ?! Này ?! Gia Di ?!”

Tuy chỉ có hơn chục giây ngắn ngủi, nhưng lúc Tư Gia Di đẩy Lý Thân Ninh ra đã hoảng sợ đến không thở nổi. Cô cảm giác mình nên cho anh ta một cái tát, nhưng điện thoại của giám đốc vẫn còn đang đợi, cô phải trả lời trước: “Chuyện giữa em và Lý Thân Ninh chỉ là hiểu lầm, anh yên tâm, em sẽ bảo anh ta xóa bài viết kia trên trang web cá nhân.”

Giám đốc im lặng một lúc lâu, đột nhiên nghi ngờ hỏi: “Vừa nãy hình như anh nghe thấy tiếng của Lý Thân Ninh ?!”

Tư Gia Di cả kinh, vội vàng nói: “Anh nghe nhầm rồi.”

Kinh Kỷ Nhân trầm ngâm phút chốc, trở lại vấn đề chính: “Vậy em mau sớm nói chuyện với anh ta đi, gộp cả hai vấn đề lại, tìm cách giải quyết thống nhất, như vậy mọi chuyện mới ổn thỏa.”

Nhưng rõ ràng, Lý Thân Ninh không có ý định phối hợp.

Thậm chí anh ta còn mượn đợt sóng gió này để cho bản thân nghỉ phép, sau khi công việc kết thúc vẫn tiếp tục ở lại Singapore.

Đối với việc mất kiểm soát vừa nãy, một chữ cũng không nhắc tới, cô cũng chỉ có thể phối hợp, im lặng không màng lên tiếng

Sau khi bị giới truyền thông đưa vụ xì căng đan của hai người lên các bản tin, người vui vẻ nhất không phải là ai khác mà chính là Dao Dao, cô bé ôm bài tập cười hì hì đi tới phòng Tư Gia Di, mỗi lần lấy cớ nhờ cô giải bài, đều vô tình hoặc cố ý nhắc tới baba của mình: “Lý Thân Ninh đang chơi điện tử, cháu phải làm bài tập không thể chơi cùng anh ta, sẽ không có ai chơi cùng anh ta.”

“Lý Thân Ninh đang ăn cơm, có rất nhiều món, cô có muốn ăn cùng không ?!”

“Lý Thân Ninh lại đi uống rượu, cô kéo anh ta về đi.”

Tư Gia Di không thể làm khác chỉ có thể khiến cô bé thất vọng.

Lượng phóng viên đóng ở bên ngoài khách sạn đã có xu hướng giảm bớt, tất cả đều cho rằng mối tình này là chuyện vãn đã đóng thuyền, giá trị tin tức cũng lập tức giảm đi. Nhưng dù vậy, Tư Gia Di vẫn không thể bước ra khỏi khách sạn dù chỉ nửa bước, đành phải nhờ Mã Lệ dẫn Đa Đa tới.

Phong cách sắp xếp cũng như trang trí ở phòng khách sạn hoàn toàn khác với ở nhà họ phương, vì để Đa Đa có thể yên tâm ngủ lại khách sạn, cô cố ý nói với người phục vụ phòng sắp xếp trang trí lại các đồ vật trong phòng, để cậu bé dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh mới.

Lúc Dao Dao ôm bài tập tới gõ cửa phòng Tư Gia Di, nhìn thấy Đa Đa, há miệng kinh ngạc: “Cậu, cậu, tại sao cậu lại ở đây ?!”

Đối với cô bé đang há miệng lắp bắp kia, Đa Đa vẫn giữ thái độ xa cách như trước.

Tư Gia Di giải thích: “Cậu bé là con cô, tên Tư Tuấn Đạt. Mọi người hay gọi là Đa Đa.”

Dao Dao nghe xong, choáng váng toàn tập.

Tư Gia Di vừa nhặt mấy quyển sách bài tập vừa nãy Dao Dao làm rơi do kinh ngạc quá độ, vừa nói tiếp: “Lần này Đa Đa sẽ về nước cùng cô. Ở trong nước Đa Đa không có bạn bè, Dao Dao, sau này cháu chơi cùng Đa Đa được không ?!”

Dao Dao ngây ngô gật đầu, đặt mông ngồi xuống ghế salon, trong lòng lặng lẽ làm biểu thức: Đa Đa = con trai Diêu Tử Chính = con trai Tư Gia Di, như vậy, Diêu Tử Chính = chồng Tư Gia Di ?!

Quan hệ quá lộn xộn, nhất thời Dao Dao không tiếp thu nổi. Ngồi trên sofa còn chưa ấm chỗ, Dao Dao lại đứng “bật” dậy, vẻ mặt hốt hoảng nói: “À.... vừa nãy cháu chỉ lo cầm sách bài tập, nên quên cầm bút, cháu chạy về phòng lấy đã.”

Nói xong không đợi Gia Di trả lời, lập tức chạy tóe khói.

Dao Dao chạy về phòng mình, Lý Thân Ninh đang cúi đầu đọc kịch bản, nghe tiếng động ngẩng đầu lên, thấy cô bé dường như đang có tâm sự, ngồi ngẩng người trên ghế sofa, không khỏi nhíu mày, đứng dậy đi tới chỗ cô bé, vỗ yêu vào cái miệng đang bĩu ra, ôm vào lòng: “Bình thường mỗi lần con từ phòng cô Gia Di về đây, đều sẽ ra lệnh cho ba nhanh chóng bắt lấy cô ấy, tại sao hôm nay không thấy con nói như vậy ?!”

Cô bé đặc biệt khó xử nhìn anh: “Lý Thân Ninh.”

“Hả ?!”

“Con nói cho ba biết một tin, ba ngàn vạn lần không được kích động.”

Anh nhìn đáng vẻ cẩn thận của cô bé, có chút tò mò: “Nói đi.”

“Tư Gia Di, cô ấy... hình như đã kết hôn rồi.”

Sắc mặt anh đột nhiên đông cứng lại, không tự chủ đứng lên hỏi: “Tại sao con nói thế ?!”

Cô bé không muốn đá kích anh, do dự một lát, cẩn thận từng li từng tí nói: “Vừa nãy con nhìn thấy con trai cô ấy. Cái người gọi là Đa Đa, cậu ta vô cùng vô cùng đáng ghét, chưa bao giờ chịu nói chuyện với con dù chỉ nửa chữ.”

Lý Thân Ninh cười cười, liền trở về với dáng vẻ thích thú trước đó, lại ngồi xuống ghế salon, tựa vào lưng ghế: “Chuyện đó ba biết lâu rồi.”

Dao Dao lại bị chấn động lần nữa.

Anh nhéo má cô bé nói: “Có con không có nghĩa là đã kết hôn, giống như ba chẳng hạn, tuy rằng đã có con, nhưng vẫn còn độc thân.”

Cô bé hoàn toàn bị làm cho rối loạn: “Nhưng mà... Không phải ba nói chỉ khi đàn ông và phụ nữ kết hôn mới có đứa trẻ sao ?!”

Lý Thân Ninh nhất thời cứng họng.

Làm thế nào để giải thích chuyện này với một đứa trẻ, đây thực sự là một vấn đề nan giải.

Thật ra thì Dao Dao cũng không quan tâm đến câu trả lời của anh, những chuyện cô cần quan tâm có cả một đống lớn, càng nghĩ càng thấy phiền lòng, cô bé chán nản đưa tay ôm mặt, lầm bầm: “Ba của Đa Đa là bạn của con, lúc đó con còn gạt anh ta, nói Tư Gia Di là mẹ con. Chắc chắn bây giờ anh ta biết con đang nói láo, xấu hổ chết đi được!”

Giọng nói làm nũng đáng yêu của cô bé làm đôi mắt của Lý Thân Ninh đột nhiên trở nên sắc bén rét lạnh, trong đầu lặn lẽ hiện lên một cái tên: Diêu Tử Chính....

Đám phóng viên hoàn toàn biến mất vào đúng ngày Tư Gia Di định trở về nước.

Lý Thân Ninh đặt chuyến bay cùng với cô, cô phải đi trước tới nhà họ Phương đón Đa Đa, Lý Thân Ninh và Dao Dao đi thẳng ra sân bay, mọi người sẽ gặp lại nhau trên máy bay.

Hành lý của Đa Đa không nhiều lắm, chỉ có một chiếc vali 24 phân, lúc cô đón Đa Đa, không khí nặng nề, thậm chí Mã Lệ còn khóc, cô liền bị bầu không khí này làm cho áy náy thương cảm, suy cho cùng là do cô ích kỷ, ngày trước đem Đa Đa nhờ nhà họ Phương nuôi dạy, chính là vì đề phòng chuyện ngày hôm nay Diêu Tử Chính biết chuyện, tranh giành quyền nuôi dưỡng con với mình, bây giờ trong chốc lát cô lại muốn dẫn Đa Đa - người sống với họ nhiều năm rời khỏi họ. Cô hoàn toàn cảm nhận được cảm giác của bà Phương, nhưng ngoài việc áy náy với bà ra, cô không thể làm gì khác.

Tư Gia Di nghĩ như vậy, càng không phản bác được. Trong khoảng thời gian ngắn, nhà họ Phương đã tràn đầy tiếng nức nở của Mã Lệ, Đa Đa cau mày, ra tới cửa chính cậu bé còn nghiêng đầu nhìn, cuối cùng cậu bé tiến lên lau nước mắt cho Mã Lệ.

Bà Phương đưa hai mẹ con cô xuống lầu, cho đến lúc bọn họ lên xe, bà Phương vẫn đứng ở bên cửa sổ xe, ánh mắt hiện lên sự lưu luyến không nỡ nhìn Đa Đa rời đi.

Tư Gia Di chớp mắt, cố gắng kìm nước mắt lại nói: “Bác Phương, cháu thực sự xin lỗi.”

“Đừng nói những câu khách sáo như vậy.” Bà Phương chỉ tay lên trán cô, hiền lành giống như đối xử với chính con gái mình, nhưng trên mặt bà, ngoại trừ nét mặt không nỡ, cũng chỉ còn lại bi thương. Tư Gia Di xấu hổ cúi đầu.

Xe đã khởi động, một giây trước khi chiếc xe rời đi, bác Phương lại hỏi cô: “Gia Di, bác có một câu không biết có thể hỏi cháu hay không.”

“Bác cứ nói đi ạ.”

“Mấy năm nay bác vẫn luôn muốn hỏi, nhưng lại không thể mở miệng, cũng là do bác sợ nghe thấy câu trả lời khiến bản thân tuyệt vọng.”

Cô mơ hồ có thể đoán ra được chuyện bà muốn hỏi, bàn tay không khỏi siết chặt, bà Phương có vẻ do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Đa Đa có phải là con của cháu với Phương Tử Hằng không ?!”

Nhìn sự mong chờ trong mắt bà, cô không nỡ nhắm tâm phá vỡ chút mong đợi nhỏ bé đó.

“Bác gái.... cháu....”

Bà Phương đột nhiên phất tay một cái cắt ngang lời cô: “Được rồi, được rồi, coi như bác chưa hỏi điều gì hết.” Vừa nói dứt lời đã nghiêng đầu nói với tài xế: “Lái xe mau đi, đừng để lỡ máy bay.”

Chiếc xe tăng tốc trong nụ cười gượng của bà Phương, cô không có dũng khí quay đầu nhìn lại.

Trở về nước, đồng nghĩa với việc có rất nhiều chuyện phiền phức tìm tới cửa.

Hiệu suất các kênh truyền thông xử lý thông tin kinh khủng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Tư Gia Di, thì ra việc xảy ra ở Singapore mấy ngày trước, cùng với “Chiến tích vinh quang” của cô nhiều năm trước, đã được các kênh truyền thông, tạp chí lớn nhỏ trong nước đăng tin nhiều ngày.

Điều này không khác nào việc đem vết thương mới khép miệng kia của cô, lại một lần nữa xé toang ra.

Một người luôn không biết sợ là gì như Lý Thân Ninh, lúc này dường như còn khổ sở hơn: “Rất xin lỗi.”

“.....”

“Tôi không ngờ sự việc lại âm ỉ đến vậy.”

Nhưng cô chỉ cười cười: “Vạn tên xuyên tim, tập mãi cũng thành quen rồi.”

Ngày thứ hai sau khi cô về nước, tổng giám đốc lập tức gọi cô tới công ty, cùng lắm là bị tổng giám đốc tạo áp lực hoặc bị giảng đạo chứ gì, cô nghĩ tình hình xấu nhất.

Nhưng lần này cô đã đoán sai. Giám đốc quyết định ủng hộ cô

Tư Gia Di vừa đặt chân vào phòng giám đốc, anh ta giống như đã chờ từ lâu, liền đứng lên dẫn cô đi ra ngoài: “Bây giờ chúng ta phải đi tìm phó tổng giám đốc, anh đi xin anh ta nghỉ cách cho em, nếu như cấp trên vẫn không chịu bỏ qua, anh sẽ từ chức cùng em.”

Mãi một lúc sau cô mới tiêu hóa được những lời giám đốc vừa nói, cô không nhắc chân dù nửa bước, thậm chí có chút tức giận: “Anh chịu đau khổ cay đắng trong nhiều năm mới có thể từ một người quản lý trở thành một giám đốc như bây giờ, làm sao anh có thể nói từ chức là từ chức được ngay ?!”

“Gia Di, năm đó anh làm người quản lý của em nhưng không thể giúp em một lần, bây giờ lại phải trông mắt nhìn em bị đuổi việc, em cảm thấy lương tâm anh có thể yên ổn sao ?!”

Giám đốc bất bình thay cô, mặc dù Tư Gia Di cảm thấy uất ức, nhưng càng cảm thấy không ổn: “Em không muốn liên lụy tới anh.”

“Ngay cả một người quản lý anh cũng không bảo vệ được, thì anh ngồi ở cái ghế giám đốc này còn có ý nghĩa gì ?!”

Cô muốn an ủi anh, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể đưa ra câu trả lời lập lờ nước đôi: “Có thể sẽ có cách giải quyết khác.”

“Nhưng trước mắt chúng ta hoàn toàn không có cách giải quyết nào khác, cái tên Lý Thân Ninh kia thì quá tùy hứng, làm việc không nghĩ tới hậu quả. Coi như bây giờ anh ta chịu xóa bài viết kia trên web, ra mặt giải thích quan hệ giữa hai người, cũng không thể cản được việc giới truyền thông tiếp tục đào bới gièm pha em. Lý Thân Ninh làm em trở nên như vậy, nhưng công ty sẽ luôn luôn bảo vệ anh ta, lần này chắc cũng không có biện pháp trừng phạt nào đối với anh ta, cuối cùng người xui xẻo chỉ có một mình em mà thôi.”

Thấy cô vẫn không chịu hợp tác, giọng nói của Kinh Kỷ Nhân cũng trở nên mềm mỏng hơn: “Anh từ chức theo em hay không, chuyện này để nói sau đi, bây giờ chúng ta đi tới phòng làm việc của phó tổng giám đốc, anh sẽ nhờ anh ta nghĩ cách giải quyết giúp em, không nhắc tới bất kỳ chuyện gì khác, có được không ?!”

Tư Gia Di suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu.

Phó tổng giám đốc đang ở trong phòng làm việc, Kinh Kỷ Nhân đưa tay gõ cánh cửa đang khép hờ, Phó tổng giám đốc liền mời hai người bọn họ vào.

Vị phó tổng giám đốc được điều tới đây sau khi công ty sát nhập với Hoàn Cầu, đối với những nhân viên cũ rất khách sáo. Giám đốc và Tư Gia Di vừa ngồi xuống, thứ ký của anh ta liền đi tới rót nước.

Giám đốc vẻ mặt nghiêm túc, khoát tay ngăn cản nói: “Không cần rót nước, Phó tổng giám đốc, tôi chỉ muốn nói một câu, nếu như công ty muốn đuổi việc Tư Gia Di, tôi cũng sẽ tự nhận trách nhiệm và xin từ chức.”

Tư Gia Di cả kinh nhanh chóng kéo góc áo anh ta, vội vàng giải thích: “Phó tổng giám đốc, ý của tổng giám đốc không phải là vậy, anh ta...”

Phó tổng giám đốc lại cười: “Hình như hai người hiểu lầm rồi, cấp trên chỉ định tạm thời để cho Lý Thân Ninh dừng mọi hoạt động một thời gian, ngoài trừ việc đó ra, tất cả đều như trước, không có gì thay đổi.”

Cả Tư Gia Di và giám đốc đều giống như không tin vào tai mình, ngồi ngẩn ra.

Phó tổng giám đốc vẫn cười hiền lành như trước: “Lần này gọi hai người tới, chính là vì nói chuyện này. Bây giờ hai người có thể yên tâm làm việc rồi chứ ?! Cô Gia Di, cô có thể tiếp tục làm quản lý của những nghệ sĩ khác không, về phía giới truyền thông và công chúng cô không cần quan tâm.”

Tư Gia Di ngậy ngồ đứng lên, máy móc đi ra khỏi phòng làm việc của phó tổng giám đốc.

Chuyện này không khác gì việc sống sót sau vụ tai nạn nguy hiểm, Kinh Kỷ Nhân vui vẻ mặt mày phấn chấn, vừa ra khỏi phòng làm việc liền không đợi được mà nở nụ cười thật tươi: “Thật sự là quá may mắn.”

Tư Gia Di lại khá căng thẳng, trên mặt không hề mỉm cười: “Đây là chỉ thị của anh ta.”

Chỉ thị của Diêu Tử Chính

Thay đổi người quản lý, tạm thời sẽ không nhận những hợp đồng mới, nhưng bộ phim đang đóng sẽ bị dừng lại, trong một đêm Lý Thân Ninh đã bị cô lập .

Tư Gia Di bắt đầu trải qua những ngày bất an.

Sự nghiệp của Lý Thân Ninh bị thay đổi vì c, trong khoảng thời gian anh ta bị dừng mọi hoạt động sẽ bị thiệt hại bao nhiêu, c không thể biết.

Nhưng hình như trong mấy ngày này, Lý Thân Ninh còn bận rộn hơn so với trước kia, ngay cả thời gian chăm sóc Dao Dao cũng ít hơn. C bé bị đa nghi về T Gia Di làm bị tập, mặc dù c bé đi vì việc này không vui, nhưng T Gia Di thật sự không hiểu mấy ngày qua anh ta rất cuộc đang bận gì.

Đa Đa c Dao Dao làm bạn, tình trạng hình như tốt hơn so với lúc ở Singapore, mặc dù cậu bé cha bao giờ biểu hiện tình trạng trên khuôn mặt, nhưng làm mẹ cậu, T Gia Di c thể cảm nhận được cậu bé đang dần dần thay đổi, đây là điều duy nhất khiến c vui mừng.

Kh khăn làm c mi thốt được cảnh ký giả đi gặp Lý Thân Ninh, nhìn dáng vẻ anh ta c vẻ không sao, làm c càng thấy khó hiểu.

“Tại sao anh không lo lắng cho sự nghiệp diễn xuất của mình ?!”

“Coi như là cho bản thân một kỳ nghỉ phép đi.”

Hiện giờ bọn họ đang ở trong căn phòng riêng của một Club tư nhân, nơi bí mật an toàn, ánh sáng xung quanh đều yếu ớt, Tư Gia Di không xác định được rốt cuộc mình có hiểu được người đàn ông trẻ tuổi trước mặt này không: “Vậy anh nói cho tôi biết, gần đây anh đang bận chuyện gì, mà ngay cả thời gian chăm sóc Dao Dao cũng không có.”

Đối với câu hỏi này, anh từ chối trả lời, ngược lại hỏi: “Vậy cô nói xem, tại sao cô lại phải quan tâm tôi ?!”

Cô không trả lời, phát hiện chính bản thân cũng không hiểu được vì sao mình lại như thế, thậm chí đối với việc anh ta phát ngôn lung tung khiến dư luận xôn xao, cô cũng không cảm thấy tức giận.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng cô tìm được những từ ngữ thích hợp nói: “Có lẽ đây chính là một loại cảm giác chịu ơn.”

“Cảm giác chịu ơn ?!” Hình như anh ta đối với câu trả lời này không hài lòng lắm “Đừng nói với tôi, bởi vì chúng ta đều là những bậc cha mẹ độc thân, cô thấy tôi đáng thương nên mới giúp tôi ?!”

Hai người đều có những suy nghĩ riêng, sự tinh khiết và mùi thơm tràn đầy căn phòng, có chút khó xử, ngay cả giọng nói của cô cũng phát ra chưa sót khổ sở: “Có lẽ đó cũng là một phần nguyên nhân, quan trọng hơn là, những việc này tôi đã từng trải qua, bị oan ức, bị cảnh sát bắt, bị công ty đại diện một cước đất vắng... Nếu năm đó có người giúp tôi một chút, tôi cũng sẽ không tuyệt vọng đến vậy.”

Lý Thân Ninh không đành lòng nhìn cô, sự bi thương tràn ngập không khí trong căn phòng. Anh cúi đầu tìm thứ gì đó, như tìm chút ánh sáng chiếu trên mặt bàn.

“Cô không trách tôi ?!” Anh có chút không chắc chắn.

Người phụ nữ lại cười lạnh nhạt như vậy, là chưa từng gặp chuyện thê lương, hay là không thêm để ý tới.

“Tại sao tôi lại phải trách anh ?! So với tất cả những chuyện tôi đã trải qua năm đó, quả thực đây chỉ là chuyện nhỏ, không có lý do gì lại bị chuyện nhỏ dỗi kích”

Cô nói giọng đầy khí phách, Lý Thân Ninh nghe xong, cuối cùng cũng nở nụ cười đầu tiên trong mấy ngày u ám này: “Có nhớ cô đã từng nói với tôi một câu không, vạn tiền xuyên tim, tập mãi thành thói quen rồi ?! Nếu tất cả những chuyện năm đó đều là giả, vậy thì đối với cô thực sự rất không công bằng.”

“Tại sao lại nhắc tới chuyện này ?!”

“Nói thật với cô, năm đó tôi mới bắt đầu sự nghiệp nên cảm thấy rất thích phong cách diễn của cô, cô còn nhớ hồi cô đóng một quảng cáo vào vai nữ tên Lung Á, thật sự khiến cho tôi” Anh không khỏi nhún mày, nhớ lại hình ảnh năm đó, còn cẩn thận lựa chọn từ ngữ, “Kkinh ngạc.”

Cô lơ mơ nhớ lại lần đóng quảng cáo đó.

Trong quảng cáo, cô được gọi “Thụ”, lắng nghe tiếng lòng của nam chính, vào lúc này cô vừa thẫn kinh ngạc vì sự hiểu biết của anh ta đối với cô, vừa tiếp tục lắng nghe anh ta trải lòng chuyện thời niên thiếu: “Tôi còn nhớ năm đó vì cô nổi tiếng quá nhanh, có một biệt hiệu gọi là ‘chăm chỉ’ . Cảm giác cô là một người kiên cường, là người chỉ cần xác định rõ mục tiêu sẽ luôn luôn hướng về phía trước. Nhưng sau này”

Anh dừng một chút, cô đại khái đoán ra được anh đang tránh nói tới những từ khiến cô khó chịu, sau đó anh tiếp tục nói: “Nói thật lúc trước tôi say mê cô bao nhiêu thì sau này khinh bỉ cô bấy nhiêu.”

Quả nhiên là thế giới của người trẻ tuổi, trắng đen rõ ràng, không có màu xám ở giữa. Cô bất đắc dĩ lắc đầu: “Chẳng trách lúc mới quen, anh lại có thái độ ác với tôi như vậy, cũng không muốn Dao Dao thân thiết với tôi.”

Lý Thân Ninh có vẻ lúng túng, vẻ mặt run sợ, trình trọng nhìn về phía Gia Di: “Mấy ngày nay tôi đã điều tra ra được chút manh mối, cô đợi thêm một thời gian nữa, tôi không tin, không tìm ra được chứng cứ chứng minh trong sạch cho cô.”

Sự cố chấp của người đàn ông này làm cô kinh hãi, nói chính xác hơn là sợ: “Đừng nói với tôi là mấy ngày nay anh đi điều tra việc này.”

“....”

“Không cần.” Cô gượng cười, “Thật sự không cần.”

Lý Thân Ninh không nói gì, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, chuẩn bị đứng dậy: “Tới giờ rồi, tôi phải đến tòa án điều tra một chút.”

Anh ta đi gấp như vậy, cô thật sự không biết thuyết phục thế nào, trong tình huống cấp bách liền thốt lên: “Lý Thân Ninh !”

Anh dừng lại, quay đầu nhìn cô.

“Làm sao anh khẳng định được những tin đồn về tôi năm đó là giả ?! Nhờ đâu tôi gạt anh thì sao, nhờ đâu sự thực đúng như tin đồn ?!”

“Không biết.” Từ trước đến nay anh chưa bao giờ kiên định như vậy.

Từ Gia Di biết bản thân đang lo lắng điều gì, lo lắng anh ta sẽ điều tra ra được Điều Á Nam, lo lắng anh ta sẽ điều tra ra được Phương Tử Hằng, lo lắng anh ta sẽ khơi lại những cảm giác tra tấn vĩnh viễn không dứt kia, những lo lắng này khiến cô không thể nói với người ngoài cuộc như anh, chỉ có thể nói: “Trước đây không phải anh vẫn cho tôi là hạng người như vậy sao ?!”

Lý Thân Ninh lại nhìn cô bằng ánh mắt đầu trù mẩn: “Chắc chắn cô không biết được lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô là trong hoàn cảnh nào đâu.”

Cô không hiểu vì sao đột nhiên anh ta lại nói như vậy. Cô không khỏi do dự đáp: “Tôi đang nói chuyện với Dao Dao, anh đến bé cô bé đi, tiện thể thăm chốc tôi một câu.”

Anh lắc đầu một cái: “Đó là lúc cô ở studio bị gây khó dễ, bị mướn mấy cái tát, nhưng một câu oán hận cũng không có, làm như không có gì, tiếp tục quay phim cho đến khi xong.”

Tư Gia Di hoàn toàn không dám tin.

Nhưng những lời này, thực sự phát ra từ miệng anh ta: “Một người phụ nữ quật cường lại ương bướng không biết dùng mưu mô, ngoại trừ Tư Gia Di ra, tôi chưa từng gặp người thứ hai. Lúc đầu cũng vì gặp cô trong hoàn cảnh như vậy, tôi mới bắt đầu chú ý tới cô, sau này lại đi tin những tin đồn thối kia, nên bị thất vọng che mờ mắt mình. Thật ra suy nghĩ kỹ lại, nếu như tôi vẫn nhớ tới đáng về năm đó, tôi sẽ luôn tin tưởng cô, không cho rằng cô là loại người đả mìn trong truy lạc.”

Lý Thân Ninh cứ như vậy bỏ đi.

Tư Gia Di cố gắng dùng mọi cách để nhớ lại, vẫn không thể nào nhớ được khoảng ký ức anh ta đang nói, nhưng suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên cảm thấy đáng mừng, thì ra ở trong trí nhớ người khác, cô không phải là người xấu xa đến thế, cũng từng để lại kỷ niệm tốt đẹp . . .

Đối với việc mình bị đình chỉ một thời gian, Lý Thân Ninh hoàn toàn không để ý. Nhưng không có nghĩa là fan hâm mộ của anh sẽ bỏ qua cho công ty

Vì bảo vệ quyền lợi thần tượng của mình, có vô số những bức thư cầu xin tha thứ, trách mắng gửi tới công ty, Tư Gia Di trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ngay cả đồng nghiệp cũng có lời ra tiếng vào.

Ngoài Lý Thân Ninh, Tư Gia Di còn làm quản lý cho mấy nghệ sĩ khác, cũng hết sức bận rộn. Trừ cuộc hội nghị thường kỳ vào thứ hai ra, về cơ bản cô rất ít khi ở công ty, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể bắt gặp đồng nghiệp bàn tán chuyện của mình -

Mỗi lần hội nghị thường kỳ Tư Gia Di đều đến khá sớm, cô đẩy cửa phòng họp đang khép hờ, không ngờ có người còn tới sớm hơn. Xuyên qua khe cửa có thể nhìn thấy ba người đang ngồi trên ghế salon bên bàn hội nghị vừa nói vừa cười, cô đang định đi vào, nghe thấy đối phương nhắc tới tên mình.

“Ai da, mọi người đã nghe tin về Tư Gia Di chưa ?! Cô ta vừa mới vào công ty không được bao lâu, công ty chúng ta liền bị Hoàn Cầu thu mua, sau đó vì bảo vệ nghệ sĩ của mình, đã ra tay đánh người khác. Khoảng thời gian trước còn nghe nói cô ta bị chụp ảnh khi đang quyến rũ thương nhân, bây giờ ngay cả Lý Thân Ninh cũng bị thua dưới tay cô ta...”

“Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, không phải người đứng sau Lý Thân Ninh rất có quyền thế sao ?! Tại sao người bị phạt lần này lại là anh ta, mà không phải Tư Gia Di ?!”

“Vậy thì các cô không hiểu rồi, người đứng sau cô ta cũng rất có quyền thế.”

“Cô đang nói tới.... giám đốc ?! Nghe nói năm đó giám đốc còn là quản lý của Tư Gia Di. Nói thế nào đi nữa thì hai người họ cũng coi như thân tình, gặp phải chuyện khó khăn tất nhiên phải giúp đỡ nhau.”

“Sai.”

“Hả ?! Nói như vậy nghĩa là bên trong còn nội tình khác ?!”

“Các cô còn nhớ lần cô ta xin nghỉ phép đi Singapore, sau khi trở về mang theo rất nhiều đặc sản bánh ngọt, đưa cho mọi người ?!”

“Nhớ chứ, nhưng sao ?!”

“Tôi nói cho hai cô nghe, vào đúng tối hôm đó, tôi phải quay lại công ty lấy chút đồ, thấy cô ta vẫn còn ở lại làm thêm giờ, lúc tôi đi ngang qua phòng làm việc thấy cô ta mệt mỏi gục xuống bàn ngủ, còn cho rằng cô ta đúng là người cuồng công việc, nếu tôi có một nửa chịu khó của cô ta, thì tôi cũng có thể thăng chức rồi. Nhưng kết quả sau đó tôi nhìn thấy gì, hai cô thử đoán xem ?!”

“Nhìn thấy cái gì ?”

“Tôi nhìn thấy một nhân vật lớn bước vào phòng làm việc của cô ta, để đồ ăn khuya xuống bàn, lại còn ngồi đó nhìn cô ta ngủ, không kìm được lòng đưa tay vuốt ve gương mặt cô ta.... Ánh mắt đó, giống như đang nhìn tình nhân nhỏ, cho dù có là người mù cũng nhìn ra được sự mờ ám giữa bọn họ.”

“Là người nào vậy ?! Nói nhanh lên, đừng có úp úp mở mở như vậy.”

“Diêu-Tử-Chính!”

Hai người còn lại đồng thời phát ra tiếng kêu lớn.

Bàn tay Tư Gia Di vốn đang cứng đờ đặt trên nắm cửa, lúc này chán nản buông ra, trong mắt chỉ còn lại sự ngỡ ngàng. Nháy mắt cô đã lấy lại tinh thần, cuống quýt quay đầu rời đi.

Cô muốn rời ra chỗ thị phi này.

Rời xa . . . con người luôn áp đặt cho mình những xúc động sâu sắc nhất.

Người ngoài cửa đã đi khỏi, nhưng tiếng nói cười bên trong vẫn chưa kết thúc, người kia đưa mắt nhìn hai đồng nghiệp đang bị kinh ngạc, càng cười đắc ý hơn: “Chuyện sau đó còn kích thích hơn !”

“Không thể nào ?! Còn chuyện gì nữa ?!”

“Sau khi Diêu Tử Chính đi, một lúc sau Lý Thân Ninh xuất hiện, bây giờ hai người đoán thử xem ?! Tư Gia Di tỉnh lại, chắc sẽ cho rằng đồ ăn khuya là do Lý Thân Ninh mang tới, hai người liếc mắt đưa tình, là điều miễn bàn.”

Tư Gia Di gần như chạy thẳng một mạch từ trong công ty tới bãi đỗ xe, cô chạy từ trong bóng râm chạy tới bãi đỗ xe ngoài trời, ánh sáng mặt trời lập tức làm cô chói mắt, đồng thời cũng làm tan biến hơn ton ton trạng ri bởi khi này.

Lúc này cô mới có thời gian bình tĩnh lại, gọi điện thoại cho người quản lý khách: “Tôi có việc không thể tới họp, anh tôi họp thay tôi nhé.”

Đi phương lập tức đồng ý: “Không thành vấn đề”

Tư Gia Di cúp điện thoại đi về phía bãi đậu xe, chợt đứng sững lại. Cô thấy người đang đứng trước xe cô, dừng bước, cô mang theo vẻ mặt nghi ngờ đến gần.

Một người đi quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt đồng tình, lại hao hao giống như đang chờ xem kịch vui, thậm chí còn cung quýt nhếch mép vì cô, nhưng tất cả bọn họ đều giống nhau, chính là im lặng trình sang một bên để cô đến gần xe mình.

Chiếc xe của cô hơn ton thay đổi, kinh ngạc dẫn đến ngỡ ngàng, lúc đầu còn không dám chắc đây là xe của mình, vừa nhìn kỹ lại, linh bật cười.

Mu sơn đỏ thẫm chỉ chút t ở hai bên sườn xe, đến cả mũi xe, cửa xe đều viết đầy chữ mừng chữ

“Con đi”

“Hãy bung tha cho Lý Thân Ninh”

“Cô không xứng đáng”

“Đàn bà hư hỏng! Đồ bỏ đi”

“Tại sao chỉ trừng phạt Lý Thân Ninh!”

Tư Gia Di nhìn bốn phía, không phát hiện ra người gây chuyện, chỉ thấy thùng sơn không vứt ở dưới bánh xe, cùng với đó là những ánh mắt tràn đầy sâu xa của người xung quanh.

Trước mắt mọi người, cô có thể làm được gì? Khóc thật to để bọn họ chế giễu? Bỏ xe lại? Báo cảnh sát?

Cô không thể.

Cô chỉ có thể cười cười với họ, rồi gọi điện thoại cho tiệm sửa xe mình quen: “Xe của tôi cần sơn lại, chỗ anh có phương tiện gì để kéo xe của tôi tới tiệm của anh không? Bãi đỗ xe ngoài trời của công ty giải trí Hoàn Cầu, xe của tôi đỗ ở ô 16, tôi sẽ gửi chìa khóa xe chỗ bảo vệ.”

Tư Gia Di không ở lại bãi đỗ xe lâu, gửi chìa khóa xe cho bảo vệ xong, đi thẳng ra phía lề đường vẫy xe. Bước chân cô vội vã giống như chạy trốn, đám người đứng xem náo nhiệt cũng dần tản đi. Để lại tro bụi một chiếc xe đã hoàn toàn thay đổi, dù được chủ nhân sơn sửa lại, vẫn không thể rửa sạch sự lằng nhằng đó.

Vào lúc cao điểm như này rất khó bắt xe, Tư Gia Di vẫn cố gắng chờ, nhưng bị mấy người phía trước nhanh chân hơn, quanh mình chính đại ngồi lên. Một chiếc xe từ từ dừng trước mặt cô.

Không phải xe taxi, mà là một chiếc xe thương vụ màu rượu đỏ.

Trên mặt còn chưa kịp nghi ngờ, tấm kính cửa sổ ghế ngồi phía sau đã nhanh chóng hạ xuống.

Tấm kính chỉ hạ xuống khoảng vài cm liền dừng lại, cô không nhìn thấy cả mặt của người ngồi trong xe, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt của người phụ nữ, mặc dù đuôi mắt có nếp nhăn, nhưng nhìn qua thôi cũng biết được chăm sóc kỹ lưỡng.

Đôi mắt đó cẩn thận quan sát cô, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Tư Gia Di?”

Là giọng một phụ nữ tuổi trung niên.

Trong ánh mắt bình tĩnh của vị trưởng bối xa lạ này là sự không thân thiện, Tư Gia Di không khỏi đề phòng: “Xin hỏi cô là?”

Cửa kính tiếp tục được hạ xuống, cuối cùng được hạ xuống hoàn toàn, một người phụ nữ trung niên từ trang điểm đến trang phục đều rất hợp thời đang ngồi ngăn nắp trong xe: “Tôi là mẹ của Lý Thân Ninh.”

Điều khiến cô kinh ngạc không chỉ là những lời này, hơn đó chính là gương mặt của người phụ nữ kia.

Cánh cửa xe mở ra, đối phương hết sức khách sáo: “Cô Gia Di, cô có rảnh không, chúng ta tìm chỗ nói chuyện, được chứ?” Tư Gia Di lên xe, không biết phải mở miệng nói câu gì đầu tiên.

Người phụ nữ trung niên trước mặt này cũng coi như là một tiền bối lớn trong giới nghệ sĩ diễn viên, cô từng hợp tác với bà trong một bộ phim, nhưng chỉ là một vài cảnh quay ngắn ngủi. Dù sao bà cũng là một diễn viên lâu năm, tuy vai diễn chỉ là một người mẹ nội trợ, nhưng đạo diễn đều phải gọi bà một câu “chị Mẫn Lị”, còn cô lúc đó là một vai phụ không có danh tiếng, bị phó đạo diễn trả đũa, đem ra đùa giỡn liên tục bị ăn tát.

“Cô có thể gọi tôi là cô Mẫn Lị”

Tư Gia Di không khỏi dè chừng nói: “Cô Mẫn Lị, cô tìm cháu...”

“Đi ăn sáng cùng tôi. Cô không vội chứ? Chúng ta từ từ nói chuyện.”

Bà đã nói như vậy, điều cô có thể làm chỉ là đem sự lo lắng kìm xuống đáy lòng.

Mười phút sau ô tô đã đi tới một nhà hàng cao cấp. Một tòa nhà kiểu cũ nằm ở trong một ngõ sâu, nhìn bề ngoài không có gì bắt mắt, giống như những nhà hàng buôn bán đồ ăn sáng khác ở thượng hải, bề ngoài cũng không có gì thu hút, nhưng hương vị rất ngon.

Cơm bánh dày, bánh ngọt và nước lọc đều khéo léo dùng giấy dầu lót ở bên dưới mặt bàn.

Bà ta gấp một miếng bánh cho cô.

“Cảm ơn”. Mặc dù Gia Di nhanh chóng ăn xong miếng bánh đó, nhưng mùi vị giống như ăn nền vậy.

Lý Mẫn Lị chỉ uống trà, nói: “Cô Tư, không giấu cô làm gì, tôi đã điều tra rất rõ về cô. Tôi khá tò mò, cô hiểu bao nhiêu về Thân Ninh?”

Cô đại khái có thể đoán được ý định của bà, cảm thấy đối phương lo lắng thật sự thừa thãi, cũng cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm, dứt khoát trả lời: “Ngoài việc anh ta có một cô con gái ra, hiện giờ cháu còn biết thêm cô là mẹ của anh ta.”

Đường như không ngờ cô sẽ trả lời thành thực vậy, Lý Mẫn Lệ im lặng dùng đầu ngón tay vẽ quanh miệng ly, một lúc lâu sau mới nói: “Không biết cô Tư có nghe qua tin đồn hay không? Nói hoàn cảnh gia đình Lý Thân Ninh rất phức tạp, năm đó mẹ cậu ta là đang là một nữ minh tinh nổi tiếng, cùng với một quan chức sinh ra cậu ta, nhưng vẫn không thể danh chính ngôn thuận gả cho ông ta”

Tư Gia Di không nói gì, chỉ lập lờ nước đôi cười mỉm.

Nhưng nghĩ kỹ lại, những tin tức này trước lúc cô bắt đầu làm quản lý cho Lý Thân Ninh, quả thực đã từng nghe thấy, nhưng vào đúng năm anh ta bắt đầu sự nghiệp, những tin tức như này đã bị bịt kín một cách triệt để, chỉ để lại cho đám người nhiều chuyện đề tài huyền thoại vô căn cứ.

“Cô Tư, tôi cũng không định che giấu điều gì, những lời đồn kia đúng là sự thực, nói ra cũng không vẻ vang gì, cho nên cha của Thân Ninh đã vận dụng các mối quan hệ, bịt kín các tin tức này.”

Tư Gia Di lặng lẽ cụp mắt. Không phải là cô không biết điều này, nhưng rõ ràng Lý Mẫn Lệ không ngại nói cho cô hiểu rõ hơn: “Sau năm đó, chức vụ của cha Thân Ninh càng ngày càng cao, mặc dù ông ấy chưa từng cho mẹ con chúng tôi danh phận, nhưng ở những phương diện khác, thực sự ông ấy chưa từng bạc đãi mẹ con tôi. Lý Thân Ninh lớn lên rất hay chống đối ông ấy, ông ấy là cha đẻ nó, là người có quyền thế nhưng lại không có tư cách dạy bảo nó. Tôi vẫn nhớ năm đó Thân Ninh còn chưa đầy 20 tuổi, có một cô gái vác cái bụng bầu đến gặp tôi, nhìn dáng vẻ cô gái đó rất thanh thuần, nhìn qua cũng rất hiểu chuyện, nhưng dù sao tôi đã có bài học, nên vẫn phản đối chuyện hai đứa yêu nhau. Hơn nữa tôi còn nhìn ra được, Thân Ninh đối với cô gái kia chỉ là yêu thích nhất thời, vì vậy tôi càng phản đối, điều này càng khiến nó có tâm lý chống đối.”

Dù có ngu ngốc thế nào đi nữa cũng có thể nhận ra ý tứ của người nói, Tư Gia Di cắt ngang lời bà: “Cô Mẫn Lệ, cháu nghĩ là cô hiểu lầm rồi.”

Lý Mẫn Lệ dừng lại, tò mò đánh giá cô.

“Cô thực sự rất đặc biệt, có lẽ chính sự không kiêu ngạo hoặc tâm lý không tự ti của cô đã khiến Thân Ninh mắc bẫy?” Lý Mẫn Lệ cười nói, trở lại dáng vẻ nghiêm túc nói: “Tôi biết mấy người lớp trẻ các cô sẽ cảm thấy tôi dài dòng, nhưng tôi hi vọng cô có thể nghe tôi nói hết đã.”

Tư Gia Di có chút bất đắc dĩ.

Để đưa xuống, trình trọng nghe bà tiếp tục: “Thú vị chính là cô gái kia trước mặt Lý Thân Ninh tỏ ra hoàn mỹ, nhưng sau lưng lại tới tìm tôi, muốn tôi dùng tiền giải quyết. Bây giờ mấy cô gái trẻ rất mưu mô, cuối cùng tôi vẫn chấp nhận thỏa hiệp, nhưng lúc đó cái thai được sáu bảy tháng, phá thai sẽ nguy hiểm đến tính mạng, sau khi cô gái kia sinh đứa trẻ ra, cầm tiền của tôi xong liền biến mất, những năm qua chỉ cần tôi định kỳ gửi vào tài khoản của cô ta một khoảng tiền, chắc chắn cô ta sẽ không xuất hiện.”

Tư Gia Di nghe đến thất thần, cô không ngờ thân phận của Dao Dao lại trở trêu như vậy. Một đứa trẻ, không được mong đợi, thậm chí không được chúc phúc khi sinh ra ở thế giới này, như Dao Dao, như Đa Đa... Tất cả những lỗi lầm này đều do những bậc làm cha làm mẹ bọn họ gây ra.

“Tôi chưa từng nói sự thật này cho Thân Ninh, cũng may nó chỉ đau khổ một thời gian, đối với loại tình cảm không sâu nặng như vậy, thời gian chính là liều thuốc tốt nhất. Dao Dao giống ba nó, không thích bị người khác quản giáo, nhưng tính cách rất lương thiện, điều này cũng luôn thể hiện trong tình cảm, với loại tính cách này bọn họ sẽ trở thành người bị tổn thương nhiều nhất. Có thể tất cả mọi người sẽ đều cảm thấy một người từng trải nhiều như cô, với một người suy nghĩ còn chưa trưởng thành như Thân Ninh, sẽ không thích hợp với nhau. Nhưng mà, cô Tư, tôi chỉ muốn nghe cách nghĩ của cô.”

Lý Mẫn Lệ tao nhã nhấp một ngụm trà, coi như kết thúc.

Tư Gia Di bình tĩnh ghi nhớ những chuyện trước đây của Lý Thân Ninh, từng câu từng chữ đều suy nghĩ thật kỹ, cẩn thận nói: “Cô Mẫn Lệ, những lời đồn về cháu và Lý Thân Ninh, hoàn toàn là do hiểu lầm. Cháu chưa từng nghĩ tới chuyện yêu đương với anh ta, cô cũng không cần lo lắng việc cháu sẽ lợi dụng thứ gì đó từ anh ta.”

Cô đang cố gắng nói rõ lập trường của mình, Lý Mẫn Lệ chỉ mỉm cười, không vội lên tiếng, mà thay vào đó bà rót thêm trà vào cốc của cả hai người.

Từng giọt từng giọt trà được rót vào trong chén, hương trà bay vào mũi. Lý Mẫn Lệ ngửi hương trà nói: “Chắc là cháu đã hiểu lầm ý tôi.”

Ánh mắt Tư Gia Di chột sững sờ.

“Lần này tôi tin vào ánh mắt Thân Ninh, cháu không giống như những cô gái mưu mô kia.”

Lý Mẫn Lệ liếc mắt nhìn cô vì câu nói của mình mà đang ngớ ngẩn, đối với sự hiểu lầm của Tư Gia Di, bà hết sức kiên nhẫn giải thích: “Lúc Thân Ninh mới bị đình chỉ hoạt động, tôi đã không để cho cha đẻ của nó giúp đỡ, đúng là vì lo rằng mục đích của cháu không trong sáng, muốn chia rẽ hai đứa. Nhưng sau đó tôi phát hiện, cháu nghiêm túc hơn so với tôi nghĩ rất nhiều, tôi ở trong giới giải trí này nhiều năm như vậy, cũng hiểu đâu là việc thân bất do kỷ. Chuyện tôi lo lắng nhất, chính là Thân Ninh đối với cháu tình cảm sâu nặng, còn trái tim cháu, thực ra căn bản không để ở trên người nó.”

Sự nhìn nhận thông suốt của bà làm cho cô kinh ngạc, một người phụ nữ từng trải, quả nhiên là không giống những người phụ nữ bình thường.

Tư Gia Di trầm mặc, điều này giống như cam chịu, Lý Mẫn Lệ đem tất cả nét mặt đáng vẻ cô thu vào mắt, dường như có chút thất vọng, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt nhẹ nhàng, thoải mái nói: “Có lẽ đó là ý trời, còn nhớ lần đầu tiên Thân Ninh nhắc về cháu với tôi, nó nói với tôi lần đầu tiên gặp cháu, là lúc tới studio tìm tôi, khi đó tôi mới nhớ đúng là có một lần tôi từng hợp tác với cháu. Chuyện đã quá lâu, nên tôi không thể nhớ được, nhưng Thân Ninh lại nhớ hết sức rõ ràng.”

Lý Mẫn Lệ nói đến đây, dừng lại một chút, ngược mắt quan sát phản ứng của Tư Gia Di.

Trong mắt người phụ nữ trẻ này, có sự xúc động sâu sắc.

Một việc bản thân không hề để ý tới, lại khiến cho đối phương ghi xương khắc cốt - được một người ghi nhớ kỹ như vậy, cho dù là người phụ nữ có trái tim sắt đá đến mấy cũng bị làm cho tan chảy, cuối cùng tận trong đáy lòng Lý Mẫn Lệ mỉm cười, gần như thở phào nhẹ nhõm.

Bà cầm hai tay Tư Gia Di, chân thành nói: “Tình cảm ban đầu không sâu sắc, nhưng thời gian sẽ làm làm hai người trở gần bó hơn, nếu Thân Ninh thực sự bị từ chối, chỉ sợ nó sẽ bị tổn thương cả đời. Cho nên, Gia Di, tôi hi vọng cháu có thể thử đón nhận Thân Ninh.”

Lý Mẫn Lệ đi rồi.

Để lại Tư Gia Di ngồi trên chiếc bàn gần cửa sổ tràn đầy ánh sáng. Cảnh vật bên ngoài chậm chậm tiến vào trong tầm mắt cô, ánh mặt trời lấp lánh, thảm cỏ xanh mướt, mái nhà đẹp đẽ của tòa nhà hiện đại, con đường vào ngõ sâu hun hút.

Cảm động ư?

Đúng vậy.

Rung động ư?

Tư Gia Di giơ tay lên, muốn sờ thử ngực mình.

Nhưng cuối cùng cô không làm vậy.

Trái tim cô đã bị người ta khoét sâu một lỗ vào một buổi sáng sáu năm trước rồi, nỗi đau đớn đầm đìa máu tươi đó, thực sự cô không muốn trải qua một lần nào nữa.

Điều chỉnh lại tâm trạng, Tư Gia Di bắt xe tới trường quay chỗ Sunny làm việc. Mặc dù chuyện Sunny và một vị đại gia thuê phòng bị chụp ảnh đăng lên bản tin đã qua một thời gian, trong thời gian đó công ty cũng dùng phương án bác bỏ tin đồn nhờ đến pháp luật, nhưng độ nóng của tin đồn này vẫn còn dư âm, vẫn có không ít phóng viên trực bên ngoài trường quay, mong thu thập được chút tin tức gì đó.

Tư Gia Di xuất hiện đối với cánh phóng viên mà nói là thu hoạch lớn không ngờ.

Cô vừa từ trên taxi bước xuống, lập tức thấy mấy phóng viên đứng ở bên ngoài studio, đang chuẩn bị đi vòng bằng cửa sau, thì bị một phóng viên nhìn thấy.

Phóng viên không nhiều lắm, trận chiến này cô vẫn đối phó được, cô đi thẳng một mạch, phóng viên ở phía sau cũng nhanh chóng chạy tới: “Đối với chuyện Hoàn Cầu đình chỉ mọi hoạt động của Lý Thân Ninh, cô có ý kiến gì không?”

“Hành động này của Hoàn Cầu đã khiến cho các fan hâm mộ Lý Thân Ninh nổi giận, họ liên tục có những hành động tẩy chay các bộ phim do Hoàn Cầu sản xuất, chuyện này phía các cô có định giải quyết thế nào?”

“Cô có lời nào để nói với fan hâm mộ của Lý Thân Ninh không?”

Từ đầu tới cuối Tư Gia Di đều cúi đầu không nói lời nào, cuối cùng nghiêng người bước vào cửa sau studio, bảo vệ studio lập tức đóng cửa, cản đám phóng viên ở lại bên ngoài.

Không khí trong studio rất mát mẻ, ở đây fan hâm mộ được phép ra vào.

Người đại gia Sunny đeo đuổi là một trong những nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim này, mặc dù vai diễn của Sunny là vai thứ chính, nhưng phần diễn cơ bản ngang bằng với vai nữ chính, cảnh tượng ở studio vô cùng náo nhiệt, người trường quay chủ yếu là fan hâm mộ của cô ta.

Giữa ngày hè quay phim cổ trang đối với diễn viên mà nói thực sự không khác gì một kiểu hành hạ con người ta, trang phục mặc trên người trong ba lớp ngoài ba lớp, chỉ cần vừa đến giờ được nghỉ, tất cả mọi người đều vội vàng tìm đồ để giải nhiệt.

Sunny được fan đưa cho một chiếc quạt nhỏ tích điện chưa kịp sử dụng, ngẩng đầu nhìn thấy Tư Gia Di xuất hiện, lập tức đứng lên gọi: “Chị Gia Di, sao chị lại tới đây?”

Bây giờ kiểu diễn viên nữ như Sunny trong giới giải trí nhiều không đếm xuể, các cô ấy đối nhân xử thế luôn rất khôn khéo, làm việc biết dựa vào tình hình, Tư Gia Di cảm thấy dù người con gái này có chọn cách nào để được nổi tiếng đi nữa, thì đều là quyền tự do của cô ta, nhưng cô chỉ lo rằng sau này cô ta sẽ trèo càng cao, ngã càng đau. Làm người quản lý, cô chỉ có thể cố gắng làm tốt vai trò của mình, lập kế hoạch hoạt động nghệ thuật của cô ta thật tốt, tránh cho cô ta phải đi đường vòng.

Tư Gia Di lấy từ trong túi xách ra hai quyển kịch bản: “Hai bộ phim này đều ngỏ ý tìm em đóng, cả hai bộ phim đều cùng một nhà đầu tư, có quy mô đầu tư ngang nhau, vai diễn họ định mời em cũng không khác nhau lắm, nhưng vì phải đóng trong một năm, em hãy chọn một bộ để nhận lời đi.”

Sunny nhận kịch bản, nụ cười thanh thuần động lòng người: “Cảm ơn chị Gia Di, lúc nào xong việc ở đây, về nhà em sẽ xem ngay.”

Tư Gia Di gật đầu, nói: “Nếu không có việc gì thì tôi đi trước, quay phim tốt nha, nhưng đừng để bản thân mệt mỏi quá”

Cô còn chưa kịp quay đầu rời đi đã có mấy fan hâm mộ chạy về phía bọn họ, còn mang theo đồ uống giải nhiệt tới, ngay cả Tư Gia Di cũng có phần: “Chai này cho cô”

Fan hâm mộ đó cố ý chọn một chai đưa cho cô.

Cô cười cười: “Cảm ơn.” nhận lấy chai nước uống, bỏ vào trong túi xách.

Vì không tham dự hội nghị thường niên, nên công việc buổi sáng của Tư Gia Di xong sớm, vừa hay có thể về nhà ăn cơm trưa, mùa hè này Dao Dao rong chơi khá nhiều, nên bây giờ bị Lý Thân Ninh hạ lệnh cấm túc, phải ở nhà làm xong bài tập mới được ra ngoài chơi.

Tất nhiên, Lý Thân Ninh đã khai ân một chút, cho phép cô bé đến nhà Tư Gia Di làm bài tập.

Tư Gia Di vừa mở cửa nhà ra, liền thấy hai đứa bé đang ngồi bên chiếc bàn trà nhỏ được đặt trên giường, một đứa đang xem tivi, một đứa đang làm bài tập.

Người giúp việc mới đang bận rộn ở phòng bếp, có mùi đồ ăn, có trẻ nhỏ, có tiếng vui đùa âm ỉ từ trong tivi truyền ra, nhưng cô không để ý tới việc hưởng thụ bầu không khí ấm áp này, chỉ kinh ngạc: Đang vui đùa vào làm bài tập, không phải là Dao Dao, mà là con trai nhà mình.

Bảo mẫu nghe thấy tiếng động, tay cầm mui xào chạy ra: “Cô chủ, cô về rồi.”

Tư Gia Di không để ý tới người bảo mẫu chỉ hơi hơi gật đầu thay câu trả lời, cô vội vàng thay dép lê đi vào chỗ hai đứa trẻ. Nhìn kỹ lại, đúng là Đa Đa đang làm bài tập toán, chứ không phải là đang vẽ lung tung trên quyển vở.

So với Đa Đa, Dao Dao nhanh nhẹn hơn nhiều, vừa thấy Tư Gia Di đi vào lập tức ngoắc ngoắc tay ra hiệu cô lại đây ngồi: “Phim hoạt hình này hay lắm, cô mau lại đây xem đi.”

Tư Gia Di không thể tự tìm hiểu, cũng không thể quấy rầy nhã hứng của con trai, chỉ còn cách hỏi Dao Dao: “Đa Đa có thể làm được bài tập toán sao?”

Dao Dao mắt không rời khỏi màn hình tivi, thờ ơ đáp: “Cháu cũng không biết, lúc cháu bắt đầu làm đồng bài tập kia, cậu ấy đứng ở bên cạnh nhìn, mà đề toán kia khó cực kỳ, cháu không biết làm, giận quá ném cả quyển sách bài tập đi, kết quả cậu ấy nhặt cuốn sách bài tập lên hộ cháu, không nói câu nào, bắt đầu làm bài tập.”

“... ”

Lúc này Dao Dao mới nhận ra sự khác thường, tạm thời rời mắt khỏi bộ phim hoạt hình yêu thích nhất, nhìn về mặt ngạc nhiên của Tư Gia Di: “Chắc là thầy giáo cậu ấy đã dạy đề toán này rồi.” Dao Dao hoàn toàn không hiểu được sự ngạc nhiên của Tư Gia Di.

Thấy Tư Gia Di không nói lời nào, Dao Dao càng bức bối hơn, tại sao cô bé lại có cảm giác như cô Gia Di đang vui mừng phát khóc ?

Ngay sau đó chuông điện thoại di động vang lên, Tư Gia Di cầm túi lấy điện thoại ra, là Lý Thân Ninh gọi tới: “Cô đang ở đâu?”

“Đang ở nhà ăn cơm cùng hai đứa bé. Sao vậy?”

“Dao Dao cũng ở chỗ cô chứ?”

Cô nhìn Dao Dao, cô bé thấy trong túi cô có chai đồ uống, lấy ra, mở nắp uống ... Tư Gia Di ngoảnh lại nói với Lý Thân Ninh: “Vâng, cũng may Đa Đa có thêm một người bạn.”

“Được, vậy cô ăn cơm xong gọi điện lại cho tôi, tôi dẫn cô tới một chỗ.”

“Chỗ nào?”

Lý Thân Ninh úp úp mở mở: “Đến lúc đó cô sẽ biết.”

Tư Gia Di cúp điện thoại, nhìn thấy Dao Dao đang lưu luyến không rời đem chai nước uống đưa tới trước mặt Đa Đa: “Đừng có bảo tôi hẹp hòi, cậu làm bài tập giúp tôi, chai nước này tặng cho cậu đó.”

Đa Đa hơi nhú mồm nhìn Dao Dao, đột nhiên mỉm cười. Từ trước đến giờ khuôn mặt nhỏ nhắn kia luôn luôn ra vẻ trầm tư, đột nhiên hiện lên nụ cười này, giống như làm tan chảy khối băng trong lòng Tư Gia Di sáu năm nay, lúc này bảo mẫu đã chuẩn bị xong một bàn thức ăn, gọi mọi người ra ăn cơm.

Hai đứa trẻ ngồi một bên, Tư Gia Di lần lượt gắp thức ăn cho hai đứa, Dao Dao cắn đôi đũa, hình như có gì đó muốn nói, Tư Gia Di phát hiện nghiêng đầu, chờ Dao Dao nói

Dao Dao suy nghĩ một chút, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: “Cháu bị Lý Thân Ninh vứt bỏ, đến đây ở cùng cô được không?”

Cô bị chọc cười: “Cô cũng muốn vậy, nhưng chắc chắn anh ta sẽ không đồng ý.”

Cô bé chu miệng: “Ai bảo anh ta quan tâm cháu? Hừ, cháu muốn để cho anh ta phải nếm thử mùi vị bị bỏ rơi.”

Rõ ràng Dao Dao đã có quyết định nhưng lại không lôi kéo được sự ủng hộ của Tư Gia Di. Cô bé quay sang hỏi Đa Đa vừa mới uống xong ly nước: “Tư Tuấn Đạt, sau này cậu đi theo tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cậu.”

Đa Đa hoàn toàn không có phản ứng.

Dao Dao tức giận, vỗ vai Đa Đa muốn cậu ta nghe mình nói: “Này!”

Cái vở vai này khiến Đa Đa sợ hãi, Dao Dao mặt biến sắc, vội vàng quay về phía Tư Gia Di: “Cậu ấy... Hình như cậu ấy đang run!”

Tư Gia Di ngăn người, vội vàng lại gần: “Đa Đa, con sao vậy?”

Cô nâng mặt Đa Đa lên, lập tức hoảng sợ, đôi đũa trong tay rơi xuống, sắc mặt Đa Đa đã trắng bệch, mồ hôi toát ra.

“Đa Đa, con sao vậy? Con nói đi ! Có phải con không khỏe ở đâu không?”

Đa Đa cắn chặt răng, ôm bụng trượt xuống gầm bàn.

Tư Gia Di lập tức ôm lấy cậu bé, chớp mắt đã ra tới cửa, lo lắng nói với người bảo mẫu ở sau lưng cô: “Mau mang đôi giày của Đa Đa lại đây, chúng ta tới bệnh viện.”

Tư Gia Di lo lắng đi đi lại lại trên hành lang bệnh viện, cuối cùng bác sĩ cũng đi ra, cô vội vàng chạy tới.

Bác sĩ nghiêm nghị nói: “Cậu bé đang rửa ruột.”

Khuôn mặt Tư Gia Di gần như bị sự sợ hãi làm cho méo xệch: “Ngộ độc thức ăn?”

“Chúng tôi vừa lấy từ trong dạ dày cậu bé một chút dịch, sau khi đưa đi xét nghiệm trong đó có loại keo dán cường lực rất nguy hiểm, có phải trong lúc người nhà không để ý, cậu bé ăn nhầm phải loại keo dán này?”

Cô cố gắng bình tĩnh nhớ lại, nhưng trong đầu hoàn toàn trống rỗng, gần như sắp khóc lắc đầu: “Không phải, trong nhà tôi không có keo dán cường lực này.”

Bác sĩ nhận thấy người mẹ này đã bị hoảng sợ đến phát run, chỉ có thể cố gắng an ủi: “Cũng may cậu bé được đưa tới kịp thời, không có nguy hiểm đến tính mạng, bây giờ cô đi làm thủ tục nhập viện đi, cậu bé cần phải ở lại bệnh viện quan sát một đêm.”

“... ”

“Còn nữa, tốt nhất cô hãy đem tất cả những gì cậu bé đã ăn trong vòng hai tiếng đến đây, để bệnh viện xét nghiệm.”

Cô lập tức gạt đầu, ép bản thân hít thở thật sâu mấy lần, nhưng sắc mặt hoảng sợ vẫn không tiêu tan, nhanh chóng đi làm thủ tục nhập viện.

Bảo mẫu trở về nhà một chuyến, mang đồ ăn đến bệnh viện xét nghiệm, kết quả đưa ra là: fan hâm mộ đưa cho cô chai đồ uống có trộn keo dán cường lực.

Đa Đa ngủ ở trên giường bệnh, Tư Gia Di ngồi bên cạnh, nhìn khuôn mặt ngủ say của cậu bé, mãi lâu vẫn không thể bình tĩnh lại. Có tiếng bước chân tới gần, cô cũng không phát giác.

Cho đến lúc giọng Lý Thân Ninh vang lên: “Tôi vừa ở ngoài hành lang nghe bảo mẫu nhà cô nói chuyện, nghe nói cô đã báo cảnh sát rồi.”

Lý Thân Ninh đưa ra một bức thư: “Có người gửi tới công ty cho cô.”

Tư Gia Di đưa mắt đọc bức thư đã được bóc ra - Sơn đỏ, đồ uống có độc, cái giá cho việc Lý Thân Ninh bị đình chỉ hoạt động không chỉ có như vậy đâu, các người chờ đi....

Trong mắt Tư Gia Di lóe lên một tia thù hận, giật lấy bức thư như muốn xé tan ra, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại được, bàn tay nắm chặt lấy bức thư, dùng sức như muốn xé rách vẻ mặt đe dọa của đối phương, cố gắng bình tĩnh lại lần nữa, mới miễn cưỡng nói một câu vô tâm: “Phiền anh giao bức thư này cho cảnh sát.”

Lý Thân Ninh gạt đầu một cái, xoay người định rời đi, nhưng rốt cuộc vẫn không nhịn được, đặt tay lên bờ vai yếu ớt của cô, muốn an ủi, nhưng phát hiện tất cả những chuyện này đều bắt nguồn từ anh mà ra. Mâu thuẫn và hối hận tất cả không thể nói thành lời, anh chỉ có thể nói: “Tôi...”

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi cô đã suy nghĩ rất nhiều. Nghĩ đến câu Lý Thân Ninh từng nói với cô: “Nếu yêu một người là sai lầm, tôi tình nguyện đắm lao phải theo lao.”

Lại nghĩ tới câu nói kia của Lý Mẫn Li: “Hi vọng cháu có thể thử đón nhận Thân Ninh.”

Nhưng tất cả những giọng nói này đều bị vẻ mặt trắng bệch của cậu bé đang nằm ở trên giường bệnh, đánh tan.

“Xin lỗi.” Cô nói ra câu vốn anh đang định nói.

Cô dứt khoát lấy bàn tay anh đang khoác trên vai mình ra: “Vào lúc này tôi không muốn gặp bất kỳ ai, mời ra ngoài.”

Tư Gia Di ở lại bệnh viện cả đêm, chiếc sofa ở góc phòng bệnh trở thành giường của cô.

Bữa ăn tối Lý Thân Ninh nhờ y tá đưa tới cho cô, nằm nguyên trong sốt giắc. Nếu như không trút nỗi hận trong lòng này như vậy, cô sợ rằng cô sẽ điên mất.

Trong đầu có quá nhiều điều phải suy nghĩ, đêm nay chắc chắn sẽ bị mất ngủ cả đêm, thỉnh thoảng cô lại nghiêng người nhìn Đa Đa, ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào, chiếu lên hàng lông mi trên khuôn mặt bình thần của cậu bé. Từ trước đến giờ trong lòng cô chưa bao giờ lo lắng như lúc này, cô ngồi dậy, kéo kín rèm cửa sổ lại.

Đúng lúc này điện thoại của cô vang lên, để tránh làm Đa Đa thức giấc, cô đi ra ngoài phòng bệnh nhận điện thoại.

Trên hành lang vắng lặng, chỉ có một y tá ngồi trong buồng trực ban, là Phó Dĩnh gọi tới.

“Tớ nghe người quản lý trước đây của cậu kể rồi.”

“Tin xấu luôn luôn lan truyền rất nhanh.” Tư Gia Di muốn nở nụ cười, nhưng cô không còn chút sức lực.

“Một tiếng nữa là tớ bay đến chỗ cậu, tớ gọi điện cho cậu là để hỏi cậu đang ở bệnh viện nào?”

“Chỗ cậu rất xa chỗ tớ, cậu không cần tới đâu, tớ giải quyết được.”

“Cậu có từ chối cũng vô ích, tớ đã xin nghỉ đông ở công ty rồi, đang chuẩn bị tới chỗ cậu và Đa Đa đây. Gần đây xảy ra nhiều chuyện quá, một mình cậu làm sao đối phó được?”

Trong lúc vô tình, hốc mắt Tư Gia Di đã đỏ lên, nhưng nước mắt không chảy ra được, có lẽ đau đến chết lặng, chính là như vậy.

Tư Gia Di đi đi lại lại trên hành lang, tay nắm chặt điện thoại khóc không ra nước mắt. Phó Dĩnh còn chưa kịp nói lời an ủi thì hành lang vốn yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng bước chân lạnh lẽo, tiếng bước chân lại gần càng khiến thần kinh Tư Gia Di căng lên.

Cô chợt quay đầu lại, Diêu Tử Chính đang đứng ở cách đó không xa, trên mặt không chút cảm xúc.

“Đợi cậu đến chúng ta nói chuyện tiếp.” Tư Gia Di cuống quýt nói, ngắt điện thoại, cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt: “Anh tới đây làm gì?”

Anh ta không trả lời, quay người đi vào phòng bệnh, cô chạy tới ngăn anh ta, nhưng chậm hơn một bước, anh ta đi tới giường bệnh bế Đa Đa lên, Tư Gia Di đuổi theo sau nhưng bị trợ lý của anh ta ngăn lại, không cho tới gần.

Cô vùng vẫy cố gắng thoát khỏi người trợ lý của anh ta, lại bị đẩy ngã xuống giường bệnh, cô thét lên: “Bỏ con tôi xuống!”

“Cô căn bản không có trách nhiệm của một người làm mẹ”

“Anh muốn đem con trai tôi đi đâu? Diêu Tử Chính!”

Anh ta dường như cười nhạo, môi mỏng khẽ nhếch lên sắc bén như dao: “Tôi đưa Đa Đa tới chỗ không có một người mẹ thiếu trách nhiệm.”

35. Chương 35: Đủ Rồi

Edit: cereniti

Đây đã là lần thứ tư Tư Gia Di bị cản lại.

“Điều Tử Chính đâu rồi?”

“Thật xin lỗi cô Tư, ngài Điều không có ở đây.”

Phó Dĩnh đi cùng cô, Tư Gia Di vốn không có máu mặt tại nơi đây, chỉ có thể để Phó Dĩnh nói chuyện với thư ký: “Phiền cô nhắn với Điều Tử Chính, rằng, con người đều bình đẳng, hấn bất mãn với quyền giám hộ, có thể tìm luật sư kiện cáo chúng tôi, mang đứa bé đi chơi trò mất tích, là hành động của một kẻ lưu manh.”

Thư ký của hấn là một cô nàng khôn khéo, biết nên đắc tội cùng không nên đắc tội với ai, cô mỉm cười: “Khi ngài Điều trở về, tôi sẽ chuyển lời ngay.”

Đã qua bốn ngày.

Hai người phụ nữ mệt mỏi kéo lê thân thể vào trong nhà, từng góc nhỏ nơi đây đều được trang trí theo phong cách trẻ con, bé con của cô không thích chụp hình, cũng không thích cười, Tư Gia Di muốn tìm một tấm hình của con để ngắm cũng không có.

Trong lúc Tư Gia Di nói chuyện điện thoại với luật sư về quyền giám hộ, đồ ăn Phó Dĩnh gọi bên ngoài đã được mang tới. Phó Dĩnh đi vào bếp, vội vàng cầm bát đũa, phân chia thức ăn cho cô, nhưng Tư Gia Di lại khoát khoát tay, đẩy chén đũa ra xa.

“Cả ngày nay cậu chưa ăn gì cả.”

“Mình ăn không vô.”

“Cậu cứ thế chết đói sẽ không gặp được Đa Đa đâu.”

Tư Gia Di vùi mình ở trên ghế sa lon, mân mê đầu, giọng buồn buồn không có chút tinh thần: “Phó Dĩnh, mình thật sự không chống đỡ nổi nữa.”

Phó Dĩnh chỉ có thể thở dài.

Đang muốn nói gì đó, chuông điện thoại của Tư Gia Di chợt vang lên, Tư Gia Di theo quán tính nhận điện thoại, sau mới ý thức được đây là cuộc gọi của Lý Thân Ninh.

Hấn rất nóng lòng: “Thảm tử tư đã tra được manh mối.”

Tư Gia Di căn bản không nghe được gì, trí óc cô đã bị lấp đầy bởi suy nghĩ về đứa con, chiếc điện thoại di động bị cô vô lực ném đến một góc ghế ngồi, Phó Dĩnh lo lắng nhìn cô, lấy di động, thay cô tiếp tục nghe.

“Gia Di nói với tôi, rằng anh đang giúp cô ấy điều tra chuyện năm đó, đúng không?” Phó Dĩnh bất đắc dĩ nói tiếp, “Hiện tại chuyện cấp bách là chuyện đứa con của cô ấy, những việc khác, chờ sau này hãy nói, đã làm phiền anh rồi.”

Lý Thân Ninh trầm mặc.

Phó Dĩnh đang định cúp máy, đầu kia chợt vang lên giọng điệu nặng trĩu bất đắc dĩ: “Tôi biết mình không có tư cách, nhưng tôi vẫn phải nói, thay tôi chăm sóc cô ấy thật tốt.”

“Tôi biết rồi, anh yên tâm.”

“Đúng rồi, ở chỗ tôi có một món đồ, là thứ thảm tử tư tìm được trong nhà của một người liên quan tới vụ việc kia, hiện tại tôi đã chuyển phát qua, có thời gian thì hai người hãy xem thử.”

“Người liên quan?” Phó Dĩnh kinh ngạc thuật lại, nét mặt không chút thay đổi, không nhìn tới phản ứng của Tư Gia Di, tiếp tục nói, “Người nào?”

“Phương Tử Hằng.”

Phó Đinh cúp điện thoại, quan sát Tư Gia Di chốc lát, tạm thời quyết định không nói tin tức này cho cô biết. Trước mắt, họ toàn tâm toàn ý nghĩ về đứa trẻ, thay vì để vết sẹo thêm một lần ứa máu, chẳng bằng hãy để nó bình yên.

Không tìm được người trong cuộc, lại không có một chút đầu mối, việc Tư Gia Di duy nhất có thể làm, chính là gửi hy vọng vào pháp luật.

Cô gửi niềm tin nơi luật sư, rằng sẽ ép Điều Tử Chính ra mặt, nhưng cô đã nghĩ lầm.

Xuất hiện tại điểm hẹn, chỉ có luật sư của Điều Tử Chính.

Tư Gia Di ủy thác luật sư ở văn phòng luật quyết định điểm hẹn, thời gian, đúng 10 giờ sáng, cửa phòng họp bị đẩy ra, người vào cửa liền tự giới thiệu mình: “Chào các vị, tôi là luật sư đại diện cho ngài Điều.”

Ánh mắt Tư Gia Di lướt nhanh qua luật sư, rồi nhìn qua sau lưng hắn —— bóng dáng Điều Tử Chính không hề xuất hiện.

“Điều Tử Chính đâu?”

Đối phương cười một tiếng ý xin lỗi: “Ngài Điều tạm thời không tiện ra mặt, mọi vấn đề liên quan tới vụ kiện, đều ủy thác cho tôi.”

Tư Gia Di dường như đã bị chiêu trò này của hắn ép tới mức điên.

Điều Tử Chính lộ diện chậm một ngày, cô liền chậm một ngày nhìn thấy con, mọi dây thần kinh đều đã bị quật ngã đến mức sắp ngã xuống vực. Nhưng Tư Gia Di trừ căn răng ngồi lại trên ghế, để bàn tay đang nắm thật chặt thành nắm đấm bên ngoài, thì chẳng làm được gì.

Không khí căn phòng mỗi lúc một nặng nề, bỗng, cửa kiếng phòng họp lần nữa bị đẩy ra, một người phụ nữ mang kính đen, xinh đẹp tốt cùng, uyển chuyển bước vào: “Muốn biết hành tung của Điều Tử Chính, hỏi anh luật sư này, không bằng hỏi tôi.”

Tất cả mọi người tại đây đều sửng sốt.

Người phụ nữ tháo kính mát xuống, lạnh lùng ngồi xuống bên cạnh Tư Gia Di.

Người tới, chính là Quý Khả Vi.

Việc Quý Khả Vi xuất hiện như phá vỡ cục diện bế tắc, hiển nhiên cô quay người về phía Tư Gia Di: “Đã lâu không gặp. Đi tán gẫu với tôi chút chứ?”

Luật sư của Tư Gia Di rõ đã nhận ra vị đại minh tinh này, nhưng lại ho khan một tiếng, tiếp tục thể hiện phong thái chuyên nghiệp: “Thưa cô, chúng tôi đang ở trong cuộc họp, nếu cô là khách hàng mới của chúng tôi, xin cô ra quầy tiếp tân ghi danh tánh trước. Ra cửa quẹo trái là tới.”

Tư Gia Di đã đứng lên, nói chuyện với Quý Khả Vi: “Chúng ta tìm nơi nào nói chuyện đi.”

Quý Khả Vi nhận được câu trả lời chắc chắn, nhú mày, dò xét vị luật sư không biết thức thời kia, quay đầu dẫn Tư Gia Di ra ngoài: “Văn phòng này quá tệ, quán cà phê phía đối diện kia coi bộ được đấy.”

Tư Gia Di quay đầu lại, liếc mắt nhìn Phó Đinh vẫn đang ngồi trong phòng họp, Phó Đinh đọc hiểu ánh mắt của cô, gạt đầu một cái, sau liền ngoái đầu nhìn hai vị luật sư, nói: “Cô ấy có chuyện cần ra ngoài một lát, luật sư Lâm, chúng ta thay cô ấy nói chuyện đi, không cần đợi Gia Di đâu.”

Một lát sau, Tư Gia Di đã ngồi tại quán cà phê được gọi là có dáng vẻ rất đẹp đó.

Tư Gia Di đợi cô ta chọn món, đợi cô ta thông thả ung dung lấy hộp phấn trang điểm dặm lại, đợi cô ta nói lảm nhảm xong: “Cô không thắc mắc vì sao tôi tìm được văn phòng luật sư kia à?”

Tư Gia Di chỉ nói một câu: “Anh ta đang ở đâu?”

Quý Khả Vi cũng không có ý định nhanh như vậy đã nói vào chánh đề: “Tôi rất thích dáng vẻ cô bây giờ.”

Quý Khả Vi vừa nói vừa lấy trong túi ra một tấm gương lớn, ý bảo Tư Gia Di nhìn vào bên trong.

Trong tấm gương, phản chiếu gương mặt hoa lệ sáng chói của Quý Khả Vi, cùng gương mặt tiều tụy không chịu nổi của cô.

“Nếu như cô đặc biệt tới để châm chọc tôi, như vậy mục đích của cô đã đạt được rồi. Bây giờ cô có thể nói cho tôi biết hành tung của Diêu Tử Chính chứ?”

“Quả nhiên, sáu năm qua, cô vẫn như vậy, không dễ đối phó. Toàn thế giới cũng chỉ có anh ta trị được cô.”

Quý Khả Vi lại tìm được đề tài mới mẻ: “Bản nhạc đang được phát tại quán cà phê này không tệ, cô cảm thấy sao? ”

Lòng Tư Gia Di kì thực đã sớm như lửa đốt, nhưng, nét mặt vẫn như cũ, bình tĩnh đợi cô ta nói nhảm xong.

“Thật ra thì khi Diêu Á Nam còn sống, tôi căn bản chưa từng gặp qua cô ta, năm cấp 2, tôi liền nghỉ học đến quán bar hát. Đinh Duệ chung quy là ủng hộ tôi, anh ta bảo khi tôi hát rất giống một người bạn của anh ta, rồi anh ta giới thiệu tôi cho Diêu Tử Chính. Sau đó tôi mới biết, người bạn trong miệng Đinh Duệ chính Diêu Á Nam.”

Bàn tay ở dưới bàn của Tư Gia Di nắm chặt lại thành quyền.

Người phụ nữ này xuất hiện không phải vì ý tốt, cô ta tới dường như chỉ để nhắc lại cái quá khứ cô muốn quên đi, nhưng cô hôm nay lại có việc phải cầu cô ta, vậy nên chỉ có thể mặc cho đối phương dùng cái câu nói “đã từng” kia hành hạ mình.

Tư Gia Di nghĩ điều cô ta nói kế tiếp. Sẽ là lời lên án cô và Phương Tử Thành đã gián tiếp giết chết Diêu Á Nam, nhưng không ngờ ——

“Trước khi Diêu Á Nam gia nhập giới giải trí, đã sống với Đinh Duệ, sau khi gia nhập, Đinh Duệ trên danh nghĩa là trợ lý của cô ta, hai người họ chưa từng xảy ra xung đột, cho đến khi vụ môi giới mại dâm xuất hiện, quan hệ giữa Đinh Duệ cùng Diêu Á Nam liền hoàn toàn sụp đổ, Diêu Á Nam không lâu sau đó tự sát, sau khi Đinh Duệ biết tin tức này, anh ta liền suy sụp. Không chỉ tính tình thay đổi, còn bị bệnh tâm lý nặng, luôn nằm mơ hoang tưởng gặp được Diêu Á Nam, mấy năm nay bệnh tình ngày một nghiêm trọng, hiện vẫn phải nằm viện tiếp nhận trị liệu.”

Tư Gia Di cô bây giờ không thể suy đoán được ý đồ đối phương.

Chính bởi vì không biết, nên con người ta càng sợ hãi.

Tư Gia Di rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Tại sao lại nói cho tôi biết những điều này?”

Quý Khả Vi vẫn như cũ nói bằng giọng đùa cợt: “Ồ? Rốt cuộc đã hứng thú với điều tôi nói rồi ư?”

“ ”

“Tôi điều tra được, năm đó Diêu Tử Chính từng muốn bỏ qua cho cô. Điều này thật nằm ngoài dự đoán của tôi, tôi thử bắt lấy tim của anh ấy, thử làm cho hai người trở mặt, thử ép buộc anh ấy ra tay trước, nhưng kết quả lại như thế nào đây? Thời điểm đó, anh ấy không yêu tôi, về sau cũng vậy. Tim của anh ấy, ở chỗ cô.”

Tư Gia Di theo bản năng muốn cắt đứt miệng người phụ nữ vừa kiêu ngạo vừa hèn mọn này: “Câm miệng. ”

Quý Khả Vi bật cười: “Vì cái gì tôi không thể nói? Cô sợ cái gì? Sợ mình dao động? ”

Tư Gia Di cự tuyệt trả lời, cúi đầu, cầm thìa bạc khuấy cà phê, hành động vô thức này lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, suy nghĩ trong trí óc cô ngày một rối rắm.

Quý Khả Vi như nhìn xuyên thấu được cô, đưa khuôn mặt lạnh lùng tới gần: “Nhưng, thứ cô bồi đắp lại cho anh ấy là gì? Là mối quan hệ không rõ với Phương Tử Hằng. Anh ấy vì cô, vạch trần bộ mặt thật của Phương Tử Hằng, vì cô mà giải quyết hẩn, khiến Phương Tử Hằng táng gia bại sản là vì thế, còn cô, lại tìm anh ấy mượn tiền thay cho Phương Tử Hằng! Thật buồn cười, cô có lòng giúp đỡ Phương Tử Hằng như vậy, chắc cô có biết hẩn báo đáp lại cho cô điều gì chứ? Hẩn chạy đến chỗ Đinh Duệ, một mực khai rằng hành

động vạch trần án môi giới mại dâm của Diêu Á Nam năm đó là nghe theo sự sai bảo của cô. Cô làm ơn sử dụng cái đầu một chút đi, Đinh Duệ nghe xong mấy lời này, liệu có muốn đến giết cô không?”

Tư Gia Di ngẩng đầu: “Ý cô muốn nói, tất cả đều không phải là lỗi của Diêu Tử Chính, sự thật là Đinh Duệ gạt Diêu Tử Chính, đặt bẫy gây scandal hít thuốc phiện cho tôi?”

Việc cô bình tĩnh . . . Hiển nhiên, không phải là điều Quý Khả Vi mong chờ.

Tư Gia Di không khóc không cười, không quấy nhiễu không làm khó, chỉ lạnh nhạt nhắc nhở Quý Khả Vi: “Dù gì, cô đừng quên, buổi họp báo năm đó, kẻ tự tay đẩy tôi vào vực sâu vạn dặm, không phải Đinh Duệ, mà là kẻ luôn miệng nói yêu tôi - Diêu Tử Chính.”

“ ”

“Cô đã có lòng tốt, thay Diêu Tử Chính nói những lời này, vậy cô nói cho tôi biết đi, năm đó, vì sao Diêu Tử Chính lại muốn cho tôi một kích trí mạng?” Tư Gia Di dùng ánh nhìn chăm chọc liếc xem cô ta, “Cho tôi một lý do thuyết phục đi.”

Quý Khả Vi giận tái mặt, lặng lẽ quan sát Tư Gia Di, hồi lâu sau, lấy một CD ra từ trong túi, đẩy tới trước mặt cô.

“Đinh Duệ chính là dùng thứ này uy hiếp Diêu Tử Chính suốt 6 năm.”

Tư Gia Di đột nhiên nhú mày.

“Đinh Duệ thừa dịp Diêu Tử Chính ra nước ngoài, lừa cô về, đặt bẫy hại cô, Diêu Tử Chính nghe được tin tức lập tức ay về nước, hắn thay cô lập buổi họp báo năm ấy, thật sự là định dùng danh tiếng công ty nói hộ cho cô, song, một giây trước khi bắt đầu, Đinh Duệ đã lấy ra chiếc đĩa DVD này. Diêu Tử Chính đã đánh cho Đinh Duệ một trận, nhưng trừ điều đó, hắn chẳng thể làm được gì, buổi họp báo vốn để áp chế tin đồn, cứ như vậy trở thành đại hội “tục ngôn*”.

(*): nói xấu, chỉ trích, dùng lời nói như con dao giết người không máu, đánh đập, hành hạ bằng lời nói.

Tư Gia Di cũng không nhận lấy đĩa DVD, thậm chí ngay cả tay cũng không dám đưa tới.

Quý Khả Vi thấy cô không nhận, bất đắc dĩ lắc đầu, nghiêm mặt tiếp tục nói: “Đinh Duệ vẫn nghĩ tôi hận cô giống hắn, cho nên sau khi hắn nằm viện đã kể hết cho tôi, hắn bảo tôi giữ đĩa DVD này thay cho hắn, nếu Diêu Tử Chính giúp đỡ cô, liền công khai DVD này. Nội dung của chiếc đĩa này so với scandal hít thuốc phiện còn nghiêm trọng hơn gấp trăm lần, nhất là đối với một người phụ nữ.”

“ ”

“Diêu Tử Chính không biết chiếc đĩa nằm trong tay tôi, càng không biết tôi sẽ đưa nó cho cô” Quý Khả Vi nói xong, rút một tờ giấy ở xấp ghi chú ngay tại cạnh bàn, viết xuống một địa chỉ, “Dĩ nhiên, cô có thể tự nói cho anh biết, tôi không ngại hai người biết ơn tôi cả đời.”

Quý Khả Vi nói đùa xong, liền đặt tờ giấy lên trên đĩa DVD.

“Ly cà phê này tôi mời cô” Quý Khả Vi đứng dậy, lần nữa nâng lên cặp mắt kính, nghiêm nhiên rất có phong thái siêu sao. Sau khi cô ta đã đi tương đối xa, Tư Gia Di mới phản ứng lại, gọi tên cô: “Tại sao lại giúp tôi? ”

Quý Khả Vi đứng yên tại chỗ, suy nghĩ một hồi, sau liền nở nụ cười, một nụ cười đẹp thuần khiết của thiếu nữ: “Bởi vì tôi yêu Diêu Tử Chính. ”

Bởi vì tôi không muốn người tôi yêu, vì cô, mà sống đau khổ đến vậy.

Tư Gia Di sau khi rời khỏi quán cà phê, không hề có ý định quay về văn phòng luật sư.

Giờ khắc này, cô không muốn suy nghĩ bất kì thứ gì. Cô tự nói với mình, Đa Đa quan trọng hơn tất cả.

Cô gọi điện thoại cho Phó Dĩnh, Phó Dĩnh như cố ý hạ thấp giọng: “Luật sư vẫn còn đang ở đây.”

Tư Gia Di suy nghĩ một chút, chỉ nói: “Mình đã có được địa chỉ của Diêu Tử Chính. ”

“Thật?” Phó Dĩnh không nén được kích động, giọng đột nhiên cất cao, cố bình tĩnh “Cậu định làm gì?”

Tư Gia Di suy nghĩ kỹ một chút, phát hiện mình không biết nên hành động ra sao, chỉ có thể nói: “Mình muốn về nhà, trước nghỉ một đêm, ngày mai đi tìm anh ta.”

Hai người từ phòng luật sư về đến nhà, chỗ bảo vệ có đồ nhờ gửi cho các cô.

Tư Gia Di cầm vào nhà, mở ra, không ngờ đó là một đĩa DVD. Cô cầm DVD, lật qua lật lại nhìn, nghĩ đến trong túi mình còn một đĩa DVD khác, sự bình yên trong lòng khó lắm mới khôi phục, lại thêm một lần dậy sóng, Phó Dĩnh cầm hóa đơn chuyển phát, nhìn tên người gửi, giải thích cho Tư Gia Di: “Món đồ mà Lý Thân Ninh mấy ngày trước nói sẽ gửi tới đây. Ất hẳn là thứ này.”

“ ”

“Không phải cậu nói một lần muốn đi nghỉ sao? Đi nghỉ đi, chút nữa hãy xem.”

Song, Tư Gia Di đã cầm DVD đi về phía TV

Đầu đĩa bắt đầu phát sóng hình ảnh, Tư Gia Di cầm remote ngồi trên ghế sa lon.

Trên màn ảnh xuất hiện khuôn mặt của Phương Tử Hằng.

Một bên, Phó Dĩnh sửng sốt, vội vàng chạy tới, cầm lấy hộp điều khiển dè xuống nút tạm ngừng: “Lý Thân Ninh nói đĩa DVD này tìm được trong nhà Phương Tử Hằng, tên khốn Phương Tử Hằng kia chắc sẽ chẳng nói những lời tốt đẹp gì, không xem tốt hơn.”

Hình ảnh dừng lúc này là khuôn mặt bình tĩnh mà một mối của Phương Tử Hằng.

Tư Gia Di không đành lòng khi thấy gương mặt một mối của hắn, bấm tiếp nút “play”

Hình ảnh bắt đầu lưu chuyển, giọng Phương Tử Hằng từ từ khuếch tán bên tai cô.

“Gia Di, cho phép anh gọi tên em như vậy lần cuối. Tha thứ cho anh, khi anh lựa chọn con đường coi thường mạng sống của mình, bởi vì anh chẳng còn con đường nào nữa để đi. Người đứng sau mọi chuyện, đặt bẫy anh, bức anh vào bước đường cùng, là anh trai của Diêu Á Nam, Diêu Tử Chính, cũng là người bên gối em bây giờ. Chỉ cần một ngày anh không chết, thì anh ta vẫn không bỏ qua anh, nếu như anh vẫn còn đường sống, thật sự anh sẽ không chọn cách này. Gia Di, những lời này anh vốn muốn mặt đối mặt nói với em, như vậy anh còn có thể cứu em, anh thậm chí đi Nhật Bản tìm em, nhưng anh đổi lại được gì? Chỉ lấy được sự tránh né tuyệt tình của em. Một khắc kia anh thật sự chân chính trải nghiệm được cảm giác thế nào là “tâm như tro tàn”, anh đi tìm trợ lý của Diêu Tử Chính, nói cho anh ta biết, năm đó Diêu Á Nam dựa vào việc có “kim chủ” đứng sau lưng mà đoạt lấy vai diễn của em, em ôm hận, cuối cùng chỉ điểm anh tuôn ra tin tức scandal. Anh tin lời này rất nhanh sẽ chuyển tới tai Diêu Tử Chính. Không bằng chúng ta cùng “thân bại danh liệt” đi. Có đôi có bạn, sẽ không cô đơn rồi.”

Một khắc kia, Phương Tử Hằng khẽ mỉm cười, ánh mắt của hắn có chút không cam lòng, có chút bị thương, lẫn theo chút tuyệt vọng, cất nát sự kiêu ngạo cuối cùng của hắn thành những mảnh nhỏ.

Cuối cùng, nụ cười Phương Tử Hằng tan thành cát bụi, lúc này, đám bụi ấy lắng lặng phủ lên trên người Tư Gia Di sau 6 năm.

“Nếu sau khi anh chết, em chịu tới gặp anh, ắt hẳn em sẽ phát hiện đoạn video này, cũng sẽ không phải chịu một kết cục giống anh. Nếu như em không có, như vậy. Anh ở một thế giới khác chờ em.”

Video kết thúc, màn hình bị cắt thành những vạch xanh đen.

Tư Gia Di cầm remote, thật lâu sau vẫn không cách nào hồi hồn. Ngược lại với sự bình tĩnh của cô, Phó Dĩnh sau khi xem xong, giận đến mức quên cách nói chuyện.

Hồi lâu, Tư Gia Di xoa bóp mi tâm của mình, đứng dậy đi về phía đầu đĩa, lấy ra DVD. Thứ lạnh lạnh mà sắc bén này, là quà tặng cuối cùng Phương Tử Hằng để lại cho cô, hệt như một bản cáo phó mà hắn chuẩn bị sẵn, một món tang chứng vu oan tuyệt đẹp.

Phó Dĩnh vất vả lắm mới bình tĩnh lại, vẫn như cũ tức giận: “Lý Thân Ninh coi như làm được chuyện tốt, Gia Di, giao nó cho đài phát thanh truyền hình truyền thông đi, thanh danh của cậu chính là bị tên Phương Tử Hằng phá hỏng thành những mảnh vụn đấy!”

Tư Gia Di nhìn Phó Dĩnh, lại nhìn DVD, suy tư hồi lâu, vẫn không lên tiếng.

Phó Dĩnh thấy một cái nhăn mày cùng một nụ cười của cô, hiểu rõ cô đang nghĩ gì, thấy cô phản ứng như vậy, Phó Dĩnh vỗ vỗ trán, không tưởng tượng được mà kêu lên: “Ngàn vạn lần đừng nói cho mình nghe rằng cậu vẫn còn để ý đến danh tiếng của tên cặn bã Phương Tử Hằng.”

“Đây là món nợ mình thiếu bác Phương.” Tư Gia Di nói thật bình tĩnh, “Phương Tử Hằng vẫn là niềm kiêu ngạo của bà ấy. Phá hủy Phương Tử Hằng, tương đương với phá hủy mẹ anh ta.”

Phó Dĩnh nhìn thẳng cô, rồi lắc đầu: “Dù cậu không muốn công khai nó ra ngoài, ít ra, cậu hãy đi cầm đĩa DVD gặp Diêu Tử Chính, chứng minh cậu”

“Diêu Tử Chính. . . .”

Tư Gia Di nhè nhẹ bật ra cái tên này, phát âm bịn rịn nơi đầu lưỡi, nói lên tình yêu cùng oán niệm, một nụ cười sâu thẳm dần dần hiện lên trên mặt cô.

Diêu Tử Chính, chúng ta vẫn không thể quay lại được

Sau chuyến bay hôm sau.

Tư Gia Di lần nữa trở về thành phố này.

Nơi này, từng là địa điểm cô khởi đầu ước mơ.

Cũng tại nơi này, cô đã gặp được Diêu Á Nam, Phương Tử Hằng. . . . Diêu Tử Chính.

Cũng tại nơi này, cô cố chôn cất đoạn kí ức vô cùng đau khổ đó . . . hi vọng có thể quên nó.

Tuần trước, Phó Dĩnh bay khỏi đây, đến thành phố Tư Gia Di ở để chăm sóc cô, một tuần lễ sau, cùng Gia Di trở lại, bảy ngày ngắn ngủi, nhưng trái tim và suy nghĩ đã không như lúc đầu.

Phó Dĩnh ra khỏi phi trường, chuẩn bị bắt taxi, Tư Gia Di ngăn cô: “Có người tới đón.”

Một chiếc xe Champagne đang dừng ở ven đường, khi Tư Gia Di đang ngẩng nhìn bốn phía, cửa sổ chiếc xe đó được kéo xuống. Ngồi ở ghế tài xế là một người đàn ông đeo kính đen, che đi gần nửa khuôn mặt, Phó Dĩnh không nhận ra người này, nhưng hiển nhiên Tư Gia Di nhận ra, lập tức đi về phía người nọ.

Phó Dĩnh đi theo Tư Gia Di về phía chiếc xe kia, ngồi vào.

Sau khi xe khởi động, người tài xế mới tháo kính râm xuống.

Phó Dĩnh kinh ngạc: “Lý Thân Ninh?”

“Cô chắc là Phó Dĩnh, chào cô.”

Phó Dĩnh mặc dù đã từng nói chuyện qua điện thoại với Lý Thân Ninh, nhưng nói về việc gặp mặt quen thân, thì lại mười phần người xa lạ, ánh mắt Phó Dĩnh vội vàng chuyển sang Tư Gia Di, ý thắc mắc.

Tư Gia Di lại không giải thích, nói với Lý Thân Ninh: “Đưa cô ấy về trước.”

Phó Dĩnh ý thức được cô muốn tách khỏi mình, quả quyết cự tuyệt: “Mình đi tìm Diêu Tử Chính với cậu.”

Tư Gia Di vẫn lắc đầu: “Chuyện này mình và anh ta sẽ tự giải quyết riêng. Phó Dĩnh, cậu biết không, mình không muốn có thêm người bị liên lụy vào.”

Sự kiên định trong mắt cô khiến Phó Dĩnh đành thỏa hiệp: “Vậy được, mình ở nhà chờ tin cậu.”

Lý Thân Ninh đi theo địa chỉ Phó Dĩnh nói, đưa cô về đến nhà, trên xe chỉ còn lại Lý Thân Ninh cùng Tư Gia Di.

Hắn nhìn Tư Gia Di thật kĩ qua gương chiếu hậu: “Em tiêu tụy đi rất nhiều.”

“Vậy sao? ” Tư Gia Di cười khỏ, sờ sờ mặt.

Ánh mắt của hai người chạm vào nhau trên gương, người đàn ông này rõ ràng có lời muốn nói, nhưng lại chẳng có thể nói gì, thứ còn lại, chỉ là sự khúc xạ đẹp đẽ trong ánh mắt.

“Kế tiếp đi đâu?” Lý Thân Ninh thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước.

Tư Gia Di cũng nhắm mắt lại, cô quả thật rất tiêu tụy, mệt mỏi: “Nơi anh tìm được chiếc đĩa DVD đó? Tôi muốn tới xem qua.”

Lý Thân Ninh gật đầu một cái.

Xe cuối cùng dừng lại tại một căn nhà kiểu cũ.

Tư Gia Di cảm thấy xe dừng lại, cô mở mắt. Xuyên thấu qua ngoài cửa xe, cô nhận ra từng cọng cây ngọn cỏ mơ hồ quen thuộc. Phảng phất trong nội tâm cô biết đó sẽ là nơi này, Tư Gia Di phát hiện mình cực kỳ bình tĩnh.

Lý Thân Ninh dẫn cô tới bậc cấp, đứng trước cánh cửa, Tư Gia Di ngửa đầu nhìn tấm biển môn bài có chút rỉa sắt bên ngoài.

“Em nên biết nơi này.”

Cô cũng không trả lời, nhưng Lý Thân Ninh đã đọc hiểu. Ánh mắt của cô giống như đang hồi tưởng lại hồi ức đã đi qua, nhiều đó đã đủ hơn ngàn vạn ngôn từ.

Lý Thân Ninh dùng chìa khóa dự phòng, mở cửa, ý bảo cô đi vào: “Người nhà của anh ta cũng không biết có nơi này tồn tại, bất động sản cũng chưa bị rao bán, tôi cảm thấy kì lạ, nên đã điều tra qua nguồn gốc.”

Tư Gia Di chậm rãi bước vào, đồ dùng trong nhà, phương hướng cửa cửa sổ, không chút thay đổi. Chỉ đã bị phủ lên một tầng bụi thật dày, không còn sự linh động năm đó.

“Tôi năm đó bị cấm vận, không có việc làm, chuyện cơm nước cũng đã là một vấn đề, Phương Tử Hằng năm đó cũng chỉ là một ký giả nhỏ tài năng nhưng không gặp thời, anh ta thuê căn nhà nhỏ này cho tôi, trả tiền thuê thay cho tôi. Lúc ấy chúng tôi rất nghèo rất vất vả, nhưng so với bây giờ, xem ra, đó là thời điểm chúng tôi hạnh phúc nhất.”

Hồi ức ngắn ngủi bất chợt hiện lên trong đầu cô, Lý Thân Ninh không có dũng khí biểu hiện sự ghen tỵ khó chịu trong nội tâm lên trên mặt, hẩn quay lưng đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, thăm thực vật nơi đó sớm đã chết héo. “Sau đó thì sao? ”

Tư Gia Di chậm rãi bước đi khắp căn phòng, mỗi một góc nơi này vẫn giống hệt như trong trí óc cô, cảm giác thật quen thuộc. Trong khung ảnh bên bàn trà kia, đôi nam nữ đó cười đến vui vẻ cỡ nào —— nhưng nụ cười ấy, cô chỉ cảm thấy xa lạ.

“Tôi một năm sau được bãi bỏ lệnh cấm, lần nữa lẫn lộn trong nghề, nhờ tin án mạng đâm anh ta tung ra, tôi một bước lên mây, rời khỏi nơi này với anh ta. Chỉ là không ngờ, anh ta thế nhưng mua nơi này, không nói cho bất luận kẻ nào.”

“ ”

“Thám tử anh thuê chắc cũng điều tra ra được, tại sao còn phải hỏi tôi?”

Lý Thân Ninh im lặng cười một tiếng.

Hắn đứng bên cửa sổ, bóng lưng cao lớn anh tuần cô đơn rũ xuống. Không trả lời vấn đề của cô, hỏi ngược lại: “Cô định xử lý chiếc đĩa của Phương Tử Hằng thế nào?”

Nghe vậy, Tư Gia Di theo bản năng sờ sờ túi. Cô phát hiện trí óc mình trống rỗng. Suy nghĩ một chút, cô quay đầu.

Đi ngang qua tủ TV, đi ngang qua khay trà, đi ngang qua ghế sa lon, đi ngang qua tấm hình Phương Tử Hằng cùng cô đang ôm nhau cười ngọt ngào, lại phủ lên từng lớp bụi trong trí nhớ, từ quá khứ trở về thực tế, chỉ để lại một câu nói ngắn gọn: “Đi thôi.”

Lý Thân Ninh theo ý cô đưa cô ra ngoài, một khắc cuối cùng trước khi đóng cửa, Lý Thân Ninh rút cuộc vẫn phải nói: “Đừng biểu lộ ra dáng vẻ khổ sở như vậy.”

Khổ sở? Không, cô đang rất bình tĩnh. Điểm này chính cô cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Tư Gia Di trầm mặc đóng cửa, khe cửa càng ngày càng nhỏ, cảnh tượng trong phòng biến mất trước mắt cô từng chút một, cuối cùng “cộp” một tiếng, khóa bị đóng lại, chuyện cũ theo đó cũng kết thúc.

Một người đàn ông như vậy, dùng phương thức ích kỉ như thế yêu cô. Tư Gia Di lặng lẽ nói trong lòng: hẹn gặp lại.

Hai người lần nữa lên xe.

Lý Thân Ninh thấy cô đã cài xong dây nịt an toàn, liền khởi động xe: “Hiện tại đi tìm Diêu Tử Chính?”

Tư Gia Di không chút phản ứng, rồi lại đột nhiên mở miệng “Lý Thân Ninh.”

Cô đột nhiên trịnh trọng gọi hắn, Lý Thân Ninh không khỏi kỳ quái: “Hả?”

“Tôi có lời muốn nói với anh.”

Lý Thân Ninh thấy cô nghiêm túc, quyết tuyệt, tựa như một khắc sau sẽ tự tay chặt đứt tất cả. Hắn muốn theo trực giác trốn tránh, chiếc xe vừa mới được khởi động lại dừng lại, Lý Thân Ninh hấn giọng, nghiêng người sang đối diện cô, cố hết sức giữ vẻ bình tĩnh: “Lúc này, chuyện của Đa Đa quan trọng hơn. Chờ em tìm được đứa trẻ, lại bàn tiếp, như thế nào?”

Tư Gia Di do dự một chút, lời sắp được bật ra, cứ như vậy bị nghẹn nơi cổ họng, cảm giác lo sợ cứ chiếm lấy Lý Thân Ninh không tha, cho đến khi cô gạt đầu một cái, đem lời vốn phải nói nuốt trở về: “Vậy đến lúc đó bàn lại.”

Nói xong cô liền đưa tờ giấy Quý Khả Vi đưa cho cô đưa cho hắn: “Đến địa chỉ trên.”

Lý Thân Ninh dừng một chút, lần nữa khởi động xe, đến hắn cũng không biết mình rốt cuộc đang sợ những gì.

Địa chỉ Quý Khả Vi đưa cho cô là khu dân cư sang trọng tấp nập nhất, Lý Thân Ninh dừng xe ở bãi đậu xe, muốn theo cô lên lầu, Tư Gia Di lại cản hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, trầm mặc, kiên quyết lắc đầu.

Lý Thân Ninh do dự một chút, gạt đầu một cái lui về: “Vậy tôi ở đây chờ em.”

Tư Gia Di một mình lên lầu, đi tới bên ngoài căn hộ của Diêu Tử Chính, hành lang an tĩnh hết như tâm tình cô, Tư Gia Di cũng không biết mình vì sao bình tĩnh đến thế, thậm chí ngay cả hận cũng không còn hơi sức.

Đè xuống chuông cửa không lâu sau, camera chống trộm bên cạnh sáng lên, báo hiệu có người trong nhà, Tư Gia Di không thấy được người bên trong. Chỉ có chính gương mặt cô xuất hiện trên màn ảnh, không lo lắng, không nhúc nhích, không hỗn loạn.

Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần cũng như hành động khi giáp mặt Diêu Tử Chính, cô rất nghi ngờ, rằng hắn sẽ không chịu mở cửa gặp cô, song, hắn lại thoải mái thông dong mở cửa.

Đứng bên trong, chính là một vẻ mặt lãnh khốc nhưng rất ra dáng chủ nhà, lạnh nhạt nói: “Mời vào.”

Tư Gia Di đi vào, phòng ốc mang đậm phong cách của hắn, ngạo nghễ, bất cần, trong phòng không có một ai, bày trí rất đẹp, nhưng lại không giống như một ngôi “nhà”. Duy chỉ có một nơi, mang chút ít không khí ấm áp, ở giữa bày đủ mô hình nhiều màu sắc.

Có bộ lắp ráp xe hơi, máy bay, trong mắt Tư Gia Di thoáng hiện lên hình ảnh một đứa bé đang ngồi trên sàn chăm chú ráp từng mảnh thành một khối hoàn chỉnh.

Tư Gia Di gấp đến độ quay đầu tìm nhìn Diêu Tử Chính: “Đứa bé đâu? ”

Diêu Tử Chính ngồi ở quầy rượu, gác chân lên ghế cao, bên tay là ly rượu đỏ chỉ còn một nửa, hiển nhiên đã thưởng thức rượu trong lúc chờ cô phản ứng.

“Luật sư của tôi nói cho tôi biết, em đã gặp qua Quý Khả Vi. Em cho rằng tôi còn có thể để con ở nhà chờ gặp em sao? ”

Hắn cúi đầu nói chuyện, ngón tay lay lay ly rượu đỏ, không thấy được ánh mắt, đoán không ra tâm tình.

Trước khi sự bình tĩnh cùng dừng khí vỡ thành những mảnh vụn rơi đầy, Tư Gia Di gắt gao cắn răng: “Rốt cuộc anh muốn gì mới có thể bỏ qua cho tôi?”

Diêu Tử Chính tự nhiên uống tiếp nửa ly rượu trong tay: “Em nói xem?” Hắn ngẩng đầu nhìn cô, cơ hồ là đang mỉm cười.

“Có bản lãnh thì đừng giấu đứa bé, chúng ta lên tòa án, để quan tòa xử, anh hài lòng chưa?”

Diêu Tử Chính khẽ nâng lên khóe môi, tựa như đang cười nhạt cô ngây thơ: “Cô Tư, đừng quên thân phận cô bây giờ, một ngôi sao hết thời, chắc cô không cần tôi phân tích xem quan tòa sẽ xử thế nào chứ !?”

Chất lỏng màu đỏ tươi, thật hợp về kẻ bụng dạ khó lường, Tư Gia Di đi lên phía trước, bưng ly rượu lên hất thẳng vào mặt hắn.

Rượu đỏ theo đường cong khuôn mặt, chớp mũi, cằm của Diêu Tử Chính chảy xuống, nhỏ từng giọt lên chiếc áo sơ mi trắng đắt tiền, Diêu Tử Chính chỉ cười chùi mặt, thấy vậy Tư Gia Di cúi đầu.

“Em đang đợi tôi nóng giận, đánh đập, ném em xuống sàn, để em bị chấn thương, như thế em sẽ có cơ tố cáo tôi tội ngược đãi, bạo lực gia đình ?”

Tư Gia Di giận đến mức giơ tay lên định tát hắn, hắn sơ ý một lần, tuyệt sẽ không có lần hai, bàn tay còn chưa rơi xuống, hắn đã chính xác bắt được cổ tay cô.

Tư Gia Di vùng vẫy, giằng giằng thân thể, muốn thoát khỏi gông xiềng một lúc lâu.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, là từ trong túi xách cô phát ra. Tư Gia Di hung hăng tránh thoát cổ tay, lấy ra điện thoại di động, màn hình hiện lên tên Lý Thân Ninh.

Diêu Tử Chính lờ mờ màn hình, đôi mắt hắn chợt rét lạnh, Tư Gia Di thấy thế, cảnh giác, lui về sau nửa bước, nhận cuộc gọi.

“Gặp được chứ? Nói chuyện với anh ta lâu vậy sao?”

“Tôi đang.” Tư Gia Di còn chưa dứt lời, điện thoại di động đã bị đoạt mất.

Một giây sau, điện thoại di động của cô đã lặng yên như xác chết sau khi bị đập vào bức tường sau lưng.

Tên đầu số hủy diệt điện thoại di động xong, không mang theo bất kỳ áy náy, mỉm cười với Tư Gia Di: “Thất lễ với em rồi, khi tôi đang nói chuyện, không thích đối phương tự bỏ đi nghe điện thoại.”

Khóc không ra nước mắt thì có thể nào, Tư Gia Di cô đã hoàn toàn thất bại.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu Tư Gia Di thoáng hiện lên vô số suy nghĩ, nhưng nếu ứng nghiệm, thì nó cũng sẽ không với người đàn ông máu lạnh này.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chút hy vọng cuối cùng đã chuyển thành tuyệt vọng, hai tay của cô vô lực rũ xuống, nhìn dòng rượu đỏ như máu đang chảy sau khi bị cô hất trên mặt bàn: “Điều kiện ‘chọn một trong hai’ lúc trước, có còn hiệu lực?”

Tư Gia Di nghe được giọng nói không còn hy vọng của mình vang vọng khắp căn phòng.

Chiếc nhẫn lẳng lặng nằm yên trong chiếc hộp nửa mở trên mặt bàn.

Diêu Tử Chính lẳng lặng nhìn cô, Tư Gia Di im lặng chờ đợi động tác tiếp theo của hắn.

Tư Gia Di trong lòng cười khỏ, nhưng trên mặt lại không có chút biểu cảm. Chính cô đưa tay ra lấy chiếc nhẫn. Lạnh lẽo, cứng rắn, không chút âm áp, là cảm thụ duy nhất của Tư Gia Di đối với vật sắp xiềng xích mình suốt cuộc đời này.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, từ từ đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út, vạm bắt đặc dĩ, thân bất do kỷ.

Người phụ nữ này rõ là rất khổ sở, tựa như một động tác đơn giản như đeo nhẫn, cũng đủ để lấy đi nửa đời sau hạnh phúc của cô. Cảnh tượng này hết như một lưỡi dao sắc bén, từng nhát một đâm sâu vào lòng Diêu Tử Chính.

Đau đến như không thể tiếp tục hô hấp.

Diêu Tử Chính chợt bắt lấy tay của cô, khẽ dùng sức, chiếc nhẫn sắp được đeo lên ngón áp út, cứ thế rơi xuống sàn.

Hắn che đi đôi mắt cô, ánh mắt nhìn kẻ mình hận nhất, chắc cũng chỉ như thế. Diêu Tử Chính cứ như vậy nhìn chăm chăm cô hồi lâu, im lặng, rồi đột nhiên lại giống như sói, cắn mạnh vào gáy cô.

Đây là một vết cắn hung tàn.

Tư Gia Di dùng hết sức đẩy hắn ra, nhưng chỉ đổi lại được hành động hắn giữ chặt lấy gò má mình, mỗi lúc một quyết liệt hơn.

“Tôi khinh thường việc bắt nhốt em cả đời, một lần đã đủ.”

Cắn nát, hơi thở Diêu Tử Chính hết như một luồng sóng chảy vào người cô, một luồng sóng trí mạng, hóa giải tất cả mọi phản kháng của cô.

Đúng lúc này, nơi cửa trước đột nhiên truyền đến tiếng phá cửa ầm ỉ.

Diêu Tử Chính rút cuộc dừng lại.

Mặt mũi Tư Gia Di ửng đỏ, cả người run lẩy bẩy, tại màn hình camera nơi quầy rượu, gương mặt Lý Thân Ninh thoáng hiện lên: “Diêu Tử Chính! Mở cửa! Tư Gia Di, em không sao chứ? Mở cửa nhanh! ”

Diêu Tử Chính nhìn người đàn ông nóng nảy bên ngoài, lại ngó xuống nhìn người phụ nữ đang lo lắng trong ngực.

Người phụ nữ này đối với hắn chỉ có hận, còn đối với người đàn ông bên ngoài, lại có vô vàn cảm xúc, Diêu Tử Chính mơ hồ có thể nghe được âm thanh của từng nhát dao đang đâm vào tim mình, bao gồm cả tiếng máu hắn đang nhỏ giọt vì đau đớn.

Có một loại yêu, biết rõ là yêu, lại chỉ có thể biết nhưng không thể nói.

Có một loại yêu, biết rõ không thể nói, cũng chỉ có thể trừng phạt người mình yêu, cũng như trừng phạt mình.

Diêu Tử Chính rút cuộc cũng biết, trong trận đánh này, kẻ bị thương tích đầy mình, rút cuộc là ai.

Người bệnh tâm thần Lý Thân Ninh gặp phải sự tố cáo của mọi hàng xóm, cuối cùng đã bị bảo vệ dẫn đi.

Bên trong nhà, trận chiến không ngừng nghỉ, cũng đã kết thúc.

Tư Gia Di người trần truồng ngồi liệt trên mặt đất, dấu hôn tím đậm trên da cùng gương mặt đỏ ửng của cô vẫn chưa tan.

Diêu Tử Chính chỉ mặc mỗi cái quần tây dài màu đen, mồ hôi trên người hắn đã kịp bốc hơi hầu như không còn. Mở một chai rượu đỏ, hắn dựa người vào tủ rượu, tỉ mỉ thưởng thức. Không ai biết hắn đang nghĩ cái gì. Bóng dáng hắn ngã người mà đứng, vừa cô độc vừa kiêu ngạo,

Tư Gia Di trong lúc tìm quần áo của mình mặc vào, mái tóc dài xoắn xếch của cô trượt xuống, phủ lên một bên đầu vai.

“Xin anh ngày mai hãy đưa đứa bé tới nhà Phó Dĩnh.”

Giọng nói của cô có chút khàn khàn, nhưng thật bình tĩnh.

Sau đó. Cứ như vậy rời đi, không quay đầu lại, không cáo biệt, chẳng có gì, không có hận, cũng không có yêu. Người đàn ông thủy chung thờ hững, nhưng ly rượu trong tay càng lúc càng bị siết chặt. Cho đến khi bóng lưng của cô biến mất ngoài cửa hồi lâu, hắn từng chút nở nụ cười.

Cuối cùng, mắt đi không chế, trở thành tiếng cười to, thê lương, đau triệt nội tâm, không ngừng không nghỉ, gương mặt hần khê vụn vụn, rồi một giọt lệ vội vã rơi xuống.

Dưới thang máy lầu một, cửa mở, một Tư Gia Di như không có linh hồn bước ra. Ngây ngô đi tới phòng bảo vệ, xuyên thấu qua cánh cửa khép hờ, nhìn thấy Lý Thân Ninh đang cực kì tức giận cãi nhau với bảo vệ, cô mới bừng tỉnh, nhớ lại chiếc đĩa DVD đang để trong túi xách.

Tư Gia Di lấy nó ra nhìn, ngẩn người hồi lâu, trên mặt dần dần hiện lên nụ cười nhạt hết như không cười, vẻ mặt tựa như khóc nhưng không phải là khóc.

Vì sao cô lại mang nó tới?

Tư Gia Di chỉ có cảm giác mình khi ấy thật ngu xuẩn.

Cuối cùng cô cắn răng, bẻ gãy nó, ném vào một bên thùng rác. Cũng như vứt bỏ mọi ưu tư không thể chấp nhận, mọi cảm giác buồn vui, vô thường.

Lý Thân Ninh bị Tư Gia Di dẫn ra khỏi phòng bảo vệ. Hai người một trước một sau đi, không nói gì.

Rời đi nơi đây, bước vào bầu trời nơi không còn một chút hắc ám giả tạo, Lý Thân Ninh nhìn vẻ bất thường trên mặt cô.

Hắn không muốn tin, nhưng khi nhìn thấy được cảnh xuân bên dưới lớp áo: “Hắn chạm vào em. . . .”

So với đau đớn càng nặng nề, so với khổ sở càng đau thương, Lý Thân Ninh bị loại cảm giác này bấu mạnh vào tim, cơ hồ không thể đứng vững.

Tư Gia Di không bao giờ miễn cưỡng mình cười nữa, chỉ lạnh nhạt, khép hờ đôi mắt: “Anh có biết, từ trước đến giờ, tôi luôn có lời muốn nói với anh?”

Lý Thân Ninh nhìn nhìn cô, đột nhiên cắn chặt răng, quay đầu đi vào trong: “Tôi muốn giết tên khốn kia!”

Tư Gia Di không tiến lên kéo lại hắn, chỉ bình tĩnh nói: “Đây là khoản giao dịch, là tôi tự nguyện.”

Lý Thân Ninh tức giận, bước chân chột cứng đờ.

Tư Gia Di vẫn như cũ tiếp tục nói, thậm chí không nhìn hắn: “Tôi không xứng với anh, tôi không xứng với bất luận người nào, tôi chỉ xứng ở bên tên khốn kia, cùng hận nhau cả đời.”

Tư Gia Di ngồi lên xe taxi, tài xế hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

“Cứ lái đi thôi.”

Chỉ cần rời đi lúc này, là tốt rồi. . . .

Đầu óc tài xế mơ hồ, liếc nhìn vị hành khách cả người như toát ra luồng khí đau thương, chần chừ khởi động xe.

Tư Gia Di xuyên thấu qua gương chiếu hậu, nhìn hình ảnh “thật đẹp” phía sau, một Lý Thân Ninh như không hề có sinh mạng, nhìn bóng dáng của hắn càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không còn nhìn thấy được nữa.

Đôi mắt tưởng như sẽ không bao giờ có thể rơi lệ, dần dần đọng đầy nước.

36. Chương 36: Đời Này Kiếp Này (1)

Edit: cereniti

Vừa chớm vào đầu thu, thật nhiều tin tốt lành đã ủa tới.

Tin chủ tịch công ty Hoàn Cầu - Diêu Tử Chính sắp làm đám cưới lan truyền nhanh chóng. Nhưng kèm theo đó là một tin không mấy tốt lành, công ty chính thức bãi bỏ lệnh cấm Lý Thân Ninh, các fan ái mộ nôn nóng mong chờ thần tượng nhanh nhanh nhận lời đóng phim, tham gia hoạt động, nhưng không ngờ Lý Thân Ninh lại thông báo sẽ rời xa giới giải trí 1 năm.

Việc tổ chức hôn lễ Tư Gia Di không giao cho công ty PR của Phó Dĩnh tổ chức, Phó Dĩnh vì thế mà giận dữ cô hồi lâu.

“Thanh danh mình ở trong nước tồi tệ đến vậy, nếu tổ chức tại đây, không biết lại phải xảy ra mấy cái chuyện xấu gì, vậy không bằng tránh xa một chút, về lại Vancouver bên Canada tìm chút hơi ấm cũng hay. Như thế thì đành phải nhờ công ty bên đó tổ chức hôn lễ. Cậu cứ thông thả làm phù dâu của mình là được.”

Phó Dĩnh đành miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích này. Song, thứ cô lo lắng hơn, là tâm trạng hiện giờ của Tư Gia Di.

Cô không vui, thậm chí có phần phải nó là đang lo sợ.

“Tại sao cậu lại phải bán mình vì đứa bé?”

“Một thương vụ trao đổi công bằng, mình cho anh ta tờ giấy hôn thú, anh ta cho mình sự bình yên mình muốn.”

Phó Dĩnh nghe cô giải thích, sau lắc đầu, nhưng cũng không ngăn cản.

Váy cưới kiểu Châu Âu của cô có rất nhiều vải lót đăng-ten, váy cưới kiểu Trung, cũng đã được đặt, công ty Hôn Khánh toàn quyền phụ trách, Tư Gia Di không mấy quan tâm, cô vẫn như cũ đi làm, vẫn như cũ chăm sóc thật kĩ cậu con trai.

Cô và Diêu Tử Chính trước mắt cũng không được coi là sống chung, đứa bé bình thường vẫn ở nhà Tư Gia Di, chủ nhật nhận lại đến nhà Diêu Tử Chính ở đến chiều. Hiển nhiên đứa bé thích ở bên cô hơn, Tư Gia Di cảm thấy thật vui vì điều này.

Việc lựa chọn trường học là một điều khó khăn, trường học thông thường không đủ năng lực tiếp nhận con cô, cô cũng không yên lòng để con cô học ở trường như vậy. Trước mắt chỉ có thể vừa đưa con đến trung tâm chữa trị, vừa đặc biệt mời gia sư đến dạy kèm.

Đa Đa đối với phương diện Toán học khá khó khăn, nhưng về âm nhạc cậu bé khá là có năng khiếu, nhưng vẫn cần kèm cặp nhiều. Diêu Tử Chính có ý đưa con mình đến Châu Âu, nhờ danh y chữa trị. Tư Gia Di cũng muốn đi theo hần một lần, nhưng thời gian gần đây cô hơi bận, phải xử lý hết công việc tại công ty trước.

Việc Lý Thân Ninh rời khỏi giới giải trí một năm, nhờ cấp trên nói Tư Gia Di mới biết, anh ta có vẻ rất tiếc cho một tài năng như vậy: “Về một mặt nào đó anh ta rất giống cô năm xưa, cô thì bị ép phải rút lui khỏi sân khấu, anh ta thì tốt hơn chút đỉnh, có tài năng, nhưng không được trọng dụng, rồi lại vì thế mà rút lui khỏi giới showbiz một năm, mà cũng chẳng chịu nói với chúng ta một lời. Xuất thân anh ta vốn đã tốt, không sợ sẽ mất đi tiền tài, nhưng tính anh ta thích tùy hứng làm bậy như vậy, thật phí cho cái thiên phú trời cho kia.”

Tư Gia Di chỉ có thể cười khổ. Cô có tư cách gì đi yêu cầu Lý Thân Ninh thay đổi quyết định chứ?

Tư Gia Di không ngờ người đầu tiên đến chúc mừng hôn lễ của cô lại là Quý Khả Vi.

Hiển nhiên mối hiềm khích giữa hai người vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, Quý Khả Vi tới cửa, lập tức nhìn vào chiếc váy cưới vừa được mang tới trước đó không lâu, thông thả soi mói: “Cô xác định đây là hàng hiệu chứ? Sao tôi lại có cảm giác nó thật. out of fashion.”

Tư Gia Di cẩn thận nhìn chiếc váy, việc cô trông sẽ thế nào sau khi mặc nó, cô thật ra cũng không mấy để ý, nói thật, cô chẳng trông mong gì buổi lễ này.

Tư Gia Di cố hết sức đè nén, cố hết sức thân thiện với vị khách mới tới: “Diêu Tử Chính nói cho cô biết địa chỉ của tôi?”

Quý Khả Vi đi tới đi lui khắp phòng khách, hình như cô ta chẳng hề hài lòng với mọi thứ bên trong, nhất là vị nữ chủ nhân này: “Tôi chỉ hiểu kì chút đỉnh, tại sao hai người còn chưa kết hôn mà đã sống riêng rồi.”

“Để tiện cho công việc, nơi này khá gần công ty tôi.”

Hiển nhiên đáp án này không thể thuyết phục Quý Khả Vi.

Đa Đa hôm nay không ở đây, Diêu Tử Chính phụ trách đưa con đến trung tâm y tế tái khám. Quý Khả Vi xác định trong nhà không có ai xong, về mặt liền trầm xuống: “Có một vấn đề, tôi nghĩ mãi vẫn không thông.”

“Vấn đề gì?”

“Diêu Tử Chính hình như không biết chuyện tôi đưa cô DVD.”

Sắc mặt Tư Gia Di liền thay đổi.

Nét thay đổi nhỏ này cũng không tránh được cặp mắt sắc bén của Quý Khả Vi: “Tại sao?” Quý Khả Vi thật sự không hiểu.

“Bởi vì.”

Tôi vĩnh viễn không cho phép mình có lý do để tha thứ cho anh ta

Tư Gia Di cười nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, tôi đang muốn đến trung tâm y tế gặp Đa Đa, cô có muốn đi cùng không? Hình như cô chưa từng gặp nó.”

Quý Khả Vi đã bắt được điểm lạ trong lời nói của cô, khó chịu nhún nhún vai: “Không cần, tôi không có hứng thú với đứa con của tình địch.”

Tư Gia Di bị lời cô nói chọc cho khẽ cau mày, nhưng đảo mắt, nét mặt lại trở nên nghiêm túc: “Vậy sao cô không tự nói cho anh ta biết? ”

“Rất đơn giản, Diêu Tử Chính nếu biết tôi và Đinh Duệ liên kết với nhau định đưa hắn vào bẫy, tất cả mọi thứ tôi có hôm nay, đoán chừng sẽ bị hắn hủy trong nháy mắt. Tôi còn chưa thưởng thụ đủ, sẽ không mạo hiểm tiền đồ của mình đâu.”

Người phụ nữ này thẳng thắn gấp trăm lần mình.

Tư Gia Di trầm nghĩ trong đầu.

Tin Tư Gia Di đi làm mang nhãn cưới, toàn công ty rất nhanh liền biết tin cô sắp kết hôn.

Hội nghị thường kỳ vào thứ hai thật náo nhiệt, không ít người thấy Tư Gia Di, liền trực tiếp tiến lên nói: “Chúc mừng!”

“Khi nào đưa chú rể đến phát bánh kẹo mừng vậy? ”

Đây là quy tắc kinh doanh, trước phải nói về hai vị đồng nghiệp này chính là kẻ đã nhạo báng đủ điều về cô trong buổi họp trước.

Tư Gia Di cũng chỉ có thể làm theo quy tắc trò chơi, cười thật ngọt: “Anh ấy khá bận, nếu có thời gian rảnh rồi, nhất định sẽ tới.”

Tán dóc vài câu, tất cả mọi người đứng 9 giờ liền bắt đầu hội nghị. Hội nghị thường kì vào thứ hai đều do Tổng giám đốc chủ trì, mà Tổng giám đốc lại là người đến trễ nhất. Bàn hội nghị đã ngồi đầy người, còn vị trí chủ trì vẫn trống không, bỗng, cửa phòng họp được đẩy ra.

Tổng giám đốc đã đến. Nhưng lần này, là đến cùng chủ tịch Diêu Tử Chính.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ai nấy đều đứng lên, một mực cung kính chào hỏi: “Ngài Diêu, Chào buổi sáng.”

Diêu Tử Chính khẽ vuốt cằm.

Lần hội nghị này đổi thành Diêu Tử Chính chủ trì. Chủ yếu nói về quyền lợi được hưởng của nghệ sĩ hai bên.

Hai vị đồng nghiệp ngồi bên cạnh Tư Gia Di thừa dịp không bị ai chú ý, nhỏ giọng: “Cậu xem chiếc nhẫn trên tay Diêu Tử Chính kia!”

Mỗi một từ bàn luận đều rơi vào tai Tư Gia Di, cô theo bản năng để đôi tay xuống dưới bàn, nhưng mọi hành động giờ đều vô bổ.

Tan họp, tất cả mọi người khi đi ngang qua Tư Gia Di đều cố ý ngó mắt về chiếc nhẫn trên tay cô.

“Không thể không nói cái cô Tư Gia Di đó thật thủ đoạn, trông có vẻ im lìm, khó gần như vậy mà bỗng dưng được lên chức bà chủ hưởng một nửa cổ phần”

Tư Gia Di đến sân thượng công ty mong tìm được chút bầu không khí thanh tịnh, nhưng thứ cô đón nhận được là tiếng ồn hăng say truyền theo cơn gió. Tư Gia Di nhè nhẹ đóng cửa, đi xuống lầu.

Không ai biết tâm trạng cô giờ thế nào, ngay cả Tư Gia Di cũng không biết mình rốt cuộc nên tức giận hay nên cố giữ nhịp hô hấp.

Người chung quanh ở trước mặt cô vẫn khách khí, nhưng loại mặt nạ này cô đã gặp nhiều, giờ cô chỉ cảm thấy chết lặng.

Hôn lễ sẽ được tổ chức tại Vancouver một tháng sau, thiệp mời đã được phát, vài người bạn trong nước sẽ được bao vé máy bay.

Mẹ cô đặc biệt gọi điện thoại quốc tế tới: “Con nhớ đưa bạn trai tới gặp mẹ, quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, các con có thể đến bên nhau thật không dễ dàng, nhớ bao dung cho nhau chút, biết không? Dù sao.”

Câu “Dù sao” này, khi mẹ cô nói ra cũng có chút chua xót.

“Mẹ, con hiểu. Con biết rõ mình nên làm gì” Tư Gia Di ngoài miệng nói.

Trong lòng cô cũng đã thầm biết về sau của câu nói: Dù sao thanh danh của con đã tụt đến mức này, chồng con không quan tâm đến chuyện đó, đối với con mà nói đã là may mắn lắm rồi, con phải biết thân biết phận.

Trước hôn lễ ba ngày, một nhóm người lên xe hơi tiến thẳng ra phi trường, gia sư dạy kèm của Đa Đa cũng được mời tham gia hôn lễ.

Đa Đa cũng đã quen thân với vị gia sư này, hai người bọn họ ngồi chung một xe, mà xe Tư Gia Di ngồi, chỉ có cô cùng Diêu Tử Chính.

Kể từ khi hôn lễ quyết định được tổ chức, đây là lần đầu tiên Tư Gia Di cùng Diêu Tử Chính ở riêng với nhau.

Diêu Tử Chính phụ trách lái xe, Tư Gia Di ngồi ở vị trí kế bên tài xế, khoảng cách chỉ có mười mấy cen-ti-mét, mà không khí dường như đông lạnh.

Hắn nhìn phía trước, cô nhìn ngoài cửa sổ.

Tư Gia Di nghe hắn thở dài: “Không có gì muốn nói với tôi?”

Cô khẽ động, như muốn quay người lại, nhưng nháy mắt, thân thể lại cứng đờ, vẫn như cũ hướng bên ngoài cửa sổ. “Đa Đa có chút sợ nơi đông người, đến phi trường, chúng ta phải chú ý hơn một chút.”

“Két” một tiếng, Diêu Tử Chính thắng mạnh xe.

Bất giác, Tư Gia Di kinh hoàng, hắn nghiêng người, tay giữ chặt gáy cô, không nhịn được, ép cô phải nhìn hắn.

“Tôi đã hiểu, em đồng ý nhận chiếc nhẫn, chịu kết hôn, chính là vì để hành hạ cả hai chúng ta.”

Tư Gia Di cười rộ, nhưng nụ cười không vào sâu được trong đáy mắt, chỉ thoáng hiện lên bên ngoài: “Tôi lại không hiểu, lần trước anh rõ ràng nói khinh thường việc bắt nạt tôi cả đời, chỉ một lần đã đủ, sao giờ

lại hối hận? Gửi nhẫn cho tôi.” Khoảng thời gian ngắn ngủi hết như độ dài của một sợi lông mi, hai người trừng mắt, lạnh lùng nhìn nhau, không ai nhường ai, cuối cùng, Diêu Tử Chính chợt buông tay, Tư Gia Di cũng lẳng lặng ngồi yên trên ghế, chờ hần lần nữa khởi động xe.

Thật lâu sau, tất cả mọi người đã tới phi trường, Diêu Tử Chính lái xe vào bãi đậu, Tư Gia Di đi khắp nơi tìm con trai mình.

Vị gia sư của Đa Đa đang ôm con cô chạy rất vội, tình cờ đụng độ Tư Gia Di.

Tư Gia Di thấy vậy, không khỏi hỏi: “Sao vậy?”

“Cháu nó muốn đi toilet.”

Tư Gia Di quyết định đi cùng bọn họ lên máy bay. Khi cô đang đi đến toilet định chờ bên ngoài, điện thoại chợt vang lên chuông báo, báo hiệu có tin nhắn.

“Tôi gửi nhẫn cho em, là bởi vì không biết mở miệng nói thế nào, rằng tôi thật sự yêu em.”

Mọi thứ chung quanh trong nháy mắt như đã rời xa Tư Gia Di. Yên tĩnh, lẳng lặng, Tư Gia Di như thấy được hình ảnh một người đàn ông đang đứng dựa vào bên sườn xe, tay cầm điện thoại di động, về mặt vốn trước sau như một, giờ lại trông có vẻ chất chứa vô vàn cảm xúc.

Hắn đánh nên những dòng chữ, rồi lại xóa đi, đánh lại, lại xóa đi, lặp đi lặp lại, cuối cùng, thiếu chút nữa lại muốn tắt đi hộp thư, rồi rút cuộc hạ quyết tâm, gửi đi.

Tư Gia Di nhìn những dòng chữ này, cơ thể như trúng phải một căn bệnh điên rồ, không thể cử động, đột nhiên, phía toilet sau lưng cô vang lên một hồi âm thanh kinh hoàng: “Đứng lại! ”

Tư Gia Di chợt hồi hồn, chỉ thấy vị gia sư đang hối hả chạy vọt ra khỏi toilet, Tư Gia Di men theo phương hướng vị gia sư đang đuổi theo, thấy được một người đàn ông đang ôm con cô chạy ra khỏi sân bay.

Đứa bé đã bị dọa đến gào khóc, Tư Gia Di kinh hoàng đánh rơi điện thoại di động xuống đất, vội vàng đuổi theo.

Người nọ ôm đứa bé chui vào trong xe, Tư Gia Di không biết mình có thể chạy nhanh như vậy, cô không suy nghĩ gì, chỉ biết liều mạng xông tới.

Chiếc xe không chút tránh né, bất chấp tất cả xông về phía trước, Tư Gia Di đã hoàn toàn không chú ý rằng mình đang dùng thân thể chặn xe, cô bất chợt thấy được đôi mắt đỏ rầu của kẻ bắt cóc.

Mắt thấy xe sắp đụng trúng mình, bất chợt, cánh tay Tư Gia Di bị người khác kéo lấy, chớp mắt, người cô bị nhấc lên đường, chiếc xe sượt qua đầu gối của cô, điên cuồng lái đi.

Người Tư Gia Di dính vào lồng ngực đối phương, đầu óc cô vang lên tiếng “Ong ong”, cổ lảo đảo mới có thể ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt cực kỳ lo lắng của Diêu Tử Chính: “Người kia hình như là. . . . Là Đinh Duệ!”

Hôn lễ bị hủy bỏ.

Sau khi báo cảnh sát được bảy giờ, mọi thứ vẫn như cũ không có tin tức của Đinh Duệ.

Tư Gia Di đi bệnh viện băng bó vết thương nơi đầu gối, khắp khiêng chạy về đồn cảnh sát, bắt được người liên hỏi, “Có tin tức gì hay không? Có tin tức gì hay không?”

Mới từ ra khỏi phòng thụ án bắt cóc, Diêu Tử Chính tiến lên vịn cô.

Tư Gia Di hỏi không được tin tức từ phía cảnh sát, toàn bộ hi vọng đều ký thác vào trên người Diêu Tử Chính, đôi mắt mang theo sự lo lắng, hoảng sợ, lòng như lửa đốt, nhìn hần.

Diêu Tử Chính bắt đắc dĩ lắc đầu.

Chân Tư Gia Di mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất. Diêu Tử Chính đỡ cả người cô vào lại trên ghế. Về mặt hần trông có vẻ cả đêm không ngủ.

Ngay cả người mạnh mẽ như hần cũng muốn ngã quỵ.

Không chỉ bên cảnh sát không thu được tin tức, bạn bè trên giang hồ hẳn cũng không bắt được tin nào hữu dụng. Đinh Duệ sau khi trốn ra khỏi bệnh viện, không tìm tới bất luận kẻ nào, chỉ một mình ra tay với đứa trẻ.

Diêu Tử Chính ngồi bên cô một hồi, đứng thẳng dậy: “Tôi đi hút thuốc.”

Tư Gia Di gật đầu một cái.

Cô ngồi ở trên ghế dài, mặc cho lòng như lửa đốt, suy nghĩ như muốn xé rách thân thể.

Diêu Tử Chính ra bên ngoài hút thuốc lá, đèn đường trên đỉnh đầu hẳn làm kéo dài cái bóng đơn độc mà vô lực, tàn thuốc chợt lóe lên ánh lửa, thỉnh thoảng lại lịm đi, rơi vào đôi mắt trong suốt cực kì giống con hẳn.

Điện thoại di động của hẳn vào lúc này lại vang lên, chỉ nửa tiếng hẳn đã bắt máy, hết sức gấp gáp.

Đối phương không nói lời nào.

Diêu Tử Chính lúc này chợt tỉnh táo “Đinh Duệ?”

Thời gian còn không đủ để hẳn hút trọn một thuốc, Tư Gia Di đã thấy hẳn trở lại, lo lắng đi xuyên qua hành lang. Cô vội vàng tiến tới.

Bởi vì đi quá mau, vết thương trên đầu gối cô bị tác động, nửa người dưới cô trong nháy mắt đau đến mất đi tri giác, nhưng Tư Gia Di vẫn bước nhanh đi tới trước mặt Diêu Tử Chính: “Có tin gì không?”

Ánh mắt Diêu Tử Chính lóe lên, hình như có chút khó xử, nhưng vẻ mặt hẳn rất nhanh lại bình tĩnh: “Cảnh sát bảo tôi đi làm chút chuyện hành chính”

Tư Gia Di lại một lần nữa thất vọng ngồi trở lại trên ghế.

Diêu Tử Chính chỉ để lại một câu: “Em chờ ở đây, đừng đi đâu.” Hẳn vội vã rời đi.

Diêu Tử Chính tới một công trường bị phá vỡ và bỏ hoang một nửa, tìm được Đinh Duệ. Áp lực tinh thần cùng những đợt trị liệu dài đã hành hạ hẳn sống dở chết dở.

Diêu Tử Chính men theo vách tường tàn tạ đến chỗ hẳn, ánh mắt mặc dù vẫn nhìn thẳng Đinh Duệ, nhưng cũng lướt nhanh xem xung quanh, hi vọng tìm được chút manh mối.

“Đứa bé đâu?”

Đinh Duệ như đã mất đi năng lực khống chế cơ mặt, muốn cười, nhưng không thể cười: “Nó bây giờ đang ở một chỗ an toàn, nhưng nếu như tao phát hiện mày không đến một mình, nó còn có thể còn sống mà bước ra khỏi đây không, là một dấu hỏi lớn.”

“Đinh Duệ, mày hình như quên mất một điều, Đa Đa không chỉ là con trai của tao, mà còn là cháu của Á Nam.”

Đôi mắt đầy tia máu của Đinh Duệ chợt trừng: “Đừng cùng tao chơi trò máu mủ ruột già này. Tại sao bọn mày có thể đoàn tụ ở bên nhau, mà tao cùng Á Nam lại sinh tử cách biệt.”

“ ”

“Mày xem đi, đây là nơi tao cùng Á Nam đã từng ở qua, nhưng bây giờ đã bị hủy thành ra như vậy, chỉ còn lại những thứ này.” Đinh Duệ mắt không chế nhìn những tảng gạch đá vỡ nát, bông ngất đầu, tràn ngập oán hận nhìn Diêu Tử Chính, “Đều là do các người làm hại.”

Diêu Tử Chính thủy chung không lên tiếng. Hai tai lắng nghe, hẳn mơ hồ có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của đứa bé —— hình như là từ đồng gạch đá cách đây không xa.

Thần kinh căng thẳng cực độ, Diêu Tử Chính xác nhận ba lần mới dám kết luận mình không phải sốt ruột mà nghe nhầm, hẳn rất chắc chắn: “Đứa bé vô tội, Á Nam tuyệt đối không hi vọng mày trở thành một kẻ tàn nhẫn, đối xử tệ hại với một đứa trẻ.” Vừa nói, tay vừa yên lặng men theo lưng quần, nhấn nút báo động từ xa.

Nhờ máy báo động hấn đã báo được đại khái vị trí hiện giờ, giờ chỉ còn việc, không chế tên điên này, để cảnh sát có đủ thời gian tới đây, bọc đánh phía sau cứu Đa Đa.

Nhưng, Đinh Duệ lại cất bước đi tới, ánh nhọn từ con dao trong tay hấn lóe lên: “Vậy không bằng, dùng mạng của mày, để đổi con trai mày? Mày không phải không ra tay được với Tư Gia Di ư, vậy không bằng chết thay bọn họ đi? ”

Đinh Duệ nói không mấy mạch lạc: “Mày cũng là đầu sỏ hại chết Á Nam, nếu mày không làm mấy loại công việc có liên quan đến xã hội đen đến nỗi suýt mất mạng, ba mẹ mày sẽ không bị mày chọc giận đến nỗi bị bệnh nặng phải làm giải phẫu, Á Nam căn bản không cần bán mình kiếm tiền, cũng sẽ không” Đinh Duệ chợt im lặng, bỗng chau mày, quay đầu lại nhìn đồng gạch đá phía sau, “Ai đó?”

Cả đời Diêu Tử Chính chưa từng luống cuống như bây giờ. Mắt thấy cảnh sát sắp bọc đánh thành công, Diêu Tử Chính phản ứng, ra tay đánh Đinh Duệ.

Lưng Đinh Duệ bị va chạm mạnh, bất ngờ, Diêu Tử Chính thấy được con dao nhọn, giữ chặt cổ tay Đinh Duệ, dùng hết toàn lực. Dao nhọn bị văng ra ngoài.

Bọc đánh thành công, cảnh sát đột phá đi vào, Đinh Duệ ngã bệnh nhiều năm, tay không có vũ khí, hiển nhiên không phải là đối thủ, Diêu Tử Chính dùng hết hơi sức toàn thân bắt lấy hông hấn, quật ngã hấn xuống nền đất.

Đầu hấn đập vào nền đất, phát ra một hồi âm thanh giòn vang đáng sợ, Diêu Tử Chính liếc mắt nhìn Đinh Duệ phơi thây nằm trên mặt đất trông có vẻ không bao giờ cử động nữa, Diêu Tử Chính thở hổn hển nhặt lại con dao nhọn.

Phía sau hấn, Đinh Duệ khổ sở cực kỳ, tay chống mặt đất bò dậy, máu tươi chảy nửa mặt, nhưng không giấu được nỗi hận thù tàn bạo trong mắt hấn.

Diêu Tử Chính hoàn toàn không để ý, chỉ biết đi tới nhặt lên con dao nhọn, cổ đứng thẳng người ——
“Cẩn thận!”

Cách đó không xa, tiếng cảnh sát thét chói tai cảnh báo Diêu Tử Chính cảnh giác, hấn nhanh chóng quay đầu lại. Cảnh sát cũng đồng thời chạy như điên tới ngăn Đinh Duệ, nhưng lại chậm một bước.

Đinh Duệ khom người, dùng hết hơi sức toàn thân đánh ngã Diêu Tử Chính, Diêu Tử Chính gánh chịu một kích này, liên tiếp lui về phía sau mấy bước, hai cánh tay Đinh Duệ vững vàng kèm giữ hông hấn, ép mạnh Diêu Tử Chính vào một bên vách tường gạch vụn.

Cơ thể và vẻ mặt Diêu Tử Chính chợt đình chỉ. Đinh Duệ đang trong cơn điên cũng bị cảnh sát khống chế.

Không bị Đinh Duệ chặn ngang tập kích, Diêu Tử Chính thử đứng thẳng thân thể, nhưng một hồi sây sẩm chợt đánh tới, hai chân hấn khụy xuống, trong nháy mắt ngã nhào trên nền đất.

Cảnh sát vội vàng đỡ hấn dậy: “Anh không sao chứ?”

Diêu Tử Chính nói không ra lời, hấn cảm giác đau đớn đến chết lặng, mất đi mọi cảm xúc, chỉ cảm nhận được sau gáy hình như đang có thứ gì ẩm áp đang chảy ra. Hấn giơ tay về phía sau, cảm thấy ngoài gỉ sắt, còn có máu tươi.

Vách tường đá vụn phía sau hấn, có một khối đá nhỏ dính đầy những cây đinh dài nhỏ sắc bén, sớm đã bị máu làm cho ướt đầm.

Đa Đa chỉ bị thương ngoài da, khi được đưa đến bệnh viện, nó không khóc lại càng không nói chuyện, hình như bị sợ hãi đến mất đi thần trí, Tư Gia Di lo lắng, đứng ở bên ngoài, đi qua đi lại chờ tin của bác sĩ.

Nửa giờ sau, đứa bé rốt cuộc đã chịu nhào vào lồng ngực Tư Gia Di khóc lớn.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Tư Gia Di chặt vật đỡ con ngủ, ra khỏi phòng bệnh, cô liền gọi điện thoại cho Diêu Tử Chính.

Không người nào nghe.

Đây đã là lần gọi thứ sáu rồi.

Cô vẫn chưa liên lạc được với anh.

Hiện trường lúc ấy được giữ bí mật, không nhiều người biết, khi Tư Gia Di tới đứa bé đã được cứu, cô oán giận cảnh sát tại sao lại không cho cô biết bọn họ hành động, người phụ trách chỉ nói: “Ai đó không muốn cho cô biết, sợ cô lo lắng.”

Tư Gia Di nghe xong, chỉ biết thần thờ.

Đúng vậy, anh không phải là nơi để cô và con dựa vào lúc nguy cấp sao?

Tư Gia Di lên xe cứu thương cùng với con, không gặp được Diêu Tử Chính. Trước khi lên xe cứu thương, Tư Gia Di đã gọi điện cho anh, nhưng không ai nhấc máy, hỏi cảnh sát thì ai nấy đều bận dọn dẹp hiện trường, người nói Diêu Tử Chính đã theo cảnh sát khác về cục làm biên bản, người nói không có thấy chồng cô, người nói Diêu Tử Chính Tóm lại đủ mọi lời giải thích.

“Anh có thấy chồng tôi đâu không?”

“Thật xin lỗi, không có.”

“Anh có thấy chồng tôi đâu không? ”

“Không có.”

“Anh có thấy chồng tôi không, tôi có lời muốn nói với anh ấy.”

“Nếu gặp, tôi sẽ chuyển lời, cô nói đi.”

Tư Gia Di cười cười, khoát khoát tay: “Thôi, cũng không có gì quan trọng, không làm phiền anh, tôi sẽ trực tiếp nói với anh ấy.”

Tôi muốn nói với anh ấy, Tư Gia Di muốn bắt đầu lại lần nữa với anh.

Hồi cuối

“Anh cảnh sát.”

.

“Giúp tôi một việc.”

.

“Nếu như tôi chết, vĩnh viễn đừng nói cho cô ấy biết.”

37. Chương 37: Ngoại Truyện: Yêu Đồ Mị (1-2)

(Tạm dịch: Đánh mất tình yêu ngay trước mắt)

Edit: cereniti

Đinh Duệ biết Diêu Á Nam là vào kì nghỉ xuân năm thứ 2 đại học khi hắn về nước.

Bạn bè của hắn đa phần là con ông cháu cha, khi chơi thì chơi đến điên cuồng, hằng đêm mở các buổi tiệc khoe khoang tiền tài và hàng trăm hãng xe nổi tiếng, Đinh Duệ hắn nhờ vẻ nho nhã của mình mà có phần đặc thù.

Lần này hắn về nước là bởi vì tài chính trong nhà hắn có chút bất ổn, tính Đinh Duệ vốn không thích nịnh nọt, thật sự không chịu nổi cái cảnh bạn bè hờ hợt là tỏ vẻ “làm thân”, vậy nên hắn bèn nhích người đi về phía trước.

Cái cô gái rót rượu có dáng dấp xinh đẹp nhất kia chính là người được một tên bạn hắn chú ý, vung bút kí một tấm chi phiếu ý muốn mua sạch một đêm rót rượu của cô với giá cao, điều kiện trao đổi chính là muốn cô uống sạch các phần rượu trên bàn.

Một bàn rượu đầy các ly rượu được rót đầy, vàng, lục, hồng, lam, cock-tail hết sức bắt mắt. Đinh Duệ nhìn cô gái, cô không thèm chớp mắt, một ly rồi lại một ly, lòng hẩn không khỏi ngạc nhiên về người phụ nữ này.

Người phụ nữ động lòng người vừa có chút ngà ngà say, liền dễ dàng gặp phải chuyện xấu. Nhưng, không mấy người biết, cô gái rót rượu kia còn chưa có uống xong liền tận dụng khe hở lên đi, bạn bè hẩn tối nay thấy con mồi ngon miệng bỗng biến mất, nào như muốn bị ngấm trong rượu, rồi được một người phụ nữ nói cho . . . cô ấy đã đi vào nhà vệ sinh để nôn vì khó chịu.

Đinh Duệ lúc ấy mới vừa ra khỏi toilet, liền nhìn thấy bạn bè hẩn canh me ở ngoài.

“Mày ở ngoài này làm gì?”

“Chờ người.”

“Mày say coi bộ không nhẹ!”

“Chẳng sao. A đúng rồi, Duệ Tử*, có mang “đồ chơi” theo không?”

(*): đàn ông Trung Quốc thường thêm từ “Tử” sau tên bạn thân khi gọi.

“Ma túy?”

“Không mang à. Thứ tao nói là. Bao cao su.”

“Cô gái nào đáng giá đến độ được tên khỉ mày để ý?”

“Huynh đệ mày hôm nay đi chơi có chút gấp, quên mang theo đồ dự phòng rồi, nể mặt huynh đệ, mày cho tao mượn cái.”

“Mày cũng biết tao chưa bao giờ ăn “đồ ở ngoài”.”

“Chắc, tao thừa biết loại tên khốn ngoài mặt ngoan ngoãn như mày sẽ không bao giờ mang thứ đó ra đường. Được rồi, được rồi, coi như tao không hỏi.”

Đơn giản nói chuyện với nhau, sau hai người tạm biệt, Đinh Duệ đã đi khá xa, đột nhiên nghe thấy phía sau động tĩnh, quay đầu nhìn lại, bạn bè hẩn hình như đang tranh chấp với ai đó, kiên quyết lời đối phương ra khỏi toilet.

Nhìn từ xa không rõ lắm, Đinh Duệ suy nghĩ một chút, cảm thấy có gì đó không ổn, còn chưa nhận thức được, lúc sắp đi qua khúc quanh hẩn chợt hiểu ra, người bị tên bạn hẩn lôi đi, hình như là cô gái rót rượu kia.

Đối với việc vui chơi của bạn bè, Đinh Duệ từ trước đến giờ không can thiệp, nhưng lần này, khi hẩn chuẩn bị quẹo qua khỏi khúc quanh, lại không thể nhấc chân thêm được một bước nữa, hình ảnh của cô gái khi nãy cứ đọng mãi trong đầu hẩn, gương mặt ngà ngà say kèm theo chút kháng cự của cô.

Quay đầu lại, lần nữa tìm bóng dáng của hai người kia, nhưng hình ảnh hẩn thấy là khung cảnh vắng lạnh.

Đinh Duệ do dự chỉ ba giây liền quay người lại, đi qua khỏi toilet, tìm từng gian phòng một, xuyên thấu qua tấm gương tròn ngoài cửa phòng, hẩn tìm từng gian, mỗi một gian đều có một đôi nam nữ quấn lấy nhau đến quên hết sự đời, nhưng đều không phải là người hẩn muốn tìm

Đang muốn tìm đến phòng tiếp theo, cách đó không xa, tiếng thét chói tai của một cô gái chợt bay đến. Trong phút chốc chạm đến một sợi dây thần kinh của Đinh Duệ, còn chưa kịp chạy tới cửa, cửa gian phòng chợt mở ra, từ bên trong, một cô gái nhỏ đang vội chạy trốn.

Tên bạn hẩn cũng đang rất nhanh đuổi theo, trên mặt đầy những vết cào cào, cô gái nhỏ co cẳng chạy, Đinh Duệ vốn biết tính nết nóng như lửa của hẩn ta, với việc hẩn có cổ phần lớn tại hộp đêm này, việc cô gái kia làm vậy với tên bạn hẩn rồi chạy mất, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Dưới tình thế cấp bách Đinh Duệ bắt được cánh tay của cô gái nhỏ kia, rồi ép cô vào lồng ngực mình.

Không chỉ mỗi cô gái ấy sưng sốt, tên bạn kia cũng kinh ngạc theo.

Cô gái bị kích thích, xem hành động của Đinh Duệ như một tên lưu manh, cứ đá đập mãi vào người hắn, Đinh Duệ một mặt cẩn thận từng li từng tí tránh né đợt tấn công của cô, một mặt tìm cách đối phó với tên bạn.

“Tình huống gì đây?” Tên bạn của hắn hỏi

“Lúc uống rượu tao đã đưa thẻ phòng nghỉ cho cô ấy rồi. Nhưng, chớp mắt đã không thấy tăm hơi, thì ra là chạy tới chỗ mày.”

Cô gái nhỏ nghe thấy lời Đinh Duệ nói, rốt cuộc dừng giãy giụa, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn hắn. Đinh Duệ khẽ mỉm cười với cô.

Tên bạn hắn sững sốt hồi lâu, lúc này mới chợt hiểu ra, ảo não chụp trán: “Thì ra là hai người đã có “hợp đồng” trước, sao không nói sớm? Hại tao thiếu chút nữa bắt kính với chị dâu!”

Huỳnh đệ như tay chân, phụ nữ như quần áo, đồ anh em đã thấy trước thì tuyệt đối không được đoạt. Đó là danh ngôn và chữ tín của đàn ông, tên bạn hắn bèn thất lại dây nịt, mặc quần áo tử tế, khôi phục lại sắc mặt ngà ngà say rồi đi tìm mục tiêu kế tiếp.

Bóng lưng tên bạn vừa biến mất ở khúc quanh, Đinh Duệ liền buông cô ra. Vốn cũng không biết nên nói những gì, đúng lúc này, Đinh Duệ điện thoại chợt đổ chuông, là cuộc gọi từ nhà hắn, đoán chừng có chuyện quan trọng, Đinh Duệ chỉ khẽ gật đầu nói lời chào tạm biệt với cô, rồi quay đầu vừa đi vừa nghe điện thoại.

Song, hắn bị gọi lại: “Đội đã ...!”

Đinh Duệ dừng lại.

“Đây là danh thiếp của tôi, lần sau nếu tới, hãy đưa danh thiếp này cho cô hầu rượu, nói tên của tôi, họ sẽ giảm giá cho anh.”

Đinh Duệ còn chưa trả lời, cô gái đã nhét danh thiếp vào tay hắn, cứ như vậy bỏ đi.

Đây là một cô gái rất mạnh mẽ, lúc uống rượu, lúc rời đi, tất cả đều khiến cho mọi người cảm thấy cô không dễ dàng bị khuất phục.

Hắn cúi đầu nhìn danh thiếp: Điều Á Nam.

Người nhà vì Đinh Duệ mà sắp xếp không ít buổi xem mắt. Cha mẹ hắn vì nghĩ tới việc giải quyết nguy cơ tài chính trước mắt, cách dễ dàng nhất, chính là giới thiệu cho hắn bạn gái có gia cảnh tốt hơn.

Không thể phủ nhận đây là một con đường tắt tuyệt vời, mặc dù Đinh Duệ chán ghét. Đối phương lại hình như rất hài lòng về hắn, sau buổi xem mắt đầu tiên, chẳng bao lâu sao đã có cuộc hẹn giữa hai người, vô luận đối phương là vì muốn biểu hiện lòng thương người chân chính hay gì đi nữa, địa điểm hẹn hò đầu tiên là một Cô Nhi Viện.

Hoàn cảnh Cô Nhi Viện mặc dù kém, nhưng không khí rất ấm áp, Đinh Duệ ngồi dưới đất cùng bọn nhỏ xem tivi, quảng cáo ủa tới, là đoạn video quảng bá thức ăn nhanh hết sức mê người, sử dụng hình ảnh của các nữ sinh.

Đinh Duệ liếc mắt một cái liền nhận ra cô gái đang ăn khoai tây cọng chiên. Hình như tên.

Điều Á Nam.

Hắn trở về tìm được tấm danh thiếp cách đây nửa tháng, Đinh Duệ không biết có nên gọi điện thoại cho cô hay không, suy tư hồi lâu, quyết định liền thôi.

Tình trạng tài chính trong nhà hắn rốt cuộc vẫn lộ ra ngoài, không ít bạn bè nghe thấy nhà Đinh Duệ hắn sắp phá sản, liền tránh không gặp mặt, quả quyết cắt đứt liên lạc, cũng có kẻ vỗ ngực bảo đảm nhất định sẽ giúp nhưng không phải bây giờ, Đinh Duệ cũng không quá quan tâm.

Cô gái đó vẫn hẹn hò cùng hắn, chỗ ăn chơi đàn diêm là nơi dễ tạo cơ hội nhất, sau vài ly rượu, ánh mắt đối phương nhìn hắn càng trở nên mập mờ mà say mê.

Cô bồi rượu đi qua bàn hần, Đinh Duệ nhìn đồng phục mà phân biệt được đâu là bồi rượu quảng bá sản phẩm của hãng nào, hần ngoắc gọi một người trong đó hỏi thăm.

“Chúng tôi vừa ra sản phẩm mới, ngài có muốn dùng thử hay không?”

“Tôi muốn uống loại rượu cũ”

“Xin lỗi ngài, chúng tôi.”

Đinh Duệ cuối cùng vẫn không muốn gọi thứ rượu mới kia.

Cuối cùng cũng đưa được đối tượng hẹn hò của hần về nhà họ Liễu.

Đêm khuya yên tĩnh, Đinh Duệ lái xe đến bờ đê, nếu như tài chính nhà hần vẫn không khởi sắc, chiếc xe này không bao lâu sau cũng phải bị bán để đổi lấy tiền mặt, Đinh Duệ dựa sườn xe hút thuốc lá, nghĩ đến câu nói “Cảnh còn người mất” kia.

Hần quyết định bấm số điện thoại trên danh thiếp.

Thật sự thì hần không muốn đối phương nhắc máy .

Nhưng đầu dây bên kia đã truyền tới âm thanh nửa quen thuộc nửa xa lạ: “A lô?”

Đinh Duệ cũng không ý thức được mình đã bật cười. “Hãng rượu chỗ cô làm vừa ra sản phẩm mới, tôi muốn biết phiếu giảm giá này của cô có còn hiệu lực hay không.”

“ ”

“ ”

38. Chương 38: Yêu Đồ Mị (3)

Edit: cereniti

Đinh Duệ chưa từng nghĩ mình sẽ như vậy rơi vào thứ gọi là tình yêu, hơn nữa còn yêu một cô gái nhỏ chỉ mới vừa bước chân ra xã hội.

Cha mẹ hần dĩ nhiên phản đối, với tình hình tại nhà hần lúc này, sẽ không hứng chịu nổi bất kì cơn dông cuồng bất chợt nào của hần.

Chính Đinh Duệ hần cũng không hiểu, khi ấy sao có thể kiên trì đến vậy.

Có lẽ thật chỉ vì trong cuộc sống hơn 20 năm theo lối “nước chảy bèo trôi”, thứ mà hần tình cờ tìm được, đã thay đổi tất cả.

Cha mẹ sớm hình thành thói quen nghĩ hần luôn nghe lời, thói quen hần rồi sẽ thỏa hiệp, thành ra lần này giận dữ không thôi, cắt đứt mọi nguồn kinh tế của hần.

“Em vốn làm người mẫu xe hơi, nhận tham gia một ít sự kiện, nhưng mới vừa rồi công ty đã nói sẽ giúp em có một vai trong phim truyền hình, nếu về sau em cứ thế mà phát lên, nuôi anh cũng không thành vấn đề.”

Lời nói hùng hồn của Diêu Á Nam làm hần cảm thấy cô càng thêm đáng yêu.

Nhưng về sau, cô với một bên má đỏ ửng, chạy tới bên hần khóc nức nở .

Khoảng thời gian đó, Diêu Á Nam bắt đầu nói năng dè dặt, khi chỉ khóc, Đinh Duệ tức giận đến mức bóp nát cái ly trong tay, muốn đánh sập cửa, mới nghe được nguyên do từ miệng cô.

“Hôm nay người đại diện dẫn em tham gia một bữa tiệc, có người sờ em, bị em ngăn cản”

“Cho nên cái cô ỷ mình là người đại diện đó liền đánh em?”

Đinh Duệ đã hai lần đối mặt với người đại diện của cô, cũng biết công ty các cô ở đâu, không để ý tới sự can ngăn của cô mà quyết lái xe đến công ty, Diêu Á Nam không ngăn được hắn, chỉ đành đứng trước mũi xe hắn.

Hắn đương nhiên không thể lái xe đâm vào người cô.

“Van anh, Duệ Tử*, đừng đi. Em vẫn còn chưa thể nổi tiếng.”

(*): cách gọi thân mật từ tên

Một khắc kia, Đinh Duệ đột nhiên không biết mình rốt cuộc là đang giận ai.

Có lẽ thật chỉ là đang giận mình là một tên bạn trai vô dụng.

Diêu Á Nam cũng tại buổi chiều đó hiến mình cho hắn. Để trấn an hắn, cũng chính là lẽ vật cô muốn dành tặng cho hắn.

Cô khít khao đến nỗi một ngón tay của hắn cũng không vào được, Đinh Duệ thật sự không ngờ . . .

Khi hắn chân chính tiến vào, cô đau đến không mức không thể đau hơn, nhưng cánh tay vẫn vòng ôm hắn thật chặt để hắn dễ dàng xâm nhập, mặc hắn có được cao triều từ sự đau đớn của cô.

Qua hết nghỉ xuân về sau Đinh Duệ cũng không trở về trường, hắn trở thành trợ lý của Diêu Á Nam. Vì vậy cũng bị cha mẹ đuổi ra khỏi nhà.

Diêu Á Nam kiên quyết phản đối quyết định này của hắn, nhưng hắn lại như vừa thật vừa như đang đùa giỡn, nói: “Hiện tại em thật sự nuôi anh rồi.”

Bộ dáng nhất mực phản đối khi đó của cô thật rực rỡ động lòng người, ẩn sâu vào tâm trí Đinh Duệ.

Thế nhưng bánh răng định mệnh, nhất quyết nghiền nát mọi thứ đẹp đẽ.

Đinh Duệ cả đời cũng không ngờ trước được biến cố sẽ xảy ra, chỉ từ ——

Diêu Á Nam dần dần có chút danh tiếng, trong hợp đồng công ty, có hạng mục cấm tuyệt đối tình cảm yêu đương, bọn họ sẽ không thể công khai hôn hò, nhưng lén lút lút lút cũng tự có vui thú riêng, hơn nữa làm trợ lý, chỉ cần hành động không vượt qua khuôn phép, hoàn toàn có thể 24 giờ dính vào nhau mà không bị lên án.

“Thật ra thì so với làm diễn viên, em thích ca hát hơn, nhưng em biết mình hát không được hay, nhưng sau này em nổi tiếng, em có thể thay đổi theo ưu nhược điểm của mình, hi vọng sẽ không xuống cấp như đồ thị chứng khoán.”

Đây là cô gái đã tự có thể thích ứng với cuộc sống nơi thành thị, một cô gái có cá tính hoàn toàn ngược lại với cô bé “an phận” khi hắn gặp lần đầu, đủ chấp nhất, đủ liều mạng, một mực thực hiện cho bằng được ước mơ của mình. Điều này làm cho Đinh Duệ cảm thấy xấu hổ.

“Duệ Tử, ước mơ của anh là gì?”

Đinh Duệ nghĩ thật lâu, “Mơ ước lớn nhất của anh là em có thể hạnh phúc.”

Diêu Á Nam chưa từng nghe qua lời nào cảm động hơn.

Cơ hội rất nhanh liền tới, một bộ phim truyền hình vừa công khai sẽ tuyển chọn diễn viên, đây là một cơ hội rất tốt, đạo diễn, biên kịch đều rất có tiếng, công ty vốn là cũng không sắp xếp cho Diêu Á Nam đi tham gia dự tuyển, song do Đinh Duệ biết được chú của cô gái mà mình đã từng hôn hít trước kia là một trong những nhà đầu tư, thông qua cái quan hệ này, mà Diêu Á Nam đánh bại được cô gái mà công ty đã sắp xếp sẵn, thành công bước vào cuộc dự tuyển.

Nhưng đây cũng không có nghĩa là sẽ được chọn, dự định các diễn viên còn phải tiếp tục tham gia loại trừ vào các vòng sau, sau dù có nhận được vai, nhưng giữ được hay không, còn tùy thuộc vào biểu hiện của mình.

Diêu Á Nam quen được Tư Gia Di cũng từ vòng dự tuyển đó. Họ được phân ở cùng phòng với nhau, vì cùng tuổi, cùng khát vọng, khiến cho các cô rất nhanh trở thành những người bạn không có gì gọi là bí mật với đối phương.

Dĩ nhiên đó chỉ là ngoài mặt, Diêu Á Nam từ trong miệng Tư Gia Di biết được, cô có một bạn trai là ký giả, mà Diêu Á Nam cô lại vẫn giữ riêng cho mình một bí mật, người con trai mà bạn cùng phòng với cô thường thấy cô ra ngoài riêng với anh, chẳng qua chỉ là “trợ lý”.Edit: cereniti

Trong quy định dự tuyển có những điều khoản cấm diễn viên ra ngoài, Diêu Á Nam bình thường chỉ dám lén trốn ra vào buổi tối. Cô cùng Đinh Duệ, có lúc dùng ô tô làm khách sạn ở riêng cả đêm, rồi sáng sớm chạy về, có lúc cũng chỉ ngồi bên trong công viên nói chuyện, một chút rồi lại một chút. Ngắn ngủi, nhưng cũng đủ thỏa mãn.

Sau đó không lâu, một cô bé diễn viên trẻ tuổi dùng quyền thế tiền tài để vào được đoàn tuyển chọn, cô bé này lai lịch không nhỏ, Diêu Á Nam cùng tất cả diễn viên khác đều không dám đụng tới cô, nhưng cô ta cố tình lại tỏ ra đối nghịch với Diêu Á Nam.

Diêu Á Nam vốn cho rằng đó chỉ là cảm giác, cho đến khi cô và Lý Thiển cùng tổ, đối phương ba lần bốn lượt đánh đổ trà nóng lên người cô, lần thứ nhất có thể nói là vô ý, nhưng ba lượt liên tiếp — Diêu Á Nam ý thức được đối phương chán ghét mình đến cỡ nào.

Trên chân cô bị một vết phỏng lớn, buổi tối trở về túc xá, Tư Gia Di giúp cô bôi thuốc, hết sức bất ngờ và kinh hãi: “Cô ta có thù oán với cậu à? Ra tay ác độc đến vậy.”

Diêu Á Nam không biết trả lời thế nào, bởi vì chính cô cũng không hiểu rõ.

Vết phỏng sau mấy ngày vẫn chưa hết sưng, chuyện Diêu Á Nam lo lắng nhất đã xảy ra —

Cô chạy tới khách sạn mà cô và Đinh Duệ đã hẹn trước đó, sau khi hẩn lột sạch quần áo cô, tự nhiên thấy được vết thương ở chân.

Kích động không chút che giấu, “Chuyện gì xảy ra?”

“Lúc uống trà em sơ ý.”

Đôi mắt người đàn ông hiện lên ánh nhìn thương xót, làm giảm bớt nỗi đau trên người cô, Diêu Á Nam cười rất tươi: “Yên tâm đi, mỗi ngày em đều bôi thuốc, vết thương nhỏ thôi, sẽ rất nhanh khỏi.”

Nhưng hình như Lý Thiển không muốn bỏ qua cho cô.

Ba phen mấy bận, Diêu Á Nam cuối cùng cũng không nhịn được, cô quyết định sẽ nói thẳng. Lý Thiển bối cảnh đặc biệt, không cần phải sống chung phòng với các diễn viên khác, Diêu Á Nam chỉ có thể chặn lại cô sau buổi tập huấn. Song, Diêu Á Nam không ngờ, lái xe tới đón Lý Thiển, lại là Đinh Duệ.

Đó là lần cãi vã đầu tiên giữa cô và hắn.

Cô rốt cuộc cũng biết nguyên do Lý Thiển cứ nhắm vào mình.

Người từng xem mắt với Đinh Duệ, từng đáp ứng mọi yêu cầu của Đinh Duệ, từng nhờ vào quan hệ giữa mình và chú để đưa cô vào, đều là Lý Thiển.

Diêu Á Nam chưa từng tức giận thế này, sau mấy ngày kháng cự gặp hắn, Đinh Duệ trực tiếp tìm tới cửa. Tư Gia Di thấy khí giận toát ra từ “trợ lý” của cô mà sợ đến mất hồn, Diêu Á Nam còn chưa kịp giải thích, đã bị Đinh Duệ tóm đi.

Bọn họ lại tranh cãi quyết liệt giữa cầu thang.

“Tại sao anh tới chỗ tập huấn mà không gọi cho tôi biết một tiếng?”

“Lúc ấy cha mẹ anh cũng ở trên xe, cha mẹ anh nhất quyết muốn anh dùng bữa với cô ấy, anh có thể từ chối sao?”

Diêu Á Nam chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường: “Gần đây mối quan hệ giữa anh và cha mẹ tốt lên nhiều nhỉ, tất cả đều là công lao của cô ta?”

Lần cãi vả này, nhất quyết phải vạch rõ được giới hạn cuối cùng giữa Đinh Duệ cùng Lý Thiển.

Mà rất nhanh Diêu Á Nam nhận được tin cô bị đánh rớt. Sau nhiều lần hỏi thăm, cô biết được, người đánh rớt cô là chủ đầu tư.

Khỏi cần suy nghĩ, cũng biết được đâu là nguyên do.

Vài ngày sau đó là buổi liên hoan, đạo diễn cùng Tư Gia Di và mấy diễn viên khác lo việc tiếp khách, Tư Gia Di biết tin bạn tốt mình bị đánh rớt, liền hỏi cô: “Có muốn đi cùng mình không?”

Diêu Á Nam bị thuyết phục.

Cuộc sống vạn kiếp bất phục* của cô cũng bắt đầu từ đây.

(*): hối hận cũng đã muộn, đã bước chân vào thì không thể quay trở lại.

39. Chương 39: Yêu Đồ Mị (5-6)

Ngoại truyện 1.5: Yêu đồ mị (5)

Edit: cereniti

Tại buổi liên hoan, lần đầu tiên Diêu Á Nam gặp được chú của Lý Thiển - Lý Khải Quân.

Nói đúng hơn là sau buổi liên hoan, Diêu Á Nam lấy hết can đảm ngăn lại Lý Khải Quân chuẩn bị lái xe rời đi.

Ngày đó Lý Khải Quân cũng không cho cô thời gian nói chuyện, mà là mấy ngày sau hẹn cô gặp mặt tại nhà hắn.

Cô như ngửi được mùi nguy hiểm, nhưng lại không thể không đi, chỉ có thể kéo theo Tư Gia Di để lấy thêm can đảm. Tư Gia Di đợi cô dưới lầu, cô thì một mình tới chỗ hẹn tại lầu trên.

Lý Khải Quân nhìn ra được nỗi lo lắng trong mắt cô, sau khi cô vào trong thì rót cho cô một ly rượu. Diêu Á Nam không uống. Cẩn sắp bề đôi môi mới thốt ra được một câu: “Ngài Lý, tôi.”

“Không cần nói, tôi biết lý do em tới tìm tôi.”

“ ”

“Vậy có biết vì sao tôi đồng ý gặp em không?”

“ ”

“Thật ra thì khi cháu gái tôi đưa hình em cho tôi xem, tôi liền bắt đầu chú ý đến em.”

Hắn tiến đến gần một bước, Diêu Á Nam cuống quýt lui về phía sau.

Lý Khải Quân tiếp tục: “Tôi thấy được bản tính cương quyết bướng bỉnh trong người em, tôi thích điều đó.”

“Vậy tại sao còn phải ngăn trở tôi?”

“Lẽ dĩ nhiên, dù sao chỉ có mình tôi yêu thích em, giữa chúng ta chẳng có bất kì quan hệ gì, cháu gái tôi khóc cầu xin tôi loại trừ em khỏi cuộc tuyển chọn, tôi hoàn toàn không có lý do cự tuyệt.”

“ ”

“Trừ phi.” Lý Khải Quân không nói tiếp. Lần này hắn từ từ đến gần cô, Diêu Á Nam không tiếp tục lui về sau.

Nửa khắc do dự, đợi đến lúc muốn phản kháng đã không còn kịp, hẳn ta là một kẻ cực kì có khí phách áp chế đối phương, cực kì có tự tin để hiểu và biến đổi hành động kháng cự của phụ nữ thành lời chào đón mời mọc hẳn.

Điều Á Nam đã sớm nhếch nhác, áo vấy nát tươm, thật vất vả vọt tới bên cửa lớn, lại chỉ kịp kéo ra cửa chính, sau đó liền bị hẳn chặn ngang kéo vào phòng.

Cho đến khi những mảnh chai rượu bỗng xuất hiện trên đầu hẳn, Lý Khải Quân mới giận dữ dừng lại ——

Điều Á Nam lúc ấy kéo cửa ra nhưng hẳn quên chưa đóng, vậy nên Tư Gia Di mới tìm được nơi này, dùng chai rượu đập vào đầu hẳn.

Xã hội tàn khốc là ở chỗ, người họ đập là một kẻ xấu, nhưng đó lại là người quyền quý.

Trước việc sắp mất đi tất cả, tôn nghiêm có thể coi là gì?

Điều Á Nam cũng không định tố cáo việc này cho bất kì ai, bao gồm cả Đinh Duệ. Cô đến bệnh viện tìm Lý Khải Quân, cầu xin hẳn tha thứ.

Cô lấy lại được vai diễn, còn Tư Gia Di vốn sẽ bị đuổi khỏi giới giải trí, nhưng rồi cũng chỉ bị cấm diễn trong một năm.

Nhân vật của cô rất được hoan nghênh, tại thời điểm túng thiếu tiền bạc này, cô cho là mọi thứ đã có chút khởi sắc, cuối cùng mới phát hiện, tài chính của mình vẫn như cũ, bị công ty đại diện nắm giữ.

Bệnh tình cha cô xấu lên, phải giải phẫu, cô bị công ty đại diện chiếm giữ mọi tiền bạc, anh trai cô làm việc quên mình cho bọn “cấp trên” vẫn chỉ bù đắp được một phần nhỏ, rất nhanh, trong nhà lại cần một khoản tiền lớn.

Nhà họ Đinh sớm ‘tự thân khó bảo toàn’, cô không thể nhờ Đinh Duệ giúp đỡ, thế nhưng lúc này, Lý Khải Quân lại giúp cô.

Lý Khải Quân không lấy được chút lợi ích nào trên người cô, mà lại đồng ý giúp cô như vậy. Tường thành phòng bị Điều Á Nam lập vì hẳn cũng vì thế mà lỏng lẻo đi.

Đã có lần thứ nhất, thì sẽ có lần thứ hai, cho đến lần thứ ba mở miệng vay tiền, Lý Khải Quân rút cuộc đưa ra yêu cầu: “Tôi giúp em nhiều lần như vậy, phải chăng em nên có chút bày tỏ lòng biết ơn?”

“ ”

“ ”

“Anh, anh muốn cái gì?”

“Tôi muốn cái gì, em biết rất rõ ”

“ ”

“Một đêm của em, trả một năm ân tình, không phải rất lời ư ”

Tin tưởng lời nói của ma quỷ, là một lỗi nặng nhất Điều Á Nam phạm phải trong cuộc đời.

Vào lúc cô không phòng bị, Lý Khải Quân chụp được ảnh “nóng” của cô. Dưới sự uy hiếp không thể cứu vãn, cô thành tình nhân của hẳn.

Động đến tà niệm, sẽ phải dùng cả đời để trả.

Cô dần sa ngã, biến chất.

Dùng thân thể đổi lấy quyền thế, đổi lại một vai diễn rồi lại một vai diễn.

Rồi dưới sự chất vấn nghi ngờ của Tư Gia Di, cô thể nhưng có thể thản nhiên nói ra: Cậu mệt nhọc cố gắng diễn thật tốt, tất cả mọi người đều khen cậu có tài, nhưng không phải chỉ bằng một câu nói của nhà đầu tư, cậu liền bị loại trừ ư? Gia cảnh cậu tốt hơn mình, tùy thời có thể rời khỏi cái giới giải trí này đến một con đường khác, nhưng mình thì không vậy, mình không thừa dịp còn tuổi xuân mà đánh đổi để có được mọi thứ, cuộc sống sau này sẽ rất khổ sở.

Và như thế, bại lộ.

Trước thế cục vạn kiếp bất phục này, người mà cô mong muốn cầu xin được tha thứ nhất, lại chỉ nghe và nhận lấy được một cái tát của đối phương: “Tiện nhân!” Ngoại truyện 1.6: Yêu đồ mị (6)

Edit: cereniti

Ai nấy đều ích kỷ, Đinh Duệ chưa từng có dũng khí để nghĩ rằng, chính một cái tát kia hoàn toàn phá hủy dự vọng sống cuối cùng của Diêu Á Nam, cái chết của cô mang đến cho hắn tuyệt vọng, bi thương, phương pháp duy nhất có thể khiến hắn cảm thấy tốt hơn nhiều, chính là đổ tội bức tử Diêu Á Nam lên đầu người khác.

Tư Gia Di, Phương Tử Hằng, Lý Khải Quân. Biến tự trách thành hận thù, là một bản năng tự vệ.

Diêu Tử Chính là đồng minh kiên cố nhất của hắn.

Cho đến khi hắn nhìn thấy Diêu Tử Chính tiêu hủy toàn bộ chứng cứ về scandal của Tư Gia Di, Đinh Duệ không thể không thừa nhận một sự thật, đồng minh kiên cố nhất của mình cũng bị dao động.

Bởi vì yêu?

Buồn cười!

Diêu Tử Chính tiêu hủy toàn bộ chứng cứ để hủy diệt cuộc đời của Tư Gia Di, thậm chí cả scandal hít thuốc phiện Đinh Duệ thừa dịp hắn ra nước ngoài mà tạo ra, còn đặc biệt mời ký giả tới để giải thích rõ mọi chuyện vì người phụ nữ đó.

Đinh Duệ vẫn nhớ rõ thời điểm hắn ngồi ở trong phòng làm việc chờ Diêu Tử Chính, tâm tình thật bình tĩnh.

Hắn vẫn nhớ rõ vẻ mặt lãnh khốc khi Diêu Tử Chính vội vã chạy trở về phòng làm việc.

Hắn vẫn nhớ rõ thời điểm Diêu Tử Chính sắp ra khỏi phòng, sắp đối mặt với đám ký giả đông đảo, sắp vì người phụ nữ kia làm một cuộc giải vây cuối cùng, hắn ngăn lại Diêu Tử Chính: “Coi như mày có thể thay cô ta giải quyết scandal hít thuốc phiện này, nhưng không sao, tao còn thứ này ——”

Đinh Duệ lấy ra một đĩa DVD.

“Năm đó Lý Khải Quân chính là dùng thứ này uy hiếp Á Nam, tao hiện tại cũng chỉ học theo.”

Đinh Duệ vẫn nhớ rõ sắc mặt khó coi của Diêu Tử Chính lúc đó.

“Ngài Diêu tiên sinh, không biết ngài có suy nghĩ giống tôi không, so với hít thuốc phiện, cái scandal này sẽ hủy diệt cô ta nặng hơn.” Đinh Duệ mỉm cười.

Đinh Duệ mang theo hoa bách hợp trắng mà Diêu Á Nam khi còn sống đến nghĩa trang, kể cho cô nghe về việc Phương Tử Hằng nhảy lầu, Tư Gia Di mai danh ẩn tích, cùng chuyện Lý Khải Quân táng gia bại sản

“Vui vẻ sao Á Nam, anh rốt cuộc đã thay em báo thù.”

Đinh Duệ nhìn tấm hình trên ngôi mộ và nói, nhưng lại không thể đổi được một nụ cười của người con gái trên đó. Một khắc kia, Đinh Duệ rốt cuộc ý thức được mình mất đi cái gì.

Thứ thiếu sót trong tim hắn, hắn cố gắng bỏ khuyết, nhưng vô luận là rượu cồn hay ma túy, đều không thể giải cứu. Cô là thanh xuân, là sinh mạng của hắn. Cô đi, cũng mang theo linh hồn hắn.

Căn phòng trống trải mờ mờ, trong TV phát ra tin tức giải trí, Đinh Duệ ngồi dưới đất, đang cúi đầu tiêm vào người một ít ma túy, thứ thuốc mê hoặc này có thể đưa hắn vào giấc mộng ngọt ngào mà trong đó có cô.

Thuốc đang chậm chạp chảy vào kinh mạch thì bên tai hắn bỗng vang lên một cái tên quen thuộc.

“Công ty giải trí Trung Thiên chính thức gia nhập vào công ty Hoàn Cầu, chủ tịch hội đồng Diêu Tử Chính.”

Trên TV đang trực tiếp một đoạn ngắn buổi ký kết, Đinh Duệ ngẩng đầu nhìn, ống kính vừa vặn quay tới gò má của một nữ nhân viên.

Đinh Duệ nhìn chằm chằm màn ảnh, đầu óc hỗn độn làm hắn nhận thức không rõ cái gò má quen thuộc này, nhưng lúc ống kính quay lại chỗ đài phát biểu, hắn rõ ràng thấy được Diêu Tử Chính vô tình nhìn bóng lưng của nữ nhân viên kia, ẩn sau dưới ánh mắt lạnh băng là quyền uy thâm trầm.

Một khắc kia Đinh Duệ rất cuộc xác định mình không nhận lầm.

Khi hắn tỉnh táo lại, thì người đã ở bệnh viện. Bởi vì tiêm quá nhiều lượng ma túy mà suýt nữa bỏ mạng. Hồi tưởng hình ảnh hắn thấy trong TV trước khi hôn mê, là khủng hoảng? Là hận? Hắn sớm đã không phân rõ.

Hắn biện vào hành động muốn làm, cùng cha mẹ tóc sớm đã có hai màu đen trắng gắng ép buộc hắn cai nghiện, tiếp nhận trị liệu.

Hai kỳ cai nghiện đi qua, hắn được đưa đến viện trị liệu điều dưỡng.

Ngày ngày trôi qua bình yên và quy luật.

Ánh mặt trời cùng thốc an thần mà bác sĩ tiêm cho hắn thật giống nhau, đều mang một vị ngọt nhàn nhạt, thời gian giống như quay trở về cái năm hắn quen Diêu Á Nam, ấm áp dần tràn vào trong máu hắn.

Rất nhiều cái thứ gọi là bạn bè trước đây tò mò mà tới thăm hỏi hắn, nhưng Đinh Duệ chỉ nhận ra được mỗi Quý Khả Vi.

Hắn biết người phụ nữ này có cùng một kẻ thù giống hắn.

“Thay tôi bảo quản tốt DVD này, nếu như Diêu Tử Chính cùng ả đàn bà kia lại xuất hiện cái quan hệ mập mờ chết tiệt đó, liền công bố nó thay tôi.”

Hắn thật không ngờ Quý Khả Vi cũng sẽ phản bội hắn.

Quý Khả Vi giả vờ thật giỏi, nếu như không phải trong lúc vô tình hắn thấy cô cất thiệp mừng vào trong túi xách, Đinh Duệ sợ cả đời mình chẳng hay biết gì.

Khi Quý Khả Vi còn chưa đi toilet về, Đinh Duệ liền đặt thiệp mừng lại vào trong túi của cô, ngồi ngay ngắn trên ghế đá bên ngoài viện trị liệu, nhắm mắt lại, ở trong bóng tối từng lần một kiểm tra từng vết sẹo đau đớn của mình, mặc cho nỗi hận xé rách hắn.

Chạy ra khỏi viện trị liệu, tìm được địa chỉ hiện giờ của Tư Gia Di, những thứ này đều không phải việc khó, dưới mái hiên chung cư, hắn liền gặp được một đứa bé trai đang được Diêu Tử Chính dắt vào, gương mặt — hai người, một lớn một bé dường như giống hệt nhau.

Nếu như đứa bé của hắn và Á Nam có thể được sinh ra, có lẽ mặt mày cũng sẽ giống và tương tự hắn. Nhưng sự thật, kẻ phản bội thì có hạnh phúc dễ như trở bàn tay, mà của hắn, đã sớm bị phá tan thành những mảnh nhỏ.

Chân chính mặt đối mặt với đứa bé này, là ở trong toilet phi trường. Trong thân thể nhỏ nhỏ này đang chảy dòng máu của kẻ mà hắn hận nhất, nhưng đứa bé, cũng là cháu trai của Á Nam. Đinh Duệ bắt cóc nó, rồi lại không biết phải xử trí thế nào.

Đinh Duệ lái xe tới công trường.

Tại đây, hắn từng sống thật hạnh phúc, nhưng hôm nay, khi hắn trở về, chỉ có ba chữ “Đang thi công” màu đỏ in đậm như máu trên tường.

Người hắn yêu theo gió chết đi, nơi để hắn nhớ về cũng sắp bị dỡ bỏ hoàn toàn.

Diêu Tử Chính lập tức chạy tới sau đó, nhưng cũng mang theo một toán cảnh sát lớn. Đinh Duệ nhìn toán cảnh sát sắp giải cứu đứa bé, thật châm chọc đến cỡ nào, đối phương sắp một nhà đoàn tụ, mình lại vĩnh viễn cùng người yêu sống chết cách xa nhau.

Oán giận xông vào mỗi một tắc huyết mạch, không có cách nào giải thoát, chỉ có thể điên cuồng, thừa dịp Diêu Tử Chính mất cảnh giác, hấn xông vào, nghe thấy tiếng sống lưng Diêu Tử Chính đùng mạnh vào tường, nhìn hấn ta mất máu mà ngã xuống.

Đinh Duệ khoanh tay chịu trời dưới vũng máu của kẻ thù.

Hấn vốn nghĩ mình rốt cuộc đã có thể quên được, lại phát hiện mình mười phần sai.

Cảnh sát tiến tới định khóa lại tay hấn, Đinh Duệ vốn đang yên lặng, đột nhiên trở tay phản kháng, nhặt lên dao, xông tới trước một viên cảnh sát, tiếng súng vang dội trong bầu trời đêm.

Viên cảnh sát vì tự vệ mà rút súng, kinh ngạc mà sợ hãi.

Ứng theo tiếng ngã xuống, là nụ cười khê của Đinh Duệ. Hấn rốt cuộc đã có thể mượn tay người khác kết thúc tánh mạng của mình.

Trong nháy mắt đó, cuộc đời của Đinh Duệ phản phát như đang quay ngược.

Có một âm thanh quen thuộc nương theo máu cốt hấn bay ra, dịu dàng trấn an hấn tại phút cuối của sinh mệnh.

“Nói tên của tôi, họ sẽ giảm giá cho anh.”

“Nếu như em có thể ra mắt, về sau nuôi anh cũng không thành vấn đề.”

“Duệ Tử, giấc mộng của anh là gì? ”

“Chờ sức khỏe của ba em tốt lên, chúng ta liền kết hôn.”

“Không, không cưới lên, em muốn quang minh chính đại gả cho anh.”

“Duệ Tử, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

“Đừng rời xa em.”

“Em mang thai con của anh.”

“Tin em đi, thật sự là con của anh.”

“Anh đã nói chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.”

Đã nói.

Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau

40. Chương 40: Nếu Như Mây Tạo Mưa Gió Sẽ Thổi Khô Nó

Nếu như mây tạo mưa, gió sẽ thổi khô nó (1)

Edit: cereniti

Hôm nay là một ngày mưa.

Mang theo âm thanh của giày cao gót, trong tay Tư Gia Di là một cây dù còn đang nhỏ những giọt nước bé tí, y tá nghe thấy tiếng liền quay đầu lại, nhìn thấy cô, cười tủm tỉm chào hỏi: “Bà Diêu, tôi còn tưởng rằng hôm nay cô không tới!”

“Trời mưa lại kẹt xe, cho nên chậm chút.” Tư Gia Di cũng cười cười.

Tư Gia Di thả tay xuống chậu khử trùng, thay bộ quần áo cách ly, vừa chuẩn bị vào phòng bệnh, y tá liền nói với cô: ” Tình hình của ngài Diêu mấy hôm nay rất ổn định.”

“Vậy thì tốt.”

Có lẽ do thời tiết mấy ngày nay xấu, giọng điệu của y tá nói qua nói lại với nhau cũng thật nặng nề: “Ngài Diêu đã nhập viện hơn 100 ngày mà tình hình vẫn chưa khởi sắc, cậu có nghĩ”

Tư Gia Di mỉm cười nhưng không xen vào cắt đứt lời của y tá: “Còn chưa tới 100 ngày, mới 97 ngày mà thôi, mỗi ngày tôi đều đếm.”

Tư Gia Di mời hai y bác sĩ tới chăm sóc anh, nhưng cô mỗi ngày vẫn đến bệnh viện một chuyến, có lúc chỉ lẳng lặng nhìn anh qua lớp kính, có lúc vào phòng bệnh nói một chút với anh. Quay đi quay lại, mọi y bác sĩ đều biết mặt cô.

Nữ minh tinh vẫn xinh đẹp như cũ, đôi nhân xử thế tuy không thể gọi là thân thiện, nhưng vẫn là một người tốt. Có người hỏi thăm được nghề nghiệp hiện tại của cô, biết được cô là một người đại diện, không ít người nhờ cô xin giùm chữ ký của một vài minh tinh, cô bây giờ rất thỏa mãn. Ngay cả một đại minh tinh như Lý Thân Ninh, cô còn có thể lấy được một xấp giấy chữ ký, vậy nên những bệnh nhân khác, nhất là fan của Lý Thân Ninh, cũng phá lệ thích cô, mỗi lần gặp mặt đều kêu “Chị Gia Di”, “Chị Gia Di”

Chẳng qua có một số chuyện, bà Diêu có vẻ phá lệ cố chấp. Chẳng hạn như..... số ngày ở bệnh viện của ông Diêu, nếu người bên cạnh cô tính nhiều hơn nửa ngày, cô sẽ lập tức sửa.

Người bên cạnh ít nhiều cũng có thể hiểu được tâm trạng của cô, cũng đều có thể đoán được tình cảm của ông Diêu bà Diêu có bấy nhiêu tốt đẹp. Nhưng vậy thì càng làm cho người ta thương tiếc. Mỗi lần y tá nhìn Tư Gia Di vào phòng bệnh, đều sẽ như vậy, liên tiếp thở dài thay cô.

Tư Gia Di nhẹ nhàng đến gần giường bệnh. Có lúc cô sợ mình đi quá mạnh sẽ đánh thức hấn; có lúc lại sợ, dù mình có đi mạnh hơn, cũng sẽ không làm hấn tỉnh dậy. Hiển nhiên về sau sẽ càng làm cho con người ta tuyệt vọng.

Nếu như không phải vì cứu Đa Đa, ai nghĩ tới một người mạnh mẽ như hấn, sẽ giống như bây giờ, nằm trên giường bệnh, vây quanh là những công cụ y tế, gương mặt nghiêm chỉnh, tái nhợt, mệt mỏi.

Tư Gia Di tình nguyện tin tưởng hấn chỉ đang ngủ say.

Ngủ say rồi một ngày nào đó sẽ tỉnh dậy —— nếu như không an ủi bản thân như vậy, cô sợ mình đã sớm điên mất.

Sau khi rời bệnh viện Tư Gia Di còn phải về công ty. Mất đi trụ cột Diêu Tử Chính, công ty lớn như Hoàn Cầu cũng không ít lần rơi vào trạng thái bất động.

Lý Thân Ninh đã không còn làm việc cùng cô, nhưng quan hệ giữa cô và Dao Dao lại thân thiết hơn trước. Dao Dao ngoài miệng mặc dù oán trách Đa Đa hờ hững với bé, nhưng mỗi khi có thứ tốt gì, cô bé đều nghĩ tới cậu bạn nhỏ thờ ơ đó đầu tiên. Còn chưa kể tới việc khi Tư Gia Di bắt đầu tiếp quản công ty, Dao Dao liền kéo rương hành lý nho nhỏ, nín nín kéo kéo đòi vào phòng làm việc ở với Tư Gia Di.

Tư Gia Di liếc nhìn mái tóc có chút ướt của Dao Dao, lấy khăn giấy trên bàn làm việc: “Du lịch về rồi à?”

Dao Dao ngẩng cái đầu nhỏ, mặc cho Tư Gia Di giúp bé lau tóc: “Mặt trời Maldives thật chói, nhưng nơi này lại mưa.”

Tư Gia Di ý bảo cô nhắm mắt lại, muốn thay bé lau mặt: “Buổi chụp hình của Lý Thân Ninh thuận lợi chứ?”

Dao Dao “xoẹt” một tiếng liền mở mắt, như có chút tức giận: “Không cho phép cô quan tâm ông ta, ông ta ngày ngày nhét cháu trong khách sạn, không cho người đưa cháu ra ngoài chơi, hiện tại cháu đang chiến tranh lạnh với ông ta, còn nữa, mấy hôm sau cháu muốn ở nhà cô.”

Tư Gia Di cười, nhéo nhẹ chóp mũi của cô bé: “Nhưng trước khi cháu đi Maldives, không phải nói muốn tuyệt giao với Đa Đa sao?”

“Hừ, ai bảo lúc đó cậu ta cứ nhìn chằm chằm cái cô bạn đang khiêu vũ kia! đáng đời! Cô bạn đó có gì tốt chứ? Lý Thân Ninh nói, người học khiêu vũ sau này chỉ có thể làm bạn nhảy cho người ta, cháu học tính toán, sau này có thể kiếm nhiều tiền. Hơn nữa . . . ” Dao Dao kéo rương hành lý nhỏ, “Cháu mua về rất

nhieu đồ ngon, để lúc bị giam trong khách sạn ăn cho đỡ chán, vừa khéo, nếu tên nhóc kia vẫn giận cháu, cùng lắm cháu chia cho cậu ta vài bịch kẹo.” .

Tư Gia Di xoa xoa đầu cô nhóc, đứng dậy đi khỏi phòng làm việc, quả nhiên nhìn thấy bảo mẫu của Dao Dao đang chờ ở ngoài, Tư Gia Di đưa chìa khóa nhà cho bảo mẫu, nói: “Đưa Dao Dao đến nhà tôi đi.”

Bảo mẫu thở phào nhẹ nhõm: “Chị Gia Di, thật may là có chị ở đây, Dao Dao xuống máy bay liền rùm beng muốn bỏ nhà ra đi, ngay cả Lý Thân Ninh cũng không có biện pháp giữ cô bé.”

Làm bảo mẫu Dao Dao, có lúc còn mệt mỏi hơn làm bảo vệ, Tư Gia Di hết sức hiểu cô: “Ở nhà tôi có quần áo và đồ dùng cho cô bé, cô bé mặc mưa, đưa cô bé về nhà tôi tắm đi, tránh bị cảm.”

Bảo mẫu gật đầu một cái, đang muốn vào phòng làm việc dẫn Dao Dao ra ngoài, đột nhiên nhớ tới một chuyện, đưa cho Tư Gia Di một cái túi giấy khá lớn: “Đúng rồi, thứ này là do anh Lý Thân Ninh mua, anh ấy bảo tôi giao cho cô” . Nếu như mây tạo mưa, gió sẽ thổi khô nó (2)

Edit: cereniti

Tư Gia Di liếc mắt vào trong túi giấy, một bộ mỹ phẩm dưỡng da cùng mấy bình nước hoa, cô suy nghĩ một chút, chỉ lấy này bộ mỹ phẩm:” Tôi hiện tại ngày nào cũng phải ra vào bệnh viện, không thể nào thơm nức người được, cái này cô cầm dùng đi.”

Lý Thân Ninh gần đây thường bay ra nước ngoài, Tư Gia Di đã nhận khá nhiều quà của hắn, mỗi lần cô nhận đều mua lại quà cho Dao Dao coi như hồi đáp, làm như vậy cũng coi như giảm bớt chút cảm giác khó xử.

Nhắc đến chuyện này, bảo mẫu cũng không nhịn muốn hỏi: “Gần đây, ngài Diêu thế nào?”

Tư Gia Di mỉm cười, đáp án cô đã nói qua không dưới 20 lần, nhưng mỗi một lần nói ra khỏi miệng, vẫn như cũ đầy ngập tự trách bản thân mình vô dụng: “Vẫn như cũ.”

“Ừm, không lâu trước đây ngay cả Dao Dao cũng có hỏi anh ấy ở đâu, nó nói sao anh ấy ra nước ngoài lâu như vậy mà vẫn chưa về.”

Tư Gia Di lúc này thật sự không thể trưng ra bộ mặt tươi cười, xoay người lại đi vào phòng làm việc, để Dao Dao bên ngoài. Bọn nhỏ đến nay chưa hề hay biết gì, đại khái đó cũng chính là ý đồ ban đầu của Diêu Tử Chính, nếu như hắn chết, hắn hi vọng có thể lừa gạt được mọi người, nhưng cái chuyện lớn động trời này, làm sao có thể nói lừa gạt liền có thể lừa gạt?.

Phỏng vấn hai nghệ sĩ mới xong, công việc hôm nay của Tư Gia Di coi như đã kết thúc, nhưng mưa vẫn chưa dừng, lúc về đến nhà, khí ẩm cùng mùi ẩm mốc lạnh lẽo tạo thành liên minh đối nghịch nhau, Tư Gia Di vừa thay giày vừa chà sát hai bên cánh tay.

Nghe tiếng mở cửa, Đa Đa lập tức dùng chân trần chạy tới, mỗi lần cô về nhà, đều gặp phải tình trạng như vậy, Đa Đa nhìn phía trước cô, rồi lại thoáng nhìn phía sau cô: “Cha, cha.....” .

Tư Gia Di mang dép vào cho con trai, xoa xoa mái tóc mềm của con, lại lần nữa nhắc lại cùng một câu: “Ba ba vẫn còn đang ở nước ngoài chưa về.”

Đa Đa không nói lời nào, chỉ nhìn đôi dép trên chân mình rồi ngẩn người, chỉ chốc lát sau Dao Dao liền tới, bất mãn bĩu môi: “Sao cậu lại chạy tới đây? Không phải nói chơi trốn tìm sao, hại mình trốn lâu như vậy, mà cậu lại không tìm.” .

Đa Đa có lẽ nghe từ bảo mẫu câu “Miệng bé gái mà bĩu môi là có thể treo được cả một bình dầu*” Kết quả là chỉ cần nhìn thấy bé gái bĩu môi, nhóc liền không nhịn được chạm thử vào, lần này cũng vậy, khi Đa Đa đưa tay lên, cô nhóc liền thét lớn chạy đi, bên cười bên mắng: “Lừa mạnh!”.

(*): câu này ám chỉ bé gái mà cứ bĩu môi cao, sau này sẽ càng lấu cá.

Tiếng cười vui vẻ rộn rạo cứ thế tràn ngập căn phòng

Tư Gia Di nhìn bọn nhóc, nụ cười giả tạo dần dần biến mất, lúc móc áo khoác vào móc treo bên ngoài, cô vô lực dựa trán vào móc treo bên cạnh, cũng không dám nhắm mắt lại, chỉ sợ vừa nhắm mắt, trí nhớ sẽ vì xúc động mà ùa đến

“Tôi ghét cái kết quả này, nếu không thay đổi được, tôi tình nguyện người làm nhiệm vụ em chính là tôi.....”

“Tôi tự cấp cho em một lý do để yêu tôi”

Đỗ hai đứa trẻ ngủ xong, Tư Gia Di lái ô-tô đến trước bệnh viện, trên đường nhận được một cuộc điện thoại, là nghệ sĩ Sunny mà cô đã từng làm việc chung gọi tới, cô bé vừa mới gả cho một vị phú thương hơn 50 tuổi, đầu bóng lũng, nhưng mỗi khi say rượu sẽ như hôm nay, sẽ gọi điện thoại cho Tư Gia Di..

Tư Gia Di nhắc máy, để chế độ loa ngoài, lắng nghe tiếng khóc của cô gái. Đường là do mình chọn, hậu quả sẽ phải tự mình gánh, sau khi khóc, Sunny liền đi mua hai túi xách bạch kim platin, ngày mai lại là một ngày mới.

Còn Tư Gia Di cô thì sao? Ngày mai của cô ở đâu? Sau khi khử trùng thân thể và quần áo, cô liền đi vào phòng bệnh, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đã qua 12h đêm, điều này đồng nghĩa hần đã ngủ 98 ngày.

Tư Gia Di ngồi bên cạnh giường bệnh, nắm tay hần. Đôi bàn tay hần đã từng viết và ký không biết bao nhiêu giấy tờ quyền lực, Tư Gia Di còn nhớ rõ người đàn ông này từng nói cho cô biết “Thật ra thì tôi không phải trời sinh thuận tay trái, tôi dùng tay trái, chỉ là bởi vì khi còn bé không hiểu chuyện, nghe theo lời kẻ khác mà đánh nhau bị thương nặng, thương tổn đến dây thần kinh tay phải.” Khi đó, bọn họ ngồi đưa lưng về phía bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời lúc ấy thật đẹp.

Hôm nay, đôi tay này, vô lực, tái nhợt, không chút dấu hiệu của sinh mệnh.

Tư Gia Di luồn tay vào tóc hần.

“Điều Tử Chính, biết không, buổi sáng em lại nghe một lời đánh giá về anh: Đáng tiếc, một người có đáng đáp anh tuần như vậy lại.....”

Hần không có chút phản ứng..

“Còn nữa, Dao Dao rút cuộc đã về nước, em nhận thấy, con trai mình đặc biệt thích cô bé này, nhìn thấy cô bé, nó còn vui vẻ hơn nhìn thấy em. Anh nghĩ xem, em nên vui mừng hay đau lòng đây?” .

Tư Gia Di có thể cảm giác được ngón tay của hần hơi giật giật. khi Tư Gia Di lần đầu tiên gặp phải động tác mang tính phản xạ này của hần, kích động đến mức run rẩy không thể nhấn chuông gọi bác sĩ, cuối cùng căn bản không thể đợi bác sĩ chạy tới, cô đã chạy thẳng về phía phòng làm việc của ông ta. Một khắc kia cô rất cuộc đã chảy bao nhiêu nước mắt, cô đã không còn nhớ.

Sau lại mới biết đây chỉ là một động tác phản xạ vô nghĩa, hi vọng giống như gai độc, đâm thật sâu vào buồng tim cô rồi lại phải nhổ đi, đau đớn đến mức nào? Cô cũng không muốn hồi tưởng..

Tư Gia Di cầm giữ tay của hần. Mỗi một đường cong, vết nhăn của lòng bàn tay cô đều đã thuộc lòng.

“Quá khứ như thế nào, thật và giả ra sao, em đều không để ý, hiện tại em chỉ hi vọng anh tỉnh lại, nhìn em một lần. Em không mong cầu gì hơn, thật đấy, anh mở mắt nhìn em đi, không được sao?” .

Tư Gia Di lắc đầu một cái, hoàn toàn kết thúc buổi trò chuyện lảm bảm tối nay.

“Ngày mai em lại tới thăm anh.”

Môi cô đặt vào giữa trán anh.

41. Chương 41: Nếu Như Mây Tạo Mưa Gió Sẽ Thối Khô Nó (3)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-tinh>